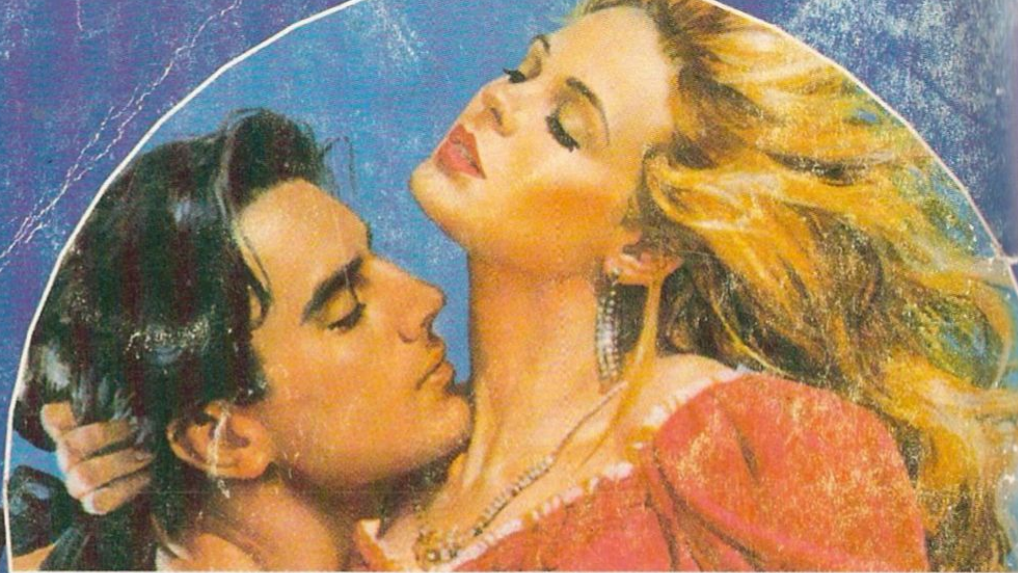

EDITURA MIRON

*Jill
Barnett*

VRĂJIT

VRĂJIT

„Un roman de dragoste scris cu mult umor,
minunat și absolut fascinant.”

Today

„Nu scăpați acest roman – o lectură captivantă și
țineți-o minte pe Jill Barnett – o nouă mare stea a
genului.”

Romantic Times

„Cinci stele de aur! O lectură delicios de hazlie cu
dialoguri extraordinar de spirituale.”

Sunday Times

Lei 15900

Jill Barnett

Vrăjit

**"Mă fascinează mai mult decît atunci cînd
arta e prea exactă în toate formele ei".**

Desfătare în Dezordine de Robert Herrick

CAPITOLUL 1

Exista magie în aer, însă puțini o puteau vedea. În ochiul muritorului nu era decît o ploaie torențială, o arogantă furtună scoțiană care se abătea ca răsuflarea diavolului dinspre apele plumburii și zbuciumate din Sound of Mull. Fulgeretele despicau întunericul miezului de noapte, iar tunetele urlau. Ploaia se revărsa din înaltul cerului și valurile mării se izbeau de uriașele roci de granit ale țărmului, improșcînd spuma albă spre stîncă ascuțită pe care se afla Castelul Duart.

Timp de cinci sute din cei șase sute de ani ai existenței sale, castelul a adăpostit membrii clanului MacLean și a fost gazdă pentru verii lor, clanul MacQuarrie. Însă bătălia de la Culloden Moor a schimbat totul. În acea mlaștină neagră și rece, cu șaizeci și șapte de ani în urmă, încăpățînarea scoțiană a făcut ca multe clanuri să-și piardă pămînturile. Cei din neamul MacLean și-au

pierdut fortăreața, cucerită de Sassenach – englezii cărora nu le păsa deloc de măreția neînfricată a ținutului. Castelul era acum gol, întunecat și părăsit.

Sau așa părea.

Cerul mugea și trosnea, iar apele mării vuiau. Pentru muritorii de rînd nu era decît o altă furtună, însă pentru cei care știau, pentru cei care aparțineau vechii credințe era mai mult decît doar cerul și pămîntul luptîndu-se.

Vrăjitoarele se treziseră.

Acum, erau vrăjitoare și erau vrăjitoare. Și apoi mai erau cei din clanul MacQuarrie.

Era tristă povestea clanului MacQuarrie, o poveste care începuse cu sute de ani înaintea acestei nopți. Un strămoș al actualului MacQuarrie a fost chemat la sărbătoarea echinoxului de primăvară în regiunea care astăzi e sudul Angliei. Acolo, pe o cîmpie întinsă se afla imensul templu de piatră unde vrăjitoarele se întâlneau pentru a-și arăta puterile. În acea primăvară anume s-a decretat că vrăjitorul MacQuarrie va avea mult rîvnita onoare de a face să înflorească cele mai prețioase flori ale anotimpului – trandafirii. Alte vrăjitoare și alți vrăjitori intraseră deja în centrul templului și își folosiseră magia pentru a da viață pămîntului amorțit de iarnă.

A fost o priveliște ce merita văzută, cînd, în cîteva clipe, iarba verde a țîșnit din pămîntul umed. Tufișuri de flori, mixandre, piciorul cocoșului, păpădii au răspîndit o glazură de un galben strălucitor peste verdele proaspăt care încolțise magic. În curînd de pe crengile dezgolate ale mestecenilor se prelingeau frunze argintii de primăvară, iar arini înalți și eleganți au înmugurit din nou. Stejari, frasini, ulmi s-au trezit la viață în mai puțin timp decît rostirea unei incantații, o smucitură a mîinii sau fulgerătorul pocnet din degete al magiei unei vrăjitoare. Aroma de iasomie, primule, gălbinele și levănțică umplu aerul răcoros al dimineții, și dintr-o dată se făcu primăvară. Păsări și insecte roiau prin văzduh așezîndu-se pe

copaci, iar cîntecul ciocîrliei, bîzîitul albinelor și chemările porumbeilor aduceau muzica pe pămîntul care fusese tăcut prea multe luni reci și mohorîte.

Apoi veni rîndul lui MacQuarrie. Mulțimea se dădu la o parte pe măsură ce el înaintă spre centrul templului. În încăpere era liniște, atît de liniște că puteai auzi o clipire din ochi pentru că fiecare vrăjitor și vrăjitoare aștepta acel moment deosebit. MacQuarrie rămase nemîșcat timp de un lung moment de concentrare tăcută. Apoi, încet, își ridică mîna spre tavanul masiv și cu un pocnet din degete își slobozi magia.

N-au înflorit trandafiri în ziua aceea.

În schimb, o explozie enormă cum nu mai văzuse nimeni pînă atunci, aruncă spre cer pereții și tavanul. Cînd praful se așeză, aerul se limpezi, iar vrăjitoarele și vrăjitorii s-au ridicat de jos, templul nu mai exista. Nu mai rămăsese nimic decît cîteva cercuri de cupole din piatră.

Muritorii moderni privesc cu respect și admirație la ruinele pe care ei le numesc Stonehenge, dar rostește numele Stonehenge vrăjitoarelor din lumea întreagă și pînă în ziua de astăzi își clatină capetele îngrozite, bombănind despre rușinea celor din clanul MacQuarrie.

Și a fost să fie ca în anul 1813 să fi rămas doar două vrăjitoare în întreaga Scoție – o MacLean, și, culmea, o MacQuarrie. Așa că în această noapte nesăbuită cînd furtuna se dezlănțuia pe malurile insulei Mull, în timp ce ploaia răpăia peste ruinele castelului cîndva atît de mîndru, așezat pe acel promotoriu de stîncă abruptă, în timp ce muritorii de pe acea insulă mică se înghesuiau lîngă focurile din cămin ascultînd gemetele și tînguirea vremii, o MacLean și o MacQuarrie își descărcau magia.

Joyous Fiona MacQuarrie se aplecă pentru a aduna cărțile risipite pe podeaua din camera turnului. Zece brățări de aur au sunat discordant ca niște clopoței de sanie coborînd spre înghețurile mîinilor, transmițînd un

ecou în încăperea tăcută, încărcată de tensiune. Era recunoscătoare zgomotului; îi oferea un binecuvântat moment de răgaz înainte de a înfrunta căutătura nerăbdătoare și pătrunzătoare a mătușii ei, MacLean. Cu fața întoarsă de la mătușa ei, Joy apucă încă o carte vîrînd-o sub braț murmurînd între timp „*N-a fost decît un cuvînt mititel*“. Mai luă o carte în acompaniamentul aceluiași brățări cu sunet de clopoței, însă cînd acestea se adunară pe încheieturile ei auzi un sunet nou – o bătaie ușoară, distinctă și agitată.

Piciorul mătușii.

Joy aruncă o privire pe furiș pe sub brațul întins și se înfioră. Brațele mătușii erau încrucișate peste piept și își clătină dezgustată capul auriu. Însă necazul cel mare era că Joy putea vedea buzele mătușii mișcîndu-se; MacLean număra din nou.

Joy simți cum i se oprește inima în loc; iar dăduse greș. Offînd resemnată, duse în tăcere cărțile pe raftul lor vechi din stejar și se lăsă să cadă pe un scăunel care se clătina după ce-l trase mai aproape de masa așezată pe capre de lemn din centrul camerei din turn. Își sprijini în mînă bărbia mică așteptînd ca mătușa ei să ajungă la o sută – cel puțin spera că va fi doar o sută.

O pisică cu blana lucioasă și albă ca zăpada proaspătă din Highland sări pe masă și se încolăci în jurul și printre cele trei sfeșnice din bronz lipsite de strălucire, a căror lumînări subțiri aruncau mici raze aurii pe masa veche de stejar. Cînd pisica șerpui de-a lungul mesei coada ei aruncă umbre ciudate pe fața de masă crestată. Fascinată de aceste desene, Joy încercă să facă litere imaginare din acele forme create de coada pisicii, mintea ei rătăcind într-una din frecventele călătorii ale fanteziei. Asta era problema ei. Era o vrăjitoare cu o minte hoinară.

Pisica, Gabriel, era slujitorul mătușii, un spirit întrupat într-o formă animală a cărei menire era să servească, să

însoțească și, în unele cazuri, să apere o vrăjitoare. Îi aruncă o privire slujitorului ei, Beelzebub, un castor a cărui blană era în mod obișnuit de un alb de zăpadă cu excepția unor pete mici pe coadă și lăbuțe. Blana albă acoperea un pîntece masiv care îl făcea să arate mai degrabă ca un iepure gras decît ca un castor lucios și aproape felin. În clipa de față, ca și de cele mai multe ori, era adîncit în somn.

Joy suspină. Beezle era singurul animal dornic să-i fie slujitor.

Pisicile precum Gabriel, erau animale mîndre, arogante; refuzau categoric să aibă de-a face cu o vrăjitoare care nu-și putea stăpîni magia. Bufnițele erau prea înțelepte pentru a se alia cu cineva atît de nepriceput ca Joy. Iar broaștele, ei bine, îi aruncau o singură privire, orăcăiau și țopăiau mai departe.

Grăsuțul Beezle șuieră în somn. Joy îi urmări lăbuțele stropite cu negru contractîndu-se ușor și se consolă că cel puțin avea un slujitor, chiar dacă era doar un castor. De parcă i-ar fi simțit gîndurile își deschise un ochi maroniu, leneș și se uită la ea ca și cum ar fi așteptat calm dezastrul următor. Întinse mîna să-i scar-pine burta ca de pluș și imediat răsturnă o ceașcă de ceai rece de măceșe.

Gabriel șuieră și sări din calea ceaiului vărsat. Beezle nu se mișcă la fel de repede. Beezle rareori se mișca. Ceaiul se răspîndi ca o maree în jurul lui. Clipi de două ori, se uită la ceaiul strecurîndu-se în blana lui albă, și îi aruncă o privire nu cu mult diferită de a lui MacLean înainte de a se scutura trimițînd stropi de ceai în toate direcțiile. Merse clătinîndu-se spre un loc uscat și se lăsă jos cu o bufnitură ușoară, apoi se rostogoli, cu lăbuțele în aer, cu burta durdulie, albă și roz în sus, și fixă tavanul. Joy se întrebă dacă animalele puteau număra. Beezle deschise gura, scoase un șuierat puternic, apoi un sforăit.

Numără în somn, se corectă ea, bătînd cu degetele pe masă.

– Ce să mă fac cu tine? MacLean vorbi în sfîrșit după ce numărase pînă la o sută de două ori. Atitudinea mătușii era severă, însă vocea dezvăluia răbdarea provenită din ceea ce era aproape iubirea unei mame.

Iubirea aceea făcea ca situația să fie și mai gravă pentru Joy. Dorea din tot sufletul să-și ascută deprinderile magice pentru mătușa ei răbdătoare ca și de dragul propriei sale mîndrii, și era distrusă pentru că nu-i ieșea mai nimic așa cum trebuia. Absentă, își trecu un deget prin praful de pe masă, apoi își privi mătușa și mentorul.

– Se poate ca un singur cuvînt să aibă așa o mare importanță?

– Fiecare cuvînt este de cea mai mare importanță. O incantație trebuie să fie exactă. O parte a puterii vine din voce. MacLean trase adînc aer în piept și își împreună mîinile la spate. Restul cere practică. Concentrare! Înconjură camera circulară, pereții de piatră trimițînd ecoul vocii ei ca cimpoaiele din Highlands. Cu bruschetea unui clipit din ochi, se opri și privi în jos spre Joy. Acum fii atentă. Urmărește-mă.

Stînd în stînga lui Joy își înălță mîna elegantă sus în aer, făcînd ca finele fire aurii din rochia de mătase brodată să prindă razele lumînărilor și să pîlpîie ca scînteile dintr-o pulbere feerică. Joy își ținu respirația. Așa cum stătea acum, înaltă și aurie, cu cerul miezului de noapte ca o picătură neagră în fereastra turnului, mătușa ei semăna cu o zeiță. Părul lung drept care atîrna ca un veșmînt din satin lucios trecînd peste umeri pînă în spatele genunchilor era de culoarea aurului prelucrat cu ciocanul. Pielea era netedă ca cea mai fină cremă și părea fără vîrstă în licăririle estompate ale lumînărilor. Rochia lui MacLean era albă – dar nu albul sterp al bumbacului sau albul de fildeș al lînii mielului, ci același

alb cu care străluceau stelele, scăpăra fulgerul, sclipeau diamantele și radia soarele.

O adiere de vînt rece, scoțian, șuieră prin camera din turn, făcînd lumînările să pîlpîie. Mirosul înțepător al cerii fierbinți amestecat cu aroma ploii din miez de noapte și izul sărat al apelor tulburi pluti în șoapta vîntului care pătrunse în încăpere. Umbre dansau în mișcări săltărețe pe pereții de granit, iar vuietul valurilor izbindu-se de rocile tăioase răsuna pînă sus împletindu-se cu tînguirea pescărușilor cuibăriți în streășina turnului. Apoi, dintr-o dată, năpraznic ca fulgerul, totul rămase nemișcat... tăcut.

Vocea adîncă a lui MacLean porunci:

– Vino!

Magia lunecă prin aer, un lucru viu și animat, puternic, controlat, cățărîndu-se spre peretele unde cărțile vechi și grele, învelite în piele erau așezate pe raftul de stejar. O uriașă carte cafenie trosni și plezni, alunecînd încet, puțin cîte puțin de pe raft, se răsuci în aer, apoi pluti spre MacLean. Zăbovi lîngă ea, așteptînd, pînă cînd ea își coborî încet un braț. Cartea urmă mișcarea, coborînd pe masă de parcă ar fi fost un fulg și nu un volum de trei mii de pagini...

Joy își lăsă bărbia în palmă și oftă.

– Faci ca totul să pară atît de ușor.

– Este ușor. Nu trebuie decît să te concentrezi. Mătușa ei puse înapoi cartea pe raft și se întoarse spre Joy. Acum încearcă tu.

Cu o încăpăținare pur scoțiană în ochii ei de un verde închis, Joy trase adînc aer în piept, închise acei ochi, și ou tot efectul dramatic de care era capabilă o vrăjitoare de douăzeci și unu de ani, își azvîrli brațele în aer. Brățărilor zburară prin camera turnului ca niște pescăruși avîntați spre culmi. La primul zăngănit al metalului lovind piatra, tresări și deschise încet un ochi.

– Lasă brățărilor! Concentrează-te... concentrează-te.

Joy încercă să se concentreze, dar nu se întâmplă nimic. Își strânse și mai tare ochii.

– Închipuiește-ți cartea mișcându-se, Joyous. Folosește-ți ochiul minții. Își trase umerii înapoi și își ridică bărbia hotărâtă, trimițând o cascadă bogată de bucle încâlcite, de un castaniu închis să se rostogolească în jos, legănându-se peste coapsele ei. Trăgînd încă o dată adînc aerul pur în piept, pentru a avea mai mult noroc, porunci:

– Vino!

Cartea tremură, se mișcă puțin, apoi se opri.

– Concentrează-te!

– Vino! Joy își răsfiră larg degetele, își mușcă limba și trase încet mîinile spre ea, închipuindu-și în minte cum cartea plutește spre ea, apoi zăbovește în aer.

Cartea alunecă pe raft, ajungînd chiar lîngă margine.

– Vino! strigă Joy cu o voce adîncă. Deschise ochii, hotărîtă să miște cartea aceea, apoi pocni din degete pentru a-și întări spusele.

Din fericire o văzu venind și se feri.

– Oh, Sfinte Sisoe!

Cartea trecu pe lîngă ea de parcă ar fi fost purtată de vîrtej; apoi cartea următoare și cea de lîngă ea, apoi încă una și încă una sorbite de pe raft cu forța refluxului. Cu un troznet înfiorător raftul se zmuci din zidurile de piatră. Zbură prin cameră rotindu-se și învîrtindu-se, răsucindu-se și răsucindu-se, tot mai repede. O găleată veche din tinichea se roti prin dreapta lui Joy, apoi căzu zdrăngănind pe podea. O mătură trecu în viteză prin stînga; trei scăunele se învîrtiră ca niște dansatori, apoi se rostogoliră unul peste celălalt trîntindu-se de un ulcior, fărîmițîndu-l în mii de bucăți.

Mobila se lovi de pereți, despicîndu-se, crăpînd. Sfeșnicele s-au ridicat sus... sus... sus. Vîntul mugi prin încăpere, suflînd și pufăind, gonind în vîrtejuri. Instinctiv Joy își puse brațele în jurul ei ghemuindu-se jos.

Ceașca de ceai reuși să nu o nimerească. O găleată de cărbuni își descărcă conținutul trimițându-l să zboare prin cameră ca pietrele de grindină. Apoi auzi sunetul unui mîrîit regal – MacLean.

Încet, vîntul se potoli, devenind mai blînd pînă ajunse doar o șoaptă, iar după un lung moment aerul rămase nemișcat. Singurul zgomot din cameră era picioarele șobolanilor care continuau să mișune.

Joy auzi o tuse înăbușită în spatele ei. Se ridică și se întoarse.

Alungînd cu mîna praful de cărbune, o MacLean neagră la față ieși de sub ceea ce fusese cîndva un tron vechi de două sute de ani. Aruncă o privire nemiloasă șobolanilor care alergau înnebuniți încoace și încolo prin camera lovită de dezastru, și pocni din degetele elegante și mînjite, trimițînd în sus un mic nor de praf de cărbune. Șobolanii dispărură...

Cîndva albul Gabriel, depășit de numărul șobolanilor, scoase un alt țipăt și se tîrî ca o minge neagră de-a lungul camerei pînă ajunse sub rochia murdară a lui MacLean, a cărei tiv tremură mai multe clipe iar ușoara pulbere de funingine se împrășteie pe podeaua din scînduri de lemn. Singurul sunet din cameră era gîfîitul lui Beezle. Întins pe spate, zăcea pe masă cu lăbuțele în sus, burta ridicîndu-i-se încet cu fiecare respirație. Dormise de-a lungul întregii catastrofe.

O singură privire încordată dar disperată a mătușii ei o făcu pe Joy să simtă povara întregii lumi.

– Îmi pare rău, șopti ea întorcîndu-și ochii vinovați spre mătușa ei.

– Nu-ți pot da drumul în lume, Joyous. Nu pot. MacLean își scutură praful de pe mîini și cuprinse cu privirea distrugerile. Conștiința nu mă lasă să-ți permit să trăiești singură în Anglia timp de doi ani.

Mătușa ei arăta gînditoare, lovindu-și de buze un deget înegrit de cărbune.

– Firește, să te las să trăiești acolo ar fi exact ce merită englezii după Culloden Moor... Se uită la dezordinea din jurul ei cu o privire încruntată și dezgustată, apoi clătină din cap. Nu, nu. Englezii sînt deja împovărați cu un rege lunatic și un regent care mai degrabă s-ar juca decît ar domni.

– Dar...

– Nu. MacLean își ridică mîna pentru a o face pe Joy să tacă. Știu că vrei binele, dar toate bunele intenții din lume nu pot controla... asta. Arată cu mîna talmeș-balmeșul din cameră, clătină din cap, apoi continuă. Ai nevoie de protecție, draga mea. De cineva care să vegheze asupra ta.

Zicînd asta își ridică în aer mîinile mînjite de funingine, pocni din degete și zbîr! totul reveni la loc – scaunele vertical și pe picioare, scăunelele, masa și ceașca de ceai la locurile lor; ulciorul într-o bucată, mătura și găleata lîngă zidul din nord, și toate cărțile aliniate pe raft ca niște țepeni soldați englezi. MacLean deveni brusc fără nici o pată, fiind din nou o viziune de un alb pur și perfecțiune strălucitoare în aur.

Joy știa la ce anume se referea mătușa ei: că Joyous Fiona MacQuarrie avea nevoie de cineva care să facă curățenie după ea, cineva care să îndrepte ravagiile slobozite de magia ei zurlie. Însă Joy trăise cincisprezece ani alături de mătușa ei, și acum își dorea șansa de a trăi singură și să nu mai dea socoteală în fața nimănui.

Cînd va fi singură, poate că va reuși să învețe cum să-și stăpînească puterile. Poate că nu se va simți atît de încordată și nervoasă pentru că nu va mai dezamăgi pe nimeni decît pe ea însăși. O durea enorm nefireasca ei capacitate de a-i decepționa pe cei pe care dorea cel mai mult să-i mulțumească. Stătea acolo, învinsă, vinovată, nefericită simțind cum o cuprinde disperarea. Suferea; dăduse greș, iar acum nu se mai împlini nici

una din speranțele ei.

Odată mătușa plecată pentru a ocupa o poziție în consiliul din nordul Americii, Joy urma în sfârșit să rămână singură, o perspectivă pe care o așteptase cu nerbăbdare. Castelul Duart fusese închiriat unui grup de doctori din Glasgow care plănuiau să-l folosească pentru a adăposti soldații zdrobiți și cu mințile pierdute în torși din războiul cu Franța lui Napoleon.

Joy urma să plece la căsuța bunicii ei din Surrey și să trăiască într-o relativă obscuritate timp de doi ani. Era sigură că în această perioadă va reuși să-și controleze aptitudinile. Era absolut sigură. Nu trebuia decât să o convingă pe MacLean. Și apoi, mătușa ei va fi departe și nu va ști niciodată dacă făcuse una sau două greșeli. Mai exista încă un argument în favoarea ei.

– Dacă am nevoie de protecție, un slujitor nu e suficient?

Un țipăt strident de felină străbătu aerul. Motanul Gabriel țîșni de sub rochia lui MacLean și se făcu nevăzut sub un scrin. Se cuibări în întuneric, o pereche de ochi ce aruncau fulgere neliniștite fiind singurul indiciu al ascunzătorii sale.

– Slujitorul meu, se corectă ea chiar când Beezle se cambră și sforăi zgomotos în somn. Nu e de datoria unui slujitor să-și protejeze vrăjitoarea?

– Joyous, singurul lucru pe care îl va proteja puțtoarea aia de animal e somnul lui. Se pare că nu reușești să te concentrezi...

– Așteaptă! Joy se ridică, dintr-o dată plină de speranță. Mi-a venit o idee! Se îndreptă grăbită spre un mic pupitru ponosit, îl deschise și începu să scotocească prin el pînă găsi ceea ce căuta. Uite! Se învîrti ținînd în mînă o bucată de hîrtie, un toc cu o cutie mică, neagră pentru penițe și un borcan rotund cu cerneală. Mai întîi îmi voi nota incantația. Apoi o voi putea vedea pe hîrtie în alb și negru. Vei vedea, sînt sigură că atunci voi reuși

să mă concentrez. Te rog... mai dă-mi doar o singură şansă.

Mătușa ei o studie un moment lung și hotărîtor.

– Te rog, șopti Joy, coborîndu-și ochii și ținîndu-și respirația, mintea ei psalmodiind o litanie: Mai dă-mi o ultimă şansă... te rog.... te rog.

MacLean își ridică mîna.

– Încă o singură dată.

Un zîmbet suficient de strălucitor pentru a pune în umbră flacăra lumînărilor se ivi pe chipul ei palid. Ochii verzi scînteiară de nerăddare, și alergă spre masă, se așeză pe un scăunel, apoi înmuie penița în cerneală. Zîmbind, ridică privirea.

Joyous Fiona MacQuarrie era pregătită.

Însă Anglia nu era.

**Ce-i frumos e slut, ce-i slut, frumos,
Prin duhori și pîcle să plutim în sus
și în jos.“**

Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 2

Londra, decembrie 1813

O caleașcă neagră și elegantă huruia pe străzile umede, acoperite cu piatră, vizitiul părînd să nu dea atenție ceții groase care plutea deasupra orașului. Tre-cînd pe lîngă căruciorul unui negustor de haine vechi postat în fața la Green Park, pe lîngă un paznic de noapte cu o tîrfă amețită de gin agățată de pumnul lui cîrnos, pe lîngă lecticile trase cu greu de birjele șubrede, vizitiul se strecura cu aceeași viteză, la fel de nepăsător față de străzile aglomerate pe cît era față de vremea aspră. Vehiculul țîșni ca o săgeată neagră pe lîngă un colț unde un lampagiu își înălța torța prinsă în cîrlig, pentru a aprinde ultimul dintre felinarele de pe strada St. James. Cît ai zice pește, caleașca se opri și un lacheu în livrea verde, deschise ușa cu blazonul auriu și verde înainte ca echipajul de patru cai cu spume la gură să-și înceteze mișcările.

Alec Castlemaine, duce de Belmore, sosise la clubul său.

Cînd cizma lui lustruită, de culoarea șampaniei, izbi trotuarul, un ceas din apropiere bătu ora cinci. Era miercuri și, atunci cînd era în oraș, ducele de Belmore putea fi văzut în fața clubului *White's* la exact ora cinci în fiecare luni, miercuri și vineri.

Era un ritual. Era o rutină. Era obiceiul ducelui de Belmore. De fapt, chiar în sezonul monden, de anul trecut, Lordul Alvamey remarcase sarcastic că știuse că ceasul lui se oprise cînd arăta ora trei, iar Belmore intra în club. Brutăria *Haston* întoarse semnul de la fereastră și încuie ușa în momentul în care caleașca neagră trecu huruind prin fața ei, și multe pariuri au fost înregistrate în cartea *Boodle* privind orarul lui Belmore. Ducele era la fel de previzibil ca ceaiul englezesc.

Iar astăzi contele de Downe și viconte de Seymour îl însoțeau pe Belmore. Richard Lennox, conte de Downe, era un bărbat înalt și frumos cu păr blond și ochi negri, replici mușcătoare, și în ultimul timp, cu un punct de vedere foarte caustic asupra lumii din jur; Neil Herndon, viconte Seymour, era mai scund și mai subțire, cu părul la fel de lucios ca o monedă nouă de alamă de jumătate de penny. Downe afirmase o dată că Seymour era atît de agitat și plin de neastîmpăr, încît ar fi scos din sărite și un mort.

Cei trei bărbați erau prieteni buni de douăzeci de ani din cei douăzeci și opt pe care îi aveau, însă cu toate astea nici Downe, nici Seymour nu înțelegeau cu adevărat ce-l făcea pe Alec Castlemaine să fie ceea ce era. Știau că Alec putea lovi mortal cu un croșeu de dreapta cu tot atît de puțin efort cît îți trebuia să pocnești o muscă. Știau că nu există cal pe care Alec să nu-l poată stăpîni cu îndemînarea flegmatică a diavolului însuși. Și știau că indiferent ce-și dorea Alec, nu se lăsa pînă ce nu obținea, cu ceea ce părea nepăsare plină de hotă-

rîre. Ducele de Belmore nu trebuia decît să pocnească din degete și lumea sărea să-i îndeplinească poruncile.

Multe femei au încercat și nu au izbutit să cîștige inima lui Alec Castlemaine. Tot ce au primit pentru eforturile lor, oricît ar fi fost ele de curajoase, a fost încredințarea ducală. Richard și Neil erau cei mai apropiați oameni de Belmore, însă pînă și ei nu reușeau să smulgă de la el mai mult decît o prietenie distantă.

La scurt timp după ce s-au întîlnit la Eton, contele de Downe luă asupra sa misiunea de a provoca niște reacții emoționale la Belmore, și de-a lungul anilor Downe făcuse tot posibilul pentru crăpa fața înghețată a prietenului său.

Seara aceasta nu se deosebea cu nimic de celelalte.

Alec vorbi cu vizitiul, se întoarse și se trezi că drumul îi e blocat de o femeie bătrînă cu o înfățișare neobișnuită, de mărimea unui băiețel de zece ani. Uriașa pălărie de paie roșie și roasă arăta de două ori mai mare pe capul ei cărunț, iar rochia gri de catifea ponosită și șalul albastru atîrnau pe umerii ei înguști. Ducea în mînă un coș cu flori proaspete, și într-o mînă cu degete noduroase ținea un buchet mic, dar splendid de panseluțe și violete proaspete.

– Ia un buchețel frumos pentru doamna ta, excelentă.

– Alteță, o corectă el pe un ton rece despre care se știa că înghețase multor nefericiți sîngele în vine.

Bătrîna însă nu se mișcă. Se uită doar pe furiș la el mijindu-și ochii cenușii. Ducele făcu un pas ca să o ocolească dar parfumul puternic al florilor îl opri. Rămase pe loc o clipă, tăcut și gînditor, apoi luă buchetul și îi aruncă bătrînii o monedă, gîndindu-se că-i va oferi florile lui Juliet diseară cînd se vor întîlni la balul de la Linley. Dădu să pornească spre ușă cînd simți o mînă osoasă apucîndu-i brațul.

– Pentru încă un shilling, 'Alteță, îți spun viitorul.

Neinteresat de astfel de prostii, Alec îi îndepărtă mîna, dar viconte Seymour – cunoscut ca cel mai superstițios tînăr de pe pămîntul englez – îl opri.

– Înseamnă ghinion să o refuzi, Belmore.

Blocînd în mod eficace intrarea, contele de Downe se sprijinea cu spatele de ușa clubului, cu brațul sănătos pus peste cel rănit care atîrna prins într-o eșarfă. Fulgerîndu-l cu privirea pe Alec, băgă mîna în buzunar și îi aruncă o baborniței o jumătate de coroană.

– Mai bine ascult-o, spuse Downe cu un zîmbet cinic. Nu vreau să aduci ghinion stimatului nume de Belmore.

Alec își săgetă prietenul cu o privire de gheață și rămase pe loc într-o atitudine care arăta că nu dădea două parale pe idiotețiile spuse de bătrîna. Însă pînă și lui îi veni greu să pară plictisit cînd femeia începu să sporovăiască despre viața lui amoroasă. Downe, dimpotrivă, nu se silea prea mult să-și ascundă veselia, iar Neil parcă-i sorbea bătrînei fiecare cuvînt din gură.

– Nu te vei însura cu fata cu care crezi, Alteță.

Femeie proastă, își zise Alec. Anunțul va apare în ziare în dimineața următoare. Lady Juliet Elizabeth Spencer, fiică a contelui și a contesei de Worth se căsătorește cu Alec Gerald Castlemaine, duce de Belmore. Rostise cererea în căsătorie, Lady Juliet o acceptase, iar amănuntele financiare ale mariajului lor erau negociate în clipa de față. După aceea chinul curtării unei femei va lua sfîrșit pentru Alec.

– Cu cine se va însura? întrebă Seymour privind cînd la Alec, cînd la bătrîna, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip.

– Cu următoarea fată pe care o vei întîlni, spuse ea cu o ciudată scăpărare în ochi. Ridică un deget și adăugă: Va avea cîteva surprize pentru tine, de asta sînt convinsă.

– N-am de gînd să mai ascult nimic. Alec îl împinse pe Richard care rîdea și smuci ușa. Deși din spate auzi cuvintele de despărțire ale femeii.

– Nu te vei mai plictisi niciodată, Alteță! Niciodată!

Trecînd cu pași mari prin foaierul parchetat, cizmele lui scoțînd o serie de pocnete ascuțite, Alec își trase jos cu o mișcare rapidă mănușile din piele de vițel și le întinse împreună cu pălăria lui Burke, majordomul clubului, care la rîndul său le înmîină unuia dintre cei zece lăchei care așteptau să ducă hainele vizitatorilor în camera valeților unde urmau să fie uscate și curățate.

– Bună seara, Alteță, spuse Burke ajutîndu-l pe Alec să-și dezbrace mantoul, înmîinîndu-l apoi lacheului următor. Cum vă mai simțiți?

– E supărat, replică amuzat Downe care își trase haina de pe brațul rănit permițîndu-i lui Burke să-l ajute.

– Înțeleg, rosti Burke pe un ton care lăsa să se înțeleagă că nu văzuse nimic. Le luă și celelalte articole de îmbrăcăminte acordîndu-le aceeași atenție curtenitoare pe care o primeau toți membrii aristocrați ai clubului.

– Parcă nu-mi vine să cred că înțelegi, spuse încet Down, încercînd să-l urmeze pe Alec care pornise cu pași mari și elastici spre scările din marmură care duceau la salonul principal.

Seymour îl ajunse din urmă pe Downe. Uitîndu-se la umerii largi ai lui Alec șopti:

– Ce crezi că va face în legătură cu Lady Juliet?

Downe se opri și se uită la Seymour de parcă acesta și-ar fi lăsat și mințile odată cu mantoul la intrarea clubului.

– Despre ce mama dracului vorbești?

– Despre anunț. Știi la fel de bine ca mine ce maniac e în privința regulilor de bună-cuviință. Ce va face cînd nunta nu va mai avea loc, mai ales că planurile lui au umplut toate ziarele?

– Nu fi mai măgar decît ești deja.

– Ai auzit și tu ce-a spus bătrîna. Belmore nu se va însura cu Lady Juliet. Pe cuvînt, am avut o presimțire în legătură cu unirea asta încă de ieri, cînd Alec ne-a spus că s-au făcut aranjamentele necesare. Ceva nu e în regulă. O simt. Seymour se opri și își lovi degetul de pieptul slab. Exact aici. Îi aruncă lui Downe o privire plină de convingere.

– N-ar trebui să mai mănînci țigar afumat.

Bombănind nemulțumit, viconteul își continuă drumul spre scări, oprindu-se cînd au ajuns la coloanele din marmură roz din vîrf. Se întoarse și își înfruntă prietenul.

– Mă doare în cot dacă mă crezi sau nu. Așteaptă și ai să vezi. Ori de cîte ori am presimțirea asta, se întîmplă ceva ciudat.

– Nici o fată, cu atît mai puțin una inteligentă ca Juliet Spencer, nu-l va lăsa pe ducele de Belmore să-i scape din mîini. Știu ce vorbesc, Seymour, bătrîna aceea a spus numai tîmpenii, replică Downe în timp ce amîndoi bărbații au intrat în salonul mare, unde Alec era așezat la masa sa obișnuită, iar un ospătar îl urmărea degustînd un vin superior.

Cu o scurtă, dar subtilă înclinare a capului ducele își dădu acordul iar chelnerul dispăru discret.

Pentru cei care riscau să-l privească, Alec întruchipa aristocrația engleză. Hainele lui aveau o croială impecabilă, iar lărgimea umerilor nu avea nici o legătură cu căptușeala. Cravata de un alb imaculat era legată cu o eleganță neglijentă, care trăda mîna sigură a celui mai bun valet de pe pămîntul englez, iar pantalonii de un galben închis se lipeau pe coapsele tari ale unui călăreț experimentat și de picioarele lungi ale unui om a cărui statură se potrivea cu calitatea educației sale.

Ca de obicei, bărbia pătrată era rigidă, ceea ce sugera o natură încăpățînată. Avea un chip frumos, po-

meții înalți amintind de strămoșii normanzi iar nasul era acvilin. Printr-un capriciu al soartei buzele desenau o linie crudă și senzuală care dădea de înțeles că acest bărbat nu cunoștea blîndețea; inima îi era neatinsă. Părul, deși cîndva fusese negru, era decolorat cu generozitate de numeroase fire argintii, un fapt care nu avea nici o legătura cu vîrsta ci cu puterea sîngelui Castle-maine.

De-a lungul ultimelor șapte generații ducii de Belmore au avut părul gri înainte de a împlini treizeci de ani. De asemenea toți s-au căsătorit la vîrsta de douăzeci și opt de ani, o tradiție a familiei Belmore, și-au procreat primul copil – întotdeauna mascul și moștenitor – cu cea mai mare proptitudine. Se spunea că soarta căuta să le facă pe plac ducilor de Belmore. Iar Alec, se părea, nu era cu nimic deosebit.

Contele de Downe se prăbuși în scaunul lui. Seymour se așeză și el, jucîndu-se plin de neastîmpăr cu un pahar de vin gol în timp ce cizma lui lovea într-un ritm tot mai enervant piciorul mesei. Mormăi ceva despre soartă, destin și Alec, nu neapărat în această ordine.

Alec îi făcu semn chelnerului să umple paharul lui Seymour.

– Poftim, bea niște vin ca să încetezi cu mormăitul ăsta infernal.

– Ce s-a întîmplat, Belmore? întrebă Downe inocent, privind fix în paharul lui. Te neliniștește viitorul? Ridică ochii spre Alec, îngrijorarea pentru prietenul său amestecîndu-se cu buna dispoziție.

Alec sorbi încet din paharul cu vin.

– Ar trebui să fie neliniștit, spuse Seymour. Eu sînt.

– Tu îți faci destule probleme pentru noi toți, replică Alec nonșalant. Eu nu sînt neliniștit pentru că nu am nici un motiv să fiu. Avocații noștri s-au întîlnit în această dimineață, iar peste o lună voi avea cătușe la picioare.

– Aranjamentele sînt deci clare, precise, și totul merge ca pe roate. Exact așa cum îți place ție ca lucrurile să fie făcute. Downe își coborî paharul și își clătină capul blond. Nu știu cum reușești. Lady Juliet Spencer o perfectă viitoare ducesă de Belmore. Vii în oraș, te duci și tu la un bal, și în două minute găsești femeia ideală. Aș zice că ești al naibii de norocos, dar în general, așa ești tot timpul.

Alec înălță din umeri.

– Nu e vorba de noroc.

– Atunci ce? Intervenția divină? Downe rîse sarcastic. Dumnezeu a vorbit cu tine, Belmore, așa cum o face cu Seymour?

Seymour se simți imediat jignit.

– N-am spus niciodată că Dumnezeu vorbește cu mine.

– Atunci am avut dreptate. Țiparul afumat e de vină.

– Am angajat pe cineva, recunoscui Alec, punînd capăt cu abilitate disputei mărunte dintre Downe și Seymour.

Downe sorbi din vin și puse jos paharul.

– Ai angajat pe cineva ca să facă ce anume?

– Să găsească femeia perfectă.

Amîndoi bărbații s-au holbat la Alec nevenindu-le să creadă.

Acesta puse jos paharul și se sprijini de spătarul scaunului ornat cu ciucuri.

– Am contactat firma care se ocupă de afacerile mele din Londra. Au făcut cîteva investigații și mi-au trimis numele lui Juliet. Mi se pare ceva logic.

A urmat o pauză lungă, înainte ca vreunul dintre ceilalți doi să spună ceva. Apoi Downe rosti încet.

– Mă întrebam cum de ai găsit-o atît de repede încă din prima seară. De cîteva luni îmi tot spun că n-a fost decît norocul lui Belmore. Acum înțeleg. Ai plătit pe cineva ca să-ți găsească o nevastă. Cîteva clipe lungi

contele se uită țintă la paharul lui. Eficient, Belmore, dar insensibil. Nu așa îți alegi mireasa.

Chipul contelui era roșu de furie.

– Gîndește cu mintea nu cu măruntaiele. Alec își sorbi calm vinul. Insensibil sau nu, puțin îmi pasă. Îmi trebuie o nevastă și aceasta mi s-a părut calea cea mai simplă de a obține una. A fost o afacere rentabilă.

– Partea bună e că are o înfățișare plăcută. Ai fi putut să te alegi cu Letitia Hornsby.

De parcă rostirea numelui acelei fetișcane i-ar fi invocat prezența, Richard arată dintr-o dată foarte bolnav.

– O las pentru Downe, spuse Alec, știind că Richard nu se simțea bine discutînd despre Letitia Hornsby, o fată atît de îndrăgostită de Downe, încît îl urma ca o umbră peste tot. Să-și ia peste picior prietenul în legătură cu tînăra Letitia era o mică revanșă pentru episodul cu bătrîna din fața clubului.

Urmînd exemplul lui Alec, Seymour zîmbi larg și adăugă:

– Așa e. Se pare că pe oriunde mergi, sprintăra Hornsby e mereu prin preajmă.

– „Prin preajmă“ nu e tocmai cuvîntul pe care l-aș folosi. Downe își frecă brațul rănit și se uită mînios la ei.

Seymour izbucni în rîs și ochii lui Alec sclipiră amuzați, pentru că amîndoi au fost la balul de Crăciun de la Sefton cînd Letitia Hornsby a căzut din copacul din grădină aterinzînd pe Downe și amanta lui, Lady Caroline Wentworth, ocupați cu a face ceea ce făceau cel mai bine. Prostula mică dizlocase umărul contelui.

– De fapt, Letitia Hornsby nu are deloc o înfățișare neplăcută, spuse Seymour hohotînd. Are doar un efect neplăcut asupra trupului tău, Downe.

După o clipă Downe schimbă subiectul revenind la frumusețea lui Lady Juliet. Alec puse jos paharul.

– Frumusețea a fost una din condițiile de pe lista mea.

– Și ce altceva mai era pe lista aceea? întrebă Downe, privind în paharul gol.

– Excelentă rasă de sînge, sănătate, o fire blîndă dar și puțin spirit, lucrurile obișnuite pe care un bărbat le dorește pentru soția sa.

– Parcă ai cumpăra un cal. Downe își mai turnă un pahar de vin.

– Întotdeauna am fost de părere că ritualul curtării unei femei nu se deosebește prea mult de negoțul cu cai – doar că e mai lung și mai plictisitor, replică Alec, amintindu-și de plimbările prin parc, de balurile și petrecerile la care fusese obligat să ia parte în timpul curtării lui Juliet. În opinia lui nu era decît o pierdere de vreme, un mod de a anunța lumii gălăgioase a înaltei societăți exact ceea ce cineva plănuia să facă. Se deosebește cu ceva Almack sau prezentarea unei fete la un bal de licitație de la Newmarket? În fiecare sezon monden un nou lot de femele este pus să defileze prin fața unor posibili cumpărători, iar tu verifici, rasa, mersul, culoarea, căutînd un pic de inteligență care să te facă să nu te plictisești, exact așa cum faci înainte de a cumpăra un cal. Odată ce- ai găsit ceva potrivit, cumperi și încaleci.

Downe se înecă cu vinul iar Seymóur izbucni în rîs.

– I-ai controlat și dinții? întrebă Downe.

– Da, și greabănul și copitele, adăugă Alec fără să schițeze nici un zîmbet, în timp ce lua în mînă un pachet de cărți. Downe și Seymour încă mai chicoteau cînd începu să le împartă cu îndemînare.

O oră mai tîrziu sosi scrisoarea.

Un lacheu se opri în stînga lui Alec ținînd în mînă o tavă de argint în centrul căreia se afla o hîrtie de pergament. În timp ce Downe împărțea cărțile, Alec o deschise neglijent, observînd că inițialele lui Juliet erau imprimate în sigiliul de ceară. Desfăcu hîrtia și începu să citească:

Dragă Alec,

Am crezut că pot să o fac, dar nu pot. Am crezut că pot trăi fără dragoste, pentru că în esență ești un om bun. Am crezut că-mi pot vinde bucuria pentru un titlu. Am crezut că pot fi practică alegînd averea în locul fericirii.

Nu pot.

Îmi dau seama că n-aș suporta plictiseala unei vieți ca ducesă de Belmore. Pentru că, chiar dacă ești, așa cum am spus, un om bun, cu toate lucrurile pe care le oferi, nu există viață în tine, Alec.

Ești previzibil. Faci ceea ce se așteaptă de la tine, ca urmare a faptului că ești ducele de Belmore. Prețiosul nume Belmore este înainte de orice în viața ta. Eu vreau mai mult, Alec.

Vreau dragoste. Am găsit-o. Deși el nu este decît fiul unui soldat, mă iubește. Cînd citești această scrisoare, eu mă voi căsători cu un bărbat care mi-a oferit ceea ce-mi doresc.

Cu regret, Juliet.

Încet, cu o precizie calmă, Alec rupse scrisoarea și lăsă bucățile să cadă pe tava de argint. O clipă își privi țintă prietenii, frecîndu-și mîna de buzunarul jachetei absent la ce era în jurul său, apoi brusc se opri, de parcă dintr-o dată și-ar fi dat seama ce făcea, și își lăsă mîna să alunece în jos pe piciorul paharului. Îi spuse servitorului:

– Fără răspuns.

Ridicînd paharul, gustă din vin, ca și cum mesajul primit ar fi fost lipsit de importanță, apoi își luă cărțile, cu ochii lui albaștrii mai întunecați și puțin mai înguști decît de obicei, bărbia mai fermă decît înainte. Jucă mîna aceea și încă alte trei într-o tăcere împietrită. Cînd

veni rîndul lui Seymour să împartă cărțile, Alec ceru un toc și hîrtie. Cînd sosită mîzgăli un bilețel scurt, îl sigilă cu ceară și îl ștampilă cu inelul lui. Apoi, în liniște, îl instrui pe lacheu să trimită biletul ziarului.

Prietenii lui îl urmăreau curioși.

Alec se lăsă pe spate în scaun, mîinile mișcîndu-i-se parcă neîncrezătoare lîngă linia aspră a gurii lui. După un minut și le coborî sub barbă.

– Se pare că fata are mai mult spirit decît am crezut. A fugit. Nu mai sînt logodit.

– Știam eu! Seymour își lovi pumnul de masă. Știam că așa ceva se va întîmpla. Bătrîna a avut dreptate.

– De ce? Orice urmă de cinism dispăruse de pe chipul lui Downe, înlocuit de o ușoară surpriză.

– Nimic important. Toane de femeie. Nu mai spuse altceva, deși prietenii săi așteptau și îl urmăreau. Ducele de Belmore nu arăta nici o emoție. Împarte cărțile.

În ora care urmă, Alec jucă metodic și fără milă cîștigînd toate mîinile cu calmul și hotărîrea netulburate ale ducelui de Belmore.

– M-am săturat! Downe își aruncă pe masă cărțile lipsite de valoare, iar Seymour îi urmă exemplul, privind cu invidie la cele cincisprezece grămezi de jetoane din fața lui Alec.

– Acum încotro mergem? spuse Downe.

Seymour se ridică, proptindu-și mîinile de masă și aplecîndu-se spre Alec de parcă l-ar fi prevenit.

– Îți amintești ce-a spus bătrîna? A spus că te vei căsători cu următoarea fată cu care te vei întîlni.

– Exact. Ce-ar fi să-i faci o vizită Letitiei Hornsby, Belmore? M-ai scăpa de alte răniri viitoare.

– Nu e un motiv de glumă, spuse Seymour indignat.

– Firește că nu e, el e ducele de Belmore. El nu glumește niciodată.

Alec se ridică brusc.

– Plec. Veniți și voi?

– Unde? întrebare ei la unison, apoi îl urmară pe scări în jos unde își îmbrăcară mantourile.

– La casa mea de vânătoare. Alec își trase mănușile. Simt nevoia să împușc ceva.

Urmîndu-i pașii mari de-a lungul foaierului, Downe i se adresa vicontelui.

– Nu știu de ce vrea să meargă la Glossop. Nu există nici o femeie pe o rază de douăzeci de kilometri în jurul acelei case.

– Îți amintești ce i-a spus baba aceea? întrebă Seymour grăbindu-se pentru a ține pasul cu ei. Pun pariu că merge acolo tocmai pentru că nu există femei pe o rază de douăzeci de kilometri. Nu-și dă seama oare că nu-și poate schimba destinul?

Și l-au urmat pe Belmore care ieșea pe ușă.

Joy țopăia de mama focului pe hîrtia arsă.

-- Oh, Sfinte Sisoe, Beezie. Uite ce-am făcut! Se aplecă și ridică bucata de hîrtie carbonizată, apoi o întinse și o scutură cu două degete. Încă mai fumega, iar colțul drept era complet ars. Oh, Sfinte Sisoe... Cuvintele se pierdură într-o tonalitate ascuțită, iar vocea i se sparse puțin, în timp ce se holba la hîrtia din fața ei.

Beezie își înălță capul de pe lăbuțele negre și o privi pe furiș. Ochii lui se mișcau încoace și încolo, cînd la hîrtia arsă, cînd la fața ei tristă. Joy o lăsă să cadă pe masă și oftînd descurajată se prăbuși pe scăunelul șchiop, clătînd din cap, dezgustată de ea însăși.

– Iar am făcut-o.

Cu un suspin resemnat Beezie se tîrî peste masă, apoi i se cățăra pe umăr, încolăcindu-se în jurul gîtului ei. Odată așezat, începu să mîngîie cu lăbuța buclele

castanii care scăpaseră din coc și încadrau acum bărbia ei delicată.

– Ce-am să fac acum? Joy se uită la el de parcă ar fi așteptat un sfat. Beezle încetă să se mai joace cu părul, își lăsă botul pe umărul ei, și răsuflă greu.

– Deci nici tu nu știi, spuse ea, scărpinându-i absentă gîtul în timp ce se holba la hîrtie. Din fericire mătușa ei plecase de cîteva ore – cu toată viteza și eleganța demne de o vrăjitoare MacLean. Nu-i trebuise mult timp lui Joy să o convingă că accepta poziția oferită în America. Și ea și-o dorise, iar Joy n-ar fi suportat gîndul că mătușa ei se vedea obligată să renunțe la această posibilitate pentru că trebuia să rămînă și să facă pe dădaca cu nepoata ei. Avea douăzeci și unu de ani – era destul de mare pentru a-și purta singură de grijă. Și descoperise că mătușa ei avusese dreptate: cînd se concentra – privind țintă la cuvintele de pe hîrtie o ajuta – era capabilă să facă niște vrăji eficiente.

Înainte de plecare, mătușa ei se aplecase peste Joy care își copia incantația care urma să o ducă la căsuța din Surrey. MacLean o prevenise că incantațiile de călătorie cereau în mod deosebit o concentrare puternică. Mătușa îi înșiră o serie întreagă de tehnici pe care să le folosească, în timp ce Joy vrăjise un costum de călătorie – dintr-un set de farfurii adus din Paris de mătușa ei. Joy bănuia că hainele au fost testul final, dar îl trecuse, probabil că se holbase bine la farfuriile colorate.

Din două pocnituri de degete se trezi îmbrăcată într-un frumos costum de călătorie verde ca salcia, o manta îmblănită și cizmulițe negre din piele de vițel. În mîna avea o pălărie de mătase verde ca pădurea cu paglici de catifea de un verde deschis și pene de struț de un violet închis. Costumul își atinsese scopul. Mătușa ei zîmbise aprobator, o sărutase de rămas bun și plecase într-un nor de fum auriu și strălucitor.

Apoi începuseră necazurile lui Joy. Pentru a vedea

mai bine ținuse hîrtia cu incantația de călătorie un pic care prea aproape de luminare. Și pînă să-și dea seama ce se întîmplă, hîrtia luase foc. Iar acum, cîteva clipe mai tîrziu, stătea pe scaun cu formula magică de călătorie devorată de flăcări.

– Cred că mai pot citi o parte. Ia să vedem... Întinse hîrtia pe masă și studie scrisul. Degrabă... zăbavă. Potrivit... plutind. Gîndesc... hmmm. Se vede aproape totul cu excepția ultimului vers. Îmi aduc aminte că era ceva cu zurgălăi... sau erau clopoței?

Va trebui să ghicească. Trase pălăria de pe masă, și-o puse pe cap legînd panglicile sub bărbie cît mai bine putu, pentru că Beezle era încă încolăcit la gîtul ei. Îl mîngîie rapid, luă hîrtia, și după ce aruncă o ultimă privire camerei din turn, care fusese casa ei timp de cincisprezece ani, începu să citească incantația:

*Oh, noapte glorioasă ce ascunzi ziua de mîine
Du-mi rugămintea la împlinire.*

Nici vorbă de licoare de ochi de triton

Ci doar cuprinde în zbor acest mantou

Nu zăpada mă înspăimîntă

Ci calea lungă spre locul de odihnă.

La Surrey trebuie să ajung cît mai degrobă

Așa că, te rog, ajută-mă fără zăbavă.

Cînd ceasul bate ora nouă

Clopoței din turlă răsună.

Și chiar dacă nu e momentul potrivit

Trimite-mă prin ușă plutind.

Iar ca să nu greșesc

La clopoței mă gîndesc.

CAPITOLUL 3

Alec habar n-avu ce anume îl lovi. Se îndrepta agale spre caleașcă venind dinspre pădurea deasă care mărginea drumul și dintr-o dată se trezi răsturnat pe spate, privind în sus la un vâl de ceață, ceva – sau cineva peste el. Încercă să împingă orice ar fi acel lucru de pe pieptul lui. Acest orice țipă. Un sunet feminin. Alec avea în brațe o femeie și spera din tot sufletul că nu era Letitia Hornsby.

Femeia se ridică cu o săritură exuberantă, scoțându-i din plămîni și ultima rămășiță de aer. Alec se ridică și el, ca să poată respira. Ea îi alunecă în poală ținându-se cu mâinile de umerii lui.

– Oh, Sfinte Sisoe!

Alec trase în piept cîteva guri de aer umed și cețos, apoi se întoarse spre ea, răsufîind ușurat cînd văzu că nu era Letitia Hornsby, ci o nostimă micuță brunetă cu ochi mari verzi și sprîncene negre trase cu penelul. Avea obraji trandafirii, o bărbie obraznică și o gură plină, cu o aluniță mică dar tulburătoare chiar deasupra buzei de sus. Era cea mai extraordinară femeie pe care Alec o văzuse de mulți ani, însă în clipa de față chipul ei atrăgător purta expresia cuiva care tocmai fusese răsturnat de pe un cal care alerga.

– Unde sînt?

– Pe ducele de Belmore.

– Belmore? „Bell more“¹! Oh, Sfinte! Își puse mâna peste gură și privi în stînga apoi în dreapta studiind împrejurimile înainte de a mormăi. Trebuie să fi fost „zurgălăi“.

– Cum?

– Ăăă... nimic.

Alec se mișcă puțin.

– Oh, Sfinte Sisoe! Îl apucă mai strîns de umeri și se holbă la el cu fața doar la cîțiva centimetri de a lui. Răsufierea lor îngheță în aerul rece. Nici unul nu se mișcă. Pentru o scurtă clipă însăși timpul păru să vibreze în jurul lor. Alec se încordă trăgînd adînc aer în piept.

Ea mirosea a primăvară – a curat și a parfumul unei flori. Observă că talia îi era neașteptat de mică. Vîrfurile degetelor se întîlnise cînd mîinile lui o cuprinseseră. Se uită în jos la degetele mari atît de aproape de curba gingașă a sînilor. Ridică ochii și îi întîlni privirea. Ochii ei erau verzi, un verde pronunțat. Existau puține din lumea lui în ochii aceia, nici o otheadă experimentată, nimic sexual, doar o inocență pe care Alec ar fi pariat că fiecare englezoaică o pierduse după vîrsta de doisprezece ani.

Întrerupînd privirea dintre ei, tînăra se uită la mîinile care erau încă pe umerii lui. Roși și le coborî.

– Îmi cer scuze, Alteță.

– După poziția în care stăm titlul meu e mai puțin important.

– Oh, Sfinte...

– Sisoe, termină Alec în locul ei. Ea nu mai spuse nimic. În schimb își înclină capul într-o parte și îl studie cu o nouă expresie pe față.

Ce ciudat, își zise Alec. Era sigur că mai văzuse

1. în original: „... ring the bell more“- sună clopoțelul mai mult

undeva această expresie, dar pentru nimic în lume nu-și putea aminti unde anume. Asta îl făcu să se simtă încurcat. Umezeala pământului jilav i se infiltra în pantaloni amintindu-i de locul unde se găsea.

– Pământul e rece, spuse el scurt, cu chipul lipsit de orice expresie.

– Oh, Sfinte...

Sisoe, termină în gând Alec și o urmări cum se târăște din poala lui așezându-se pe pământ. Se ridică și întinse mîna să o ajute. Tocmai cînd o trăgea în picioare, strigă și glezna i se îndoi. O prinse de talie înainte ca ea să cadă.

– Ești rănită.

Ea se uită urît la piciorul ei, apoi la el și dădu din cap continuînd să-l privească. Îi ignoră privirea, considerînd-o doar ca una plină de respect pentru titlul lui.

– Unde ți-e caleașca?

– Care caleașcă?

– N-ai o caleașcă?

Ea clătină din cap, apoi privi în jurul ei de parcă ar fi rătăcit ceva, iar mîna ei mîngîie nervoasă gulerul de hermină de la gît.

– Ești sigură?

Dădu din cap.

– Cum ai ajuns aici?

– Nu sînt sigură. Unde sînt?

– Pe drumul North.

– Lîngă Surrey?

– Nu. Surrey e cam la o sută de kilometri spre sud.

– Oh, Sfinte Sisoe!

– Înțeleg că te-ai rătăcit.

– Așa cred și eu.

– Cum ai ajuns aici?

Ea nu spuse nimic, doar îl privi cu o expresie uluită. Presupunînd că durerea din gleznă îi trimisese mințile la plimbare, Alec luă lucrurile în propria mînă.

– Nu-i nimic. Îmi spui mai târziu. Dintr-o singură mișcare rapidă o ridică în brațe. Auzi cum i se oprește respirația, și în timp ce se îndrepta spre caleașcă, brațele ei îi înconjurară gâtul și își puse încet capul pe umărul lui. Aerul cald al suspinului ei îi flutură pe piele. Îi aruncă o privire rece, însă văzu că ochii ei erau închiși. Folosi prilejul pentru a-i mai studia încă o dată trăsăturile. Genele întunecate, groase și negre ca penele rândunicii se odihneau cu grație pe pielea ei. Și ce piele – curată, proaspătă, virginală. Inocență de mărgăritar. Se scutură, simțindu-se de parcă tocmai acum s-ar fi trezit. Trase adânc aer în piept și își continuă drumul, punându-și reacția pe seama excesului de vin tare și a lipsei de somn.

Pădurea se rări pe măsură ce se apropiau de locul unde se afla caleașca sa. Trecu prin ferigile pădurii umede din cauza vălului de ceață și îl văzu pe Downe sprijinit de ușa caleștii cu o sticlă argintie cu coniac ridicată spre buze. Seymour nu se vedea nicăieri. Unul dintre lachei se mișcă de lângă caleașcă și veni în întâmpinarea lui Alec ca și cum ar fi vrut să-i ia fata din brațe. Alec clătină din cap și arătă spre caleașcă.

– Deschide ușa, Henson. Domnișoara e rănită la gleznă.

– Să fiu al naibii dacă nu e ea! se auzi vocea lui Seymour din stînga lui. Îl auzi pe Downe cum se îneacă cu băutura.

Alec se aplecă și puse fata în interiorul caleștii apoi se întoarse spre un Seymour cu ochii cîț cepele și îl sfredeli cu o privire care să-i înghețe cuvintele. Reuși și se urcă în caleașcă, așezîndu-se lângă fată. Downe îl urmă și se așeză în fața ei. Alec îl privi. Conte o studie părăind că-i place ceea ce vede pentru că imediat îi oferi zîmbetul lui șmecheresc. Alec se uită la viconte care avea pe chip expresia cuiva care tocmai fusese pus în fața arhanghelului Gabriel. Nu-i conveni nici una din

reacții. I se adresă lacheului care îndoia scările caleștii:

– Oprește la primul han.

În câteva secunde caleașca se năpusti în ceață. Alec întinse mîna pe lîngă fată și aprinse felinarul dinăuntru, apoi se lăsă pe spate și o urmări.

Buzele ei se mișcau, dar nu se auzea nici un sunet.

– Ea este, șopti Seymour. Ascultă ce-ți spun. O simt în oase. Privi nervos de la fată la Alec, apoi din nou la fată. Tu ești ea.

Tînăra se uită la Seymour, apoi la Downe, apoi din nou la Alec și după fiecare mișcare a capului panica crescuse în ochii ei. Stînd țeapănă de frică, nu răspunse; în schimb se holbă la mîinile ei. Alec se întrebă dacă se roagă, iar gîndul acesta stîrni o anume îngrijorare greu de definit pe care ai fi jurat că nu o posedă. Fata era înnebunită de frică. Alec încercă să o liniștească.

– Nu-ți face probleme. Ea își strînse ochii și murmură ceva. Draga mea, noi...

Tînăra pocni din degete.

Se auzi un strigăt disperat. Caleașca se opri lovindu-se de ceva. Alec își sprijini cizma de scaunul din față pentru a nu cădea, apoi o prinse pentru a o împiedica să zboare spre Downe. Tînăra deschise ochii arătînd uluită și îngrozită, mușcîndu-și buza de jos. Alec îi dădu drumul, gîndindu-se că poate o strînsese prea tare.

– Te doare ceva?

– Nu. Vocea i se schimbă brusc și imediat își priu mîinile cu o expresie disperată. Închise din nou ochii și șopti ceva.

Sărmană fată se ruga într-adevăr. Ridică ochii spre prietenii săi pentru a le cîntări reacțiile și auzi degetele ei pocnind a doua oară.

Un troznet puternic străbătu aerul, urmat de un alt strigăt și de o bufnitură care curtremură pămîntul de lîngă ei. De parcă cerul tocmai se prăbușise pe pămînt. Alec forță ușa.

– Ce s-a întâmplat?

Henson alergă spre el cu o expresie zăpăcită pe chip.

– Parcă jumătate de pădure a ajuns pe drum, Alteță. Cel mai straniu lucru pe care l-am văzut vreodată. Copaci căzînd ca niște soldați răniți. Ridică mîna și se scărpină în cap. Și nici nu bate vîntul, Alteță.

– Fii atent să nu ne atace tîlharii. Alec deschise un mic compartiment de lîngă scaunul lui și scoase un pistol.

– Nu e nimeni prin preajmă, Alteță. Cei din spate au controlat. Henson arată spre pădure cu propriul lui pistol.

Alec le înmîină arme lui Downe și lui Seymour, le spuse să rămîină lîngă fată apoi ieși din caleașcă cu pistolul în mîină. Cercetă pădurea care îi înconjura și nu văzu nimic, decît copaci peste care plutea o ceață sinistră. Rămase pe loc cîteva clipe ascultînd dacă se mișcă ceva. Nu auzi nimic. Se îndreptă spre vizitiul care studia drumul plin de copaci în timp ce celălalt valet calma caii nervoși.

Cel puțin cincisprezece anini erau întinși de-a curmezișul drumului ca niște coloane căzute, și cu toate astea nici un sunet sau mișcare misterioasă nu venea dinspre pădurea care mărginea drumul.

– Oh, Sfinte Sisoie!

Alec începuse să se sature de fraza asta.

– Oh, nu! E „a rezida“ nu „a reteza“!

Se întoarse încet văzînd-o pe fată atîrnînd afară din caleașcă, privind drumul cu o expresie îngrozită pe chip. Îi aruncă lui o privire furișă, păru să înghită în sec și dispăru înăuntrul caleștii în mai puțin timp decît îți trebuia să respiri. O clipă mai tîrziu Downe și Seymour coborîră venind lîngă el, evaluînd situația.

– Sînt cincisprezece, anunță viconte.

– Asta îmi place la tine, Seymour. Ai darul supra-

natural de a afirma ce e clar pentru toată lumea. Vocea contelui era încărcată de sarcasm.

– Când ai mai văzut tu cincisprezece copaci căzuți pe drum? Vicontele se apropie de primul, apoi privi în sus. Nici o adiere de vînt.

Downe se îndreptă spre bușteanul cel mai apropiat și îl examinează.

– N-a fost tăiat. Se pare că pur și simplu a căzut.

– Am o presimțire în legătură cu toate astea, spuse Seymour mișcîndu-și ochii în dreapta și în stînga de parcă s-ar fi așteptat ca și restul pădurii să se prăbușească.

– Iar începe. Downe își sprijini piciorul de unul din buștenii rețezați. Discursul lui Seymour despre soartă și damnațiune. De data asta ce-ai mai născocit? Zîne? Spiriduși? Fantome? Vrăjitoare?

Un țipăt îngrozit se auzi din spatele lor și toți trei și-au întors capetele. Din caleașcă tînăra îi privea încordată, cu fața foarte palidă.

– Uite de-ai făcut, Downe. Ai speriat-o de moarte pe viitoarea soție a lui Belmore! Seymour porni grăbit spre ea.

– A numit fetișcana asta așa cum cred eu că a numit-o? Alec fixă cu privirea spatele lui Seymour care se îndepărta de ei.

– Ai auzit bine. Crede în toate bazaconiile. Poftim, bea puțin din cel mai bun coniac al Micului Imperator. Îți amortește frigul și-l face pe Seymour suportabil. Îi întinse plosca cu coniac. Dacă bei suficient de mult din chestia asta ți se va părea că Seymour vorbește logic.

– Cei din neamul lui nu sînt cunoscuți pentru logica și judecata lor.

Downe pufni pe nas hohotind sardonice și puse plosca în mîna lui Alec. Acesta o privi bănuitor apoi își îndreptă ochii spre caleașcă, unde Seymour tocmai deschidea ușa. Alec ajunsese lîngă el din cîtiva pași mari

și se puse în fața lui.

– Mă ocup eu de ea. Tonul vocii nu admitea nici o replică. Seymour se uită la el, apoi la fată, schiță un zîmbet plin de înțeles apoi se retrase din fața căutăturii reci a lui Alec, foarte grăitoare.

Alec se aplecă înăuntru, văzu că fața ei nu avea nici o culoare, așa că presupuse că fie glezna o făcea să sufere, fie era la fel de ușor de speriat ca o mînză neantrenată.

– Te doare?

Ea îl privi absorbită de cu totul altceva.

– Glezna, explică el răbdător deși era foarte departe de a se simți așa.

Ea își privi piciorul.

– Ah... da, glezna.

Alec luă asta drept o afirmație, deși, se părea că mintea ei era în cu totul altă parte. Vîrî mîna în compartimentul pentru arme și scoase de acolo un mic pahar. Îl umplu cu coniacul lui Downe apoi îl întinse tinerei.

– Poftim, domnișoară... Alec se opri și se încruntă. Sau e doamnă?

– E domnișoară.

– Cine?

– Eu?

Alec trase aer în piept.

– Care e numele tău întreg?

– Joyous Fiona MacQuarrie, spuse ea fără să-l privească, ci scuturîndu-și fusta înainte de a se așeza la locul ei.

Alec dădu din cap.

– Scoțiancă. E clar. Îi puse paharul în mînă. Bea-l. Îți va ține de cald pînă noi vom curăța drumul de copaci. Presupun că nu vom termina repede.

Ea privi coniacul cu îndoială.

– Bea.

Tînăra ridică încet paharul spre buzele ei pline, luă o înghițitură apoi se strîmbă și se înfioră.

– Crede-mă. Te vei simți mai bine dacă bei coniacul.

Neîncrezătoare, trase aer în piept pregătindu-se parcă pentru tortura care urma, mai luă o înghițitură, făcu o mutră scîrbită, apoi înghiți ca și cum ar fi sorbit toate păcatele societății mondene. Trecură cîteva minute pînă își ridică din nou ochii spre el, tăria alcoolului făcînd-o să lăcrimeze, însă în clipa în care privirile lor se întîlniră, a ei se încețoșă căpătînd aceeași expresie ciudată, dar cunoscută de undeva.

Alec tot nu putea să-și dea seama unde o mai văzuse, însă de un lucru era sigur: îl făcea să se simtă al naibii de stînjenit. Închise ușa caleștii îndreptîndu-se spre copacii căzuți, cu Seymour pe urmele lui ca un copoi exagerat de îngrijorat pentru stăpînul său.

– Ea trebuie să fie, spuse Seymour repede. E mîna destinului, o știu.

Alec se opri și își înfruntă prietenul.

– Crezi într-adevăr că aș lua o străină ca să o fac ducasă de Belmore?

– Bineînțeles că n-ar face-o, spuse Downe ajungînd lîngă ei la timp pentru a auzi comentariul lui Seymour. La urma urmei încă nu i-a studiat trecutul. Nu-i așa, Belmore? S-ar putea să nu aibă stofă de ducasă. Pe lîngă asta, cînd l-ai mai văzut tu pe Belmore făcînd ceva fără să fi planificat dinainte toate micile detalii?

Alec își îndreptă umerii întepenind.

– Călătoria asta, spre exemplu? i-o întoarse Seymour cu o expresie triumfătoare.

– Ați terminat? Avem lucruri mai importante de făcut decît să vă certați unul cu altul sau să mă atrageți într-una din disputele voastre.

– Oricum nu reușim niciodată, bombăni Seymour.

Alec le aruncă cea mai feroasă căutătură ducală – cea care de obicei reducea la tăcere pe oricine se afla

prin preajmă și putea face un servitor să lucreze de două ori mai repede. Privi spre plosca aflată încă în mîna lui și fu tentat să tragă o înghițitură, o reacție foarte umană ținînd seama de evenimentele zilei. Dar ducele de Belmore se mîndrea cu faptul că nu ceda în fața reacțiilor umane.

Îi întinse plosca lui Downe și se întoarse spre servitorii săi – doi lachei, un însoțitor și vizitiul – care încercau curajoși să mute primul dintre copacii căzuți. Din cauza lemnului verde și umed, copacii erau destul de grei și asta le îngreuna munca. Își scoase haina și o aruncă la picioarele lui Downe, al cărui braț rănit nu-i permitea să-i ajute, rămînînd totuși în apropierea lor și făcînd remarci usturătoare despre soartă, destin și cît de previzibil e ducele de Belmore.

O jumătate de oră mai tîrziu, Seymour, săturîndu-se de limba ascuțită a lui Downe, îi propuse lui Alec să îndese un buștean în gura afurisită a contelui. Alec nu răspunse. Continua să vadă în minte scrisoarea lui Juliet, care conținea același cuvînt puțin măgulitor pe care Downe îl folosisese fără să-și dea seama: previzibil.

Timp de douăzeci și opt de ani, Alec crezuse că comportamentul său este fără discuție cel mai potrivit și mai logic pentru un om de condiția sa socială. Viața nu era ușoară pentru aristocrația engleză, și cu cît titlul era mai mare cu atît erau și responsabilitățile mai mari. Cel puțin așa fusese el crescut să creadă. I se vîrîse în cap de nenumărate ori că datoria de duce era pe primul plan. Tradiția Belmore, respectatul nume de familie, exemplul pe care îl dădea prin acțiunile sale – acestea erau lucrurile care aveau importanță.

Poruncea, dar rareori își ieșea din fire. Învățase la o vîrstă foarte fragedă că un duce Belmore nu-și arăta sentimentele. Un duce nu avea nevoie să strige, în consecință nu striga. În viața lui nu exista loc pentru prostii, ceea ce-i convenea de minune; comportarea lui

era determinată de obiceiuri, logică, statut social și tradiții vechi de generații întregi. Aceasta fusese viața strămoșilor săi, iar acum era aceeași și pentru el, iar asta îl umplea de o mândrie supremă.

Însă previzibil? Plictisitor? Acestea nu erau trăsături care să-i facă plăcere, cum nu-l încânta nici umilința de a o fi pierdut pe Juliet. Își privi haina aruncată ca o zdreanță lângă piciorul contelui. În buzunar se afla o autorizație specială de căsătorie pe care o ceruse de la omul său de afaceri, obținută după pregătiri făcute cu grijă care făceau cinste reputației sale. Căsătoria printr-o autorizație specială însemna mai mult decât o ispită aristocratică. Nunta lui ar fi fost o ceremonie liniștită, cu doar doi martori. Asta îi plăcuse, pentru că astfel de ceremonii erau intime și se terminau repede. N-ar fi acceptat niciodată frivolitatea unei petreceri de nuntă.

Însă acum autorizația nu servea la altceva decât să-i aducă aminte că fusese lăsat cu buzele umflate. Îl străbătu un val rece de umilință. Mintea lui zbură cu o curiozitate jenantă spre ce anume i-ar fi putut oferi lui Juliet acel simplu soldat în comparație cu el. În scrisoare ea spusese că dorește iubire.

Iubire. Văzuse el ce poate face iubirea. Văzuse oameni împușcându-se în numele iubirii. Văzuse bărbați sănătoși la minte, cu multă judecată, fărîmițându-se ca pâinea veche de o săptămână din cauza unei emoții trecătoare de care era convins că era fie imaginație fie o prostie.

Existase o vreme, cu mult timp în urmă, când și el crezuse că iubirea poate fi magică. Își amintea cum stătea în fața bărbatului înalt și rigid care fusese tatăl său, o prezență monolitică pentru un băiețel de cinci ani. Se silise să-și ridice ochii și să privească în cei ai tatălui său. Aveau aceeași ochi, aceeași față, același Castlemaine sînge. Mîinile i se umeziseră și dorise să și le șteargă pe pantaloni, dar se oprise amintindu-și că

un marchiz și un viitor duce nu făcea astfel de lucruri... Trebuise să respire adânc de mai multe ori, pentru a face cuvintele să treacă de gâtul uscat. Apoi o făcuse, îi spusese tatălui său că îl iubește, gândindu-se cu simplitatea unei minți de copil că această frază magică va primi aprobarea lui. Nu primi decât o furie rece.

Iubire. O considera așa cum un ateist ar considera crucea. Cuvîntul avea înțeles doar pentru acei proști care o căutau.

Ridică un trunchi de copac cu forță născută din furie și frustrare. Ceața din pădure se îndesase în ultimele minute, devenind și mai umedă. Picături de rouă i se prinseră în părul cu fire argintii trasînd o cărare leneșă pe lîngă tîmple. Aceeași ceață umedă picura ca lacrimile unui copil de pe frunzele copacilor, acoperind pămîntul și oamenii care lucrau ca să elibereze drumul. Mișcările ducelui deveniră mecanice, de rutină, iar el își ținea corpul mai drept, mai rigid, pierdut în gânduri negre și mîndrie jignită. În scurt timp ochii i se făcură mai reci din cauza disprețului determinat de faptul că ducele de Belmore nu știa nimic despre acel lucru trecător numit iubire.

Joy se lăsă pe spate pe scaunul din caleașcă, imaginația ei fiind ocupată nu cu priveliștea unei căsuțe din Surrey, ci de chipul frumos al ducelui cu păr de argint.

Oftă. Un duce. Ca să vezi. Titlul lui nu era întrecut decât de cel al unui prinț. Astfel de oameni existau în basme și fantezii de adolescentă. Doar gândindu-se la el simți cum o străbate un val de șoc, același produs de atingerea lui. Era ceva atît de straniu – de parcă ar fi fost de-a dreptul vrăjită.

Era ca un vis devenit realitate. O dusesese în brațe ca un cavaler galant din vremurile de demult. Își mușcă buzele pentru a-și opri un chicot de plăcere. Îi scăpă oricum. Încă o gîdila spatele de la brațul lui care o sprijinise în timp ce se plimbase cu ea prin pădure. Hainele lui aveau o ușoară aromă de tutun, iar respirația fusese caldă și dulceagă ca vinul cînd fețele lor erau la puțin mai mult decît un sărut distanță. Iar ochii – erau ochii unui bărbat a cărui inimă avea mare nevoie de puțină magie.

Nu mai fusese purtată în brațele unui bărbat de cînd fusese un copil în brațele tatălui ei. Era una din puținele amintiri pe care le avea despre părinții ei care pieriseră de mult timp. Dar ce simțea acum era cu mult diferit de acea amintire. Cînd ducele o purtase în brațe, simțise ca și cum albinele de primăvară se înghesuiau în stomacul ei, iar mirosul lui o amețise. Era ciudat, însă în brațele lui se simțea ușoară și liberă ca o panglică în bătaia vîntului. Cînd îi privise fața, văzuse ceva necunoscut, contradictoriu, de parcă ceva din ea ar fi fost chemat spre el. Era o senzație misterioasă chiar și pentru o vrăjitoare – una care ar fi trebuit de fapt să ajungă în Surrey.

Suspină plină de regret, trezindu-se din reverie. Mai bine s-ar concentra la vrăjile ei și nu la forța frumosului duce, la cît de bine se simțise în brațele lui, întrebîndu-se cum ar fi dacă ar ține-o din nou la pieptul lui și și-ar coborî buzele spre ale ei...

Beezle șuieră în somn, aducînd-o la realitate. Era încolăcit ca o blană la gîtul ei și, ca de obicei, de nici un folos cînd venea vorba de vrăji. Concentrează-te, își spuse singură, concentrează-te, lasă fantezia, Joyous!

Firește fantezia era un mod simplu de evadare atunci cînd nu știai ce altceva să faci. Iar fantezia era și mai sigură din moment ce atrăgea dezastrul. Pierduse bucata de hîrtie pe care era scrisă incantația de călătorie –

nu că i-ar fi fost de mare folos cu partea de jos arsă. Fără îndoială că zăcea pe podeaua camerei din turn. Bazându-se doar pe slaba ei memorie încercase deja să refacă vraja înlocuind cuvîntul „clopoței” cu „zurgălăi”, însă era clar că nu ghicise bine. Rezultatul s-a văzut în cei cincisprezece copaci care blocau drumul. O vrăjitoare albă ar fi trebuit să devină una cu natura, nu să provoace nenorociri. Luă repede o înghițitură din băutura tare oferită de duce.

– Și se mai spune că vrăjitoarele fac băuturi scîrboase, mormăi ea convinsă că o fiertură din aripi pistruiate de liliac și ochi de triton ar avea cam același gust. Mai luă o înghițitură, gîndindu-se că poate e ceva cu care trebuie să te obișnuiești... Continua să aibă același gust oribil și nu o ajuta să scape de sentimentul că de data asta chiar că încurcase bine lucrurile. Nu prea știa nici ea cum să scape din această situație și cînd se gîndea la duce nu era tocmai sigură că vrea să scape.

– Beezle! Îi dădu un ghionț. Trezește-te, animal puturos. Îi trecu prin minte gîndul încurajator că poate castorul ar putea deveni într-un mod miraculos un servitor folositor. Desigur ar trebui să fie treaz ca să-i fie de vreun folos. Îi mai dădu un ghionț. Acesta șuieră, se cambră, apoi își lăsă lăbuțele pe umerii ei și adormi din nou.

– Nu ești bun de nimic. Joy oftă, scărbindîndu-i absentă capul care se cuibărise în gulerul mantoului. Privi paharul din mînă și se încruntă. Se mișcă spre ușa caleștii, o deschise avînd grijă să nu se sprijine de glezna umflată. Bărbații erau ocupați cu curățirea drumului, așa că, cu o smucitură a încheieturii aruncă coniacul pe pămînt. Dădu să închidă ușa dar nu rezistă tentației de a le mai arunca o privire bărbaților, ducelui în mod special.

Ca și cum ochii i-ar fi fost atrași spre el, o ciudată

gingășie o cuprinse la vederea lui. Își aruncase haina și stătea la capătul unui copac dirijînd oamenii. Umerii îi erau largi ca ai unui flăcău din Highlands, umerii înguste, picioarele lungi și puternice. Din atitudinea lui emana încredere de sine și obișnuința de a comanda. Părea să știe exact ce anume trebuie să facă și modul cel mai eficient de a duce la împlinire ceea ce făcea. Bărbații se mișcau ușor, fără să dea semne de oboseală. Îi urmau instrucțiunile și reușiră să elibereze drumul de jumătate din copaci. Ducele avea putere și o minte sigură. Intervenise imediat și preluase conducerea – o trăsătură pe care ea o invidia îndurerată, ținînd seama de faptul că ei îi era atît de greu să se controleze singură.

„Nu te știi controla pentru că nu te concentrezi, Joyous“. Vocea mătusei îi răsună în minte – un semn sigur că trebuia să se ocupe de vraja ei și nu de eroul imaginar al unui basm care îi ocupa gîndurile.

După ce-i aruncă ducelui o ultimă privire visătoare se așează pe scaun strîmbîndu-se din cauza efortului de a-și aduce aminte.

– Deci cum era incantația? murmură ea. Degrabă... zăbavă. Potrivit... plutind? Nu... zburînd? Nu. Înălțînd? Cîntînd? Valsînd? Vai de mine! Își puse mîna peste gură. Știa că acel cuvînt nu exista în incantație. Știa bine că ultimul vers era greșit. Cuvintele pe care le rostise o trimiseseră pe drumul North cu ducele de Belmore în loc de căsuța confortabilă din Surrey. Ce încurcătură... Își lovi degetele de brațele scaunului.

Cum să scape din această situație? Era vrăjitoare. Ar trebui să se comporte ca o vrăjitoare. Își va născoci propria incantație. Își încreți fruntea gîndindu-se. După cîteva minute își crease propria formulă magică.

*Oh, ascultă la ce am de spus
Într-o mare încurcătură am ajuns.*

*Se pare că vrăjile nu-mi reușesc
Te rog, ajută-mă să mă grăbesc
Spre locul la care mă gîndesc!*

Trase adînc aer în piept și o rosti cu voce tare.

Un troznet puternic se auzi de afară urmat de strigătele unor bărbați. Se mai auzi o bufnitură, apoi încă una și încă una. Încet, cu frica în sîn și cu mîinile acoperindu-i ochii, se mișcă spre ușa caleștii și se uită pe furiș printre degete. Încă trei copaci zăceau pe drum și bărbații, inclusiv ducele îmbrăcat atît de impecabil, erau stropiți cu noroi de bulgări de pămînt. Nu prea arătau încîntați. Pînă și bărbatul înalt și blond cu brațul rănit era plin de noroi, iar cel nervos și agitat se uita în sus de parcă aștepta ca în fiecare clipă cerul să se prăbușească.

Privirea ei reveni la duce. Acesta preluă imediat comanda și trimise oamenii să verifice ceilalți copaci din apropiere. Controlul întregii situații se afla în mîinile lui. Vocea i se auzea cu mult deasupra celorlalte. Era adîncă, puternică, o voce care emana forță. Prin minte îi trecu gîndul neașteptat că avînd o voce atît de vibrantă și poruncitoare ducele ar fi fost un magnific vrăjitor.

Îl urmări melancolică încă cîteva clipe, apoi oftă și trase ușa caleștii înainte de a se retrage în colțul ei călduros, ridicîndu-și piciorul rănit pe scaunul din față. Lăsîndu-se pe perna de pluș studie interiorul caleștii. Scaunele erau largi și confortabile, acoperite cu catifea groasă de culoarea smaragdului. Își trecu mîna peste catifea, urmărind cum firele țesăturii se apleacă lucind în lumina lămpii. Draperiile de catifea de la ferestre erau prinse cu șnururi aurii aflînd la capete ciucuri mari. Partea din interior a ușilor era din lemn lustruit, iar lămpile de alamă cu mînerule de cristal și abajururile din sticlă tăiată oblic scînteiau și licăreau ca niște stelute.

Privind mai atentă abajururile, observă o gravură

fină crestată delicat pe sticlă: șoimi. Deschise din nou ușa caleștii și se uită pe furiș la desenul de afară. Era același. O caleașcă cu blazon. Cîtă eleganță.

Și mai impresionată, închise ușa și se duse în colțul ei, imaginîndu-și cum ar fi să călătorești într-un astfel de lux oriunde ai merge. Nu mai trebuia să-ți amintești nici o incantație, nu mai era nevoie să te concentrezi. Nu-ți rămînea decît să stai confortabil pe catifea și să lași lumea să treacă pe lîngă tine.

„Vă pot ajuta cu ceva, Alteță?” ar întreba-o lacheul.

Ea ar ridica o mîină plină de inele de smaragd primite de la soțul ei devotat, pentru că se potriveau cu culoarea ochilor ei. Apoi ar spune:

„Nu, mulțumesc Henson. Mă voi odihni acum. Anunț-mă cînd ajungem în Brighton. Sînt sigură că prințul ne așteaptă. Știi ce spune întotdeauna prințul: Nici un bal nu este o plăcere fără ducele și ducesa de Belmore.”

Apoi lacheul ar închide ușa caleștii iar soțul ei, magnific și sigur de sine s-ar apleca înainte, mîna lui alunecînd pentru a-i mîngîia gîtul înainte de a o trage mai aproape... și mai aproape de el pînă îi va mirosi aroma de tutun, va gusta vinul dulce. Apoi buzele lui reci și tari se vor apăsă peste ale ei...

Pierdută în visare, Joy habar nu avea că își lipise buzele de fereastra caleștii pînă cînd deschise ochii – cu gura încă apăsată de sticla rece și tare – zgîindu-se la fețele uluite ale ducelui de Belmore și ale prietenilor săi.

CAPITOLUL 4

– Oare ce crezi că face?

– Nu-mi prea pot imagina. Alec stătea lângă contele de Downe cu haina aruncată peste umăr. Privi de la Downe, care se încrunta gînditor și Seymour care era neașteptat de tăcut, înapoi la fată.

Ochii ei erau închiși, iar buzele lipite de sticlă ca niște lipitori roz. Cu o scurtă fulgerare verde ochii ei se deschiseră și se uitară țintă la el. Apoi se retrase repede în scaunul ei, perdeaua ascunzîndu-i fața.

– E scoțiancă, spuse Alec.

Contele dădu din cap cu înțeles în timp ce Henson îl ajută pe Alec să-și îmbrace haina. Apoi cu o scurtă mișcare a mîinii făcu semn servitorului să plece și înconjură caleașca pînă la cealaltă ușă. O deschise și se aplecă înăuntru.

Ea se uită la el de parcă s-ar fi așteptat să o înghită dintr-o singură mușcătură monstruoasă și privind mai atent observă că obrajii îi erau de zece ori mai colorați. Fata întoarse repede capul.

– Te simți bine?

După o clipă lungă și încordată ea mormăi în perdea:

– Nu, cred că mă voi trînti la pămînt și voi muri.

– Mă îndoiesc că vei muri din cauza unei glezne,

spuse el incapabil să-și ascundă sarcasmul din voce. Trecuse prin destule sezoane mondene la Londra și asistase la momentele dramatice pe care reprezentanțele sexului feminin știau să le pună în scenă. Ciudat că îl deranja să creadă că această fată cu fața ei ciudată și comportare și mai ciudată era la fel de insipidă ca multe din femeile pe care le cunoștea în Londra. Dintr-un anumit motiv ar fi dorit ca ea să fie la fel de diferită ca și fața ei. Își zise că e un prost și așteptă o replică din partea ei.

Nu veni nici una. Tînăra stătea acolo, o mînă micuță pusă pe frunte apărîndu-i ochii. Era gestul cuiva care suferea.

– Glezna îți provoacă dureri?

– Durerea nu descrie felul în care mă simt, spuse ea din spatele mîinii.

– E chiar așa de rău?

– Mai rău decît îți pot imagina.

Săturîndu-se să tot vorbească cu ceafa ei se întinse și îi trase încet mîna ca să-i poată întoarce fața spre el. Chipul ei îi va spune dacă suferea într-adevăr. Obrajii care se întoarseră spre el erau atît de îmbujorați, încît erau roșii ca focul.

– Mai ai cumva și alte răni?

Ochii ei scînteiară speriați și își ridică mîna spre obraji.

– Cred... adică... febră. Da, asta e! spuse ea rostind repede cuvintele. Cred că am febră.

Alec îi examinează fața.

– Ești într-adevăr foarte roșie la față.

– Sînt, nu-i așa? Își puse palmele pe față de parcă ar fi putut simți căldura prin mînuși. Fereastră e rece, așa că... ăăă... mi-am răcorit fața. Îl binecuvîntă cu un zîmbet – strălucitor – nu unul fără vlagă ca a unei persoane care are febră.

– Înțeleg. Ce ingenios din partea ta.

– Da. A trebuit să gîndesc repede.

Fără să știe de ce Alec avea senzația ciudată că vorbeau despre două lucruri diferite. Încercă să-și înlocuiască confuzia cu o gîndire logică.

– Nu te-ai gîndit să deschizi ușa? Aerul de afară te-ar fi înviorat.

Ea privi pe lîngă el la ceața care plutea doar la cîțiva metri deasupra lor.

– Nu. Cred că ar fi fost mai logic. Probabil că de aceea tu ești un duce iar eu o vră – Își acoperi gura cu mîna așa că Alec nu-i văzu decît ochii mari. Mîna alunecă încet de pe buzele ei. Femeie.

– Alteță, se lasă ceața.

Alec se întoarse spre Henson.

– Ai verificat ceilalți copaci?

– N-am găsit nici unul care să se miște. Toți sînt de neclintit ca Turnul Londrei. Drumul e liber, Alteță.

– Bine. Spune-le celorlalți că sîntem gata de plecare. Alec întoarse capul și avu din nou o imagine perfectă a penelor de struț din spatele pălăriei ei. Clătină din cap și îi privi mîinile, pe care și le frămînta nervoasă. Urmărind-o, era ca și cum ar fi urmărit un mic iepuraș pufos prins în cleștii de fier ai unei curse pentru vulpi. Îl atrăgea ceva anume din inocența ei, ca și aura de neajutorare pe care o vedea în ea. Dintr-un motiv greu de definit, simțea nevoia să o liniștească, cu toate că nu-și amintea să mai fi fost vreodată atît de binevoitor.

– Domnișoară MacQuarrie.

Ea sări de parcă ar fi ciupit-o.

– Te vom duce la un han și vom chema un doctor să-ți examineze glezna. Și capul, își zise el, sau poate și pe al meu pentru că își dădu seama că privea țintă la buzele ei rășfrînte. Coborî ochii, păși în caleașcă așezîndu-se lîngă ea chiar înainte ca Downe și Seymour să urce și ei. În cîteva minute caleașca trecuse de pădure și se afla în drum deschis. Ceața se îngroșase și plutea

la câțiva centimetrii deasupra pământului.

Alec studie fata, întrebându-se ce anume îl luase prin surprindere. Au existat câteva scurte clipe când ea îl privea de parcă văzuse ceva minunat în el. Femeile întotdeauna l-au învrednicit cu astfel de priviri; nu era ceva ieșit din comun. Averele și titlul lui le atrăgeau ca pe niște furnici. Însă tînăra aceasta scoțiană era altfel, cu fața ei ciudată și ușurința stranie cu care atingea ceva înăuntrul lui doar cu o simplă privire. Fata era o noutate. Rezistă tentației de a o studia mai pe îndelete întorcându-și privirea spre fereastra înghețată și nevăzînd nimic.

Cîteva clipe și-au continuat drumul în tăcere timp în care Downe scoase din nou plosca cu coniac. Contele era prietenul lui Alec, dar în ultimul timp devenise un ticălos depravat fiind de-a dreptul respingător când era amețit de băutură – ceea ce părea să se întîmple tot mai des. Tocmai se pregătea să-i spună să arunce băutura, când Seymour icni înspăimîntat. Alec se uită la el și văzu că privirea îi era pironită asupra fetei, iar gura larg deschisă. Downe se uita și el țintă, uitînd pentru o clipă de plosca din mîna lui.

Alec se uită și el la ea, nu văzu nimic surprinzător apoi își întoarse ochii spre prietenul său.

– Ai văzut ce am văzut și eu? îl întrebă Seymour pe Downe.

Răspunsul contelui fu o înghițitură din ploscă apoi privi fata mijindu-și ochii.

Alec se uită din nou la ea dar nimic nu i se păru ciudat.

– Dă-mi și mie, spuse Seymour, înhățînd plosca lui Downe.

– N-o să te ajute cu nimic, spuse contele. Tocmai am văzut din nou.

– Ar trebui să o luați mai încet cu băutura, amîndoi. Sîntem în prezența unei domnișoare. Alec aruncă spre ploscă o privire plină de înțeles.

– I se mișcă gulerul, Seymour.

Toți trei bărbații se holbară la ea cu privirile ațintite asupra gâtului. După expresia de pe chipul ei Alec era sigur că mintea ei călătorea prin alte părți. Spre Scoția probabil, își zise el.

După o clipă în care gulerul ei de blană se cambră și tremură, ea trebuie că le simțise privirea pentru că ridică ochii spre ei. Se uită la fiecare și spuse:

– S-a întâmplat ceva?

– Ți se mișcă gulerul, îi spuse Seymour.

Mîna ei se ridică și mîngîie blana.

– Oh, rîse ea. El e Beelzebub. Eu îi spun Beezle, replică ea, de parcă asta ar fi explicat totul.

O lăbuță cu pete mici negre căzu pe umărul ei și un sunet ciudat veni din guler. Nu se deosebea prea mult de cel făcut de aerul fierbinte din baloanele care urcau vara în Hyde Park. Ea se uită la ei și spuse:

– Doarme foarte mult.

Alec se zgîi la bucata de blană de la gâtul ei despre care crezuse că e un guler.

– E viu?

Ea dădu din cap. Animalul sforăi zgomotos și răsufală greu.

– Ce este, dacă îmi permiți să întreb, un... Beezle?

– Un castor.

– Ca și Downe, numai că el nu scoate zgomotul ăsta groaznic, spuse Seymour rîzînd de propria-i glumă, pentru că se știa că nu reușea prea des să-l pună la punct pe conte.

Downe ridică o sprînceană.

– Ai un castor încolăcit în jurul gâtului, afirmă Alec.

– Mda, și îi place să doarmă acolo.

– Și mie mi-ar plăcea. Ochii lui Downe se opriră pe gâtul ei.

– Ți-am spus ce ar fi trebuit să facem cu copacul acela, spuse Seymour aruncîndu-i lui Downe o căută-

tură urîță, dar nereușind decît să-l facă să zîmbească.

Alec se lăsă pe spate și îl fulgeră pe Downe cu o privire pătrunzătoare pentru a-l face să tacă.

– Acești doi domni sînt de fapt foarte inofensivi. Așa cum am mai spus, eu sînt ducele de Belmore. Acesta de aici cu ochii aprinși și gura mare e contele de Downe.

– Să-ți fac vreun rău este ultimul lucru la care m-aș gîndi. Downe îi aruncă o privire lacomă.

– Iar acesta, continuă Alec arătînd spre Seymour e viconte Seymour.

– Seymour e inofensiv, adăugă Downe, și de asemenea ignorant.

Începură din nou să se ciorovăiască. Intenționînd să termine prezentările în ciuda prietenilor săi, Alec se întoarse spre fată. Ea se uita nedumerită de la unul la altul, apoi își răsuci chipul spre duce ridicînd mîna pentru a trage mai bine castorul în jurul gîtului. Vedea cu ușurință neliniștea de pe chipul ei expresiv. O fărîmă de emoție tresări adînc în el, într-un loc încă neatins. Întinse mîna spre ea.

Tînăra trase adînc aer în piept și începu din nou să murmure. Se auzi un sunet puternic. Dintr-o dată caleașca se năpusti înainte într-o viteză nebună. Pasagerii se apucară de tot ce găsiră pentru a nu cădea unul peste altul. Alte strigăte și blesteme se auziră din gura vizitiului. Un pocnet ascuțit răsună în aer urmat de tro-păieli zgomotoase pe sub capră.

Alec înhăță fata și o strînse repede la piept, încercînd să prevină legănatul și șocul în timp ce caleașca huruia pe drumul brăzdat de șanțuri. Se izbiră tare de ceva și trupul lui căzu peste al ei. Salturile caleștii îl obligară să se miște deasupra ei. Fiecare parte moale a corpului ei se presa de a lui. Mîinile ei îl strînseră mai tare de haină lipindu-se de pieptul lui. Respirația ei caldă îi atinge urechea cu trăsări speriate.

Dintr-o dată, fără să se poată controla, Alec deveni conștient de ea ca femeie. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui, surprinși, apoi curioși, apoi iscoditori. În lumea în care se trezise era liniște. Alec se luptă ca să domine dorința care trecu între ei. Din nou ea îi iscodi fața. Cu o răceală născută din instinct el își ascunse reacția. Nu te uita prea adânc, Scottish¹ aici nu e nimic pentru tine.

Joy roși. O tristețe melancolică apăsă între ei de parcă într-adevăr și-ar fi rostit gândurile. Închise ochii și întoarse capul. Vizitiul nimeri într-o altă groapă și Alec apucă mai strâns clanța ușii.

Downe mormăi, apoi blestemă. În sfârșit caleașca încetini, apoi se opri. Alec își puse un braț în jurul lui Joy și se ridică. Vocea furioasă a contelui răsună în interiorul caleștii.

– Dă-te naibii jos de pe mine, Seymour! Afurisitul tău de genunchi osos mi-a intrat în spate.

Alec și Joy se uitară la ei. Capul blond al contelui era înghesuit într-un colț al podelei caleștii, un picior înălțat în aer sprijinit de ușă, iar viconte era peste el, agățat de celălalt scaun pentru a evita tocurile cizmelor contelui. Castorul atârna de gulerul hainei lui Seymour.

– N-am ce să fac, Downe. N-am unde altundeva să-mi pun genunchii.

Se auzi o încăierare apoi un geamăt puternic.

– Fii atent la umărul meu. Mă doare ca dracu'.

– Îmi pare rău. Stai să scap mai întâi de animalul ăsta de la gât.

– Vino aici, Beezle. Joy își deschise brațele iar castorul se mișcă aproape greoi până ajunse în ele. Alec observă că brațele lui erau încă în jurul ei și le trase repede. Seymour reuși să se așeze pe scaun și începu

1. Scoțiană

să se scuture de praf. Alec îi întinse o mână lui Downe, iar ușa caleștii se deschise. Un Henson alb ca varul de uita la ei.

– Îmi cer scuze, Alteță. S-a rupt un ham.

– Poate fi reparat?

– Ceilalți lucrează la el acum.

– Te-ai lovit? o întrebă Alec pe Joy.

Fără să se uite la el, Joy clătină din cap, ținând castorul în brațe. Ducele văzu că fața îi era murdară de pământ, că pălăria îi stătea într-o parte, penele violete erau rupte atârându-i pe umeri. Arăta ca o vrăbiuță care tocmai căzuse din cuib. Simți un impuls să o ia din nou în brațe. Într-un fel știa că această femeie, mai mult decît oricare alta, nu trebuia să rămână singură în lume.

Întoarse fața de la ea. Expresia neajutorată de pe chipul ei îl făcea să-și piardă șirul gândurilor. Coborî din caleașcă îndepărându-se spre echipaj unde vizitiul și ceilalți servitori reparau hamul rupt.

– Cine a înhămat caii? întrebă Alec pe un ton care nu vestea nimic bun pentru cel vinovat.

– Eu, Alteță, răspunse Jem vizitiul, dar adăugă repede. Era un ham nou-nouț. Tare ca un ulm. N-am mai pomenit așa ceva. Gros de vreo doi centimetri buni și s-a rupt de parcă ar fi fost din hîrtie. Poftim, priviți. Îi întinse fîșia de piele de la ham.

Alec o examinează. Nu se vedeau tăieturi, nici urme clare de cuțit. Marginile erau zdrențuite arătînd că se rupte în două.

– În cît timp se poate repara?

– Aproape că am terminat, Alteță.

– Bine. Alec merse spre caleașcă și urcă înăuntru. Plecăm imediat.

– A fost un semn, șopti Seymour cu ochii larg deschiși arătînd de parcă s-ar fi așteptat ca înăuntrul caleștii să apară o lumină supranaturală.

Downe se înecă cu coniacul, apoi înșurubă dopul la

ploscă, o puse înapoi în buzunarul hainei și își aranjă eșarfa care îi sprijinea brațul.

Cînd Alec se lăsă pe spate în scaunul său, își privi haina și văzu că materialul era încrețit în cute mari acolo unde pumnii lui Joy se agățaseră de el. Apoi la fel de real de parcă ar fi întins mîna și l-ar fi atins, simți privirea fetei – privirea aceea familiară deși greu de definit. Parcă îi memora chipul. Îl făcea să se simtă al naibii de stînjenit.

În clipa de față nu dorea decît să ajungă la un han, repede. O săgetă cu o privire rece care dispăru imediat ce ochii lui îi întâlneau pe ai ei. Dintr-un motiv inexplicabil privi la brațul rănit al lui Downe, apoi din nou la față. Henson închise ușa caleștii și o porniră din nou pe drumul plin de gropi, ducele de Belmore fiind adîncit în gînduri.

Cîteva minute mai tîrziu, spre disperarea lui, își aminti unde mai văzuse exact aceeași privire – pe chipul Letitiei Hornsby. Se înfioră. Această fetiță scoțiană ciudată se uita la el cu aceeași privire de devoțiune pe care o avea și Letitia Hornsby cînd îl privea pe Downe – în ochii ei citindu-se tot ce avea în inimă.

Dar înainte de a apuca să reflecteze la descoperirea lui se auzi un nou strigăt.

Cînd roata se desprinse, Joy se dădu bătută. Cineva va fi rănit dacă nu înceta să încerce să facă o vrajă de călătorie. Își sprijini bărbia în mîna și se strădui să-și accepte soarta. Învățase din experiență că atunci cînd vrăjile i se încurcau așa de mult cel mai bun lucru era să-și lase magia să se odihnească. Uneori îi reușea mai bine, se putea concentra mai mult dacă aștepta. În

orice caz nu dorea să le facă nici un rău oamenilor de lângă ea, în special nu ducelui.

Era ceva mai mult între ei decît doar zvîcniri ale inimii și priviri intense. Exista o rămășiță de disperare pe care el o ascundea sub căutătura rece. O simțea la fel de sigur cum putea simți ploaia de primăvară.

Bărbatul cel agitat, viconte Seymour, se aplecă spre ea studiind-o de parcă ar fi fost o arătare.

– Tu ești cea care trebuie să fie, nu-i așa?

Stomacul i se strînse gîndindu-se că el s-ar putea să știe că e o vrăjitoare. Își ținu respirația, neștiind ce să răspundă.

– Lasă fata în pace, Seymour, rosti contele pe un ton dezgustat, apoi i se adresă lui Alec. Chiar dacă ea e „cea care trebuie“, Belmore va trebui să discute cu omul lui de afaceri înainte de a pune întrebarea. Rasa de sînge, și toate celelalte... chestii.

Începu o nouă ceartă, așa că Joy îi aruncă ducelui o privire furișă, observînd că acesta își ridicase mîna spre buzunarul de la haină. Văzu marginea unei hîrtii și se întrebă ce putea fi. Ducele le spuse celor doi să tacă, fulgerîndu-l pe conte cu ochi reci ca miezul de noapte. Acesta nu se lăsă intimidat așa că se uitau unul la altul ca doi cîini gata de încăierare. Viconte devenise brusc neașteptat de tăcut și stînjenit.

Bătălia tăcută continua. Lui Joy nu-i trebui mult ca să-și dea seama că ducele va ieși învingător. Văzuse gheața din ochii lui. După cîteva minute încordate care păreau că nu se mai termină, contele își coborî ochii și ridică din nou plosca la buze. Ducele se întoarse. Apoi ca și cum l-ar fi strigat se uită la ea.

I se tăie respirația. Ochii lui ascundeau secrete, care îi treziră obișnuita curiozitate, ca niște comori ascunse adînc, așteptînd ca cineva căruia să-i pese să le descopere. Parcă aștepta ceva în timp ce o privea.

Ce anume cauți? De ce ai nevoie? Voia să-i pună

întrebările dar nu reuși să pronunțe cuvintele. La fel de repede ca păpădiile în adierea vîntului de vară căutarea din ochii lui dispăru. Iar în locul ei apăru acea privire care nu dezvăluie nimic.

Toți tăcuseră prea mult timp, ocupați cu gîndurile lor. Liniștea fusese prea lungă, își spuse Joy, mușcîndu-și buzele și gîndindu-se. Cu siguranță că întrebările vor începe din nou. Trebuia să născocească o poveste pe care să le-o poată spune. Un lucru pe care o vrăjitoare îl învăța foarte devreme era să nu spună niciodată unui muritor că e vrăjitoare. Muritorii nu înțelegeau că vrăjile nu sînt ceva întunecat și rău. Trebuia să cunoști foarte bine un muritor înainte ca el sau ea să înțeleagă, iar așa ceva se întîmpla foarte rar, istoria dovedind că mulți oameni nu vor înțelege niciodată din cauza concepțiilor greșite privind vrăjitoarele. MacLean nu avea încredere în prea mulți. Spunea că cei mai mulți muritori credeau că vrăjitoarele zboară pe mături, au negi pe față, umblă în zdrențe și au părul gri neîngrijit.

Bunicul ei din partea tatălui, un vrăjitor, se căsătorise cu o muritoare – fiica unui nobil englez – iar cei din clanul MacLean și MacQuarrie o primiseră cu brațele deschise odată ce se dovedise a fi o ființă umană excepțională. Firește, mătușa ei se jura de asemenea că această căsătorie a bunicilor ei era sursa problemelor pe care le avea. Sînge pîngărit, pretindea ea. Joy își închipuise întotdeauna că ar fi putut fi și mai rău. S-ar fi putut să se nască doar ca o simplă muritoare de rînd în loc de vrăjitoare albă cu puteri slabe.

Le va spune acestor oameni ceva cît mai aproape de adevăr fără să aducă vorba despre treaba cu vrăjitoria. Poate va intercala o mică hiperbolă, și, pentru savoare, puțin dramatism ca să facă povestea mai interesantă. Dacă îi va captiva s-ar putea să nu observe lucrurile pe care le va lăsa afară – logică, credibilitate, adevăr.

Ducele îi îndreptă spre ea ochii lui pătrunzători. Ochii aceia îi vorbeau, o cunoșteau, și nu le va scăpa prea multe.

Începe, își zise ea.

– Unde e familia ta?

– A pierit, replică ea vrînd să-și coboare privirea, incapabilă însă să și-o întoarcă.

El i-o susținu.

– Ai amintit despre Surrey. Într-acolo te îndreptai?

Ea dădu din cap.

– De ce?

– Casa bunicii se află acolo.

– Parcă ai spus că familia ta a murit.

– Da, cu excepția mătușii care e plecată – Joy tresări oprindu- se. E plecată din țară pentru doi ani.

– A plecat și te-a lăsat complet singură?

– Sînt majoră, îl informă ea, ridicîndu-și puțin bărbia. Am douăzeci și unu de ani.

– Înțeleg. Tonul lui era același cu care îi faci pe plac unui copil.

Urmă o tăcere lungă.

– Cum călătoreai?

– Pe jos, răspunse ea cu o voce ascuțită. Nici măcar ea nu ar fi înghițit asta. Proastă, idioată, cretină.

Ducele aruncă o privire semnificativă cizmelor ei noi. Nu erau nici roase nici zgîriate. Tocurile nu erau ciobite iar marginile tălpilor abia dacă erau purtate. Tivul mantoului și a rochiei erau absolut curate, nici o urmă din drumul noroios nu se vedea pe îmbrăcămintea ei. Privirea lui reveni la ochii ei, uitîndu-se la ea cu o asprime care mai că o făcu să spună tot adevărul.

– Ai venit pe jos din Scoția?

– Oh, Sfinte Sisoe, nu! Ridică mîna spre inimă sperînd ca gestul ei să-i arate inocența și consternarea. Nu poți să faci pe jos tot drumul din Scoția. Îi zîmbi.

Se lăsă din nou tăcerea, ducele țintuind-o cu o

privire care spunea „eu aștept“, în timp ce Joy fabrica mii de povești cu bogata ei imaginație.

– Fără îndoială că a scăpat-o aici zîna destinului de care Seymour tot pomenește. Contele se întinse spre fereastra caleștii zîbind superior cu buzele umede de coniac.

– Oh, mai tacă-ți gura! Vicontele roși furios.

– Ce s-a întîmplat, Seymour? Presimțirea ta de exact aici – contele se lovi cu degetul în piept – a plecat la plimbare? Fără cotoroaște, fără înger, fără spiriduși? Se uită la Joy. Oh, am uitat, e scoțiană. Probabil că ar trebui să spun nimfe și strigoi. Nu-i așa?

– Ești amețit, Downe, spuse ducele, învrednicindu-și prietenul cu o privire ucigătoare. Te sfătuiesc să încetezi – dacă nu vrei să mergi mai departe pe jos.

– N-ar fi bine ca unul din prietenii lui Belmore să fie văzut clătinîndu-se pe drum, nu-i așa? Ce-ar crede oamenii?

– Ești un mare măgar cînd bei, spuse vicontele, apoi se uită la Joy. Îți cer scuze domnișoară, dar băutura îi mișcă limba de parcă ar avea două rînduri de dinți.

Joy se întoarse spre conte – un bărbat frumos cînd nu rînjea disprețuitor – și întrebă:

– Atunci de ce bei?

În caleașcă se făcu o liniște de mormînt. Ceva sclipi în ochii contelui, o anume vulnerabilitate, apoi își reluară expresia întunecată și cinică.

– Pentru că îmi place. Am transformat băutul și pisălogeala într-o artă. Mi-au trebuit tot atît de mulți ani ca să o perfecționez cît i-au trebuit lui Belmore să se strecoare în propria-i piele. E la fel de cunoscut pentru sublimul său simț al valorii cum sînt eu pentru lipsa lui. Vezi tu, mie îmi place puțină spontaneitate în viață. Îi aruncă ducelui o privire ciudată, apoi adăugă. Știi cum se spune: alcoolul alungă plictiseala. Lăsa cuvintele să atîrne în spațiul strîmt al caleștii. Apoi văzînd că ceea ce

spune nu părea să-l afecteze pe duce absolut deloc, se întoarse și privi pe fereastră.

Joy simți ochii lui Seymour îndreptați asupra ei și se uită la el. Acesta îi zîmbi încurajator și întrebă:

– Știi unde e casa bunicii tale?

– Lîngă East Clandon. Se numește Locksley Cottage.

– Locksley, ca și Henry Locksley, conte de Craven? Întrebă vicontele privind spre duce apoi din nou la ea.

– Bunica mea a fost o Locksley.

– Îmi amintesc că mama a pomenit de ei, un fel de rude îndepărtate. Contele și-a dezmoștenit fiica pentru că a fugit și s-a căsătorit cu un trăznit de scoțian, și... Vicontele se opri rămînînd cu gura căscată. Tu ești scoțiană.

Ea dădu din cap urmărindu-i expresia de pe față.

– Fiica aceea a fost bunica mea.

Toată culoarea dispăru de pe chipul vicontelui și degetul pe care îl îndreptase grosolan în direcția ei începu să tremure.

– Vezi? Vezi? Privi spre duce. Ți-am spus eu. E destinul. Soarta. Nu i te poți împotrivi.

– Da, Belmore, nu mai e nevoie să-ți chemi omul de afaceri. S-a rezolvat totul, doar dacă nu vrei să-i controlezi dinții. Contele de Downe surise batjocoritor, apoi începu să rîdă și să rîdă de parcă ar fi fost cel mai hazliu lucru din lume ca ea să fie nepoata unui duce.

Joy se gîndise că bunica ei o făcuse să semene puțin cu ei. O senzație dureroasă i se cuibări în suflet. Dar nu era ca ei, pentru că-ea niciodată nu ar rîde de cineva cu atîta cruzime. Poate că era o vrăjitoare, dar avea sentimente omenești. O durea să fie obiectul glumei cuiva. Contele continua să se hlizească batjocoritor. Gîtul i se uscă și își întoarse privirea spre mîinile ținute în poală încercînd să-și înghită nodul provocat de jena pe care o simțea.

Beezle care dormise tun în poala ei din clipa în care caleașca se oprise din goana ei nebună, deschise ochii și îi cercetă fața. Își întoarse capul spre contele care rîdea și încet se ridică în cele patru picioare. Peste o clipă se cățăra pe pieptul contelui care tăcuse brusc.

– Ce face? Downe se încruntă la castor.

Beezle se cățăraseră pînă la fața contelui și ridică o lăbuță cu pete negre spre gura lui încrețită.

– Poate că are de gînd să-ți controleze dinții, spuse ducele cu nonșalanță.

Castorul își puse lăbuța pe buza de jos a contelui trăgînd de ea în jos apoi se uită în gura lui.

– Ia... acest... de... pppeee minee.

Joy întinse brațul, dar ducele își puse mîna pe el clătinînd din cap. Avea ochii unui om pe care nu e bine să-l înfrunți, așa că Joy se lăsă pe spate și privi îngrozită. În următoarele cîteva minute Beezle inspectă cu grijă gura contelui, ridicîndu-i buzele încoace și încolo, trăgînd de gura lui în cele mai aiurite poziții. Îi mirosi răsufierea, întoarse micul cap îmblănit și șuieră. Apoi dădu drumul buzelor și se încolăci la gîtul lui. Cu toată grația unei vaci șchioape se încolăci în aceeași poziție pe care o avusese și la gîtul lui Joy doar că își lăsă capul să atîrne pe un umăr și își vîrî nasul în haina contelui.

– Termină cu rîsul, Seymor. Ia-l de pe mine. Contele încercă să ridice din umeri, dar probabil că rana îl opri, pentru că tresări.

– Și să renunțăm la spontaneitate? Ducele mai că zîmbi. Firește că nu.

– Așa e, Alec. Ai dreptate. Am și eu o bucurie pe ziua de astăzi. Vicontele chicoti.

Ducele își urmări în tăcere prietenul încolțit. Joy nu mai văzuse niciodată doi oameni comunicînd fără să scoată nici un cuvînt, dar ăștia doi tocmai asta făceau. Iar atmosfera era atît de încordată, tensiunea atît de

reală, ca cea dintre două clanuri aflate în război.

Între timp Beezle coborîse în poala contelui și stătea pe vine. Scotoci prin haina lui Downe pînă îi trase plosca din buzunar. Joy își urmări slujitorul cum se așează înapoi pe picioarele din spate și își înfige ghearele ascuțite în coapsele contelui. Acesta trase o gură de aer apoi încercă să apuce animalul, dar Beezle șuieră strident, arătîndu-și dinți ascuțiți. Downe își trase repede mîna, tresărind surprins. Castorul îl privi cu niște ochi treji, amenințători, cum nu fuseseră de mulți ani.

Odată contele beat fiind îndepărtat, castorul luă plosca argintie între lăbuțele lui și o studie mirosind capacul și clipind din ochi la imaginea reflectată de luciul argintiu. Apoi o luă cu dinții și se tîrî în jos pe picioarele lungi ale contelui, urcînd apoi pe cele ale ducelui.

Joy privi fața lui Alec așteptînd să-i vadă reacția. Nu apăru nici o emoție. Chipul lui cu trăsături pronunțate purta aceeași expresie distinsă. Dar nu avea importanță pentru că lui Beezle oricum nu i-ar fi păsat. Pentru el ducele nu era altceva decît o scară umană. Fără măcar să-i arunce o privire respectatului nobil peste care hoinărea, slujitorul ei lăsă să cadă plosca pe scaun, se trînti peste ea, și adormi într-o clipă.

CAPITOLUL 5

În cele din urmă Joy făcu o încercare de a explica cum ajunsese în pădure, dar avu mare grijă să nu privească spre duce. Își fixă ochii asupra mâinilor împreunate în poală, sau asupra vicontelui. El părea să fie cel mai receptiv, dînd din cap încurajator și arătînd îngrijorat cînd ea ajunsese la părțile cele mai dramatice ale povestirii. Le spuse că trăsura ei intrase într-un șanț, și după ce plecase puțin pînă în pădure, la reîntoarcere descoperise că trăsura plecase deja – o întîmplare pe care o atribuia unui țel infam al vizitiului mojiic pe care făcuse greșeala să-l angajeze. Își termină relatarea și urmări reacțiile însoțitorilor ei. Vicontele vorbi primul.

– Nu mai are importanță, domnișoară MacQuarrie. N-ai avut nici un control asupra întregii întîmplări. Știi, e destinul. Nu te poți lupta cu el. Își încrucișă brațele apoi adăugă: Soarta ne domină întreaga existență, inclusiv faptul că ești scoțiană, că eu sînt viconte, iar Downe – pînă și soarta mai poate face greșeli – este un conte. Un muritor nu poate împiedica ceea ce urmează să i se întîmple.

– Singura greșeală de care sînt conștient este ghinionul de a te fi întîlnit, Seymour, replică Downe. Iar în ce privește faptul că un muritor nu poate împiedica întîmplările din viața lui, cred că Belmore este o excep-

ție. Ești muritor, nu-i așa, Alec?

Joy simți cum ducele devine mai încordat. Mișcarea lui a fost atât de subtilă și impecabilă, că nu ar fi observat-o dacă nu ar fi stat lângă el și nu ar fi simțit cum pernele de pe scaun se mișcă ușor.

– Ducele de Belmore, continuă Downe, nu ar permite unui lucru neînsemnat cum ar fi soarta să-i domine viața. Oh, nu, dimpotrivă. Alec este dominat de tradiție, de ce trebuie să facă un om de... importanța lui, și de propriile lui planuri și aranjamente. Conteale îi vorbea lui Joy, dar ochii îi erau îndreptați asupra ducelui. Fii sigură că va face ce a făcut tatăl lui, tatăl tatălui lui și așa mai departe. Cu asta, se întoarse și privi pe fereastră.

Joy se uită pe furiș la duce. Ochii îi erau atât de reci că simți un fior de gheață doar privindu-l. E vulnerabil, își zise ea, și o ascunde. Se întrebă ce era acel ceva pe care nu dorea ca lumea să-l vadă.

El se uită la ea. Simți cum privirea lui o studiază, cîntărind în minte ceva. Se întrebă dacă îi crezuse povestea și ce va face dacă nu- l convinsese. Dintr-un anumit motiv părerea acestui bărbat era foarte importantă pentru ea.

Era un om atât de serios, și cu toată frumusețea lui aspră exista ceva singuratic în el, sau poate că nu era singurătate, ci doar izolare. Ceva îi spunea că se străduia din răputeri să se poarte ca și cum nu i-ar păsa. Nimeni nu putea fi atât de rece. Trebuia să aibă o inimă, pentru aceasta o chema. Așa cum era sigură că soarele va răsări la est, știa că acest bărbat era mai mult decît permitea lumii să vadă. Ochii ei se opriră la linia severă a gurii și îi aruncă un zîmbet nesigur.

Ducele de Belmore arăta de parcă avea nevoie de un zîmbet.

Chipul lui se schimbă, luă o expresie de curiozitate și interes, dar nu îi întoarse zîmbetul. Se întrebă dacă știa cum să zîmbească. Îl studie o clipă, încercînd să-și

imagineze cum ar arăta fața lui dacă ar binevoi să schițeze un zîmbet. Oricît de mult încercă, nu reuși. În cele din urmă renunță, îndreptîndu-și ochii spre ceața de afară. Se lăsase mai jos, iar acum drumul abia se mai vedea.

De parcă i s-ar fi poruncit să o facă, se întoarse din nou spre el. Privirea lui devenise și mai intensă, dar Joy nu credea ca furia să fie cauza. Era ceva diferit, ceva intim. Simți cum i se aprind obraji sub privirea lui stăruitoare și își feri ochii. Mîinile îi erau umede sub pielea moale a mănușilor, gura uscată, și avea senzația că se topește.

Căutînd să facă și altceva decît doar să roșească, întinse mîna spre fitilul de la lampă. Dacă făcea lumina mai mică poate că el nu va mai putea să vadă în sufletul ei, pentru că așa se simțise cînd o studiasse cu acea privire pătrunzătoare.

În nervozitate ei întoarse fitilul în direcția greșită și acesta căzu în palma ei. Se uită la el jenată și făcu o încercare nereușită de a-l pune la loc. O mîna puternică îi apucă încheietura.

– Lasă-mă pe mine. Se întinse spre lampă și umbra lui căzu asupra ei. Era întunecată și rece, ca însăși ducele, și cu toate astea putea să-i simtă căldura, mirosul crud care păreau să emane din el și numai din el. Ca și adierea sărată a mării, o trase într-un val de relax. O înconjura ca o prezență fizică. Ducele puse fitilul la loc, mări flacăra, apoi dădu să se miște la locul lui, dar se opri, privind în jos spre ea, fața lui încordată aflîndu-se doar la cîțiva centimetri de a ei.

Joy ridică ochii spre ai lui și aproape că-i simți gustul respirației. Dacă s-ar fi mișcat puțin buzele lor s-ar fi atins. Privirea lui o imobiliză trimițînd-o într-un vîrtej al timpului în care inimile se chemau. Nu se putea mișca, dar nici nu dorea să o facă și nu regreta deloc slăbi-ciunea voinței ei. Ca și cum ar fi fost scăldată într-o rază

de lună – singura lumină într-un vast neant de întuneric. Întunericul exista într-adevăr; chipul lui o alunga cu încordarea lui. Însă sclipirea din ochi spunea nu pleca.

Încheietura ei era încă în mîna lui. Strînsoarea deveni mai puternică, făcînd-o prizonieră. Pulsul ei zvîcnea sub degetul lui mare. Își simțea inima de parcă i-ar fi fost undeva prin urechi, palpîndu-i în cap. Mîna îi amortește, apoi fu curpinsă de furnicături. Ochii lui o străpungeau cu arșița lor. Crezuse că ochii lui sînt reci – de un albastru închis și înghețat – și totuși cît de ciudat că transpira sub privirea lor. Picături i se rostogoleau între sîni, pe brațe și pe coapse.

Încă ținîndu-i mîna, ducele se așeză la locul lui, punînd capăt straniei fascinații, mai puternice ca magia unui vrăjitor. Joy își aminti să respire. El se uită la încheietura ei cu o expresie ciudată, de parcă doar acum ar fi observat că o ținea în mînă. Degetele ei trecură peste ale lui ușoare ca niște petale, spunîndu-i parcă că nu face nimic. Strînsoarea slăbi, iar ea simți din nou sîngele curgîndu-i prin degete. Se potrivea cu senzația din pieptul ei.

Pentru o scurtă clipă crezu că simte degetul lui mare frecîndu-se ușor de încheietura ei, dar se petrecu atît de repede că nu era sigură că se întîmplase cu adevărat. O secundă mai tîrziu ducele stătea lîngă ea privind prin fereastră la ceața albă.

Trase în piept aerul rece și doar acum deveni conștientă de încă ceva în afară de bărbatul de lîngă ea. Tăcerea. Singurul zgomot din caleașcă era făcut de tro-păitul cailor, scrîșnetul hamurilor și cîte un scîrțîit al roților. Toate simțurile îi reveniră. Mirosuri de bărbat umpleau interiorul – piele umedă, tutun, coniac. Aerul era stătut, aspru și îi usca gura. Instinctiv întinse mîna spre Beezle scărpinîndu-i blana, știind că va fi moale și ca de pluș. După senzațiile de mai înainte simțea nevoia să

atingă ceva moale și cunoscut.

O tuse zgomotoasă despică aerul. Joy tresări surprinsă. Era cinicul duce și se uita la el așteptându-se la un surîs batjocoritor. Dar nu asta văzu. La fel de sigur cum iarba neagră înflorea în mlaștini, o studia, expresia lui era gînditoare, și asta o deranja – o altfel de neliniște ca cea pe care o simțise la duce. Conteale era un om ciudat, iar ei nu-i plăcea prea mult. Furia îl rodea pe dinăuntru, ca o rană neîngrijită. Se purta grosolan, îl încînta propria nerușinare, părea să se bălăcească în ea, iar zîmbetul îi era prea experimentat.

Se puteau scrie volume întregi despre o persoană doar văzîndu-i zîmbetul. Viconteale cel agitat privea pe fereastră și bombănea ceva. Însă el îi zîmbise, iar zîmbetul lui fusese sincer. Plecîndu-și capul într-o parte se uită la duce încercînd să-și imagineze fața lui cu un zîmbet dar nu avu noroc. Chiar și cu ochii minții nu-l putea vedea decît atent și încordat.

Renunță lăsîndu-se pe spate și privind pe fereastră așa cum făceau și ceilalți pînă caleașca ajunsese la clădirea din lemn a unui han. Lucirea gălbuie și călduroasă a ferestrelor le luminează apropierea într-o strălucire ciudată și misterioasă. O firmă denumind așezămîntul *Pălăria și Cizma* atîrna într-un unghi beat de un suport din fier ruginit aflat deasupra ușii.

Ceața plutea în jurul unui vechi gard de piatră acoperit cu mușchi încercuind curtea în care pătrunse caleașca, iar unul din lacheii ducelui descălecă și vorbi cu unul din băieții care lucrau în grajd. Ușa hanului se deschise scîrțîind, și lumina dinăuntru își aruncă razele aurii spre o cărare pietruită, întunecată apoi de umbra unui hangiu în șorț.

În aceeași clipă ușa caleștii se deschise iar un lacheu întinse scările. Ducele coborî primul. Îi făcu semn servitorului să se depărteze, se întoarse și își întinse mîna spre Joy. Ea îl luă în brațe pe Beezle, așezîndu-l în

ca gura ei să fie strîns lipită de a lui. Joy se topi.

Nici nu-i trecuse prin cap că săruturile pot fi atît de minunate, calde și blînde. Senzația era cu mult mai plăcută decît în visele ei. Nici vorbă de sticlă tare și rece.

Celălalt braț al lui alunecă spre talie apăsîndu-i ușor pieptul de el iar mîna coborî de la ceafă spre gît, măsînd tendoanele și mușchii moi ai cîrnii ei. Buzele lui deveniră mai insistente, mîna strîngînd-o mai tare. Îi linse buza de sus, apoi își trecu limba peste linia dintre buzele ei. Joy reacționează cu un oftat ușor iar el îi umplu gura căutînd și retrăgîndu-se. Lui Joy i se făcu pielea de găină și se înfioră o dată de două ori și încă o dată cînd limba lui se duelă cu a ei.

Se gîndi că așa trebuie să te simți cînd zbori, doar că era mai bine – să zbori și să te ospătezi în același timp. Alec avea gustul a tot ce-i plăcuse ei dintotdeauna – aroma mirodeniilor din turta dulce, mierea de lămîi, biscuiți din unt, tartă de căpșuni, vin vechi de calitate și pîine proaspăt coaptă. Își simțea capul amețit, trupul fără greutate, iar sîngele pulsa cu viteză prin venele ei. Inima stătea gata să plesnească zvîcnindu-i în piept, în urechi și în încheieturi. O clipă îi era frig, iar în cealaltă ardea și se îmbujora.

Era ceva nou pentru ea, senzația limbii lui umplîndu-i gura, căldura umedă a sărutului, intimitatea lui – o expresie fizică a jocurilor începute de ochii lor. Se întrebă dacă inima lui bătea în același ritm accelerat ca al ei și se apropie mai mult de el ca să o poată simți. Își trecu palma mîinii peste haina lui pînă ajunse în mijlocul pieptului și o ridică pe cealaltă la gîtul lui. Genunchii i se înmuiară și se agăță de el ca să nu cadă. Brațul lui coborî mai jos de talie ridicînd-o sus, cuprinzînd-o într-o strînsoare sigură. Ea își legănă picioarele și se lipi și mai mult de el, apucîndu-i haina cu pumnii.

Ușoare ca niște petale degetele lui trecură de la cap la gîtul ei. Se jucară cu firele de păr care îi înconjurau

fața, apoi îi atinse urechea coborînd spre umăr, peste braț pînă la coaste unde o frecă în cercuri lente care se potriveau cu ritmul limbii lui iscoditoare.

Joy nu voia ca sărutul să se termine și scoase un strigăt tînguitor cînd el își retrase gura. Ochii ei se deschiseră ușor și văzu în ochii întunecați ai ducelui – o dorință, o scînteie de dorință disperată – calea spre comoară. Apoi dispăru, ascunsă de masca obișnuită care o îndepărta pe ea și pe restul lumii. Severul duce se reîntoarce.

– Vei fi potrivită, spuse el.

– Hmmm? Joy ridică ochii spre el căutînd în privirea lui un semn al acelei emoții intime, savurîndu-și încă primul sărut, atingerea brațelor lui. Potrivită pentru ce?

Habar nu avea că inima i se reflecta în ochi.

– Nu are importanță, spuse el întorcînd capul o clipă, înainte de a privi spre ușă.

Joy se îngrozi gîndindu-se că cineva s-ar putea să fie acolo. Se agăță speriată de umerii lui, ochii ei îngrijorați urmîndu-i pe ai lui, așteptîndu-se ca cineva să-i privească, dar ușa era închisă iar în cameră nu se aflau decît ei doi.

Alec o lăsă jos, dar mîinile lui rămaseră pe umerii ei. Părea mai împlînzit acum și îi studie fața, petrecînd un lung moment doar uitîndu-se la gura ei. Mîinile lui se frecară de brațele ei și cu un deget îi înălță bărbia privind drept în ochii ei.

– Mărită-te cu mine.

CAPITOLUL 6

Un minut lung cît o veșnicie ea căscă ochii la el, incapabilă să gîndească, incapabilă să se miște sau să vorbească. Își zise că mințile ei o luaseră razna. Nu se putea să fi spus așa ceva.

– Mărită-te cu mine, spuse el din nou.

– Oh, Sfinte Sisoe! Se pocni cu mîna peste gură și făcu un pas în spate. Chiar că a spus-o. Pe cuvînt. Oh, Sfinte Sisoe, murise și ajunsese în paradisul vrăjitoarelor.

Cu degetul mare și arătător el îi trase bărbia în sus și o sărută iar și iar, la fel de blînd.

– Mărită-te cu mine, șopti el pe buzele ei. Mărită-te cu mine.

– Nu pot. Însă gura ei trădătoare o căută pe a lui.

– Firește că poți. Ești majoră. Își plimbă buzele peste ale ei, abia atingîndu-i gura.

– Nu, adică, pot, dar nu pot.

Imediat ce rosti cuvintele, el o sărută, lung și adînc, umed și leneș, dezmiardînd-o pînă uită să mai gîndească. Își mișcă buzele spre urechea ei.

– Vei fi ducesă.

– Nu pot!

O făcu să tacă cu un nou sărut, trăgînd-o și lipind-o de trupul lui. Apoi gura lui se dezlipi de a ei.

– Nu pot.

Și se mișcă spre urechea ei.

– Mărită-te cu mine, Joyous MacQuarrie.

– Ummmmm.

Limba lui îi pătrunse în ureche și ea tremură.

– Dar nu te cunosc. Voia să-i vadă fața și încercă să se îndepărteze de el.

Săruturi porniră în jos pe gâtul ei.

– Căsătoria va rezolva asta. Crede-mă.

– Și cum rămîne cu dragostea?

El se opri lîngă umărul ei.

– Iubești pe cineva?

– Nu.

– Atunci nu e nici o problemă.

– Dar abia ne-am cunoscut, și doar din întîmplare.

– Tot timpul se aranjează căsătorii între doi oameni care nu s-au văzut niciodată.

– Dar tu ești ducele de Belmore.

– Știu, șopti el în urechea ei umedă. Iar tu ești scoțiancă.

– Dar... dar...

– Nu ți-ar plăcea să fii ducesă? Vocea lui adîncă era atît de tandră, atît de liniștitoare.

Joy se pierdu în vise melancolice provocate de cuvintele lui.

– Ducesa mea.

Ea nu spuse nimic. Buzele lui o mîngîiau ca aripile unui fluture.

– Hm? Gura i se frecă de tîmpla ei. Nu ți-ar plăcea?

– Nu sînt sigură... Păi, cred că da... ah, nu.

– N-ai nici un motiv. Gura lui o cuprinse din nou pe a ei.

Joy oftă.

– Mărită-te cu mine, scoțianco!

– Sînt vrăjitoare.

– Toate femeile sînt, mai devreme sau mai tîrziu.

– Nu. Nu înțelegi. Sînt vrăjitoare. O vrăjitoare adevărată.

– Iar eu pot fi un adevărat ticălos. Ne vom obișnui unul cu celălalt. Nu-mi pasă de ce crezi că ești. Nu vreau decît să te măriti cu mine.

– Nu ne putem căsători.

– Ba da. Acum. Astăzi.

– Acum?

– Da, acum.

– Nu se poate să te căsătorești doar pentru că așa ți s-a năzărit.

– Sînt ducele de Belmore. Voi face ce cred eu de cuviință. Îi vorbi cu atîta convingere că Joy rămase uluită. Privi în jos spre ea cu chipul relaxat, ochii netrădînd nimic. Nimeni nu va pune la îndoială această căsătorie pentru că eu sînt ducele de Belmore.

Joy nu-l putea contrazice. Un duce făcea așa cum îi plăcea lui.

– Vei locui la Belmore Park. Degetele mari îi alintau bărbia.

– Dar...

– Vei avea tot ce-ți dorești.

– Dar...

– Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

– Da, cum să nu, dar totul merge prea repede.

Degetul lui coborî încet pe gîtul ei. Buzele alunecau peste ale ei delicate ca niște petale, și îi șopti:

– Mărită-te cu mine!

– Căsătoriile sînt întotdeauna planificate cu grijă.

El se încordă brusc, de parcă ceva ce spunea ea îl înfuriase. Bărbia îi înțepeni.

– Nu și asta, spuse el. Peste o clipă gură lui o izbi pe a ei, dur, devastator, fierbinte, de parcă și-ar fi putut potoli furia crescîndă, sărutînd-o pînă ce ei avea să-i dispară și fărîma de minte rămasă, ceea ce și reuși. Buzele lui le mușcară pe ale ei. Mîinile îi prinseră capul.

Îi stăpîni gura, simțurile și îi oferi o mărturie a ceea ce însemna pasiunea adevărată.

Un sărut atît de diferit de cel dinainte. Primul fusese tandru. Acesta era înfocat. Celălalt fusese seducător, lent și stăruiitor. În sărutul de acum exista forță, era sărutul unui duce – un duce care simțea nevoia să dovedească ceva.

Și reuși. Dovedi că o putea determina pe Joyous Fiona MacQuarrie să uite cum se spune nu.

Joy stătea în fața oglinzii din camera de odihnă vîrîndu-și înapoi în coc o șuviță rebelă de păr. Luă agrafa și o puse în păr, apoi își studie imaginea din oglindă. I se părea că visează. Dar asta nu era una din călătoriile imaginației ei. Era realitate.

Înălțîndu-și degetele spre gură, le plimbă peste buzele umflate. O sărutase. O sărutase cu adevărat. Își trecu degetele peste urmele roz de pe bărbie și obraji acolo unde bărbia lui se frecase de pielea ei palidă. O barbă aspră și senzuală. Își atinse din nou buzele de parcă s-ar fi așteptat ca imaginea din oglindă să dispară, ca și gustul dulce al zahărului.

Își țugui buzele. Da, o sărutase. Zîmbi, apoi chicoti scurt pentru că pur și simplu nu se putu abține. Ducele o sărutase. Trase aer în piept și închise ochii amintindu-și de fiecare furnicătură, fiecare atingere, fiecare nouă senzație provocată de acele sărutări.

Peste cîteva clipe lungi și melancolice oftă și se ridică, îndreptîndu-se apoi spre fotoliul pe care atîrna mantoul ei. Ducele plecase de îndată ce obținuse răspunsul dorit. Îi spusese că mai are niște aranjamente de făcut și se vor căsători peste o oră.

Căsătorie. Joyous Fiona MacQuarrie se va căsători cu un duce. Se întrebă cam ce făcea o ducesă și dacă va fi mai bună făcînd pe ducesa decît era făcînd pe vrăjitoarea. O îngrijora puțin, dar nu asta reprezenta punctul culminant al gîndurilor ei, ci ducele.

Ciudat cum un bărbat care nu zîmbea niciodată o putea face să simtă lucruri despre care nici nu știuse că există. Îi ținea inima în mîinile lui. Din clipa în care îl văzuse, un fir nevăzut îi unise. Bărbatul acesta avea nevoie de ea. Avea nevoie de speranța și magia ei.

Avea nevoie de zîmbete și săruturi. Toată lumea avea nevoie de săruturi. Și nimic altceva nu părea să aibă importanță, nici faptul că abia se cunoscuseră, nici diferențele dintre ei – faptul că el era un muritor și ea o vrăjitoare – nici vrăjile ei, nici grija pentru viitor. Știa că e bine ce face. Ceva, o anumită intuiție o făcea să fie sigură că acesta era locul destinat ei, în care dorea atît de mult să rămînă. Promise darul unui sfîrșit de basm. Îi fusese pus în palmă, legat cu panglicile strălucitoare ale iubirii, dorințelor și viselor care se împlinesc.

Ușa se deschise și ducele intră. Joy îi aruncă o singură privire chipului său întunecat și o cuprinse o senzație de groază. Cu o tristețe venită din scurta ei viață plină de dezamăgiri, Joy se pregăti pentru tot ce putea fi mai rău. Bănuise ea că era prea frumos ca să fie adevărat. Încă nimic atît de minunat nu se întîmplase în viața ei și nu se va întîmpla nici de data asta.

Văzu pe chipul lui că nunta era anulată. Ducele arăta de parcă mîncase ceva care îl făcea să se simtă rău. Se pregătea să-i spună că totuși nu mai voia să se însoare cu ea. Joy își împietri inima pentru decepția care urma, un lucru pe care știa să-l facă foarte bine.

– Avem o problemă.

Inima ei îi era pe undeva pe la picioare. Se ridică și se apucă de speteaza scaunului, încercînd să-și domine lacrimile care amenințau să-i inunde ochii.

– Înțeleg, spuse ea, șoapta abia auzindu-i-se.

– Trei dintre cele mai rapace bîrfitoare ale înaltei societăți se află dincolo de ușă. Să nu te lași intimidată de ele. Nu te oferi să le dai nici o informație. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Doar dă din cap și aprobă tot ce voi spune eu. Nu așteptă răspunsul ei, dar ea își zise că nu era nevoie să răspunzi unei porunci ducale.

Îi ridică mantoul și îl ținu în timp ce ea îl îmbrăcă. Apoi îi înmîină pălăria și mănușile.

– Dacă situația va deveni neplăcută, vreau să putem pleca cît mai repede. Dacă trebuie să așteptăm vicarul o vom face la capelă.

Joy răsuflă ușurată. Nunta nu fusese anulată.

Pe chipul ei se așternu atunci un zîmbet, mare și strălucitor, pe care nu l-ar fi putut ascunde nici dacă ar fi încercat. Alec își înclină capul într-o parte și îi cercetă fața de parcă ar fi văzut ceva ce depășea puterea lui de înțelegere. După o tăcere stînjenitoare zîmbetul ei dispăru și Joy întoarse privirea zărindu-l pe Beezle adormit lângă foc. Se îndreptă spre el și îl ridică.

Sforăitul încetă iar animalul deschise un ochi leneș, apoi își lăsă capul să cadă pe brațul ei pentru ca să-l poată fixa pe duce, studiindu-l așa cum un hoț șmecher ar studia o poșetă umflată. Ducele se încruntă și îl fulgeră cu o privire feroasă. Joy îl ridică pe Beezle la umerii ei iar el se cățăără, așezîndu-se în poziția lui favorită, însă în loc să adoarmă, îi scoase agrafele din păr.

– Beezle! Nu! Joy încercă să apuce agrafele, dar mișcarea ei nu fu destul de rapidă. Părul i se rostogoli ca o cascadă pe spate, peste talie, coborînd pînă la coapse. Îl auzi pe duce trăgînd aer în piept. Probabil nemulțumit, își zicea ea. Trase castorul de pe umerii ei și îl așeză pe un scaun.

Recuperă agrafele și apoi își îndreptă buclele răsucindu-le într-un colac în jurul mîinii.

– O face uneori. Îi place să se joace cu șuvițele de

păr, să le răsucească, să tragă de ele și să le mestece. Mi-l aranjez în câteva clipe.

Merse spre măsuța cu oglindă și se așeză pe scaun, privindu-se în timp ce își împărțea părul în două, răsu-cind o șuviță groasă în jurul mâinii înainte de a o prinde cu agrafe la ceafă. Se aplecă încercînd să apuce cea-laltă șuviță cînd simți că ducele e în spatele ei, urmărind-o. Părea fascinat de ceea ce făcea ea.

– Părul meu e teribil de lung și durează puțin pînă mi-l aranjez. Eu...

– E minunat. Întinse mîna și luă o buclă frecînd-o între degete de parcă niciodată n-ar mai fi atins părul cuiva.

– Poți să-mi dai șuvița de la spate? Ridică mîna, dar el nu se mișcă. De parcă nici nu ar fi auzit-o. Continua să-i pipăie părul. Singurul zgomot din cameră era tros-netul și pocnetul lemnelor uscate din cămin. Mirosul stejarului ars și parfumul stătut al femeilor care stătuseră acolo înaintea ei se amesteca cu aroma acestui bărbat la care se simțea acordată ca un instrument muzical. După o clipă, ducele ridică privirea și o întîlni în oglindă pe a ei. Arăta stingherit, foarte stingherit.

– Poftim. Îi întinse șuvița de păr apoi se răsuci îndreptîndu-se spre ușă și așteptă.

Joy își prinse ultima agrafă, se ridică și merse spre fotoliu. Își puse pălăria, legînd panglicile sub bărbie, înclinîndu-se spre dreapta pentru a-l vedea în oglindă. Nu reuși să-l vadă. Răsuci panglicile într-o fundă strîmbă și îi dădu pălăriei un mic bobîrnac urmărind cum pana înclinată săltă ca o rămurică frîntă. Pălăria era o catastrofă, dar cel puțin îl va împiedica pe Beezle să-i mai tragă părul. Ridică animalul care sforăia, îl azvîrli la gît și porni spre duce.

Acesta stătea cu spatele la ea, cu mîinile împreunate și se legăna pe călcîie privind în gol.

– Sînt gata.

El se întoarse spre ea, dar nu-i privi ochii, doar întinse mîna și, după o scurtă ezitare, îi strînse cotul și deschise ușa.

O roșcată împopoțonată mai că se răsturnă peste prag. Două femei din spatele ei îi apucară cu mîinile fusta de un verde fisfichiu pentru a o împiedica să cadă. Se auzi o mică încăierare, foșnetul fustelor, și apoi toate trei se năpustiră în cameră ca un cîrd de gîște colorate.

– Oh! Alteță! Femeia își dădu mare osteneală să-și aranjeze rochia de brocart în loc să se uite la duce. Camera aceea oribilă era mult prea aglomerată. M-am simțit atît de slăbită că m-am sprijinit de ușă. Alteța Ta m-a luat prin surprindere.

– Alteța Sa te-a surprins încercînd să tragi cu urechea, spuse el ca pentru sine.

Joy ridică ochii, mușcîndu-și buzele ca să nu zîmbească. Alteța Sa făcuse o glumă. Se așteptă să vadă ceva amuzament pe chipul lui. Greși. Țintuia femeia cu obișnuita lui căutătură ducală, însă ea părea complet inconștientă de ea sau de comentariul lui. Se holba la Joy și arăta foarte uluită.

Femeia își reveni repede din șoc și după ce făcu un pas lateral hotărît, o scrută pe Joy din cap pînă în picioare. Joy știu instinctiv că această femeie roșcată putea să-i măsoare dintr-o singură ochire greutatea, înălțimea și lunginea pantofului în mai puțin timp decît îi trebuia ceainicului să șuiere.

– Ăăăă, Alteță, nu cred că am întîlnit-o pe... pe...

– Logodnica mea, o întrerupse el, ignorînd respirația ei agitată. Lady Agnes Voorhees, Lady Eugenia Wentworth, și doamnă Claire Timmons permiteți-mi să v-o prezint de domnișoara Joyous MacQuarrie.

– O scoțiancă! Lui Lady Agnes i se tăie răsuflarea, prinzîndu-se de gît de parcă s-ar fi așteptat ca lui Joy să-i crească încă un cap.

Lady Agnes făcu un pas înapoi, iar cele două înso-

titoare se retraseră și ele, fețele lor dezvăluind oroarea cea mai abjectă.

Joy le urmări, întrebându-se cum ar reacționa dacă ar ști că e o vrăjitoare scoțiană. Privi la nasul roșcatei, care era ridicat ca să o poată privi pe deasupra pe Joy.

Un neg, își zise Joy. Poate că aș putea să-i ofer un neg cât de mic.

Înainte de a-și putea imagina cum ar arăta cu el pe nas, ducele îi trecu mîna pe sub brațul lui și o lăsă pe al lui peste degetele ei.

– Dacă ne veți scuza, doamnă, avem o nuntă de care să ne ocupăm.

Și o conduse pe Joy peste pragul ușii, oprindu-se între cele două însoțitoare care se dădură repede la o parte de parcă s-ar fi apropiat ciuma de ele. Era cu două capete mai înalt decît oricare dintre cele trei femei și își îndreptă umerii privind în jos spre Joy.

– Ce păcat, draga mea, că bunicii tăi, contele și contesa, nu au putut fi de față.

Din spate Joy o auzi pe Lady Agnes icnind îngrozită. Își înăbuși dorința de a zîmbi și înainte de a risca o privire furișă spre femeia roșcată, ducele o conduse mai departe, cu o expresie distinctă de supremă satisfacție întipărită pe fața lui. Joy ridică ochii spre el în timp ce traversau hanul. Ducele privea drept înainte, cu bărbia țeapănă și mîndră de importanța potrivită unui duce, iar mîna lui încă lăsată peste a ei într-un gest de siguranță și protecție. În acea clipă lui Joy i se păru că frumosul ei duce se înălțase cu încă jumătate de metru.

CAPITOLUL 7

Mica biserică de piatră cu clopotnița înaltă și îngustă se afla așezată la capătul de nord al satului Cropsey unde un rîu puțin adînc șerpuia printr-o dumbravă deasă și cenușie de sălcii și fagi scheletici. Mărginind poțeca largă care ducea la ușile arcuite ale capelei se afla un zid de piatră acoperit de un strat gros de iederă înghețată, pe unde, doar cu cîteva minute în urmă, trecuse un grup de oameni, fără să bage în seamă aerul rece în graba lor de a începe ceremonia unei nunți improvizate.

Același îngheț acoperise cu brumă iarba din jur, copacii și acoperișul bisericii. Însă înăuntru, dincolo de ferestrele plumburii și șirurile de bănci din lemn de nuc, de sfeșnicele aurite și baptiseriul din bronz și marmură albă aflat lîngă amvonul de mahon, singurul lucru înghețat din încăperea scăpăra în ochii albaștri și reci ai mirelui atunci cînd se întoarse și văzu oaspeții neinvitați.

Croncănind ca niște coțofane au intrat în biserică exact în clipa în care vicarul începu ceremonia. S-au așezat în primul șir de bănci, iar vicarul își ridică vocea pentru a se face auzit de bombănelile lui Lady Agnes. Pîna intrușii s-au liniștit, mirele și mireasa își rosteau deja jurămintele.

Ducele își puse inelul cu pecete pe degetul lui Joy,

apoi îi strînse mîna în a lui pentru ca inelul să nu cadă. Chipul bănuitor și rumen al contelui se holba la ea din dreapta ducelui. Joy îl surprinsese urmărind-o nu doar o dată de cînd ducele își chemase prietenii în camera de odihnă, ca să-i anunțe că ea urma să fie ducesa lui, și că nunta va avea loc peste o oră iar ei doi vor fi martori.

– Ce Domnul a unit, fie ca nici un om să nu poată despărți.

Un hohot de plîns rivalizînd cu al Sarahei Siddon's jucînd-o pe Lady Macbeth se auzi din spatele lor. Umerii ducelui înțepeniră iar bărbia i se încleștă. Joy nu mai rezistă. Furișă o privire curioasă peste umăr la grupul din primul rînd de bănci.

Lady Agnes se smiorcăia în batista ei dantelată în timp ce soțul ei, arătînd copleșit de situație, încerca fără succes că o calmeze lovind-o ușor pe umărul dolofan. De cealaltă parte a ei se aflau cele două prietene – doamna Timmons cea mai memorabilă caracteristică a ei fiind pielea arămie ca făina de ovăz, și Lady Eugenia, o femeie amintind de un șoricel cu păr negru care era atît de scundă că la prima vedere credeai că e un copil.

Amîndouă femeile se chiorau la ea pentru a ține minte toate trăsăturile ei. Joy se simți dintr-o dată ca o specie de fluture expus într-o vitrină, dar nu avu timp să se îngrijoreze pentru că ducele o trase de mîna destul de tare pentru a o face atentă. Întoarse capul chiar cînd vicarul îl felicita pe duce apoi i se adresă ei.

– Vă doresc multă fericire, Alteță.

Joy așteptă ca soțul ei să răspundă. După o lungă tăcere ridică ochii spre el. Alec dădu din cap spre vicar, care o privea răbdător. Ducele își strecură brațul în jurul ei și se aplecă.

– Scottish?

Sunetul intim al numelui ei pronunțat în șoaptă îi transformă sîngele în miere caldă. Îndrăzni să-l privească.

– Cu tine vorbește. Ești o ducesă acum.

Simțind cum obrajii i se fac roșii ca focul, își feri ochii și murmură:

– Mulțumesc.

– Oh! Ce zi minunată! Lady Agnes își croi drum pe lângă viconte oprindu-se la distanță de un nas de Joy. Ce păcat că familia ta nu a putut fi aici. Își flutură batista prin fața lui Joy, apoi se aplecă mai aproape, expresia de pe chip devenindu-i brusc feroce. Cine sînt, draga mea?

– Alteță, o corectă ducele pe un ton dur și rece, brațul lui strîngînd-o protector pe Joy.

Veni rîndul lui Lady Agnes să facă un pas înapoi. Joy era convinsă că oricine altcineva ar fi alergat din biserică mîncînd pămîntul dacă i s-ar fi vorbit pe un astfel de ton. Lady Agnes avea obrazul mult mai gros.

– Păi – păi, firește. Iartă-mă, Alteță, știu cît de deprimantă poate fi o nuntă, nu-i așa, Henry dragă? Am măritat trei fete.

– Le-ai cumpărat soți, îi spuse contele Downe lui Seymour într-o șoaptă ușor de auzit.

Lady Agnes nu-i dădu atenție pentru că continua să trîncănească.

– Și n-a trecut așa de mult timp de cînd eu însumi m-am căsătorit.

– Patruzeci de ani cel puțin, mîrîi Downe.

– Bineînțeles, familia mea a fost prezentă la ceremonie, iar mama...

– Dragonul, spuse contele cu vocea lui amețită de coniac.

– A încercat să-mi domolească nervozitatea, dar acum, mama ta nu este aici, nu-i așa, draga – Alteță?

Lordul Henry trebuie să fi observat ochii ducelui devenind furioși ca ai unui pirat pregătit de atac, pentru că trase de brațul soției sale, iar celelalte două prietene începură să se retragă cu spatele pe interval.

– Este o nuntă intimă. Puteți pleca pe ușile acelea. Ducele arată cu capul spre intrarea în biserică.

– Ei bine, nicioda...

– E timpul să ne retragem. Lordul Henry își trânti mîna peste gura soției trăgînd-o după el pe interval, bombănelile ei indignate fiind înăbușite de palma lui.

Doar cînd ușile se închiseră în urma lor își întoarse ducele privirile spre Joy. Arăta mai îmblînzit.

– Trebuie să semnăm în registru. Apoi îți promit că vom pleca de aici cît mai repede posibil.

– Alteță?

– Alec.

– Alec, repetă ea sunetul numelui lui făcînd ca inima să-i bată mai repede. Poftim. Îi întinse inelul. Mă tem că-l voi pierde.

Alec se uită la palma ei desfăcută; inelul lui era atît de mare, încît îi ocupa o parte mare din mîna. Îl luă și și-l puse pe deget.

– Îți voi oferi un alt inel cît mai curînd posibil.

– Nu am nevoie de unul dacă...

– Ești ducesa de Belmore. Vei avea un inel potrivit cu poziția ta socială. Îi luă brațul și o conduse spre altar. Joy sperase că-i va dăruia un inel; îi va aminti că ceea ce se întîmplase nu era un vis. Un inel era ceva real, ceva ce putea atinge și ține în mîna, ceva care să arate lumii că erau căsătoriți.

Au urcat treptele spre altar, apoi au luat-o spre dreapta, lîngă amvon, unde un preot îi aștepta cu peniță și cerneală. Scrise ceva, apoi întoarse registrul spre ei. Joy se uită la înscrierea făcută:

Alteța Sa, Alec Gerald David John James Mark Castlemaine, Duce de Belmore, din parohia Belmore, și Joyous Fiona MacQuarrie din Dervaig, Scoția, protestantă, au fost căsătoriți în biserica Cropsey prin autorizație, astăzi, treizeci decembrie din anul 1813

de mine, Jonathan Potsworth, vicar

Căsătoria s-a celebrat între noi:

Preotul îi întinse ducelui penița. Acesta semnă, apoi înmuie penița în cerneală și i-o înmînă lui Joy. Mîna ei tremura ca o creangă de mesteacăn în bătaia vîntului. Mai că era tentată să-și apuce încheietura cu cealaltă mîna ca să poată semna citeț. Trase adînc aer în piept și semnă. Apoi soțul ei întinse tocul prietenilor săi să semneze ca martori. Viconteles semnă apoi se întoarce spre ducă felicitîndu-l și, galant, îi ură multă fericire lui Joy. Îl plăcea acest om. Așa nervos și plin de neastîmpăr cum era, avea ochi blînzi și un zîmbet sincer.

– Te rog, Alteță, spune-mi Neil. Sînt sigur că vom deveni prieteni foarte buni.

– Mulțumesc. Neil să fie, dar va trebui să-mi spui Joy¹.

– Un nume ales cu siguranță de zei și foarte potrivit. Îi sărută mîna și zîmbi.

Între timp contele se legăna deasupra registrului.

– Seymour, ține de asta să nu se mai miște.

Cei trei se întoarseră și priviră la conte. Joy nu credea că e posibil, dar acum Downe era și mai beat ca înainte. Neil își luă prietenul de umăr și îl sprijini pentru a-i menține echilibrul, fiind atent să nu-l apese prea tare pe brațul rănit. Contele își puse brațul în eșarfă pe registrul și trase o mîzgălitură pe jumătate de pagină, de-a curmezișul.

Își îndreptă spatele, se clătină puțin apoi îi aruncă o privire lascivă lui Joy continuînd să se balanseze.

– Eu sînt Richard, și aș vrea să-ți sărut mai mult decît mîna.

Brațul lui Alec se încordă iar ea se uită în jos la mîna lui. Un pumn albit din cauza strînsorii. Ridică ochii. Fața

1. bucurie, voioșie

lui nu se schimbase, nu arăta deloc îngrijorat. Pumnul lui îi dovedea că fața lui mințea.

O secundă mai târziu Richard dădu ochii peste cap și se prăbuși peste o coloană. Singurul lucru care îl mai ținea în picioare era vicontele.

– Mai bine îl duc într-o cameră înainte să leșine. Bețivanul ăsta e în stare să leșine în biserică. Îl apucă pe conte de brațul sănătos.

– Vreau să beau. Richard se scotoci prin haină. Unde e coniacul meu?

– S-a dus. Neil îl ajută să facă cei câțiva pași pînă la ușa laterală.

– Așteaptă. Richard își înfipse călcîiele în covor. Nu se poate ca Belmore să ne abandoneze aici. Își trase brațul din mîna lui Seymour și se întoarse spre ei aruncîndu-le un rînjit insolent. Ce va spune lumea?

– A aranjat să împrumutăm caii lui Hobson, îi spuse Neil. Plecăm spre Londra mîine dimineață. I se adresează lui Joy. Îți doresc o călătorie plăcută, Alteță. Știu, e destinul. Soarta te-a ales pe tine, iar acum totul este în ordine. Privi spre duce. Chiar dacă Belmore refuză să creadă asta.

– Am nevoie de o afurisită de băutură!

– Tacă-ți gura, Downe. Ești într-o biserică, pentru numele lui Dumnezeu.

– Nu cred în Dumnezeu. Singurul lucru bun pe care l-a făcut vreodată e coniacul. Își smulse brațul din strînsoarea vicontelui.

Neil îl apucă din nou și îl ajută să iasă din biserică.

– Întotdeauna e așa? Întrebă Joy.

Alec se uită la ea, apoi își îndreptă din nou privirile spre ușă.

– În ultimul timp. Nu obișnuia să fie așa. Oamenii se schimbă. Îi luă brațul. Caleașca așteaptă.

– Stai puțin, te rog. Unde e Beezle? Joy privi în jur alarmată.

- La Henson.
- Lacheul tău?
- Al nostru.

S-au îndreptat spre ieșire, apoi direct spre caleașcă unde Henson deschise imediat ușa și coborî scările. Beezle îi atârna de spate și mesteca fericit din coada de păr a lacheului.

– Alteță, spuse el făcînd o plecăciune de parcă ar fi fost ceva normal ca un castor să-i fie lipit de spate ca o lipitoare.

Joy îl smulse pe Beezle de pe spatele lui.

– Mulțumesc, Henson, că ai avut grijă de el.

– Desigur, Alteță.

Joy se uită la lacheu. Părul îi ieșise afară din panglica cu care fusese legat. Își privi slujitorul. Dormea în brațele ei, dormea inocent. Joy îl lăsă în pace pentru că știa cît era de fascinat de păr și îi permise lacheului să o ajute să urce. Soțul ei strigă cîteva porunci în timp ce ea se așeză pe scaun și-l puse pe Beezle lîngă ea. Ducele urcă și el, iar peste cîteva minute porniră la drum.

Peste patru ore lungi și relativ tăcute, caleașca încetini, se întoarse și o porni la trap printr-o poartă păzită urmînd o alee lungă, mărginită de ulmi maiestuoși. Joy urmări curioasă, fără să spună nimic, cum trecură de ulm masiv după ulm masiv.

Își studiase soțul în timpul ultimei ore de tăcere neîndrăznind să mai întrebe dacă se apropiau – păruse cam iritat după a șasea oară – încercînd să ghicească cît mai aveau de mers pînă la Belmore Park. Spre încîntarea ei el se oferă să-i dea această informație după ce lăsară în urmă ultimul sat pitoresc. Belmore Park

este chiar după acest sat, îi spuse el.

Joy își lipise nasul de fereastră rece pentru a urmări casele cu acoperiș de lemn și căsuțele țuguiate cu acoperiș de paie. Zări un pîrîiaș mărginit de aluni. Au trecut la trap pe lîngă o biserică albă și înaltă, cocoțată pe un deal lîngă care crescuse un gherghin a cărui crengi erau retezate. Fum negru se ridica spre cerul de iarnă de la o potcovărie neacoperită unde o căruță veche și încărcată stătea nereparată lîngă un zid pătat de vreme. Cîinii satului își lătrară tare și continuu ocările cînd traversară pășiunea unde un grup de copii încetară jocul și priviră cu respect și teamă la caleașca ducelui.

Se scurse aproape o oră de cînd lăsaseră în urmă copiii satului să-și continue jocul de-a baba oarba, și fiecare minut trecut de atunci părase o eternitate mai ales că Joy era atît de nerăbdătoare să-și vadă noul cămin.

Cu chipul încă lipit de fereastră zări ceea ce părea să fie o apă sticloasă pe deasupra coroanelor înalte ale plopilor. Își înclină capul, dorind să vadă mai bine, dar caleașca înconjură un zid jos, apoi întoarse spre niște porți de fier împodobite cu blazonul ducelui. O bătaie de inimă, și o casă uriașă se ivi în fața ochilor ei măriți de uimire.

Au oprit în fața unui portic cu coloane înalte și a unor trepte de calcar de culoarea untului și balustrade groase din piatră gravată care îmbrățișau treptele ca niște brațe primitoare. Se văzu o scurtă mișcare în lămpile înclinate care mărgineau enormele uși lustruite. Acestea s-au deschis, și un iureș de lachei în livrea verde și aurie au coborît pe trepte.

Întîmpinată cu toată pompa și ritualul acordat unui monah cuceritor, își zise Joy, urmărind lacheii aliniindu-se ca niște paznici de-o parte și de alta a scărilor. Joy se așteptă ca în fiecare clipă să sune și trompetele. În schimb, ușa caleștii se deschise iar soțul ei, stăpînul

conacului, coborî, apoi se întoarse să o ajute. Ea își puse mîna în a lui și se opri. Doar atingerea mîinii lui îi făcea inima să-i zvîcnească în piept.

– Acesta este căminul nostru, Belmore Park. În vocea ducelui se simțea mîndrie, prima emoție pe care Joy își dădu seama că nu încercă să o ascundă.

Ridică privirea și rămase cu gura căscată. Copleșită de respect își lăsă capul pe spate pentru a putea cuprinde cu ochii întreaga glorie a noului ei cămin.

Clădirea avea trei etaje și era construită în întregime din piatră albă avînd ceea ce părea peste o sută de ferestre cu sticlă plumburie. Și ferestrele Castelului Duart aveau astfel de sticlă dar nu se comparau cu acestea fiind mult mai mici, niște deschizături în formă de arc în camera din turn unde locuise ea. Sticla la fel de rustică și veche ca și castelul era groasă și neclară din cauza aerului sărat al mării. Însă aici era așa de multă sticlă cristalină încît la o primă privire ferestrele arătau ca niște diamante încrustate în piatră albă. Se întrebă cum va arăta această casă primăvara cînd soarele va străluci pe toată această sticlă. Aproape ca o vrajă magică – mii de stele scăpărînd în lumina zilei.

– E incredibil. Ochii ei însuflețiți studiau fațada și cele patru arcade ascuțite care ieșeau în afară dînd impresia de adîncime.

– A fost construită de Sir John Thyme, după ce casa originală a ars pînă în temelii. Vezi balustrada de-a lungul acoperișului?

Joy îi urmă cu privirea mîna pînă la linia acoperișului unde un grilaj ornamentat mărginea acoperișul plat.

– Și acele bolți și hornuri?

Ochii ei fură atrași de bolțile mărunte, fiarele heraldice, și hornurile exotice care creau imaginea bizară a scheletului metalic al unui dans conturat pe cer. Număra paisprezece hornuri minuțios schițate, cu turnulețe decorative deasupra cărora fiare sălbatice se ridicau pe

picioarele dinapoi. Paisprezece vizibile doar în partea din față a casei!

– Acele clădiri cu acoperișurile boltite sînt mici săli de bal care pot fi folosite pentru dineuri și banchete.

– Dineuri? Pe acoperiș?

– Priveliștea este destul de plăcută.

Consternată, se mulțumi doar să-l privească cu ochi mari. După o clipă se uită din nou la acoperiș. Destul de plăcută? Ar fi pus pariu pe orice că de pe acoperișul acela ar fi văzut pînă în Scoția.

O conduse pe trepte în sus, pe lîngă lacheii înțepe- niți care le străjuiau și pășiră în hol. Stomacul i se strîn- se la vederea splendorii care o întîmpină. Privirea ei surprinsă urmă podeaua din plăci de marmură pînă la scară, apoi sus, și mai sus spre o galerie cu o balu- stradă din bronz cu înflorituri complicate. Coloane or- namentale din ghips se înălțau... și se înălțau... și se înălțau pînă la tavanul pictat, înconjurat de alte decora- țiuni din ghips și ferestre înalte din sticlă.

– E pictat.

– Hmm?

– Tavanul. Arată ca o veche pictură în ulei.

Ducele îi urmări privirea.

– Oh, aceea! spuse el. Ca și cum ar fi spus: „Oh, vechitura aceea?”

– Personalul așteaptă.

Joy se întoarse și privi în spatele ei spre centrul imensului hol, unde un mare număr de servitori – cel puțin o sută presupuse ea – așteptau să-și aducă oma- giul stăpînului lor, soțului ei. Intrînd în panică, Joy se uită la el. Părea să nu dea nici o importanță faptului că o conducea să-i prezinte o sută de oameni.

Ea, care nu-ți putea aminti nici măcar o incantație, va trebui să – țină minte toate numele lor? În ce năzdră- vănie mai intrase de data asta – și fără măcar să-și folosească puterile magice. Șopti:

– Oh, Sfinte Sisoe.

El se opri, se uită la ea cu o expresie nedumerită.

– S-a întâmplat ceva?

– Cum o să-mi aduc aminte de numele lor?

– Numele lor? Îi aruncă șirului lung de servitori o privire rapidă. Sînt servitori. Angajați de mine. Nu e nevoie să le cunoști numele.

– Cum să nu!

– De ce?

– Pentru că sînt oameni.

– Firește că sînt oameni, dar în primul și în primul rînd sînt servitori.

– Aha, înțeleg, spuse ea deși nu înțelegea mai nimic. I se părea o dovadă de cruzime să se gîndească la ei ca servitori și nu ca oameni. Schimbă tactica, sperînd ca el să priceapă punctul ei de vedere.

– S-au născut în pozițiile pe care le ocupă acum?

– De fapt, unii dintre ei da. Este o onoare să fii angajat de ducele de Belmore. Sînt bine plătiți și au prestigiul de a putea spune că lucrează la Belmore.

– Și ce să spun eu dacă trebuie să vorbesc cu unul din ei? Alo, tu? Servitor? Apoi nu se putu abține să nu murmure: sclav?

– Nu fi ridicolă, se răsti el. Întreabă-i doar numele și spune-le ce să facă.

Joy trase adînc aer în piept și își mușcă buza. Acum mai reușise să-l și enerveze. Oftă și își urmă soțul care înainta cu spatele drept spre capătul șirului. Cît timp erau încă la o anumită distanță ca să nu poată fi auziți, îl apucă de braț.

– Alec?

– Poftim?

– Face parte din datoriile mele de ducasă... adică... eu va trebui să conduc toată casa asta?

– Există o menajeră, doamna Watley. Ea și Townsend, majordomul, se ocupă de treburile acestei case.

Oftatul ei de ușurare a fost atît de tare încît și-ar fi putut găsi ecoul în scenele de frescă din viața lui Iulius Cezar.

– Vino, îi vei cunoaște pe Watley și Townsend mai întîi. Sînt la locurile lor de onoare din capul șirului.

Senzația ei de destindere a fost de scurtă durată. Întîlnirea aceasta se desfășura conform unui protocol rigid, iar Joy era convinsă că ritualul era același de mai multe generații.

– Permiteți-mi să v-o prezint pe Alteța Sa, ducesa de Belmore. Aceasta este doamna Watley.

Doamna Watley arăta ca o prună uscată. Umerii îi erau drepecți ca la un militar de carieră. Buzele i se făcură și mai subțiri, o ispravă pe care Joy ar fi crezut-o imposibilă, și privi de sus la ducesă – avea cel puțin un metru optzeci – de parcă ar fi considerat într-un mod foarte serios că-i lipsește ceva.

– Și Townsend.

Majordomul semăna cu un nobil – un conte sau un marchiz poate. Părul alb îi dădea o înfățișare distinsă, avea trăsături patriciene, era îmbrăcat în haine negre și o cămașă albă atît de apretată încît ar fi trebuit să se fi îmbrăcat cu ajutorul unui valet experimentat. Dădu din cap o dată, ochii lui cenușii întîlnindu-i pe ai ei pentru o scurtă clipă apoi își întoarse privirile spre un loc aflat undeva peste umărul ei drept.

Încet și-au continuat drumul de-a lungul șirului de servitori, fie majordomul fie menajera prezentîndu-i pe rînd noii ducese de Belmore. Joy încercă să găsească o trăsătură distinctă fiecărui servitor care să o ajute să-și amintească cine anume era. Singura pe care știa că și-o va aminti era o tîină scundă și brunetă a cărei nume era Polly și care avea cel mai încîntător și prietenos zîmbet dintre toți cei prezenți. Ea și bucătăreasa au fost singurele care au riscat să schițeze un zîmbet.

– Doamna Watley te va conduce în camerele tale

unde te vei putea odihni pînă la cină. Ordinul odată dat, Alec se întoarse și dădu să plece.

– Alec?

El se opri și se răsuci spre ea.

– Unde mergi?

După expresia de pe fața lui ai fi crezut că-i ceruse sîngele, pînă la ultima picătură. După un moment de gîndire binevoi să-i răspundă.

– Este necesar să mă întîlnesc cu intendentul meu. Am fost la Londra timp de două luni, iar afacerile de aici au rămas neglijate.

– Oh. Simțindu-se nesigură și deloc în elementul ei, Joy își urmări soțul întorcîndu-i spatele și depărtîndu-se, abandonînd-o în ghearele severei doamne Watley.

– Dacă Alteța Sa binevoiește să mă urmeze, îi voi arăta camerele sale.

Ordinul a fost rostit pe același ton concis, cerînd supunere ca și cel folosit de Alec, indicînd că nimeni nu poate să îndrăznească să facă altceva decît să-i dea ascultare.

Ridicînd ușor din umeri, Joy o urmă pe scări în sus, studiînd felul în care spatele ei rămînea țeapăn ca un băț. Era îmbrăcată într-o rochie neagră apretată, bine strînsă în talie, cu o urmă aproape invizibilă a unei batiste albe dantelate ieșind afară într-o parte din cordonul lat și negru. Semnul distinct al unei menajere – inele argintii cu chei atîrnîndu-i la talie – zornăiau și zdrăngăneau cu fiecare pas hotărît pe care îl făcea pe venerabilele trepte ale casei opulente care devenise noul cămin al lui Joy.

Gîndurile zburîndu-i la zurgălăi și clopoței, Joy își ridică fustele, mări pasul și începu să-și legene capul în ritmul acelor chei muzicale, fredonînd în minte o baladă veselă în timp ce ochii ei vioi absorbeau fiecare detaliu al luxului care o înconjura. În stînga o arcadă servea drept loc special pentru o veche vază orientală. În

dreapta se afla o urnă verde și aurie din porțelan, la fel de mare pe cît era Lady Eugenia de măruntă.

Au traversat o galerie ce părea fără sfîrșit, plină de prețioase portrete în ulei reprezentînd cu siguranță toți Castlemaine-ii născuți pe acest pămînt. Încă trei întoarceri, încă două coridoare, cinci sau cam așa ceva de cotituri și au ajuns în sfîrșit într-un hol lung și lat cu mai multe uși bogat aurite. Continuîndu-și drumul de-a lungul holului, Joy privi spre tavanul ornamentat în ghips așteptîndu-se să vadă o nouă frescă.

Nu exista. Însă formele de ghips se potriveau perfect cu desenele de pe covor. Tot mai des zărea imaginea blazonului ducal imprimat într-un model – un tavan Belmore și un covor Belmore.

Doamna Watley se opri brusc, fustele ei țepene foșnind ca frunzele în bătaia vîntului de vară. Desprinse de la brîu unul din cele cinci mari inele cu chei, găsi cheia potrivită după un scurt moment de gîndire și descuie ușa.

– Apartamentul Alteței Sale.

Joy păși într-o cameră imensă acoperită cu lambriuri încrustate cu frunze aurii. Străduindu-se să nu caște gura, își dezlegă panglicile pălăriei și o lăsă să i se legene de degete. Asta ca să nu-i ceară doamnei Watley să o piște ca să se trezească. Așa ceva nu putea fi real.

Un birou frumos din lemn de trandafir cu un scaun din același material se afla în spatele fotoliilor de lîngă cămin. Decorat cu zei romani sculptați în marmură trandafirie, căminul ocupa jumătate de perete. Totul în cameră era trandafiriu și auriu, chiar și patul cu baldachinul înalt drapat cu un brocart mătăsos în aceleași culori și legat cu ciucuri grei și mătăsoși. Privirea ei curioasă urmări liniile patului înalt, trecînd de baldachin pînă ajunse sus spre tavan.

Era pictat.

– Acesta este dormitorul. Doamna Watley apăsă un panou în perete iar o ușă se deschise dezvăluind o încăpere plină de oglinzi tăiate oblic. Dincolo este baia.

Joy își aruncă pălăria pe un mic scăunel-tapițat și o urmă, scoțindu-și mănușile în timp ce traversa podeaua de marmură a dormitorului și aruncă o privire de după un colț al oglinzii. Mănușile căzură la podea. Întreaga încăpere era din marmură trandafirie – podeaua, pereții, chiuvetele și cada, care era scufundată în podea ca un bazin roman, iar un perete de oglinzi era mărginit de draperii de mătase cu trandafiri aurii pictați de mână.

Tocurile doamnei Watley țâcăniră pe podeaua de marmură și cu un gest asemănător cu cel de a ține în mână un șobolan mort, deschise o altă ușă.

– Aici este toaleta. E o Bramah. Ușa se închise trîntindu-se, mai înainte ca Joy să zărească ceva din interiorul acelei camere.

Doamna Watley mărșălui înapoi în dormitor. Joy presupuse că i se cerea să o urmeze.

– Voi trimite pe cineva să vă aducă lucrurile, Alteță, iar o cameristă va sosi imediat ca să vă ajute cu baia. Ridică un ceas care îi atârna la piept. Cina se servește la ora nouă, întotdeauna. Mai sînt cîteva ore pînă atunci. Alteța Sa s-ar putea odihni.

Joy clipi surprinsă, apoi își dădu seama că are douăzeci și unu de ani, e o ducesă căreia i se va spune Alteță pînă la moarte și tocmai i se ceruse să tragă un pui de somn.

– Alteța Sa mai are nevoie de ceva?

Joy clătină din cap.

– Foarte bine. Menajera deschise ușa și se opri. Alteței Sale, ducelui de Belmore îi place să servească cina la timp. Exact la ora nouă. O tradiție Belmore. Și după această poruncă – sau avertisment, Joy nu era sigură care din ele – ușa se închise.

Joy expiră aerul din plămîni și se roti prin cameră, ochii ei însuflețiți observînd fiecare detaliu impresionant

al încăperii. Amețită de atîta entuziasm se prăbuși ca un puf pe patul moale, trecîndu-și mîinile peste frumoasa cuvertură de brocart, simțind fiecare împunsătură mătăsoasă. Se ridică cu grijă pe margimea patului, lăsîndu-și picioarele să se bălăngăne lîngă scăunelul acoperit cu catifea, apoi țopăi de cîteva ori pentru a-i testa moliciunea.

– Oh, Sfinte Sisoe, șopti ea și pe urmă chicoti.

Își plimbă o mînă pe căpătîiul aurit și atinse căptușeala de catifea trandafirie, iar cealaltă mînă i se afundă într-o pernă atît de moale și înfoiată, că i se păru că atinge un nor.

Se auzi o bătaie în ușă, iar ea sări de pe pat de parcă cineva ar fi înțepat-o cu un ac, aranjîndu-și fustele înainte de a rămîne țeapănă, umerii mici trași spre spate, bărbia înălțată și ușor într-o parte – era poza ei de ducesă – și spuse cu voce adîncă.

– Intră. Din nefericire vocea i se sparse, distrugînd complet încercarea ei de a suna regal. În cameră intră Henson cu Beezle atîrnîndu-i din nou la spate.

– Animalul dumneavoastră, Alteță.

Joy alergă spre el și își smulse slujitorul de pe sărmanul om. Coadă lui Henson era din nou neîngrijită, doar că de data asta panglica aurie fusese roasă pînă nu rămăseseră din ea decît niște franjuri. Privi în jos spre Beezle aflat în brațele ei, mestecînd vesel, fire aurii atîrnîndu-i din gură ca niște mustăți umede.

– Mulțumesc, Henson. Apucă firele și încercă să le tragă afară din gura lui Beezle. Acestea ieșeau, iar ea le înfășură în jurul mîinii pînă cînd trase atît de tare, încît Beezle își dezveli dinții, oprind panglica în gura lui. După o scurtă luptă decisivă, Joy renunță și îl puse jos pe covorul gros. El se îndreptă clătînîndu-se spre o canapea din catifea trandafirie, urcă, și mestecă, mestecă, mestecă pînă înghiți lacom întreaga bucată de panglică. Botul ascuțit căzu brusc pe lăbuțele cu pete negre.

– Camerista dumneavoastră, Alteță. Henson făcu un pas lateral, iar în cameră se năpusti o Polly foarte agitată, încercînd să facă o reverență cu brațele pline de haine și să-și înăbușe zîmbetul strălucitor, amîndoua în același timp. Nu-i prea reuși nici una și scăpă hainele pe podea, un zîmbet larg încrețindu-i obraji roșii. Oftînd, Henson închise ușa în urma lui.

– Doamna Watley a spus că voi fi camerista Alteței Sale pînă cînd Alteța Sa va putea angaja pe cineva cu mai multă experiență și mai potrivit pentru Alteța Sa. Polly se aplecă să ridice halatul și alte mărunte articole de îmbrăcăminte, le așeză pe o canapea și se întoarse spre Joy. Mîinile îi erau împreunate în fața ei și tremurau de nervozitate.

Joy privi capul plecat al lui Polly.

– Ai mai fost vreodată camerista unei doamne?

Fata se îndreptă, fără să mai zîmbească. Părea că încearcă să arate la fel de serioasă și ursuză ca și doamna Watley.

– Am ajutat cînd au fost oaspeți la conacul Belmore iar mătușa mea a fost camerista mamei Alteței Sale, Alteță.

– Aș vrea să faci ceva pentru mine, Polly.

– Da, Alteță? Polly își frămîntă buza de jos.

– Vrei să încetezi să mă tot numești Alteță, te rog? Cel puțin cînd sîntem singure?

Zîmbetul strălucitor reveni.

– Da, doamnă.

Joy îi zîmbi și ea.

– Mulțumesc. Și nu voi avea nevoie de cineva cu mai multă experiență. Tu ai mai multă experiență ca mine – n-am mai avut niciodată o cameristă.

– Niciodată? Ochii albaștri ai lui Polly se făcură cît roțile de cașcaval. Dar sînteți ducesă!

Joy izbucni în rîs.

– Nu știu cum e să fii ducesă, Polly. Nici măcar n-am cunoscut una.

– Păi, vă pot eu învăța cîte ceva, doamnă. Dintr-o

dată Polly parcă mai crescuse cu câțiva centimetrii. O ducese stă întotdeauna foarte dreaptă – își lovi ușor bărbia – cu capul ridicat foarte sus, apoi privește în jos de-a lungul nasului ei nobil. Fata începu să se uite cruciș în timp ce încerca să-i demonstreze cele spuse.

Joy rîse.

Ochii lui Polly reveniră la locul lor și ea îi zîmbi lui Joy cu gura pînă la urechi. La fel de brusc cum apărură zîmbetul, ea se strădui să-l ascundă.

– Te rog, nu face asta, spuse Joy.

– Ce, doamnă?

– Nu-ți ascunde zîmbetul.

Polly respiră ușurată.

– Oh, doamnă, mulțumesc. Doamna Watley mă ceartă mereu pentru că zîmbesc. Spune că arăt ca prostul satului, că tot zîmbesc și rîd de parcă mințile mi-au plecat în vacanță la Bath.

Joy rîse din nou.

– Spune că de sute de ani servitorii de la Belmore au fost – Polly își ridică bărbia, așa, ca doamna Watley, iar vocea îi deveni tăioasă și autoritară – distinși. Spune că ar trebui să fiu ca mătușa mea.

– Mătușa ta e o persoană distinsă?

– Nu.

– Atunci înțeleg că mătușa ta nu zîmbește.

– Nu, doamnă, nu zîmbește, dar nu pentru că nu ar fi de treabă. Și-a pierdut dinții din față pe cînd avea doisprezece ani și de atunci nu a mai zîmbit. Polly îi surîse veselă.

– Nu o condam.

– Nici eu, spuse Polly chicotind, apoi parcă dîndu-și seama dintr-o dată în compania cui își permitea să rîdă, deveni solemnă. Doriți să faceți o baie? Vă pot lua hainele ca să le curăț. Alteța Sa i-a spus doamnei Watley că lucrurile dumneavoastră au fost furate. Ce îngrozitor, doamnă? Au fost tîlhari?

Joy simți cum roșește.

– Nu.

– Oh, sînt atît de ușurată! Vă imaginați ce-ar fi fost să vă atace tîlharii? Am citit o carte despre niște tîlhari care au capturat o sărmană tînără, i-au furat toate lucrurile, apoi au dus-o, cerînd răscumpărare pentru viața ei. Și cîte n-au încercat să-i facă, ahhhh, a fost înfiorător! Pînă cînd căpetenia tîlharilor a intrat în tabăra lor călare pe armăsarul său negru și a luat-o sub protecția lui. S-au îndrăgostit și s-au căsătorit pentru că de fapt el era un conte acuzat pe nedrept că și-ar fi ucis tatăl. Partea aceea a fost foarte romantică.

– Ce fel de carte era?

– Una pe care o citea bucătăreasa.

– Pare interesantă.

– Este într-adevăr. O clipă Polly păru încurcată, ochii ei mișcîndu-se în stînga și în dreapta, apoi se aplecă mai aproape de Joy și șopti: e un roman romantic.

– Înțeleg. Jój tăcu apoi întrebă: Și asta e ceva rău?

– Oh, nu! Unii spun că nu sînt decît niște aiureli, dar eu cred că n-au citit niciodată unul, așa că nu știu despre ce vorbesc. Povestirile sînt mai delicioase decît – camerista căzu pe gînduri apoi ochii ei se lumina – decît căpșunile proaspete cu frișcă.

– Mi-ar plăcea să o citesc și eu. O mai are bucătăreasa?

– Bănuiesc că da, doamnă. Voi încerca să vă fac rost de ea. Dar dacă nu pot, mai am altele trei. Iar bucătăreasa citește acum una despre un duce.

– Cred că aceea mi-ar plăcea și mie. Joy zîmbi, la fel făcu și Polly, apoi amîndouă au început să rîdă.

O clipă mai tîrziu Polly ridică hainele pe care le aduse și i le arătă.

– Croitoreasa va veni mîine, dar doamna Watley mi-a spus să vă aduc astea. Întinse pe pat un halat și o cămașă de noapte. Acum caută ceva ca să îmbrăcați pentru cină.

Joy știa că putea vrăji hainele, era punctul ei forte. Dar cum va putea explica miraculoasa lor apariție? Privi

la rochia pe care o purta.

– Dacă ai putea să-mi cureți puțin rochia asta, aş putea-o îmbrăca şi pentru cină.

– Oh, nu, doamnă! Cina este întotdeauna în ținută de seară. Există destule rochii în garderoba conacului pentru a îmbrăca întreg ținutul Wiltshire. Şi apoi, fiind noaptea nunții, şi... Polly roşi, aruncându-i o privire timidă, apoi dispăru în baie.

Joy începu să se dezbrace cu gândul la cuvintele cameristei. Nu-i trecuse prin cap ce se va întâmpla în această noapte. Fusese prea preocupată de faptul că era ducasă şi prea nerăbdătoare să-şi vadă noul cămin.

Noaptea aceasta va fi noaptea nunții lui Alec. Gîndul îi făcu pielea de găină şi brusc i se făcu frig. Îmbrăcînd halatul reflectă la ce atrăgea după sine o noapte a nunții. Trecură cam două minute înainte să-şi dea seama că mai mult ca sigur Alec o va săruta din nou. Pe faţă îi apăru un zîmbet poznaş, apoi chicoti punîndu-şi braţele în jurul ei şi închizînd ochii visători.

Dacă era ceva ce mintea ei putea să-şi reprezinte la fel de clar ca şi ferestrele cristaline ale conacului Belmore, acela era imaginea soţului ei sărutînd-o, strîngînd-o la piept, gustîndu-l, simţindu-i gura alunecînd peste pielea ei, vocea lui şuşotindu-i în ureche: „Mărită-te cu mine, Scottish... Mărită-te cu mine...”

Iar acum erau căsătoriţi. Ce termen ciudat. Actul în sine însemna că şi emoţia era prezentă? Spera că da, spera că va creşte dacă va veghea asupra ei. Visa să fie iubită, voia ca Alec să simtă acelaşi lucru pe care îl simţea ea cînd se afla în preajma lui. Voia să însemne ceva pentru el, să-l umple de vrajă, iubire şi zîmbete, pentru ca să nu mai trebuiască să se ascundă.

– Baia e pregătită, doamnă.

– Oh, bine.

– Mă duc să curăţ aceste haine şi să vă aduc rochia pentru cină. Polly luă îmbrăcămintea lui Joy. Mai aveţi nevoie de ceva?

– Nu mulţumesc.

Camerista închise ușa în urma ei, iar Joy dădu să-și scoată halatul dar privirea ei surprinse în oglindă imaginea celeilalte uși.

Ce este un Bramah? Strânse cordonul halatului și se îndreptă spre ușă. Mînerul ca și toate celelalte mîner pe care le văzuse pînă acum avea gravat pe el blazonul ducal. Deschise ușa și privi în mica încăpere.

Se vedea un scaun jos, scopul lui fiind evident, dar se afla așezat pe un vas de porțelan pe care erau pictate, violete, trandafiri roz și o menajerie de păsări. Joy îl studie atentă, așteptîndu-se să vadă obișnuita groapă neagră ca și cea de la Catelul Duart. Însă vasul acesta conținea puțină apă.

Ca să vezi! Ușor nedumerită, ridică ochii, urmărind cu privirea o țeavă de bronz care ducea la un alt vas aflat deasupra capului ei. Avea un mîner de bronz, singurul fără blazon pe care îl văzuse, coborînd în jos, invitînd să fie tras.

Așa că Joy trase.

– Oh, Sfinte Sisoe.

Apa se revărsă în vas cu vuietul zbuciumat al valurilor care se izbesc de țărm. Se roti, apoi dispăru în groapă scoțînd sunetul tînguitor al zînei prevestitoare de rele. O clipă mai tîrziu în cameră era liniște.

Joy se holbă, apoi își acoperi gura cu mîna și chicoti. Trase din nou de mîner, urmărind fascinată modul de funcționare a acestui Bramah.

Zece minute și douăsprezece gîlgîituri ale jetului de apă mai tîrziu, Joy lăsă să-i cadă halatul pe podeaua de marmură a băii și intră în cada adîncă. Apa era caldă și înmiresmată și era de parcă ar fi stat în paradis. Două uriașe mîner de bronz în formă de delfini și un robinet din același metal erau montate în zidul de deasupra căzii. Întoarse unul și apa rece se revărsă din gura delfinului. Îl întoarse pe al doilea, și apa fierbinte țîșni afară. Potrivind ambele mîner așa ca apa să fie caldă, își scoase agrafele din păr lăsînd apa să-i ude capul.

Nici în cele mai nebunești și încîntătoare vise ale ei

nu-și imaginase ceva atît de divin. După cîteva minute de bălăcit decadent, se lăsă pe spate complet relaxată și închise ochii, lăsînd apa caldă să-i cuprindă tîmplele, bărbia închipuindu-și că sînt buzele lui Alec. Peste două minute romantice și liniștite de relaxare, ochii i se deschiseră brusc și se ridică în cadă, amintindu-și dintr-o dată încă ceva în legătură cu noaptea care venea. Ceva ce trebuia să facă.

În noapta aceasta va avea loc Armaghedonul ei, și nu avea nici o legătură cu săruturi, iubire, sau atingeri intime. Trebuia să-i spună că e vrăjitoare. Perspectiva era mai înfiorătoare ca o afurisenie. Era noaptea nunții ei – momentul cel mai incitant și minunat din viața oricărei fete – însă pentru Joy era și momentul revelației. Oricît de mult o îngrozea gîndul acesta, știa că trebuia să-i spună lui Alec exact ce era ea, înainte de a deveni intimi. Trebuia să-i ofere șansa de a refuza, și spera cu tot optimismul din inima ei că el nu o va refuza.

Se măritase cu el pentru că dorea să-l fie soție, să umple golurile pe care le zărise în sufletul lui. Avea atît de mare nevoie de ea chiar dacă el nu-și dădea seama. Însă acum trebuie să fie sinceră cu el. Nu putea să înceapă cu o minciună această căsătorie.

Mîna ei se scufundă în apa plină de aburi și apucă un săpun parfumat, gravat cu blazonul Belmore. Se săpuni energic pe brațe și gît, frecînd și curățînd de parcă ar fi putut îndepărta prin spălare ceea ce era, ca să nu trebuiască să înfrunte încercarea care o aștepta și să riște să greșească din nou.

CATASTROFA

„Ești strâns legat de calamitate.“

Romeo și Julieta, William Shakespeare

CAPITOLUL 8

Joy era în întârziere. Alergă de-a lungul încă unui coridor fără sfârșit și auzi ceasul bătând sfertul de oră. Oriunde mergea dădea peste ușă aurită lângă ușă aurită și coridor lung și elegant urmat de un alt coridor lung și elegant. După spusele lui Polly salonul pentru cină se afla la parter, așa că Joy își părăsi camera crezând că are suficient timp la dispoziție. Polly îi spusese să o ia de trei ori la dreapta, apoi la stînga și din nou la dreapta și va vedea casa scărilor. Însă Joy trebuie că încurcase întoarcerile pe undeva, pentru că rătăcea și hoinărea prin coridoare și galerii, și deși încercase să refacă drumul, era acum pierdută fără speranță.

– Cel puțin o sută de servitori în casa asta și eu n-am întâlnit nici unul, i se adresă ea unui portret uriaș al unui Castlemaine cu fața acră. Unde a dispărut toată lumea? Portretul era la fel de vorbăreț ca și soțul ei. Dădu colțul și privi spre un nou coridor lung și gol.

Se auzi o nouă bătaie nemiloasă a ceasului. Acum era în întârziere cu o jumătate de oră. Intrînd în panică își ridică fustele grele de mătase ale rochiei demodate, dar splendide, din mătase roz și aurie adusă de Polly și o luă la goană ca un drăcușor împielițat spre următorul coridor. Privi în ambele direcții. Putea să o ia la stînga sau la dreapta, în ambele părți coridoarele erau la fel de lungi.

– „Alteței Sale îi place să servească cina la timp“, îi spusese doamna Watley. „Exact la ora nouă. O tradiție Belmore“.

– Oh, Sfinte Sisoe! Mîinile ei se încleștară pe rochie. De ce ar vrea cineva să locuiască într-o casă atît de mare?

Își putea închipui cam cum arăta fața lui Alec, apoi imaginea se schimbă și în fața ochilor îi apărură doamna Watley, cu brațele încrucișate peste pieptul ei de cioară, piciorul lovind nerăbdător în podea, uitîndu-se urît în jos spre ea. Întîrziase, întîrziase, întîrziase, și Joy era convinsă că asta echivala cu a fura argintăria Belmore.

Însă, mult mai important, întîrzierea nu era un mod potrivit de a-și începe căsătoria, mai ales că trebuia să-și pregătească soțul pentru mărturisirea pe care urma să i-o facă. Să se dea bine pe lîngă el, ca să zicem așa. Privi la ceas. Arătătoarele nu mințeau. Timpul potrivit pentru lingușeli trecuse de mult. Își mușcă buza de jos.

Arătătoarele ceasului? O idee începu să scapere în ochii lui Joy. Îi închise pentru un minut întreg de concentrare, trase adînc aer în piept, își îndreptă degetul spre ceas și incantă: „Oh, ascultă-mi, te rog această rugă. Întoarce timpul înapoi la toate ceasurile din această casă!“

Își mișcă încet degetul și arătătoarele ceasului făcură la fel pînă cînd indicară nouă fără două minute. Joy zîmbi. Reușise! Simțindu-se incredibil de mîndră de

ea însăși, privi spre ambele coridoare și ajunse la concluzia că venise momentul să mai facă un pic de vrăji.

Ridicându-și bărbia și mâinile sus în aer, închise ochii și încercă să-și imagineze un salon pentru cină. Neavînd de unde să știe cum arată salonul pentru cină de la conacul Belmore, se concentrează asupra mîncării – pui fripți, carne de vită prăjită, pline proaspătă, fructe, jeleuri și platouri cu delicatese atît de delicioase, că stomacul îi chiorăi de foame. „*Oh, vrajă, vino și mă poartă spre camera din conac unde mîncarea se află!*”

O clipă mai târziu deschise ochii. Hălci de carne și pui jumuliți înfășurați în pînze sărate atîrnau pe cîrlige deasupra capului ei.

Nu putea fi salonul pentru cină.

Simți o adiere de aer înghețat. Tremurînd, întinse mîna spre ceea ce crezu că este un perete și și-o retrase imediat.

Eră în magazia cu gheață. Consternată, clipi din ochi de mai multe ori. Pereții erau blocuri de gheață învelite în pînză de sac. Încet, își croi drum spre o ușă de scînduri aflată la cîtiva pași distanță. Ceva i se agăță în păr. Ridică privirea și apoi împinse cu o mișcare dezgustată a mîinii capul unui pui care se legăna în fața ei, apoi deschise ușa.

Păși într-o altă încăpere întunecată, umedă și imediat se împiedică de un sac zgrunțuros de ceapă, căzînd peste un morman de cartofi la fel de zgrunțuros. Încercînd să se ridice în genunchi se apucă de niște tulpini de sparanghel care trozniră în mîna ei. Le aruncă jos reușind să ajungă în genunchi și se trezi holbîndu-se la o mică movilă de napi colțuroși. În spatele lor se afla un raft umplut pînă la refuz de borcane cu dulceață de portocale, și de pere, marmeladă și gemuri de zmeură și căpșuni. Șirul de borcane și cutii cu mîncare parcă nu se mai termina, îngrămădite pe rafturi cu etichete părăind să conțină destulă mîncare pentru a hrăni

întreaga lume. Camera mirpsea a mare, a pește proaspăt și a zarzavaturi îngropate în pământ.

Acum nimerise în cămară.

– Dar, se consolă ea, cel puțin sînt la parter.

Ușa era puțin întredeschisă și putu auzi zarva din bucătăria care se afla dincolo de ea – sfîrîitul cărnii, zăngănitul vaselor, clinchetul farfuriilor și vocile armatei de servitori care lucrau înăuntru. Nu e de mirare că nu am găsit pe nimeni, își zise ea. Se pare că toți s-au adunat aici.

Joy se chinui să se ridice în picioare, frecîndu-și mîinile pentru a scăpa de cozile de asparagus și de pământ. Acum voi putea cel puțin întreba pe unde să o iau, se gîndi ea, pășind peste încă un sac voluminos și ocolind un butoi cu pește în saramură pentru a putea ajunge la ușă. Păși în bucătărie și se opri.

Mirosurile erau îmbătătoare. Aroma care îți lăsa gura apă, a cărnii frigîndu-se pe grătar, amestecată cu cea de usturoi, miel și mentă. Mirosul puternic de scorțișoară și nucșoară îi asaltă simțurile pînă cînd stomacul îi protestă, în timp ce o cină cum nu mai pomenise era creată din aceleași lucruri care atîrnau atît de neapetisant în cămară.

O femeie stătea la cîtiva metrii distanță frămîntînd o bucată de aluat pe o masă mare.

– Vă rog, spuse Joy.

Femeia privi peste umăr, apoi îngheță, cu excepția ochilor care mai că-i săriră afară din cap. Se răsuci, cu aluatul în mîini și se prăbuși într-o adîncă reverență.

– Alteță!

În trei secunde în încăpere nu se mai auzi nimic decît sfîrîitul mîncării. Fiecare ochi din cameră era uluit și îndreptat asupra lui Joy.

– Cred că m-am rătăcit un pic, și eu...

Niște uși duble enorme se deschiseră izbindu-se de pereții bucătăriei. De obicei atît de rezervatul Henson dădu buzna înăuntru.

– S-a dezlănțuit iadul! anunță el. Au pierdut-o pe noua ducesă! Privi prin bucătăria în care fiecare servitor se uita într-o singură direcție. Ochii lui le urmau exemplul.

Joy ridică degetele și le flutură într-un gest sfios și nesigur.

– Alteță!

Joy se trezi că privește capul lui plecat.

– Mă tem că m-am rătăcit. Vrei să mă conduci spre salon?

El se îndreptă, devenind din nou imaginea însăși a sobrului servitor englez, umerii dați spre spate, bărbia ridicată, vocea controlată.

– Desigur. Dacă Alteța Sa binevoiește să mă urmeze...

Joy traversă bucătăria simțind fiecare ochi ațintit asupra ei. Cîteva minute mai târziu, ajunși la capătul unui lung coridor, Henson deschise alte uși duble și anunță:

– Alteța Sa, ducesa de Belmore.

Joy trase aer în piept pentru a prinde puteri, își înălță bărbia, gen Watley și păși în încăpere unde o turmă de lachei în livrea, Townsend, și însăși doamna Watley vorbeau cu ducele. Toți tăcură și se întoarseră spre ea, chipurile lor purtînd aceeași expresie de dezaprobare.

S-au dat la o parte ca Marea Roșie. În fața ei se afla Alec, frumos și cu umeri largi, îmbrăcat în întregime în negru, cu excepția unei cravate complet albe. Prezența lui era atît de impresionantă! Era apă pentru ochii ei însetați. Apoi făcu greșeala de a-i privi chipul – și aproape că se înecă. Era dur și nemulțumit.

Joy își simți inima de parcă i s-ar fi scufundat în piept pentru a treia oară.

Ceasul alese tocmai acel moment pentru a bate sfertul de oră – halal vrăjitorie – iar Alec se încruntă, privind la ceasul de pe polița căminului. Îl studie o clipă enervat.

– Ceasul e stricat. Duceți-l la reparat.

– Da, Alteță. Doamna Watley înhăță ceasul de pe poliță, îl vîrî sub braț și apoi porni spre uși.

Ducele i se adresă lui Joy:

– Ai întârziat.

– M-am rătăcit.

Doamna Watley trecu prin dreptul lor, încă clătinînd din cap cu reproș, iar lui Joy i se păru că o aude murmurînd ceva despre profanarea tradiției Belmore.

Alec veni spre ea. Îi oferi brațul lui țeapăn, însă Joy ar fi dat orice pe lumea asta pentru un zîmbet cît de mic care să-i liniștească temerile.

– În viitor îl voi trimite pe Henson să-ți arate drumul.

Joy nici măcar nu-l putu privi în ochi. Îi era frică, așa că își mușcă buzele. După cîteva clipe pline de încordare în care îl simți uitîndu-se în jos la ea, Alec adăugă ceva mai blînd.

– Bănuiesc, Scottish că această casă veche ți se pare foarte cavernoasă.

Îi găsisese o scuză. Joy dădu drumul aerului pe care îl ținuse în gîtul uscat și ridică ochii spre el, zîbindu-i. Fusesse iertată.

Din nou trăsăturile lui luară acea expresie ușor nedumerită. De parcă nimeni nu-i mai zîmbise pînă acum, așa că nu știa cum să reacționeze. Se întoarse, fața lui devenind iar severă, ochii lui privind oriunde numai la ea nu. Uită-te la mine, spuse ea în gînd, ca să pot sparge bucățică cu bucățică zidul acesta de gheață. Dar el nu o făcu.

– Vei învăța cu timpul cum să te descurci în această casă. Cît mai curînd, sper.

Încă o poruncă, la auzul căreia ea nu putu decît să dea din cap tristă. Trase un scaun pentru ea la capătul unei mese din lemn de trandafir, monstruos de lungă, la care ar fi încăput toți servitorii de la Belmore. Ea se așeză, aștepîndu-se ca el să ia loc pe scaunul de lîngă

ea. Nu-și putu ascunde uluirea când el parcurse întreaga lungime a mesei și se așeză la capătul celălalt.

Era ceea ce scoțienii numeau „distanță respectuoasă”.

Cu o fluturare a mâinii – cel puțin așa i se păru ei, cu toate că era greu să-și dea seama de la așa o depărtare fără ajutorul unui binoclu – făcu ca o armată de lachei să se miște spre un bufet lung și să înceapă să servească primul fel de mâncare. Aranjat pe cele mai grele și superb modelate platouri de argint, dineul continuă la nesfârșit, fiecare tacâm fiind mai complicat decât cel dinaintea lui – rață la cuptor servită pe un platou cu mînere în forma unor rațe sălbatice în zbor, pulpă de miel pe un platou în formă de cap de oaie cu mînere de argint sub formă de coarne, sparanghel în sos de lămîie cu castane tăiate pe un platou cu o margine ridicată pe care erau gravate zarzavaturi de primăvară. Fiecare serviciu superb se potrivea cu mîncarea pe care o conținea.

Dintre cele șapte furculițe, trei cuțite și patru linguri din fața ei doar o linguriță pusă lîngă o farfurie de porțelan pentru oase nu avea blazonul ducal gravat pe mîner. Nu era gravat pentru că însăși desenul blazonului – o pereche de șoimi – era de fapt mînerul.

Joy se uită la argintăria din fața ei, apoi la mîncarea din farfurie. Hm, care ustensilă ar fi trebuit s-o folosească? După cîteva minute lungi și șovăielnice, mîna înmănușată a lui Henson îi întinse prima furculiță din stînga.

– Mulțumesc, șopti ea, și începu să mănînce. La fiecare nou fel de mîncare reuși cu un mic imbold din partea lui Henson să-și găsească drumul printre ustensilele de la stînga la dreapta.

La o oră după începerea cinei Joy înghiți o bucată delicioasă de friptură de vită în sos de vin. Încăperea era atît de dezolant de tăcută, încît Joy era sigură că înghițiturile ei răsunau ca și înfulecatul lui Gargantua.

Privi în jurul ei în timp ce mesteca în tăcere o nouă bucată de ceva căreia nervozitatea ei nu-i permitea să-i simtă gustul. Nu era în elementul ei și dintr-o dată deveni conștientă de faptul că e foarte, foarte singură.

Cincisprezece lachei se înșirau de-a lungul peretelui atunci când nu o serveau pe ea sau pe Alec. Townsend, Henson și ducele erau și ei acolo, cu toate astea se simțea izolată în acest loc nou și ciudat. Nimic nu-i era familiar. Totul era frumos, dar părea rece și distant pentru că nu exista nimic care să însuflețească atmosfera, nici râsete, nici muzică, nimic altceva decât rarul clinchet al lingurii de servit atingînd un prețios platou de argint, sau sunetul ascuțit al cuțitului și furculiței pe o farfurie de porțelan.

Însă Joy se putea bucura de noutatea, frumusețea și emoția acestei serii. Se lăsă în voia fanteziei și o cuprinse o senzație de încîntare. Ochii ei reflectară strălucirea unui frumos pahar de cristal care licărea în lumina miilor de lumînări. De parcă ar fi băut apă din stele. Un uriaș candelabru de argint cu două duzini de lumînări subțiri era așezat în centrul mesei, lumina flăcărilor executînd un dans fermecat pe serviciul de cristal și argint. Alte lumînări își trimiteau razele prin cameră, puse în sfeșnice, lustre, policandre, iar cei doi pereți acoperiți de oglinzi care se întindeau de-a lungul încăperii măreau această lumină de sute de ori dîndu-i adîncime și strălucire, făcîndu-te să uiți că afară era noapte și camera nu avea ferestre.

Joy își aținti privirea asupra candelabrului din mijlocul mesei. Dacă îl mișca puțin spre dreapta îl va putea vedea pe Alec. Aruncîndu-le o scurtă privire servitorilor aliniați lîngă bufet, ochii lor fiind îndreptați înainte ca ai statuiilor, văzu că terenul era liber. Ridică șervetul, prefăcîndu-se că-și șterge buzele, însă îl folosi ca să-și ascundă mîna. Cu o pocnitură din degete candelabru alunecă spre marginea mesei.

Își ascunse zîmbetul în spatele șervetului. Acum

putea să-l vadă pe Alec în locul lumînărilor. Acesta ridică furculița spre gură, însă înainte ochii lui se înălțară și se întâlniră cu ai ei. Ceva asemănător cu magia se întâmpla ori de câte ori ochii lor se întâlneau. Chiar și de la această distanță Joy simți o scînteie în ea, aproape ca și cum ar fi înghițit o stea.

Senzația ciudată și palpitantă părea să-i cuprindă tot trupul. Crescu tot mai puternică, și într-un fel atît de irezistibilă, încît nu ar fi putut folosi nici măcar puterea ei magică pentru a întrerupe vraja, și nici nu și-ar fi dorit așa ceva. Era mai intensă decît o incantație, o atrăgea mai tare decît o maree și conținea mai multă căldură decît arșița soarelui de vară.

Buzele lui se închiseră peste furculiță și o vîrî încet în gură, mestecînd ușor. Ochii lui erau încă îndreptați asupra ei, iar Joy avu senzația clară că forța care iradia din ei nu avea nici o legătură cu calitatea mîncării sau cu plăcerea de a o consuma.

Încet, Joy își ridică pocalul cu apă, simțind nevoia răcelii umede a conținutului. Sorbi, fără să-și ferească privirile. Apa îi mîngîie gîtul. Buzele ei se separară, ochii rămînîndu-i fixați pe gura lui, aceeași gură care o sărutase atît de intim, care o făcuse să uite totul în afară de atingerea și gustul lui.

Respirația i se accelerează, la fel ca și bătăile inimii de parcă ar fi alergat ore în șir pe plaja de la Mull. Alec își coborî furculița și ridică cupa cu vin, apoi sorbi de parcă i-ar fi sorbit gura. Timpul păru să se oprească devenind doar amintiri – sărutul lui, gustul lui, bătaia ca de aripi de fluture a respirației lui în părul ei.

O clipă mai tîrziu Townsend îi blocă vederea întinzîndu-se peste masă pentru a așeza candelabru la locul lui. Trezită la prezent, Joy se încruntă la spatele lui și așteaptă pînă cînd el îi servi următorul fel de mîncare. Apoi, în timp ce-l servea pe Alec, își învîrți degetele din nou, surîzînd fericită și satisfăcută cînd lumînările se

deplasară spre marginea mesei. Vrajile îi reușeau bine în seara asta.

Townsend se întoarse, umerii drepti, ochii privind drept înainte. Făcu câțiva pași, se opri, atenția fiindu-i brusc atrasă de candelabru. Încruntându-se și clătinând ușor din cap puse jos platoul și trase lumânările în dreptul ochilor ei.

Joy dădu să-și învîrtă din nou degetele, însă văzu patru lachei care luau farfuriile de pe masă. Zicîndu-și că răbdarea este o virtute, așteptă și așteptă și în cele din urmă încercă să-și zărească soțul aplecîndu-se puțin și sprijinindu-se de brațul drept al scaunului. Dacă își întindea puțin gîtul, putea vedea mîna neagră a soțului ei pe o cupă de cristal...

– Syllabub?

Joy mai că sări din scaun la auzul vocii lui Henson. Îmbujorată se uită la farfuria ei, așteptînd ca el să-i indice care tacîm urmează.

– Syllabub?

– Doamne apără-mă, șopti ea.

El își dresă tare glasul.

– Syllabub, Alteță? îi prezentă un platou de sticlă cu mai multe etaje pe care se aflau diferite creme de fructe.

– Ah! Da.

Henson îi oferă un pahar cu picior lung cu ceva cremă în el apoi îi întinse lingurița cu mînerul în forma blazonului.

– Mulțumesc, spuse ea și luă două înghițituri înainte ca terenul să fie liber. Se prefăcu că ține paharul cu mîna dreaptă, dar de fapt își învîrti degetele.

Lumînările alunecară încet spre marginea mesei și reuși din nou să vadă clar pînă la celălalt capăt al ei. Însă lui Townsend nu-i trebui decît un minut sau două ca să le mute la loc.

Pocni din nou din degete înainte ca el să fi făcut măcar un pas. Majordomul se răsuci, clătină din capul

lui alb apoi trase candelabrul la locul lui. Joy așteptă pînă ce el se află cu spatele la masă, și îl mișcă din nou. Townsend se răsuci brusc, îl puse la loc, îndoind puțin fața de masă de parcă s-ar fi gîndit să oprească alunecarea candelabrului.

Venise timpul să-l ducă de nas, hotărî ea și așteptă, nerăbdarea ei crescînd, pînă Townsend se află lîngă bufet, supraveghind felurile de mîncare. Din cînd în cînd privea peste umăr. În cele din urmă bănuielile lui dispărură și se ocupă de îndatoririle lui.

Reținîndu-și zîmbetul plin de neastîmpăr, Joy își învîrte degetele, anticipînd încîntată priveliștea ce urma să i se ofere.

Candelabrul se mișcă cu viteza fulgerului – exact dincolo de marginea mesei.

– Oh, Sfinte Sisoie!

Era de-a dreptul uluitor cît de inflamabil putea fi un covor Aubusson. Era de asemenea uluitor cît de repede putea fumul să umple o încăpere cu tavanul la zece metri distanță, cît de grabnic puteau cincisprezece lachei să arunce apă pe foc, și cît de iute se putea mișca Alec. Se afla lîngă ea încă înainte ca ea să apuce să se ridice din scaun și o trase spre ușă în timp ce lacheii turnau găleți cu apă peste covorul fumegînd.

În ciuda fumului dens focul a fost stins în cîteva minute, iar amîndoi au rămas în pragul ușii așteptînd în liniște. Joy urmări cum fumul se așează în jurul mesei ca ceața tipic engleză. Privind spre găurile negre din covorul roșu și gros, se simți teribil de vinovată. Se întrebă cam ce simțea Alec. Mai întîi violase tradiția Belmore ajungînd tîrziu la cină, iar acum distrusese un covor Belmore. O singură privire șovăitoare aruncată feței sale cu trăsături bine reliefate și îi deveni clar că nu simțea prea multe.

Îmi pare rău, se gîndi ea. N-am vrut să stric nimic și nici să te supăr.

El întoarse spre ea fața aceea lipsită de emoție.

– Cel mai bine ar fi să urci în camera ta. Henson te va conduce. Voi veni și eu peste puțin timp.

Privirea ei stăruia asupra ochilor săi întunecați, căutând ceva la ce să viseze. Surprinse o scînteie de dorință, de nevoie.

– Ce este?

Alec întinse mîna și își trecu degetul peste gura ei.

– Asta și încă multe altele.

Gura ei se uscă, se întoarse repede și plecă, mîinile fiindu-i umede, iar pielea de sub sîni transpirată dintr-o dată. Îi aruncase o privire care îi spunea exact ceea ce-și dorea. Joy îl urmă pe Henson, întrebîndu-se ce va spune Alec cînd va afla ce i se oferise de fapt.

Ceea ce i se oferea acum lui Alec era un bărbierit.

Era așezat pe un scaun în baie în timp ce Roberts, valetul lui, îi ștergea săpunul de pe față. Ceasul din dormitor bătu ora exactă. Cîteva minute mai tîrziu ceasul din sufragerie bătu jumătate de oră. După aceea ceasul din birou bătu sfertul de oră. Alec își luă ceasul de buzunar și văzu că arăta trei sferturi de oră.

– La naiba, cît e ora?

Roberts își consultă propriul ceas.

– Unsprezece patruzeci, Alteță.

– Cere cuiva să potrivească ceasurile.

Valetul dădu din cap și îi întinse un halat verde, lung pînă în pămînt, cu puncte aurii și blazonul ducal brodat pe buzunarul de la piept. Alec îl îmbracă, strînse cordonul și ieși din baie îndreptîndu-se spre tava cu pipă și tutunul care se afla pe polița de marmură verde de deasupra căminului din sufragerie. Își umplu pipa, o

aprinse, apoi stătu în fața focului urmărindu-l arzînd în timp ce fuma.

Era încordat. Mușchii umerilor și ai spatelui îi erau rigizi. Merse spre un dulăpior și își turnă un pahar cu coniac, apoi se așeză în fața focului cu pipa și paharul în mîină. Auzea instalația Bramah din camera miresei lui curgînd din nou și din nou.

După a cincea oară se întoarse și fixă cu privirea zidul comun, încruntîndu-se. Apoi își aminti că de fiecare dată cînd se uitase la ea o văzuse ducînd cupa cu apă la gură, o gură pe care o vedea în mintea lui mult mai des decît i-ar fi plăcut, și o față care îi distrusese digestia și nu-i părăsise gîndurile mai mult de două minute ziua întreagă. Nu-și amintea ca vreodată o femeie să-i rămîină în minte după ce plecase de lîngă ea, dar cu ea asta se întîmpla.

Îi fusese al naibii de greu să se concentreze întreaga seară și era sigur că intendentul lui crezuse că-și pierduse mințile. De fapt, se întrebă dacă nu era așa. Nicio dată nu se purtase nesăbuit. Niciodată nu făcuse ceva fără o adîncă chibzuință și cu un scop anume. Mai luă o înghițitură din coniac.

Nu credea un cuvînt din idioțeniile despre predestinare declamate de Seymour, însă evenimentele zilei continuau să i se pară tulburătoare. Considerase că însurîndu-se cu această fată era cel mai ușor și mai puțin plictisitor mod de a obține o soție. La urma urmei, făcuse pe placul toanelor societății și o curtase pe Juliet, ca ea să-l joace pe degete și să fugă cu un soldat. Însă lui Scottish nu i se dăduse prilejul să o ia la goană. Mîna lui se strînse pe paharul cu coniac.

Oricît de mult ar fi încercat, abia dacă își putea aminti de chipul lui Juliet. Continua să o vadă pe Scottish la han, cu tot acel păr lung, castaniu și ondulat. Aproape că atinsese podeaua cînd se așezase în fața oglinzii. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse – și și-a avut

și el partea lui de amante, acesta fiind un aspect normal al vieții de gentlemen – nu avuse niciodată o femeie al cărei păr să poată fi înfășurat în jurul lor. În pat.

Mai luă o înghițitură și privi flăcările din cămin, care dintr-o dată îi arătară imaginea unei fețe mici, nostime, cu ochi verzi de smaragd, piele albă, buze pline și...

– Alteța Sa mai are nevoie de ceva?

– O aluniță.

– Pardon?

– Hmm?

– Alteță?

Alec se uită la Roberts, apoi scutură capul încercând să-și adune mintea rătăcitoare, atât de logică de obicei.

– Nu, mulțumesc. Asta a fost tot.

Ușa dormitorului se închise și în același timp Bra-mah-ul soției lui răsună din nou prin pereții conacului. Soția lui. Se uită la perete, apoi hotărî că acțiunile ei se datorau nervozității din noaptea nunții și a faptului că era pe jumătate scoțiană.

Dar era și englezoaică – din floarea societății. Familia Locksley era una dintre cele mai vechi și importante familii din Anglia, egalînd în poziție socială familia Spencer. De fapt, titlul lor, ca și cel de Belmore, data încă din secolul al doisprezecelea.

Puse pipa jos, gîndindu-se la numele ei de familie. Își spuse că își alesese soția în mod corespunzător. Termină coniacul și își aminti de părul ei. Își spuse că se descurcase admirabil. Se ridică și se gîndi la gura ei. Nu-și mai spuse nimic. Porni spre ușă.

– Sînt vrăjitoare.

Nu, nu era bine așa. Joy își împreună mîinile la spate

și începu să înconjoare circumferința covorului mic de lângă cămin, pășind din când în când peste Beezle care dormea în fața focului.

După un moment de gândire se opri fluturînd o mîină în aer de parcă ar fi declamat un vers de Robert Burns.

– Am un mic secret.

Încruntîndu-se, clătină din cap. Nici așa nu era bine.

Cu siguranță că soțul ei va crede că a fi vrăjitoare e ceva mai mult decît un mic secret. Bătînd darabana pe polița căminului se uită la oglinda înaltă de deasupra ei de parcă acolo și-ar fi găsit răspunsul. După o secundă sau două strînse cordonul halatului roz de mătase smucind de el hotărîtă și făcu un pas înapoi punîndu-și mîinile în șolduri. Își înclină capul într-o parte și i se adresă oglinzii.

– Alec, există ceva ce trebuie să știi în legătură cu mine.

Își strîmbă nasul la imaginea ei din oglindă. Prea prevestitor de rele.

Se răsuci, se mai plimbă puțin înapoi și încolo, marcînd fiecare întoarcere printr-o mișcare dramatică. În cele din urmă se opri în fața unui fotoliu. Poate că ar fi putut să i-o spună direct:

– Alec, știi că dacă am o zi bună te pot transforma într-un broscoi?

Se prăbuși în fotoliu oftînd învinsă și murmurînd:

– Asta ar merge doar dacă ar avea simțul umorului.

Proptindu-și bărbia în mîină, se lăsă să atîrne peste brațul fotoliului privindu-l pe Beezle. Acesta sforăi tocmai cînd ceasul bătuse ora două. Joy ridică ochii gîndindu-se că ar fi trebuit să fie doar miezul nopții. Delicatele arătătoare de alamă începuseră să se învîrtă ca o sfîrlează de vînt în plină furtună.

– Oh, mai lasă-mă în pace! spuse ea pe un ton dezgustat. Arcul principal trecu prin sticla ceasului scoțînd un sunet strident.

Focul porni să ardă cu o flacără mare de parcă cineva l-ar fi ațîțat cu foalele. Se auzi o ușă închizîndu-se. Joy se întoarse.

Alec se afla în cealaltă parte a camerei.

Ea se ridică din fotoliu, dar nici unul din ei nu rosti nici un cuvînt. Focul trosnea și scînteia.

Beezle șuieră.

Inima lui Joy bătea neregulat.

Bărbia lui Alec se încleștă.

Ceasul bătu.

Privirea lui o părăsi brusc pe a ei și se încruntă.

– Ce dracu' se întîmplă cu toate ceasurile din casa asta? Traversă camera din trei pași mari, oprindu-se în fața căminului și uitîndu-se urît la ceasul spart.

Joy se retrase astfel, încît fotoliul să fie între ei. Se prinse strîns de speteaza fotoliului și spuse:

– Despre asta vreau să-ți vorbesc.

El se întoarse spre ea.

– Despre ceasuri? N-am venit aici ca să vorbesc despre ceasuri. Porni spre ea.

– Din moment ce ai adus vorba despre asta, m-am gîndit că....

– Lasă ceasurile. Este noaptea nunții noastre.

– Știu, dar există ceva ce ar trebui să afli.

– Lasă-ți părul jos, șopti el, stînd la doi pași de ea.

– Eu...

– Am spus să-ți lași părul jos.

– Păi, dacă într-adevăr vrei să...

– Scottish...

La auzul numelui ei aproape șoptit cu acea voce adîncă de vrăjitor, Joy își scoase agrafele din păr. El o urmări cu ceva ce aducea a plăcere în ochii lui întunecați. Îi trecu prin minte gîndul îndepărtat că dacă va face așa cum îi cere, poate că se va arăta mai receptiv față de confesiunea ei, cînd își va aduna curajul să-i spună adevărul.

Părul ei i se rostogoli pe spate. Era atît de greu, încît de obicei își trecea degetele prin el și își scutura capul pentru a îndepărta furticăturile de pe pielea capului. Ridică mîinile, însă Alec era acolo, în spatele ei, mîinile lui prinzîndu-le pe ale ei.

– Lasă-mă pe mine. Vocea lui era chiar deasupra ei și atît de aproape încît îi simți respirația pe păr.

Apoi îi simți degetele trecîndu-i prin păr ca niște piepteni fini. Îi trase capul pe umărul lui și privi în jos la fața ei. Gura lui era doar la o respirație depărtare.

O sărută. Cu o mînă îi ținu părul, iar cu cealaltă îi mîngîie gîtul și bărbia cu atingeri care erau la fel de catifelate și ușoare ca fulgii de zăpadă. Limba lui trecu peste buzele ei, iar ea și le deschise, acceptîndu-i sărutul cu aceeași nevoie și plăcere copleșitoare cu care inima îl acceptase ca fiind iubirea ei.

O fărîmă de rațiune o îndemna: spune-i. Spune-i...

Însă el o răsuci în brațele lui, fără să-și dezlipească gura de a ei, iar Joy își ridică mîinile cuprinzîndu-i gîtul. Gura lui se mișcă încet sărutîndu-i obrajii, bărbia, apoi urechea.

– Dumnezeu, Scottish, cît de mult te doresc! Mîinile lui se uniră la spatele ei, ridicînd-o și lipind-o de el, în timp ce limba îi pătrunse în ureche.

– Trebuie să-ți spun ceva, șopti ea între sărutări fierbinți, minunate.

– Spune-mi orice. Numai lasă-mă să te ating. Mîna lui îi cuprinse sînul.

– Sînt vrăjitoare.

CAPITOLUL 9

– Poți fi tot ce vrei atîta timp cît ești în pat. Gura lui o devoră pe a ei și porni cu ea în brațe spre pat, puse un genunchi pe el și o depuse pe cuvertură, brațele lui încă cuprinzîndu-i mijlocul astfel încît era arcuită spre el. Buzele lui se depărtară de ale ei. Ea îi împinse umerii.

– Alec, te rog... ascultă-mă.

Gura lui se închise peste sînul ei, trăgînd ușor prin mătasea subțire a halatului. Mîna lui liberă porni în jos pe piciorul ei pentru a-i ridica halatul. Îi simți palma caldă alunecînd pe partea fragedă a interiorului coapsei. Tresări și i-o împinse.

Alec înălță capul, încruntîndu-se.

Joy zvîcni de sub el și îngenunche pe perne, respirînd greu și agitat.

– Sînt vrăjitoare. O vrăjitoare adevărată.

Ochii lui se îngustară. Încă aplecat peste pat, cu palmele apăsate pe salteaua moale, nu-și luă ochii de la ea. Ochii îi erau întunecați și aprinși, răsufla greu din cauza pasiunii și a furiei.

– Nu e momentul potrivit pentru jocuri.

– Nu e un joc, șopti ea cu voce sugrumată. Sînt într-adevăr o vrăjitoare scoțiancă care are puteri magice.

– Nu mă îndoiesc că partea scoțiancă din tine crede că ești vrăjitoare.

– Nu sînt țicnită, Alec. Este adevărat. Putu să vadă neîncrederea din ochii lui. Se uită în jur prin cameră căutînd un mod de a-l convinge. Privirea ei se opri asupra ceasului spart. Ridicînd un braț, spuse:

– Privește! Și arată cu degetul spre ceas. „*Repară ce e stricat și revino de unde ai plecat.*”

Ceasul bătu, dar nimic altceva nu se întîmplă. Alec clătină din cap și se împinse de pe pat, ridicîndu-se în picioare. Își frecă mîinile de frunte, apoi privi din nou la ea cu o expresie mai blîndă, mai răbdătoare.

– Poate că ar trebui să o luăm mai încet. Ești tînră și inocentă. Înțeleg. Începu să se plimbe în jurul patului. Ți-e frică, dar...

– Nu mi-e frică! Sînt vrăjitoare! Alunecă afară din pat, rămînînd cît mai departe de el, stînd sfidătoare cu bărbia ridicată în sus. Foarte hotărîtă și puțin disperată înălță ambele mîini de data asta. „*Vrajă ascultă-mă, te rog. Repară ceasul pe loc.*”

Pentru o clipă ochii ei scînteiară de speranță, apoi de surpriză, apoi de mîndrie. Zîmbi și arată cu degetul spre cămin.

– Uite. Vezi?

O clătinare din capul arogant și Alec îi aruncă o privire care spunea că îi va face pe plac, de data asta. Se uită scurt spre cămin și întoarse capul... apoi și-l răsuci înapoi atît de repede, că doar privindu-l o făcu să amețească. Clătină din nou din cap cuprins de uimire.

După un moment de tăcere încordată se îndreptă încet spre cămin, fără să-și dezlipească ochii de la ceas. Întinse mîna, apoi ezită de parcă s-ar fi temut că o să-l muște. Mîna lui atinse șovăitor sticla ceasului.

– Asta a fost spartă înainte. Apăsă palma pe cadranul ceasului. Își întoarse capul spre ea atîtînd uluit, nedumerit.

– Acum mă crezi? Joy își încrucișă brațele peste piept într-o perfectă imitație a doamnei Watley.

– Cum ai făcut asta?

– Vrăjitorie.

Ochii lui se îngustară, iar buzele se subțiară.

– Nu există așa ceva.

– MacLean m-a prevenit că englezii sînt încăpățînați, mormăi ea privind în jur, căutînd o altă modalitate de a-i dovedi că tot ce spunea era adevărat. Ochii i se opriră asupra căminului. Depărtează-te de foc, te rog.

Alec păși spre un fotoliu, apucîndu-se cu mîinile de spetează, arătînd tulburat.

Joy își ridică mîinile, își încovoie degetele încercînd să se concentreze. Se scurse o clipă lungă.

– Se spune că toți scoțienii sînt scrîntiți, bombăni el.

– Am auzit, spuse ea fără să-și ia ochii de la foc. Apoi incantă. *„Oh, foc care arzi, fă tot de îndrăznești. Scurpă, sfîrîie și trosnește!”*

Focul care pînă atunci nu fusese decît o flacără mică țîșni în sus pe horn, flăcările puternice suflîndu-și căldura în încăpere și spre fața șocată a soțului ei... Părul i se ciufuli din cauza exploziei. Făcu un pas înapoi, fața lui încruntată fiind roșie, și doar se holbă la foc.

Vrei dovezi? își zise ea în gînd. Las' că ți le dau. *„Oh, flacără ce te-ai înălțat. Stinge-te!”* Pocni din degete și focul dispăru.

Un timp îndelungat Alec rămase așa, fără să se miște, fără să vorbească abia respirînd.

– Sînt vrăjitoare.

Auzind asta, se uită la ea, tulburat.

– Acesta nu este un basm. Nu există vrăjitoare. Vocea îi suna de parcă încerca să se convingă pe el însuși.

– Eu exist.

– Eu sînt un duce, pentru numele lui Dumnezeu! Își coborî vocea la un nivel amenințător. Singurul lucru pe care nu-l pot accepta este ca cineva să-și bată joc de

mine. Asta e o șmecherie – un fel de distracție. Nu mi se pare amuzant. Ești ducesa de Belmore. Porni furios spre ușa comună și o deschise smulgînd-o, aruncîndu-i lui Joy o căutătură ucigătoare. Mă întorc peste cîteva minute și aștept să-ți explici comportarea. După această poruncă, dispăru în camera lui.

Joy se lăsă să cadă pe marginea patului cu o bufnitură resemnată, o mișcare care îi trimise părul în cascade în jurul ei. Îl apucă cu mîna și-l aruncă peste umăr.

De aceea nu se destăinuiau vrăjitoarele muritorilor, își zise ea, ochii lui furioși fiind singura imagine care îi stăruia în minte. Într-un fel parcă nu se așteptase să se întîmple așa. Oftă, resemnată că va mai trebui să facă ceva ca să-l convingă.

Alec trînti ceva în camera de dincolo. Joy se făcu albă la față. Auzi sticla lovindu-se de sticlă; își turna o băutură. Apoi se făcu liniște. Întinsă pe perne, Joy își frecă ochii care ardeau, îi închise, apoi așteptă.

La sunetul ușii închizîndu-se, tresări clipind din ochi. Alec ținea în mîna un pahar mare cu ceva lichid de culoarea chihlimbarului. Joy schiță un mic zîmbet. Efortul îi fu răsplătit cu o privire rece. Soțul ei se îndreptă hotărît spre un fotoliu, se sprijini de el punîndu-și un picior peste celălalt și rămase în așteptare. Luă o înghițitură din băutură și lovi nerăbdător cu degetul în pahar.

– Acum, explică-mi toată șmecheria asta.

– Nu e o șmecherie.

Ochii lui se îngustară din nou.

– Minți.

Oftînd resemnată, Joy coborî din pat, picioarele ei goale lipăind pe podea în timp ce înconjura patul și se apropia de el. Privirea ei se mută de la fața lui furioasă la celălalt fotoliu. Ridică mîna, închise ochii, încercînd să-și formeze în minte imaginea fotoliului plutind sus în cameră.

După o secundă de concentrare își pocni degetele.

– Sus!

– Fir-ar al naibii!

Joy deschise ochii și privi în jus.

Și Alec și fotoliul erau la doi metri deasupra podelei.

– Oh, Sfinte Sisoel!

El se holba la podea.

– Așa ceva nu se poate.

– Ba da.

– Nu se poate, fir-ar să fie! Se uită urît la ea.

– Ba da, se poate.

– Visez, spuse el încăpățînat. Trezește-mă.

– Alec, sînt vrăjitoare, și tu nu-mi poți porunci să nu fiu.

Culoarea îi dispăru de pe față pînă deveni palid, înțelegînd adevărul.

– Ești vrăjitoare.

Ea dădu din cap.

– M-am însurat cu o vrăjitoare, afirmă el categoric, apoi privi în jurul lui de parcă s-ar fi așteptat ca însăși diavolul să plutească în aer lîngă el. O vrăjitoare? Se încruntă și își frecă două degete de tîmpla stîngă. Se uită în jos spre podea, la doi metri distanță de el, apoi din nou la ea. O vrăjitoare.

Ea dădu din nou din cap.

– Ești vrăjitoare, anunță el întregii camere. Plutind deasupra pămîntului privi paharul din mîna lui și-i bău conținutul dintr-o singură înghițitură.

– Da, sînt o vrăjitoare.

Alec privi la paharul gol din mîna lui, apoi spre podea. Își mișcă picioarele, urmărindu-le bălăbănindu-se în aer. Ochii lui bănuitori se întoarseră spre stînga și apoi spre dreapta. Reveni asupra distanței dintre picioarele lui și podea. Se uită din nou la Joy, apoi la podea, apoi direct în ochii ei.

– Mă crezi?

– Pune-mă dracului jos! Acum!

Joy își coborî încet brațele și amîndouă fotoliile izbiră podeaua, tare. Paharul zbură din mîna lui și se rostogoli pe covor.

– Oh, Alec, spuse ea alergînd spre locul unde stătea întins pe podea, arătînd foarte puțin ca un duce. Îmi pare atît de rău!

Întinse mîna să-l atingă.

El tresări și se retrase.

– Alec...

El se ridică în picioare, fără să-și ia ochii de la ea. Joy făcu un pas spre el.

– Te rog.

– Pleacă!

– Știu că asta trebuie să fie o... surpriză, dar...

Chipul lui trecu de la șoc la furie.

– O surpriză? Rosti cuvintele cu dinții încleștați.

Ea își mușcă buza.

– O surpriză? Acum gîtul i se făcuse vînat.

Joy își privi degetele împreunate. Se uită la ea cu atîta repulsie că nu mai suporta să ridice ochii spre el. O durea prea mult să știe că el o considera un monstru. Gîtul i se uscă.

– O surpriză e atunci cînd găsești o monedă uitată într-un buzunar. Nu – se îndreptă spre cămin și flutură o mîna agitată spre ceas – nu atunci cînd descoperi că mireasa ta e... o... o... Mai flutură din mîna încercînd să rostească cuvîntul.

Joy închise strîns ochii, înghiți, dar lacrimile se rostogoliră oricum pe obraji ei.

– O vrăjitoare, șopti ea.

Urmă un minut întreg de tăcere furioasă, chinuitoare.

– Dumnezeu Atotputernic... Dumnezeu Atotputernic!

Ea deschise ochii și văzu cum toată culoarea îi dispare de pe față.

– Nu pot să cred. O privea drept în ochi. Nu pot să cred. M-am însurat cu tine, de față cu martori, în biserică. Porni spre ușă, parcă în transă.

Ezitînd, întinse mîna spre el – o rugămintă – cînd trecu pe lîngă ea, însă el o ocoli cu grijă fără măcar să se uite la ea. Joy înghiți cu greu, apoi îl auzi murmurînd:

– Noua ducesă de Belmore e o afurisită de vrăjitoare.

Gîtul o ustura, înghiți din nou, punîndu-și mîna la gură pentru a nu i se auzi hohotul de plîns. Ușa se deschise. O secundă mai tîrziu se închise trîntindu-se.

Respirînd greu își întoarse spre ușă ochii încețoșați. Cînd imaginea lui dispăru în cele din urmă, rămînînd doar o scurtă amintire, se ridică încet, inima zvîcnindu-i în gît, simțindu-și pieptul atît de strîns încît a respira devenise o imposibilitate.

Ca o nălucă se îndreptă spre pat, tîrîndu-se în el, rănită. În minte continua să-i vadă chipul uluit, scîrbit, furios. Nu mai spusese niciodată nimănui că e o vrăjitoare. Nu se așteptase la repulsie. Lacrimile îi strîngeau gîtul. Îl dezgustase. Pe propriul ei soț. Cum se putea ca cineva să iubească un monstru?

Stomacul i se întoarse pe dos, agitîndu-se pînă crezu că s-ar putea să se fi îmbolnăvit din cauza rușinii. Își trase genunchii la piept și apucă cu pumnii cuvertura de mătase de parcă ar fi fost singurul lucru din lume de care se putea ține.

Pieptul i se zbătea de suferință. Respirația îi era tot mai greoaie și nu și-o putea controla așa cum nu-și putea controla nici lacrimile care își șiroiau pe obraji. Durerea îi scăpă din gît cu un strigăt răgușit, ca al unei păsări ucise în văzduh, înăbușind răpăitul stropilor de ploaie care loveau fereastra. Răsuci cuvertura în pumnii

ei, mai strîns, și mai strîns pînă cînd, își îngropă capul în norul moale de perne, ascunzîndu-și hohotele de plîns.

Afară ploaia se revărsa de parcă cerul ar fi plîns și el.

– Trezește-te. Trebuie să stăm de vorbă.

Joy se ridică în capul oaselor auzind vocea aspră a soțului ei. O clipă mai tîrziu trase de cuvertura care amenința să cadă jos și își dădu părul încîlcit peste cap, apoi îl privi stînd la marginea patului.

Arăta îngrozitor. Părul îi era răvășit de parcă își trecuse mîinile prin el de mai multe ori. O urmă de barbă îi întuneca falca rigidă, iar sub ochii duși în fundul capului avea cearcăne albastrii. Purta încă același halat verde, dar catifeaua era mototolită, cordonul îndoit iar nodul se afla într-o parte făcînd ca un rever să fie mai înalt decît celălalt. Mirosea a coniac.

Joy își feri ochii privind spre fereastra lungă de lîngă cămin. Răsăritul strălucea în roz în lumina ferestrelor, camera era rece, iar focul mort ca și speranțele lui Joy. Alec va anula căsătoria. Era singura cale de ieșire. Își dăduse seama de asta cam pe la trei dimineața.

Soțul ei începu să se plimbe prin cameră, încet, gînditor, fără să se uite la ea.

– În primul rînd trebuie să-mi cer scuze pentru că am strigat. Niciodată nu-mi ies din fire. Totuși, sper că, ținînd seama de circumstanțe, îmi vei înțelege greșeala.

Joy dădu din cap. Alec nu arătase cu nimic mai fericit plutind prin aer ca ea atunci cînd zburase prin fereastra bisericii. Însă nu se așteptase la o scuză. Știa că din moment ce erau în anul 1813, nu trebuia să se

teamă că va fi înmuiată în rîu sau că va fi arsă pe rug, dar o scuză nu-i trecuse prin cap, mai ales că ceva îi spunea că Alec nu trebuise niciodată să-și ceară scuze în fața cuiva.

– Vreau niște răspunsuri.

Ea dădu din nou din cap, mușcîndu-și buzele.

– Ești... Flutură cu mîna, așa cum făcea de cîte ori nu-i veneau în minte cuvintele potrivite. Sînt vrăjitoarele... Este moartea... Ești muritoare?

– Vrei să știi dacă vrăjitoarele trăiesc mai mult decît muritorii?

– Da.

– Nu. Vrăjitoarele și vrăjitorii se îmbolnăvesc și pînă la urmă mor așa ca toată lumea.

– Pînă la urmă?

– Ca muritorii.

– Înțeleg. Păru să digere cele auzite.

– Dar nu sînt decît în parte vrăjitoare. Vocea ei era plină de speranță. Bunica mea din partea tatălui a fost muritoare.

– Deci acea parte a povești e adevărată?

– Da, și mă duceam într-adevăr la Surrey, iar cei din familia Locksley sînt rudele mele și s-au purtat foarte crud cu bunica mea. Făcu o pauză, apoi recunoscu încet: Dar nu exista nici o trăsură.

– Înțeleg. Nu sînt sigur că vreau să aud, dar cum ai ajuns pe acel drum?

– Am făcut o mică greșeală.

– O mică greșeală? Dacă micile tale greșeli sînt ca și surpriza ta, cred că ar fi mai bine să stai jos. Se îndreptă spre unul din fotolii, și îl întoarse și luă loc îndreptînd spre ea o privire întrebătoare.

– Poate că punctul de vedere al cuiva depinde de cine este.

– Pune-te în locul meu.

Joy trase adînc aer în piept.

– Incantațiile de călătorie sînt foarte dificile, dar dacă o spui cum trebuie te pot zbîrnîi dintr-un loc în altul.

– Zbîrnîi?

Ea dădu din cap.

– Cred că aş putea încerca să-ți arăt una mică dacă vrei.

El ridică mîna, clătinînd din cap.

– Nu! Am văzut destule mici surprize.

Lui Joy i se păru că se comportă destul de calm, ținînd seama de reacția lui din noaptea trecută. Nu striga. Îi putea accepta sarcasmul.

Brațele lui se sprijineau de fotoliu și își duse mîinile împreunate spre gură rămînînd o clipă dus pe gînduri.

– Mi-ai spus că bunica ta a fost muritoare. Ce s-a întîmplat cu părinții tăi?

– Au murit pe cînd aveam șase ani din cauza unei epidemii de holeră. Mătușa m-a crescut.

– Este... ea ca și tine?

Chipul lui Joy se luminează precum candelabrul din salo-nul de cină.

– Oh, da! Este o vrăjitoare MacLean, cea mai puternică dintre toate vrăjitoarele și vrăjitorii. Ar trebui să o vezi făcîndu-și vrăjile. Magia ei e perfectă. Tot ce face îi iese perfect și e atît de frumoasă și impresionantă. Joy nu se putu abține să nu-și ridice bărbia cu mîndrie. E o vrăjitoare foarte importantă.

– Și unde e acum acest model de perfecțiune?

– A plecat în America pentru doi ani. Are ceva muncă de consiliu de făcut.

– Muncă de consiliu?

Joy dădu din cap și deschise gura ca să vorbească.

– Las-o baltă. Englezii sînt în război cu americanii. Nu cred că vreau să aflu despre așa ceva. Privi spre cămin, se ridică și se apropie de el studiind ceasul în tăcere.

Singurul zgomot pe care Joy îl auzea în încăpere

era inima ei bătînd. Alec își împreună mîinile la spate și ridică ochii spre tavanul pictat, apoi își coborî privirea asupra ei, uitîndu-se direct la ea.

– Am luat o hotărîre.

Joy așteptă, ținîndu-și respirația, cu mîinile încleștate, inima zvîcnindu-i într-un ritm accelerat.

– Vom rămîne căsătoriți.

– Vom rămîne? Mai că leșină din cauza șocului.

– Da. Nu a existat niciodată nici o pată pe numele de Belmore – nici o anulare a unei căsătorii și firește nici un divorț – și nu intenționez ca rușinea să înceapă cu mine. Am nevoie de o soție. Am nevoie de moștenitori. Se opri. Bănuiesc că este posibil considerînd trecutul tău combinat de muritoare.

– Păi, da...

– Atunci nu văd nici o problemă. Vei rămîne soția mea. Nu va exista nici o desfacere a acestei uniri. Căsătoria a avut loc în fața unor martori și a fost înregistrată. Este legală și rămîne doar să fie consumată. Și dacă ne luăm după simptomele din noaptea trecută nu cred că vom avea vreo problemă în acest domeniu. Ești soția mea. Vei rămîne soția mea și ducasă de Belmore, dar, ridică un deget – nu va mai fi nici un fel de hocus-pocus. Flutură cu mîna prin aer.

– Adică nu pot să mă folosesc de puterile mele magice?

– Nu, nu poți. Trăsăturile îi erau la fel de aspre ca și vocea. Îți interzic. Casa de Belmore nu va fi pătată de nici un fel de scandal. Iar vrăjitoria ar fi scandalul scandalurilor. Ai înțeles?

Ea dădu din cap simțindu-se vinovată că nu-i spusese nimic înainte de căsătorie. Însă își dorise atît de mult să fie soția lui. Și trebuia să recunoască că o parte a inimii ei se bucura. Avea șansa de a-l face să o iubească. Poate că partea de muritoare din ea o va ajuta să ajungă o adevărată ducasă. Poate că magia ei s-ar

putea să-l ajute cu timpul. Alec va trebui să se adapteze. Dacă se va strădui foarte mult poate că el va ajunge să o iubească puțin. Iar atunci puterile ei magice nu vor mai conta pentru el.

Însă mai era ceva ce trebuia să-i spună, pentru că adusesese vorba, și acum sufla și în iaurt, ca să spunem așa.

– Trebuie să înțelegi că dacă vom avea copii...

– Când.

– Când ce?

– Când vom avea copii.

– Nu poți fi sigur de asta. Copii sînt un dar al lui Dumnezeu.

– Crezi în Dumnezeu?

– Firește. Sînt vrăjitoare, nu păgînă. Îl sfredeli cu o privire încărcată de indignare.

– Și cum rămîne cu ce se spune despre cultul diavolului?

– Propagandă. O vrăjitoare albă nu-și va folosi niciodată magia pentru a face rău cuiva. Cel puțin nu în mod intenționat, îi zise ea, apoi îl privi din nou. Ai spus ceva?

– Nimic care să aibă importanță.

– Ei bine, așa cum eram pe cale să-ți spun, am fost crescută să cred că Dumnezeu există în orice – copaci, mare, flori, păsări, animale și chiar și în propriile noastre inimi. Crezi în Dumnezeu, nu- i așa?

– Nici eu n-am fost crescut ca un păgîn.

– Ăăăă... în legătură cu copiii... Își înfășură o buclă de păr în jurul degetului.

Alec ridică mîna lui de duce ca să o facă să tacă.

– Sterilitatea n-a fost niciodată o problemă a casei de Belmore. O urmări cum își răsucește părul în jurul degetului. Privirea lui deveni arzătoare. Se ridică și făcu un pas spre ea.

– Te asigur, Scottish, îmi vei face copii.

Peste o clipă ajunse lîngă pat, iar Joy ridică ochii

spre el. Alec îi atinse fața, apoi îi mîngîie fruntea, degetele lui trecînd prin părul ei. O putea atinge. Mai existau speranțe.

– Mă voi îngriji eu de asta, adăugă el, respirația lui gîdilînd-o pe creștecul capului.

Un genunchi masculin se afundă în saltea iar mîna lui se depărtă fără voie de părul ei. Brațele lui îi cuprinseseră șoldurile. Se lungi spre ea, cu ochii plini de dorință și poruncitori. Joy înghiți în sec și i-o trînti:

– Copiii s-ar putea să fie ca..., ca și mine.

El îngheță cu gura deasupra buzelor ei. O clipă închise ochii.

– Vrajitoare sau vrăjitori.

Ceasul bătuse sfertul de oră și el se uită la el, ochii devenindu-i prudenți și vocea rece.

– Înțeleg.

Se întoarce, și fața lui spunea că s-ar putea să „înțeleagă”, dar cu siguranță nu-i făcea nici o plăcere. Respiră o dată adînc, apoi încă o dată și încă o dată și după o scurtă pauză se ridică din pat.

– Cred... Îi întoarce spatele fără să mai vadă lacrimile ce reveniră în ochii ei. Trebuie să mă întîlnesc cu intendentul din nou în această dimineață. Se îndreaptă spre ușa de legătură și o deschise.

– Vom mai discuta diseară.

Și plecă.

CAPITOLUL 10

N-au mai vorbit în seara aceea. Alec trebuise să plece undeva și dispăruse chiar în acea după-amiază. Nu arătase îndurerat că trebuie să plece, ceea ce nu-i ridică prea mult moralul lui Joy. De atunci trecuseră cinci zile.

În prima zi a absenței lui, la ora unsprezece dimineața sosi o croitoreasă și își petrecu restul zilei împungînd, ciupind și strîngînd, aruncînd peste Joy suluri întregi de tot felul de pînzeturi. Cînd în sfîrșit femeia și ajutoarea ei plecară Joy se simți ca o vrăjitoare transformată în zgrițuroaică.

De atunci nu făcuse altceva decît să rătăcească prin uriașa proprietate, așa cum făcea și acum, plimbîndu-se pe aleile pietruite care încercuiau grădinile de la Belmore Park. Era o după-amiază cenușie de iarnă, vîntul îi lipea fustele de picioare, iar frunze arămii și pestrițe căzute din arbori și tufișurile de gherghin i se zbăteau la picioare. Boabele roșii și pîrguite ale unor tufișuri de ilice cu mulți ghimpi apăreau din loc în loc în drumul ei în timp ce se îndrepta spre arborele de tisă ce împodobește intrarea în grădini.

În ultimele patru zile se plimbase deseori pe aici, încercînd să se simtă acasă într-un loc unde, cu excepția lui Polly și a lui Henson, era făcută să se simtă ca o

intrusă. Intrînd în grădină își înclină capul gînditoare și se îndreptă spre banca de piatră unde petrecea așa de mult timp în ultima vreme.

Era un loc liniștit. Două fîntîni scuiپau apa în aer, iar aceasta se scurgea în jos adunîndu-se într-un mic bazin, sunetul ei fiind la fel de calmant ca și unduirea valurilor mării de la Sound of Mull. Îi alina, cel puțin pentru scurt timp, stînjeneala cauzată de mediul străin, de sentimentul că nu se potrivea, și cel mai important, de îndoielile privind căsătoria ei cu Alec.

O clipă imaginea feței lui îi dansa prin fața ochilor – îngrozită, așa cum o privise mai întîi, de parcă ar fi fost dracul în persoană. Cealaltă imagine era a bărbatului care o dorea și a cărui ochi întunecați sclipiseră cîndva cu patimă și de o anumită nevoie despre care instinctul îi spunea că îi atrăgea unul spre altul.

Sau era doar o iluzie deșartă? Nu, își spuse ea, exista ceva. Ceva care îi spusese în ziua cînd s-au cunoscut că el avea nevoie de ea tot atît de mult pe cît ea avea nevoie să fie iubită de el. Încă mai simțea că acesta este adevărul. N-ar fi rămas – n-ar fi putut rămîne dacă nu ar fi fost așa. Însă mai voia ca și el să o iubească puțin. Nu-i trebuia toată inima lui, ci doar un colțișor – un colțișor de paradis.

Acum, pentru o clipă de răgaz, putea să-și do-rească, să viseze și să spere, stînd în grădină, unde natura era singurul ei prieten. Aici se simțea cel mai mult în largul ei, fiind una cu plantele, copacii și aerul, trăgînd din natură puterea de a deveni completă. Îi plăcea să fie în aer liber – în mijlocul florilor, păsărilor și animalelor, a minunatei magii care făcea să crească un fir de iarbă, o floare să-și deschidă petalele, și un copac bătrîn să se înalțe atît de sus încît mai să atingă cerul.

Cu cîteva zile în urmă, aici în grădină, văzuse pentru prima dată aranjamentul vesel al arbuștilor tunși în forma tuturor animalelor pe care i-ar fi plăcut atît de mult

să le vadă. Așa că aici venea să mediteze când acceptarea ei păru să se fi uzat – sau poate nu existase niciodată. Însingurată și puțin tristă, se uită la arbuștii din jurul ei, sperînd să se simtă cuprinsă în fantezia formelor lor. Preferata ei era girafa, tăiată din ramurile groase ale unui molid, gîtul ei lung întinzîndu-se deasupra grădinii aproape destul de sus pentru a săruta cerul. Dacă ea ar fi plănuit grădina, ar fi pus-o sub unul din plantani astfel încît girafa să arate ca și cum și-ar fi întins gîtul să pască frunzele copacului. Ar fi părut mai puțin ca o fantezie.

Cu excepția arbuștilor ornamentali nu exista nici o altă bucurie în grădină în acest anotimp al anului, nici o culoare. Nici un curcubeu de flori nu înfloreau acum, așa că grădina era sumbră în monotonia verdelui ei de iarnă. Plantele erau amorțite de frig, mulți copaci arătau scheletici, și prea puțină culoare cu excepția boabelor de ilice de un roșu strălucitor, dar acestea erau puține și puteau fi găsite doar pe aleile ce înconjurau grădinile.

Își împreună mîinile în poala rochiei ei de cașmir de culoarea dudelor și privi dincolo de grădină. Nicăieri pe lacul uriaș sau pe micul islaz de dincolo de grădină nu exista deloc gheață. Vremea nu era destul de rece, așa că patinatul nu reprezenta o alternativă, deși era prea frig, prea cenușiu și prea deprimant pentru orice joc sau plimbat cu barca pe apă. Eleșteele pentru pești erau goale, doar niște cupe de stîncă pe întinderea grădinii. Se plimbase prin unul din cele cinci labirinturi, dar nu i se păruse prea interesant fără cineva care să alerge după ea. De parcă te-ai fi jucat singur de-a v-ați ascunselea.

Privi dincolo de grădină spre un stejar bătrîn. Un copac cu crengile desfăcute ca niște gheare, groase cît corpul ei. Scoarța era arămie și crestată de timp, vînt și ploaie. Copacul avea personalitate. Vrăjitoarele credeau că minunea vieții se scurge ca un rîu magic prin trun-

chiul gros al unui copac. Cu cît era mai bătrîn, cu atît mai trainică îi era puterea.

Singura dată cînd Joy își amintea să se fi simțit atît de tristă și neajutorată a fost la moartea părinților ei. Se ridică și porni spre copac, oprindu-se în fața lui și lăsîndu-și capul pe spate pentru a privi în sus spre coroana maiestuoasă. Își puse brațele în jurul trunchiului gros și își lipi obrazul de scoarță. Ochii ei obosiți și triști se închiseră încet. Își zise că exista ceva mîngîietor în a îmbrățișa un copac. Aproape ca atingerea blîndă a mîinii liniștitoare a unei mame, ca a-ți găsi adăpost într-un zîmbet, sau a fi ținut aproape de inima cuiva.

Cîteva minute mai tîrziu oftă și își retrase brațele. Se întoarse și zîmbi visătoare. Poate că lucrurile nu erau atît de tragice pînă la urmă. Plimbîndu-se pe aleea din grădină, lovi o piatră în fața ei, pînă cînd aceasta se izbi de baza băncii de piatră.

Se așeză din nou privind în jurul ei. Ochii ei rătăciră în sus spre animalele fantastice aflate pe marginea acoperișului. Observase ieri că erau așezate în jurul întregii case. Din orice loc te-ai fi aflat puteai să te uiți în sus și să le vezi. Își imaginase cînd le zărise pentru prima oară că arătau de parcă ar fi dansat pe cer – un bal dintr-un basm fantastic. Zîmbi imaginii create de acest gînd.

De aici, din grădină, putea vedea un căpcăun aplecat în afară peste cel mai apropiat colț, însă era greu să distingă altceva decît siluetele unor forme și vîrfurile rotunjite al celei mai apropiate cupole. Alec îi spusese că aceste cupole se aflau deasupra unor saloane de petreceri. I-ar plăcea să le vadă, își zise ea rîzînd.

Dispăruse complet tristețea melancolică, a, ășarea din piept. Copacii erau într-adevăr lucruri minunate.

Inima ei tresări ușor nerăbdătoare în timp ce o idee MacQuarrie fermenta ca whisky-ul scoțian în mintea ei. Poate că îi va arunca o privire aceluia acoperiș. Alec declarase priveliștea „plăcută”. Avea nevoie de un pic

de plăcere acum, iar acoperișul era singurul loc pe care nu-l explorase încă. Cu siguranță că Henson îi va arăta pe unde să o ia. Se ridică de pe bancă și, cu fustele în mână, alergă spre casă.

În scurt timp îl urma pe Henson pe una din cele douăsprezece scări. Douăsprezece! Nu era de mirare că se rătăcise. Beezle atârna din nou de spatele sărmanului lacheu. Henson era foarte înțelegător, continuându-și îndatoririle de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume să aibă un castor atârându-i de spate.

În ultima vreme slujitorul ei părea mai înclinat să atîrne de lacheul principal decît să se încolăcească undeva și să doarmă dus. Din cîte își amintea Joy era pentru prima oară că Beezle arăta afecțiune pentru cineva. Cel puțin spera că îl simpatiza pe Henson omul și nu doar panglicile aurii care îi legau părul. Privi mai bine și văzu că Beezle părea iar să mestece ceva. Îl împunse cu degetul și acesta întoarse spre ea ochii lui mici și cenușii, apoi rînji, bucăți de panglici auri Belmore atârându-i afară printre dinții încleștați.

– Acoperișul, Alteță. Henson deschise o ușă de la capătul scărilor. Joy întinse mîna și îl smulse pe Beezle de pe spatele lacheului, vîrîndu-l în siguranță sub brațul ei. Beezle își șuieră nemulțumirea, dar ea nu se lăsă intimidată, doar apucă ceea ce putu din panglica aurie și i-o înmînă lui Henson. Era a opta bucată zdrențuită în patru zile.

– Îmi pare rău.

– Nu face nimic, Alteță. Henson acceptă panglica sfîșiată cu o plecăciune respectuoasă, fața lui rămînînd absolut nemișcată, imaginea întruchipată a unui servitor englez, în livrea perfect curată, cu excepția unor fire de păr de animal presărate pe umeri și pe spate, părul lui castaniu atîrnînd liber și răvășit, la fel de ros ca și panglica.

Încruntîndu-se, Joy se uită în jos la Beezle întrebîn-

du-se cît din părul bietului om se afla în mica lui gură funestă. Îl aruncă pe umărul ei și se întoarse încet, încercînd să absoarbă minunea a ceea ce vedea.

– Alteța Sa dorește să aștept?

– Hmm? Joy se răsuci spre Henson. Oh, nu. Voi rămîne aici punțintel. Se întoarse din nou să studieze priveliștea. Se putea vedea pînă departe – coline verzi cu pîlcuri de copaci răzleți, meandrele unui rîu lipsit de strălucire care străbătea o vale, hrănind satul și lacul Belmore.

Beezle șuieră și începu să se agite pe umărul ei distrăgîndu-i atenția de la peisajul rural.

– Foarte bine, Alteță. Voi mai veni din cînd în cînd să văd dacă nu doriți să plecați. Dădu să se întoarcă, apoi se opri. Ar fi poate mai bine să nu încercați să vă găsiți singură drumul, Alteță.

Joy îi zîmbi jenată.

– Ți-e teamă că voi ajunge în dulapul de argintărie?

– Foarte posibil, sau poate în camera doamnei Watley unde Alteța Sa ar putea îngheța de frig.

Joy izbucni în rîs.

– Doamna Watley e ca un țuțure de gheață, nu-i așa?

– Exact. Fără să zîmbească, dar cu o sclipire foarte vizibilă în ochi, Henson închise ușa iar ea se întoarse din nou.

Acoperișul, priveliștea, statuile – erau într-adevăr cel mai nemaipomenit lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Oh, Beezle, privește!

El șuieră, și ea își întoarse privirea spre fața lui iscoditoare. Îl ridică pînă botul lui ascuțit ajunse la cîțiva centimetrii de chipul ei.

– Vrei să cobori ca să te întorci la Henson, nu-i așa?

El șuieră din nou.

– Te pun jos dar trebuie să încetezi să mai mănînci părul bietului om. Ai înțeles?

El îi aruncă o privire vioaie, toată numai inocență, apoi mai clipi de două ori pentru a mări efectul.

Ochii ei îl mustrară din nou apoi îl puse jos. Beezle se mișcă mai repede decît îl văzuse mișcîndu-se vreodată, clătinîndu-se și fugind cît îl țineau picioarele spre intrare, unde se lăsă pe vine și zgîrîie ușa. Oftînd răbdătoare Joy deschise ușa. Beezle dispăru pe scări mai iute ca săritura unei broaște.

Joy clătină din cap, rosti repede o rugămintă pentru conservarea părului lui Henson, și se întoarse din nou. Aruncînd o privire scurtă, nerăbdătoare, liniei acoperișului alergă spre colțul cel mai apropiat.

Acolo se afla căpcăunul făcut din bronz și în mărime naturală, iar la stînga lui stătea Pan cu flaut cu tot. Doi îngeri cu trîmbiță și harfă erau puși lîngă un balaur, poziția lui dînd să se înțeleagă că plecase după pradă. O zîină părea să se îndrepte dansînd spre un cavaler medieval în armură de turnir, călare pe un magnific cal de luptă.

Înalt, puternic și arogant arăta vikingul care stătea cu o mîină pe unul din lupii lui Odin, iar lîngă el se aflau doi unicorni zburdalnici, cu centaur și Doamna Lacului, de o frumusețe nemaipomenită. Puțin mai departe se afla un alt cavaler și doamna lui. Trei meduze și o mică sirenă singuratică flancau hornul iar apoi urma Pegas și cîțiva spiriduși și pitici.

Fără să-i pese de vîntul rece care bătea în rafale deasupra acoperișului, Joy se apropie de fiecare statuie, călcîiele pantofilor ei roșii lovind ușor fierul tare și gri al acoperișului, le atinse pe fiecare văzînd în mintea ei un peisaj cu dans, zbenguiești, de parcă fiecare poveste cu zîine, basm popular, roman epic, povestire fantastică spuse pe genunchiul unui bunic ar fi prins viața într-un mod magic.

O muzică mai dulce și mai minunată ca mierea verii îi umplu urechile, și Joy se roti și se învîrți, dansînd pe acordurile imaginare, cu ochii închiși, mintea ademenită de fantezia ei. Se roti pe un picior, fusta rochiei noi de

cașmir umflându-se, iar ea deschise ochii și se trezi în mijlocul unui bal ireal.

Îngerii erau reali, vii, cu aripi de aur, trîmbița și harfa scotînd sunete suave. Pan se mișca în jurul ei, fluierînd notele clare ale unui dans scoțian. Cavalerul trecu rotindu-se pe lîngă ea într-o vestă de un roșu aprins, învîrtind în brațele-i puternice pe doamna lui îmbrăcată în albastru, iar căpcăunul, spiridușii și piticii – de un verde-gri ca și grădina de jos – se mișcau veseli în sărbătoarea de pe acoperiș.

Ritmul muzicii crescua. Dansatorii se roteau. Plonjau, se învîrteau – un unicorn, un balaur, o zîină plutind ușor cu pași care zburdau ca notele muzicii și Joy îi urma, prinsă în vârtejul petrecerii, devenind doar o tînără entuziasmată de primul ei bal. Se opri la una din cupole privind prin ferestrele întunecate în timp ce se întorcea și aluneca în ritmul muzicii. Dansînd spre ușile duble, se legănă pe un picior apucîndu-se de mînere, dar erau închise, așa că se răsuci cu brațele întinse, capul lăsat pe spate, un zîmbet fericit arcuindu-i buzele.

Se roti din nou și din nou, deschizînd ochii și descoperind că celălalt cavaler descălecuse și cu lancea în mîină, îi făcea o plecăciune. Zîbind, îi oferi mîna și după o atingere galantă cu buzele lui, o conduse într-un menuet medieval spre și prin sala de sub următoarea cupolă, apoi porni mai departe făcîndu-i curte sirenei și primindu-i favorurile. Muzica răsuna în încăpere, purtată de vînt, iar vikingul trecu pe lîngă ea, brațele lui cu inele de aur strîngînd-o la piept pe Doamna Lacului îmbrăcată în alb și foarte melancolică.

Animalele dansau în jurul ei. Pierdută în magia clipei, Joy închise ochii rotindu-se și învîrtindu-se printre animalele fantastice care dansau pe acoperișul celei mai maiestuoase case din întreg ținutul. Era ca un basm, mitic, și mai fascinant decît cele mai puternice formule magice, iar Joy era o parte din basm, dansînd în ei, vrăjită, simțindu-se minunat de vie pentru prima oară de cînd Alec o sărutase.

– Fir-ar al naibii!

Joy se împiedică oprindu-se. Ochii ei vinovați se deschiseră dintr-o dată.

Alec stătea în pragul ușii, mînerul de bronz fiind strîns într-o mînă devenită albă. Balul continuă, pentru că magia lui nu se stinsese; vraja nu fusese întreruptă. Chipul soțului ei era un amestec de șoc și furie. Urmări animalele, culoarea dispărîndu-i de pe față, ochii fiind tot mai îngrijați. Apoi privi direct la ea. Părea să respire rar și adînc.

Făcu un pas în cameră și se trezi cu Pan încercuindu-l, topăind în ritmul săltăreț al muzicii. Alec se uită la ea. Joy nu mai văzuse niciodată nările unui om dilatăndu-se.

Sări ca arsă și-l urmări venind cu pași mari spre ea. Cu cît se apropia, cu atît devenea mai vizibil spasmul din obrazul lui, gîtul mai roșu, respirațiile mai adînci. Îi trecu prin minte că pentru un bărbat care susținea că nu strigă și nu se înfurie, le cam făcuse pe amîndouă în preajma ei. Alec se opri la trei pași în fața ei aruncîndu-i o privire ucigătoare, bărbia fiindu-i atît de rigidă, încît era surprinsă că putea vorbi.

– Ce se întîmplă aici?

– Ăăăă... păi... cred că i-ai putea spune... adică... e un bal.

– Îmi amintesc foarte clar că ți-am spus: fără hocus-pocus. Își flutură din nou mîna.

– A fost un accident.

– Cum, pentru Dumnezeu, se poate ca asta – ridică mîna care tremura, continuînd să strige – să fie un accident?

O lance de turnir despică aerul dintre ei.

– Bătrîne! Vrei să-ți fie retezat capul?

Amîndoi se întoarseră să privească la cavalerul care se încrunta la Alec.

Ochii lui Alec se îngustară provocator.

– Bătrîne?

– Capul tău e gri, spuse cavalerul, deloc intimidat de

expresia nimicitoare de pe chipul lui Alec. Cavalerul nu-l mai băgă în seamă adresându-i-se lui Joy, salutînd-o ușor cu capul. Doamna mea, dorești capul acesta bătrîn bîcîsnic pe o tavă de argint?

– O, Sfinte Sisoel!

Cavalerul își scoase sabia și o aținti spre gîtul lui Alec, care din roșu se făcuse vînat.

– Nu! Te rog! Joy își acoperi gura cu mîinile.

Cavalerul îl fixă pe Alec cu o privire cruntă.

– Pe legea mea! Cine-i fi tu să spui astfel de vorbe unei doamne? Să fii cumva al ei tată?

– Sînt... soțul... ei, spuse Alec cu dinții încleștați.

Cavalerul renunță la poziția amenințătoare.

– Iar eu, spuse Alec destul de tare, doresc ca ea să pună capăt acestei aiureli. Flutură cu mîna în jur, apoi luă cu două degete lungi vîrfurile sabiei și o împinse de la gîtul lui vînat. Își apropie chipul de al lui Joy. Acum!

Trăgînd adînc aer în piept pentru a-și aduna puterile, Joy închise ochii Te rog, fă să meargă. Își aruncă mîinile în sus și strigă „*Lucrurile nu sînt ceea ce par a fi. Oprește acest vis!*”

Își pocni degetele și deschise foarte, foarte ușor un ochi verde plin de îndoieli. Îi scăpă un suspin de ușurare. Cavalerul dispăruse. Balul de terminase. Toate statuile erau din nou din bronz și la locul lor pe acoperiș.

Alec rămase o clipă nemișcat, privirea lui oprindu-se asupra cavalerului în zale călare pe calul lui. Joy se miră că statuia nu se topi sub privirea lui Alec. Se întoarse spre ea, căutătura lui mînioasă fiind la fel de intensă.

– Nu ești bătrîn, spuse ea încercînd să-l împace. O scurtă privire aruncată feței lui îi spuse că trucul nu-i reușise.

Alec respiră adînc de două ori.

– Ciudat. Cred că am îmbătrînit cu zece ani în ultimele cîteva zile.

– A fost într-adevăr un accident, șopti ea. Ochii ei se măriră cînd, peste umărul drept și țeapăn al lui Alec îl zări pe Pan – urechi cafenii ascuțite, coarne de țap și tot

restul – cum privește pe furiș din spatele unei cupole apoi se strecoară spre flautul lui care zăcea abandonat în mijlocul podelei.

– Explică. Alec își încrucișă brațele peste piept și începu să bată darabana cu degetele pe un braț, așteptînd.

Pan se strecura tot mai aproape de flaut iar Joy știu că acest drăcușor împielit va cînta la el dacă îi va ajunge în mîini. Ridică o mîină în aer ca și cum ar fi vrut să-și înăbușe un căscat și mișcă un deget imaginîndu-și flautul alunecînd pe podea și dispărînd din raza vizuală a soțului ei.

Flautul în schimb se ridică în sus plutind prin aer.

Pan se încruntă la ea, sprîncenele lui șaferii, groase și stufoase încrețindu-se ca niște viermi. Apoi încercă să sară pentru a apuca flautul. Joy se prefăcu că tușește exact în clipa cînd copitele lui atinseră podeaua de fier.

Pan continua să șaia; Joy continua să tușească.

– Încă mai aștept o explicație și sufocatul n-o să te ajute. Alec stătea acolo, cu brațele încrucișate, falca încheștată, ochi care își pierdeau răbdarea, deloc încîntat, cu totul inconștient de ceea ce se întîmpla în spatele lui.

– Lasă-mă să-mi revin, hîrîi ea teatral, lovindu-se în piept cu mîina care nu mai era întinsă în aer.

Se părea că Pan renunțase și încetase să mai sară în sus și în jos, dar liniștea ei a fost de scurtă durată. Întoarse spre ea chipul lui de spiriduș și zîmbi ușor – un rînjit de pură răutate – iar ea urmări îngrozită cum se furișează spre ușa acoperișului. Înainte să apuce să-și pocnească degetele el o deschisese deja. Clipi din ochi șmecherește, îi făcu cu mîina voios, apoi pași afară și trase ușa după el coborînd în adîncurile unei case atît de uriașe, că niciodată nu-l va mai găsi.

Un tropot de copite se auzi de pe aleea pietruită de jos. Alec se răsuci să privească; la fel făcu și ea. O trîmbiță răsună, și pentru o clipă Joy crezu că un înger scăpase și el. Sunetul se auzi din nou și un grup de

călăreți conduși de o pereche de trîmbițași în livrea vișinie și aurită se apropiiau de casă.

– Fir-ar al naibii... Alec se uită la procesiune cu privirea unui om hărțuit. Poartă livreaua regală. Își frecă nasul. Slavă Domnului că n-au venit mai devreme să vadă ce am văzut eu. După un oftat lung o apucă de mîină. Vino. Mai bine coborîm să vedem despre ce este vorba. O trase după el pînă la ușă, o deschise, oprindu-se să studieze acoperișul. Apoi privi în jos spre ea. Îmi vei explica mai târziu acțiunile tale.

Joy se trezi alergînd pentru a ține pasul cu el după ce coborîseră scările, cercetînd pe furiș fiecare ungher și crăpătură în zid în speranța că va vedea urechi cafenii ascuțite, coarne sau copite de țap.

Alec o trase de-a lungul unui coridor lung de la parter și îi dădu drumul mîinii doar pentru a deschide două uși duble cu lambriuri din lemn de nuc. Apoi îi înșfăcă din nou mîina și o trase în cameră pînă la o canapea de piele.

– Jos!

Joy se prăbuși pe canapea. Camera mirosea ca și soțul ei, un amestec de tutun, piele și ceva masculin și ușor exotic, cum ar fi lemnul de santal. Îl urmări pe Alec îndreptîndu-se spre un pupitru înalt din lemn de mahon, încrustat cu bronz și abanos, aflat în fața ferestrelor de la terasă, cam de patru metri înălțime. Prin sticla cristalină putu să vadă verdele grădinii și o fîșie din lacul de un albastru argintiu aflat dincolo de ea.

Nervoasă și ușor agitată își împreună mîinile în poală, mușcîndu-și buzele. Plictisindu-se de asta, privi la lambriurile din lemn de nuc, apoi la vitrinele ușilor care acopereau rafturile din perete. Cu excepția ferestrelor, rafturile păreau să înconjoare întreaga încăpere. Se mișcă puțin, apoi se ridică pentru a-și aranja fustele care se șifonaseră cînd se așezase pe canapea.

– Jos!

Joy se trînti pe canapea.

– Dar...

– Liniște!

Joy se încruntă, întrebându-se dacă îi va porunci acum să facă sluj. Destul de rău că nu avea nici un simț al umorului, pentru că altfel ar fi fost tentată să latre. Își înăbuși un zîmbet, simțind că izbucnind într-un rîs nervos nu i-ar crea decît alte probleme.

Se auzi o scurtă bătaie în ușă.

O clipă mai tîrziu pendula bătu de șapte ori.

– Fir-ar al naibii!

Ochii lui Joy se măriră. Se uită la Alec care privea încruntat pendula.

Era ora trei.

Alec se întoarse spre ea. Joy tresări și ridică din umeri.

În ușă se auzi încă un ciocănit, mai tare.

– Intră, se răsti Alec, stînd la pupitru cu ușile de sticlă în spate, iar strălucirea după-amiezii revărsîndu-se prin sticlă îi contura în raze de soare silueta înaltă. Arăta și mai intimidant, mai înalt, mai furios.

Townsend deschise ușa, intră și dregîndu-și glasul anunță:

– Mesagerul Alteței Sale Regale Prințul George.

Alec dădu din cap iar majordomul deschise larg ușa. Un lacheu în livrea regală intră și se îndreptă spre pupitru, unde făcu o plecăciune și îi înmîină ducelui un plic de culoare deschisă.

– Pentru Alteța Sa ducele de Belmore.

Alec luă mesajul, ridicînd privirea spre majordom după ce studiase pecetea regală.

– Townsend, sînt sigur că servitorii prințului nostru regent ar dori să servească ceva. Ocupă-te de asta.

– Mulțumesc, Alteță. Lacheul mai făcu o plecăciune. Mi s-a spus să aștept un răspuns.

– Bine, replică Alec pe un ton tăios. Poți să aștepti răspunsul meu în bucătărie împreună cu ceilalți.

– Firește, Alteță. Ușa se închise. Cu un pocnet.

Alec se uită la ușă, se așeză încet pe scaunul de lîngă pupitru, deschizînd mesajul cu un cuțit de deschis

scrisorile pe care îl ținea în mână ca pe un pumnal, ceea ce nu era prea liniștitor, pentru că avea o expresie feroasă pe chipul lui cu trăsături colțuroase. Studie scrisoarea și trase o înjurătură lăsându-se pe spatele scaunului și închizînd ochii de parcă scrisoarea ar fi conținut condamnarea lui la moarte.

– Am fost invitați la Carlton House.

Joy se uită la el cu ochi măriți.

– Am fost?

– Prințul dorește să o întâlnească pe noua ducesă de Belmore.

– Pe mine? Joy se arată cu degetul.

– Da, pe tine. Se pare că am deosebita onoare de a-l prezenta pe Maiestatea Sa Regală Prințul Regent soției mele, vrăjitoarea. Își frecă o mână de frunte și mormăi: care transformă statuile în ființe vii și dansează cu ele pe acoperișul meu.

– Ce fel de om e?

– Răsfățat, capricios, gras, arogant și destul de superstițios pentru a face mai mult decît să ne taie capetele dacă ar asista la ce am asistat eu astăzi. O fulgeră cu încă o privire muștrătoare.

Joy era prea uluită ca să o observe. Îl va întâlni pe prințul regent, pe însăși bătrînul Prinny.

– Oh, Sfinte Sisoie! Se uită la soțul ei și ar fi putut jura că-i auzise dinții scrîșnind. Cum de a aflat atît de repede de căsătoria noastră?

– N-am nici o îndoială în această privință. Trebuie să fie fost băgăreața aceea de vrăjitoare...

Lui Joy i se tăie respirația.

El se uită la ea și flutură din mână căutînd un alt cuvînt.

– Acea harpie, Lady Agnes și cele două prietene cu creier de pasăre.

– Cînd trebuie să plecăm?

Continuînd să se uite la ea, lovea cu degetele pe pupitru.

– Mîine dimineață.

– Așa de repede?

El se ridică, dar nu răspunse. În schimb veni spre ea. Joy ridică ochii spre fața lui serioasă.

– Trebuie să-mi promiți – fără alte vrăji.

Ea doar se uită la el, văzându-i ochii acoperiți de un val de gheață. Oh, Alec, își zise ea, ai nevoie de magia mea.

El întrerupse vraja apucînd-o de umeri și trăgînd-o spre el.

– Poți să-mi promiți asta?

Ea se uită la fața lui, atît de serioasă, de îngrijorată, de aproape. Ar fi vrut să-l atingă, să-și pună o mînă pe pieptul lui, lîngă inimă – din care dorea o bucățică mică. I ar fi promis orice.

– Da.

– Fără treaba aia cu ceasurile.

– Fără ceasuri.

– Fără – flutură din mînă – zbîrnîit.

– Fără zbîrnîit.

– Fără lucruri sau oameni care să plutească prin aer.

– Fără.

– Fără statui care dansează?

În mintea lui Joy apăru chipul de drăcușor al lui Pan. Păi, plecau oricum și ce Alec nu știa, nu avea cum să-l doară.

– Fără statui. Apoi adăugă. Începînd cu această clipă.

Mîinile lui se frecară ușor de umerii ei și păru să privească destul de intens la gura ei. În ochi îi scăpă dorința la fel cum se întîmplase înainte să o sărute. Nu o mai sărutase de cînd îi spusese că e vrăjitoare. Voia ca el să o sărute, acum, aici, să-i arate că nu o considera un monstru, să pună capăt izolării dureroase.

Joy își ridică mîna de la pieptul lui spre a-i atinge gura. În aceeași clipă el își înălță mîna spre fața ei. Se opri. Mîna ei se apăsă pe pieptul lui. Alec păru să cîntărească ceva în minte, luptîndu-se cu el însuși. Respira tot mai adînc. Mîna îi cuprinse bărbia, degetul mare

mîngîindu-i buzele. Conținea să se uite la gura ei.

Sărută-mă... sărută-mă.

Era atît de aproape. Dacă se apleca puțin înainte...

Ea o făcu. El nu.

Un urlet înfiorător răsună în depărtare.

Au sărit depărtîndu-se, vraja dispărînd, și au privit spre ușă.

Mîna care îi mîngîiase gura cu o clipă în urmă căzu jos.

– Pentru Dumnezeu, ce-a fost asta?

Alec porni spre uși și ea îl urmă. Au pășit pe coridor și au auzit zarvă lîngă scara mare. Joy alergă ca să-l ajungă din urmă, apoi mai că alunecă pe podeaua de marmură a foaierei.

Doamna Watley zăcea cît era de lungă în mijlocul podelei. Servitorii se agitau în jurul ei, iar Townsend îngenunche lîngă ea. Henson intră cu pași mari venind dintr-un alt coridor, cu Beezle agățat de spate și ducînd în mînă o tavă cu un pahar. Polly venea în urma lui, înarmată cu un corn de cerb.

– Ce s-a întîmplat? Servitorii se dădură la o parte pentru a-i face loc lui Alec.

– Nu știu, Alteță. Am auzit acest țipăt înspăimîntător și cînd am ajuns aici am găsit-o așa. Townsend ridică menajera, iar Polly îi puse sub nas niște săruri.

Ochii femeii se deschiseră. Clipi și împinse mîna lui Polly de sub nasul ei, mormăind ceva.

– Ce este? întrebă Alec.

Chipul ei era pămîntiu. Arătă cu un deget care tremura spre o statuie de marmură dintr-o firidă de lîngă ușile de la intrare.

– Acolo. Coarne. Ohhhh. Dădu ochii peste cap și leșină din nou.

Fiecare ochi din foaier se îndreptă spre acel colț. Nu se afla acolo decît o statuie reprezentîndu-l pe David. Joy își mușcă buza de jos.

Simți privirea lui Alec și făcu greșeala să ridice ochii. Ai lui se îngustară bănuitori, și se uită direct la ea. Res-

piră adînc și ridică din umeri, sperînd că vinovăția pe care o simțea să nu i se vadă pe față și rugîndu-se ca Pan să nu țîșnească de prin vreun colț. După ce o privi lung și pătrunzător, Alec se întoarse cu spatele la servitori.

– Trimite-ți pe cineva după doctorul din sat. Spuneți-i să vină imediat și duceți-o pe doamna Watley în camera ei. Se adresează celor două cameriste apărute între timp. Nu o lăsați singură.

O trupă de lachei o ridicară pe femeia înaltă și o purtară spre partea din spate a casei. Alec se întoarse spre Henson.

– Dimineață plecăm la Londra. Fă pregătirile necesare. Apoi i se adresează lui Polly. Împachetează singură hainele Alteței Sale. Vei călători cu Henson și Roberts în furgon. Vreau să plec la opt. Ai înțeles?

– Da, Alteță. Polly făcu o reverență și dispăru cît ai clipi din ochi.

Rămași singuri în foaier, Alec se întoarse spre Joy.

– Ce-a văzut?

Joy se dădu înapoi, își ridică degetele spre buze și începu să-și roadă o unghie.

– Răspunde-mi! spuse Alec cu o șoaptă răgușită.

– Pe Pan.

– Pan? scrîșni el.

Ea arătă spre acoperiș și dădu din cap.

– Viu?

– Îhm, spuse ea încet, urmărind cum fața lui trece de la un roșu furios la un vînat livid.

– Găsește-l! Înainte să plecăm. Ai înțeles?

Ea dădu din cap.

El se răsuci pe călcîie cu o precizie milităroasă.

– Alec?

Se întoarse spre ea aruncîndu-i o privire care spunea „acum ce mai vrei”.

– Trebuie să plecăm atît de repede?

– E important să ajungem în Londra cât mai curînd posibil. Prințului nu-i place să aștepte și nu avem decît cîteva zile pentru a te pregăti. Dacă plecăm devreme asta ne va permite să rămînem peste noapte în Reading, și așa ajungem în Londra în două zile în loc de trei. O concedie cu o privire rece, dar Joy îl opri.

– Unde pleci?

– Voi sta toată noaptea verificînd registrele cu intentul meu. De două ori am venit acasă doar ca să fiu obligat să plec din nou. Se opri, cu bărbia rigidă, apoi adăugă. Găsește... lucrul acela! Joy dădu din cap. Alec vru să se întoarcă, dar se opri de parcă ar fi fost forțat.

– Știi cum să ajungi în camera ta?

– Da, spuse ea spatelui său țeapăn. Am reușit încă de a doua zi.

– Bine. Alec se depărtă pornind pe coridor, un duce distant și aspru.

Joy îi urmări spatele pînă dădu colțul și dispăru din vedere. Apoi ascultă clîchetul cizmelor pe podeaua de marmură pînă sunetul nu se mai auzi. Oftă și se întoarse încet pentru a urca scările, starea ei de spirit devenind brusc apatică.

Traversă podeaua de marmură, se opri și privi la tavanul pictat. Cu toată opulența care o înconjura – coloane și scări de marmură, balustrade încrustate cu complicate desene, vase vechi ca pămîntul, mobilă atît de lustruită că o puteai folosi ca oglindă – locul acesta era atît de rece și singuratic ca adîncurile unei peșteri.

Iar acum devenise căminul ei, un cămin în care nu se potrivea. Închise ochii, înghiți în sec, apoi se întoarse să privească înapoi spre coridorul gol pe unde dispăruse Alec.

Agățîndu-se de speranța care exista în ea, își înălță bărbia și își îndreptă umerii. Dîrzenia îi făcu ochii mai strălucitori. Va lupta. Va fi cea mai grozavă ducesă Bel-

more care s-a văzut vreodată. Refuza să accepte înfrîngerea. La urma urmei și ea avea sînge englezesc, aristocratic. Dacă ajungea o ducesă cum scrie la carte, Alec va fi mîndru, la fel de mîndru de ea cum era de numele lui. Iar asta va însemna că jumătate din bătălie era cîștigată, era sigură. Dacă va putea să-l facă mîndru de faptul că era ducesa lui, atunci și iubirea va urma.

Un zîmbet strălucitor îi luminează fața în timp ce-și lăasă mintea să-și imagineze o zi cînd Alec o va privi cu mîndrie. Pierdută în gîndurile ei, urcă scările fredonînd o baladă de iubire și legănîndu-se în ritmul muzicii pînă ajunse la primul etaj și se întîmplă să privească în sus melancolică, văzînd cu ochii minții chipul mîndru al soțului ei, buzele lui coborînd pentru a-i da un sărut la care întreaga lume să fie martoră. Ochii ei visători se fixară într-un punct aflat deasupra ei. Dar n-a fost imaginea soțului ei cea pe care o văzu.

Un chip de spiriduș răutăcios, cu coarne cu tot îi rînjea de pe balustrada de la etajul trei.

– Tu drăcușor împielițat! șuieră ea și ridică mîna să-l zbîrîne cu o secundă întîrziere și capul lui dispăru.

Cu fustele în mîini ducesa de Belmore porni la atac în sus pe scări de parcă jigodiile iadului ar fi fost pe urmele ei nu deasupra ei – sau înaintea ei.

CAPITOLUL 11

– Fir-ar al naibii. Acum ninge. Alec se uită urît la Joy în timp ce caleașca înainta cu greu pe drumul înghețat.

Ea își ridică provocator bărbia și trase mantoul mai strîns în jurul ei încercînd să se încălzească.

– Nu e opera mea. Ți-am spus-o și cînd s-a oprit furgonul. N-am făcut nimic. Acestea sînt accidente adevărate. N-am avut nimic de-a face cu osia care s-a rupt.

Ochii lui se umplură de scepticism.

– Și, spuse ea, o vrăjitoare nu poate influența vremea.

– Să-mi amintești ca într-o zi, în viitorul foarte apropiat, să-mi fac o listă cu lucrurile pe care poate și nu poate să le facă o vrăjitoare. Își întoarse ochii pentru a se încrunta prin fereastră la zăpada care cădea.

– La dracu', e frig!

– Asta e singura pătură?

El se uită la ea și dădu din cap.

Joy își mușcă buza.

– Te pot ajuta.

– Nu.

– Dar de ce trebuie să îngheți cînd aș putea face rost de o altă pătură sau chiar de o plapumă?

– Am spus nu. Fără vrăjitorii.

– Dar nu este asta o excepție?

– Nu.

– O situație disperată?

– Nu.

– Dacă am fi, să zicem, într-un pericol de moarte, aş putea să-mi folosesc puterile?

– Aceasta nu este – repet, nu este, un pericol de moarte. Se întoarse spre fereastră. E o mică furtună de zăpadă, atîta tot.

– Dar e îngrozitor de frig.

– Nu vreau să mai discut despre asta.

– Tu ai început.

Respirația lui deveni foarte controlată și adîncă.

– Doar un mic pocnit din... Îi prinse privirea și mormăi. Nu are importanță.

După o clipă lungă în care el nu spuse nimic rămînînd încruntat, Joy își întoarse capul și se uită din nou spre fereastră. Totul era complet alb. Nu putea vedea mare lucru pentru că fereastra se aburise. Încercînd să vadă mai bine șterse geamul cu două degete înmănușate, dar și le retrase după o clipă. Sticla era atît de rece, încît o simțea prin mănușile de piele.

Caleașca încetini, se clătină, apoi se smuci înainte, după ce se auzi biciul vizitiului. După încă trei hurducături care făcură caleașca să trepideze, expresia de pe chipul lui Alec se schimbă din enervare în îngrijorare. Se ridică și lovi cu mîna în acoperișul caleștii, apoi întinse mîna ca să deschidă fereastra dinspre vizitiu, aflată deasupra ei.

– Cît de rău e?

Bătrînul Jem îi răspunse strigînd.

– Mai înghețat ca sfîrcul unei vrăjitoare, Alteță.

Joy nu-și putu înăbuși icnetul de spaimă.

Urmă un lung moment de tăcere. Alec nu se mișcă, nu vorbește, deși Joy avu impresia foarte clară că soțul ei voia să spună ceva. Ridică ochii dar se trezi uitîndu-se la haina lui din brocart auriu. Vocea gravă a lui Jem răsună de sus.

– Îmi cer iertare Alteței Sale. Ducea fiind așa de nou venită printre noi, am uitat de ea.

Alec își dresă glasul și întrebă:

– Cît de prost e drumul?

– Zăpada e cam de cincisprezece centimetri, sau cel puțin atît era ultima dată cînd am văzut ceva. N-ai putea vedea nici porțile iadului în ninsoarea asta. Caleașca încetini din nou iar nechezatul cailor se auzi pînă înăuntru. Caii înaintează foarte greu, Alteță.

– Cît de departe e hanul următor?

– Poate un kilometru, poate zece. Nu văd nici un afurisit de...

Caleașca se hurducă din nou și Alec își puse genunchiul pe scaunul lui Joy pentru a-și menține echilibrul. Un șir de înjurături rostite pe un ton iritat se auziră din față.

– Îi cer scuze Alteței Sale, dar afurisita asta de mîrtoagă, care conduce echipajul, nu poate rămîne pe drum.

– Nici urmă de Willie?

– Nici cît să orbești un șoarece.

– Lovește în tavan dacă apare.

Jem mormăi că o va face, iar Alec închise geamul, întorcîndu-se spre cel din spate, care dădea spre capota unde călătorea lacheul.

– Totul e în regulă?

– Rece, umed, dar suportabil, Alteță.

– Bine. Alec închise geamul și se așeză pe scaunul din față ei. Temperatura dinăuntru scădea vertiginos și chiar și cu rochia de lînă, mantoul și pătura, Joy tot simțea cum i se face piele de găină.

– Nu au înghețat stînd afară?

– Sînt servitori Belmore și în consecință au cele mai bune haine de iarnă, mantouri groase căptușite cu lînă. Probabil că le e mai cald ca nouă.

Oh. Joy își strînse mai tare mantoul în jurul ei, dar tot tremura de frig.

– Ți-e destul de cald?

Ea dădu din cap încercînd să-și împiedice dinții să-i clănțăne.

– Sigur?

– Sigur. Rămase țeapănă ca să nu mai tremure.

Au rămas tăcuți cîteva clipe. Apoi Joy simți privirea soțului ei.

– Scottish?

Ridică ochii, sunetul numelui ei provocîndu-i mișcări ciudate în stomac.

– Vino să stai aici. Îi arată scaunul de lîngă el, iar cealaltă mîna o întinse spre ea.

Joy ezită, mușcîndu-și buza, ochii studiindu-l prudent.

– Ca să-ți fie mai cald.

Joy trase adînc aer în piept și își puse mîna în a lui, lăsîndu-l să o tragă lîngă el atît de aproape, că trupurile lor se atingeau de la umăr la genunchi. Brațul lui îi cuprinse umerii. După un minut de tăcere, ea ridică privirea spre el.

– Cine e Willie?

– Însoțitorul din spate. L-am trimis înainte după ce s-a stricat furgonul, dar asta a fost cu mult înainte ca furtuna să înceapă. Se uită din nou pe fereastră, dar nu putu vedea nimic prin sticla aburită, decît perdeaua ninsoarii care cădea.

– Pe cuvînt că n-am avut nimic de-a face cu osia ruptă, șopti ea.

Alec tăcu, privind zăpada, fața lui netrădînd nimic.

– Mă crezi?

– Îmi dau seama că nu ai pune în pericol viețile servitorilor.

Ea dădu din cap în semn de încuviințare, apoi privi și ea ninsoarea. Caleașca se legăna și aluneca, iar de afară nu se auzeau decît înjurăturile vizitiului și nechezatul cailor.

– Crezi că sînt în siguranță?

– Cine?

– Polly, Roberts și Henson. Se opri. Și Beezle. Respiră adînc și privi zăpada, sperînd ca servitorii să nu fi fost prinși în aceeași furtună, într-o trăsură stricată.

– Am trecut de încrucișarea de drumuri de la Swindon cu cîteva minute înainte ca osia să se rupă. Există un han cam la un kilometru de la încrucișare. Mai mult ca sigur că acum se află înăuntrul aceluia han călduros, așteptînd ca trăsura să fie reparată. Le-am dat instrucțiuni să ne ajungă din urmă la hanul de la Reading. Am crezut că acolo ne vom petrece această noapte.

– Cît mai avem pînă acolo?

Alec tăcu, apoi spuse:

– Nu sînt sigur. Sîntem undeva la marginea ținutului Cotswolds. Din cauza vremii e greu de spus cît de departe am ajuns. Pe această porțiune a drumului nu există nici un sat.

O clipă mai tîrziu caleașca se legănă. Vizitiul strigă. Biciul şuieră. Caii necheză în timp ce caleașca se hurduca înainte, apoi se înclină într-o parte.

– Fir-ar al naibii. Alec apucă brațele lui Joy și piciorul lui o fixă de scaun. Alunecară într-o parte și de deasupra lor se auzi un trosnet puternic. Caleașca se opri rămînînd aplecată într-o parte. Alec se împinse în sus și o așeză pe Joy în scaun.

– N-ai pățit nimic?

– Nu, mă simt bine.

– Rămîi aici. Pășii peste ea ajungînd la ușă. Trebuie să verific ce fac ceilalți. Deschise ușa și zăpada intră purtată de vînt. Ușa se închise imediat.

Joy îl auzi vorbind cu lacheul; apoi îl auzi pe Jem înjurînd. După vocile lor își dădu seama că nu erau răniți. Privi spre fereastră, dar nu văzu altceva decît alb în fața ei. Vocile se pierdură în depărtare și ea se ghemui mai bine în pătură.

Era într-adevăr foarte frig iar cînd Alec deschise ușa se făcuse și mai frig. Tremură și închise ochii resimțind în cele din urmă lipsa somnului din noaptea trecută, cînd hoinărise prin toată casa în căutarea celui ștregar numit Pan. Petrecuse ore întregi scotocind coridor după coridor, și se oprise un timp și în Bramah unde încercase să-l aducă prin vrajă. Însă în zadar. Nu îl mai zări nicăieri.

Disperată urcase din nou pe acoperiș după ce un lacheu îi arătase pe unde să o ia. Ajunsă acolo, ridică de jos flautul gîndindu-se că-l va putea folosi pentru a-l ademini pe Pan din ascunzătoarea lui. Apoi mai pierduse încă zece minute prețioase rătăcind pe coridoare, cîntînd la flaut teribil de fals și ascunzîndu-l la spate ori de cîte ori un servitor se întîmpla să treacă prin apropiere. Nici așa nu reuși să-l găsească și nici o vrajă nu-l făcu să apară.

Într-un final dădu peste el în cămară, îndesînd în fața lui mică și grasă jeleuri și o tavă întreagă de biscuiți cu miere proaspăt copti. Îi trebuiră două incantații pentru a-l reinstala pe acel mic diavol la locul lui de pe acoperiș. La prima încercare ajunseră amîndoi în grajd. I se împleticise limba și spusese copite în ioc de cupole.

Însă în cele din urmă se vîrîse între cearceafurile reci și reușise să doarmă o oră înainte ca Polly să o trezească pentru micul dejun, fără biscuiții cu miere despre care Polly îi spusese că dispăruseră în timpul nopții.

Asta i-i aduse în minte pe camerista ei, pe Beezle și pe ceilalți. Spera că se aflau în siguranță într-un han călduros.

Caleașca se scutură și ceva se lovi de ea. Auzea caii și zgomotul făcut de smuciturile harnașamentului. Apoi auzi pe cineva spunînd ceva, dar nu înțelegea nici un cuvînt. Cîteva clipe mai tîrziu ușa se deschise, zăpada revărsîndu-se înăuntru ca turnată dintr-un butoi cu făină răsturnat. Alec intră și închise ușa în urma lui. Chipul lui spunea totul. Se întîmplase ceva grav.

Aruncă niște lucruri pe scaun și se așeză.

– Caii sînt speriați și cel din față a intrat într-un șanț. Roata s-a rupt, iar zăpada crește cam cu trei centimetri pe minut. E viscol afară. Își petrecu brațul în jurul umezilor ei. Vizitiul și lacheul au luat caii și au plecat în căutare de ajutor. Ei bănuiesc că există un han nu departe de aici.

– Noi rămînem în caleașcă?

Alec dădu din cap.

– N-ai nici o șansă să rezisti afară cu hainele astea subțiri.

– Aș putea să...

– Nu.

Joy șterse fereastra și încercă să arunce o privire afară.

– Nu văd nimic.

– Ninge foarte tare. Tremură, apoi se foi pe scaun ca și cum ar fi încercat să mascheze faptul că îi era și lui foarte frig.

– Te rog, Alec...

– Nu. Luă lucrurile pe care le pusese pe scaun și le scutură. Poftim, pune asta pe tine. Îi întinse o pelerină largă și o jachetă grea de piele.

Joy își strecură brațele în jacheta care era mult prea mare, iar el înfășură pelerina în jurul lor strîngînd-o cît mai aproape de el.

– Vom aștepta aici pînă va veni cineva să ne ajute. Rămase țeapăn, îmbrățișînd-o, dar purtîndu-se ca și cum n-ar fi vrut să o facă.

Foarte încet Joy își coborî capul pe umărul lui și profită de șansa de a se cuibări cît mai bine la pieptul lui. Era atît de cald.

El își dresă puternic glasul, apoi se mișcă de cîteva ori, potrivindu-și în așa fel picioarele încît să se sprijine de ușă. Joy tremură din nou.

– Întinde-te aici lîngă mine.

Joy se întinse așa încît acum mai că se afla peste el.

– Cît timp crezi că va trece pînă vor veni să ne salveze?

– Nu prea mult, răspunse el plin de încredere. Nu mai exista furie în vocea lui ci doar calm și stăpânire de sine. Joy cedă în fața plăcerii de a fi strînsă la pieptul lui, cu toate că știa foarte bine că lui nu-i făcea nici o bucurie. Se simtea atît de bine în brațele lui, de parcă și-ar fi găsit jumătatea pierdută. Erau căsătoriți și el era al ei – într-un fel. Cel puțin va fi într-o zi, iar asta însemna că întotdeauna va exista cineva care să țină la ea. Gîndul ăsta o încălzi mai mult decît trupul lui. Închise ochii ei visători și își luă rămas bun de la frig și singurătate.

– Scottish.

Joy își înfășură mai strîns brațele în jurul lui Alec și se cuibări mai bine la pieptul lui, frecîndu-și picioarele între ale lui.

– Hmmm, picioarele tale sînt calde.

Alec gemu apoi spuse:

– Trezește-te, Scottish.

– Nu. E așa de frig, murmură ea.

Brațele lui o îmbrățișară mai puternic.

– Știu. De aceea trebuie să te trezești. O scutură, dar ei nu-i păsa. Era prea frig ca să deschidă ochii.

– Joy! Trezește-te! Acum!

Pleoapele ei zvîcniră în sus la auzul vocii lui ridicate.

– Așa e mai bine, spuse el. Trebuie să stăm de vorbă.

– Aș prefera să dorm. Se ghemui din nou lîngă el și își lăsă pleoapele somnoroase să se închidă.

– Nu se poate. Pumnul lui îi ridică bărbia de la pieptul lui. Îi mîngîie buzele cu degetul. Un astfel de gest o sili să-l privească. E prea frig ca să dormi. Trebuie să rămînem treji. Brațele lui o cuprinseră și o ridică în timp ce se așeză mai bine în scaun apoi o trase pe ge-

nunchii lui și aranjă pelerina în jurul lor. Sînt convins că ajutorul va sosi cît de curînd, dar între timp trebuie să rămînem treji.

– De ce? S-a întîmplat ceva?

El îi aruncă o privire lungă, de parcă ar fi cîntărit ceva în minte, apoi clătină din cap. Nu spuse nimic, chipul rămînîndu-i neînduplecat, ochii mai puțin convinși ca înainte. Joy privi spre ferestrele albe, tremură și simți și fiorii lui de frig.

– Ți-e la fel de frig ca și mie.

– Mă simt bine.

MacLean avea dreptate. Englezii erau încăpățînați.

– Ajutorul va sosi în curînd, repetă el.

– Atunci de ce nu pot dormi?

– Pentru că nu cred că e o idee bună.

– De ce?

– Pentru că ajutorul va sosi imediat.

– De cît timp stăm aici?

– Nu așa mult.

– Eu pot să te ajut... acum.

El nu răspunse.

– M-ai trezit ca să stăm de vorbă. Iar acum nu mai spui nimic. De ce?

Alec își frecă mîna de rădăcina nasului.

– Sîntem într-o situație disperată?

Alec nu făcu decît să respire mai adînc.

– În pericol de moarte?

El se așeză mai țeapăn în scaun, dar nu spuse nimic.

– Ei bine, dacă nu ai de gînd să-mi răspunzi, îmi voi continua somnul. Își lăsă capul pe pieptul lui și dădu să închidă ochii.

Alec o apucă strîns de umeri și o scutură o dată.

– Nu se poate să dormi. Dacă o faci s-ar putea să nu te mai trezești niciodată. Expresia de pe chipul lui era aproape furioasă, atît era de încordată.

Joy îi studie chipul, citindu-i îngrijorarea în ochi.

– Te rog, Alec. Lasă-mă să fiu de folos.

– Fără vrăjitorii.

– Mai degrabă ai prefera să mori aici?

El continua să o fixeze cu privirea lui pătrunzătoare.

– Da? Îl atacă ea. Nu e nimeni prin preajmă. Nimeni nu va ști nimic, doar tu și cu mine.

Alec se mai uită la ea un timp, apoi își întoarse ochii spre fereastra albă. Caleașca era îngropată în zăpadă. Joy tremură încă o dată.

– Te rog.

Încruntându-se, el își întoarse capul spre cealaltă fereastră albă.

– Pot să ne zbîrnîi pe amîndoi la cel mai apropiat han cu doar o incantație mititică. Îi privi fața plină de îndoieli. Te rog.

El se uită la ea, resemnat fără să vrea și spuse:

– Bănuiesc că nu avem de ales. Îndreptîndu-și puțin umerii, se uită în jos la ea, fața lui toată numai duce arogant. Însă doar de data asta.

Joy dădu din cap, mintea ei născocind cuvintele pe care le va folosi.

– Știi care e cel mai apropiat han?

– Nu.

Joy reflectă o clipă.

– Atunci voi încerca ceva în general. Uite, ia-mi mîinile.

Alec își scoase mîinile de sub pelerină și își îndreptă umerii, fiecare mușchi din corp încordîndu-i-se. Joy îi apucă mîinile. O singură privire aruncată feței lui palide, încordate, îi spuse că era cam la fel de pregătit pentru asta, pe cîte era prințul regent să-l întâlnească pe Napoleon și armata lui în Paris, neînarmat și singur.

– Închide ochii, te rog.

O mai privi o dată strîmb, apoi făcu cum îi spuse.

Hotărîtă să-și controleze magia și să-și impresioneze soțul, Joy își înălță bărbia și își reprezintă în minte un han ca acelea pe lîngă care trecuseră. Imaginația ei

creă clădiri din lemn și ferestre largi, care aruncau o strălucire gălbuie și călduroasă de lumină de bun venit asupra zăpezii spulberate de vînt. Văzu un gard de piatră care separa hanul de șirul de ulmi și o potecă lucioasă și înghețată care șerpua prin pajiștea din spațele hanului.

Se opri, pierzîndu-și brusc concentrarea, cînd își dădu seama că trebuia să-și pocnească degetele, ceva ce era imposibil cît timp Alec îi ținea mîinile în ale lui. Deschise ochii și se trezi privind chipul încordat al soțului ei. Ochii îi erau închiși, expresia semănîndu-i cu a cuiva pe care îl doare foarte tare stomacul.

– Trebuie să mă prinzi de încheieturi ca să-mi pot pocni degetele.

Cu ochii închiși el își mută mîinile la încheieturile ei și le apucă strîns.

Joy își închise din nou ochii. Acum unde am rămas? se întrebă ea. Ah, da, la ploi și la poteca înghețată. „În jurul nostru totul e alb”, incantă ea. „Trebuie să găsim un loc mai cald. Du-ne pe amîndoi cît mai curînd, spre locul pe care îl vād în gînd”. Își pocni degetele.

– Fir-ar al naibii!

Și simți cum mîinile lui Alec alunecă de pe încheieturile ei.

– Alec! Joy îl căută înnebunită prin peisajul înzăpezit.

– Aici! se auzi un strigăt răgușit.

Încă înfoclită în jacheta de piele, făcu o întoarcere stîngace spre vocea lui. Un pîlc de ulmi bătrîni acoperiți de zăpadă ieșeau afară din troienele uriașe; arătau ca niște fantome înfigîndu-și ghearele spre nori. Crengile lor încărcate de zăpadă foșniră și o rafală de zăpadă se rostogoli la pămînt. Capul argintiu și acoperit de chiciu-

ră al lui Alec apăru dintre copaci în timp ce-și croia drum printre ei, pelerina prinzîndu-i-se de crengile joase.

Joy îl auzi bombănind. Cizmele lui alunecară brusc pe zăpada umedă și pe gheață, și se apucă cu mâinile de una dintre crengi. Sunetul lemnului trosnind, răsună în tăcerea de iarnă urmat de înjurături.

– Oh, Sfinte Sisoie! Joy își acoperi gura cu o mînă care tremura de frig și îl urmări cum patinează în josul digului pe posteriorul lui de duce, cu creanga încă în mînă și pelerina fluturînd în jurul lui. Rămase pe loc arătînd uluit. Apoi ochii lui cercetară zona, oprindu-se în final asupra ei și fixînd-o plini de furie.

– Unde... este... hanul?

Joy privi în jurul ei, văzînd doar coline formate din troiene de zăpadă, copaci îmbrăcați în alb și cărarea înghețată pe care se afla ea. Își mușcă buza și se uită atentă în sus spre pîlcul de copaci în speranța că va zări un acoperiș, un horn. Nu se vedea nimic, decît cerul cenușiu acoperit de nori albi.

– Nu sînt sigură.

– Ce dracu' vrei să spui, nu ești sigură? Credeam că ne duci spre cel mai apropiat han.

– Așa aveam de gînd, spuse ea, dinții începînd să-i clănțane.

– Atunci unde e afurisitul ăla de han?

– Păi, vezi tu Alec, uneori vrăjile mele se cam încurcă puțin.

– Ce? strigă el, provocînd căderea unui moman de zăpadă peste capul lui.

Joy tresări speriată și îl urmări cum își scutură zăpada de pe cap cu energia unui cîine de vînătoare ud.

– Se încurcă puțin?

Respirația lui deveni foarte stăpînită, foarte adîncă și foarte puternică. După o clipă de tensiune privi în jos la creanga pe care încă o strîngea în pumn și o aruncă deoparte cu o expresie plină de dezgust. Expresia încă mai era pe chipul lui cînd își întoarse ochii spre ea.

– Explică-mi.

– Uneori fac greșeli.

– Greșeli? Se luptă să se ridice în picioare.
Ea dădu din cap.

– Ți-a trecut prin minte că ți-ai găsit un moment al naibii de potrivit ca să mi-o spui? Păru să tremure și privi în jur la nesfârșitele troiene de zăpadă.

– Am vrut să-ți fac o bucurie.

El își frecă o mână de frunte.

– Înțeleg. Arăta de parcă începuse să numere, exact așa cum făcea și MacLean. Se opri din numărât și Joy crezu că-l vede tremurînd de frig. Ai vrut să-mi faci o bucurie zbîrnîindu-ne în mijlocul pustiului?

– Îmi p-pare r-rău, șopti ea, frigul pătrunzîndu-i pînă la piele. Sînt sigură că hanul e-e prin apropiere. Mi l-am reprezentat atît de perfect.

– Ți l-ai reprezentat?

– Păi,... ah... Își frecă brațele și se uită la toată zăpada rece și umedă cu o senzație de groază.

– Vorbește! Acum!

O privire pe furiș aruncată feței lui și cuvintele îi țîșniră pe gură.

– Trebuie să-mi reprezint în minte mai întîi locul spre care vreau să merg și...

– Fir-ar al naibii! strigă el, scuturîndu-se de zăpadă cu mișcări furioase. Se uită la ea apoi la zăpada din jurul lor și mormăi. Nu-i de mirare că am intrat într-o încurcătură. Mintea unei scoțiene.

– Mă jignești.

– Iar eu sînt jignit de toată această... Își flutură mîna prin aer și lovi marginea pelerinei. Ridică privirea încrun-tîndu-se și o trase din copac cu o smucitură feroce. Sînt ducele de Belmore. Ducele de Belmore!

– Nu a fost decît o greșeală. Încercam să salvez viețile noastre.

Alec își aruncă pelerina pe umeri tremurînd din nou.

– Și de ce oare nu mă simt eu salvat? Făcu un pas amenințător spre ea. Ne aflăm noi într-un han plăcut și cald? Nu... Sîntem în mijlocul...

Un trosnet puternic străbătu aerul. De data asta nu era vorba de lemn. Ci de gheață.

– Fir-ar al naibii!

Alec se scufundă pînă la coapse în apa înghețată.

Se mai auzi un troznet și el își înălță capul, privirea lui urmărind crăpătura care își croia drum spre locul unde stătea Joy.

– Nu te mișca, Scottish! Își înălță mîna. Orice faci, dar nu cumva să te miști!

Joy urmări îngrozită cum gheața pe care se afla începu să se fărîmițeze bucățică cu bucățică dînd la iveală apa fatală de dedesubt. Disperată, închise ochii, trase jacheta mai bine în jurul ei încercînd din răspuț să-și reprezinte malul și pe Alec.

– Nu! strigă el. Nu-ți încerca magia!

Era prea tîrziu. Joy își pocni degetele.

Gheața de sub ea trosni dintr-o dată. Deschise larg ochii. Gheața se scufunda. Mîna lui Alec se întinse spre ea. Cu cealaltă se ținea de o creangă de copac. Joy se scufundă în apa rece, jacheta agățîndu-se de o bucată de gheață, mînușile ei alunecînd în timp ce încerca să se prindă de ceva – de orice. Apa rece îi pătrunse în haine, arzîndu-i pielea ca un foc de gheață. Nu-și mai simțea picioarele, brațele, trupul.

– Alec!

Apa morții îi linse bărbia.

Joy întinse mîna.

Oh, Dumnezeu!

Ultimul lucru pe care îl văzu a fost chipul cuprins de panică al soțului ei.

CAPITOLUL 12

De parcă ar fi fost chemat de diavolul însuși, vîntul se întee, biciuind cu suflarea lui înghețată silueta înaltă acoperită de fulgi de nea care mergea tîrîndu-și picioarele printr-o mare albă și umedă de zăpadă pînă la genunchi. Ducele de Belmore înainta aplecat înainte pentru a se proteja, dar mai ales pentru a-și proteja ducesa – ghemotocul umed, cutremurat de spasme din brațele lui.

– Vorbește-mi, Scottish. Nu adormi. O săltă ușor în brațe și cizma îi alunecă. Se împiedică, mai alunecă o dată, instinctul făcîndu-l să strîngă și mai bine forma umedă și dîrdîind de frig. Reuși să-și recîștige echilibrul.

– Scottish! strigă el. I se păru că strigase încontinuu din clipa în care o trăsese afară din apa glacială, indiferent cît de mult timp trecuse de atunci. O simți mișcîndu-se, slavă Domnului, și își încetini pași înăbușiți de zăpadă, oprindu-se în cele din urmă pentru a privi în jos la fața ei. Dădu la o parte pelerina în care o învelise.

Ochii îi erau închiși și în ciuda încercărilor lui de a-i acoperi fața, pleoapele îi erau ascunse de fulgii de zăpadă. Buzele ei tremurau, la fel ca și micul ei corp ud. Îi schimbă poziția pentru a-i putea atinge fața. Ea nu mișcă. Fulgii de pe pielea ei nu se topeau, atît era de rece.

– Trezește-te! strigă el, sunetul vocii fiind înghițit de setosul vînt de iarnă.

– E a-așa d-de fri-ig, spuse ea printre spasme convulsive.

Vîntul urla străpungînd aerul din jurul lor ca tînguirea unor bocitoare.

– Încă n-am murit. Alec își continuă drumul împingîndu-se prin zăpadă, îmboldit de furie, îmboldit de voință. Același vînt afurisit rupea ca o secure de gheață hainele lor ude. Fulgi de nea se învîrtiră într-o rafală bruscă, iar crengile copacilor se legănau și trosneau sub greutatea zăpezii. O simți cutremurîndu-se în brațele lui.

– Care e numele tău? strigă el. Știa că trebuie să o facă să vorbească, să o țină trează.

– Hmm? murmură ea.

– Numele tău!

– Scottish. Vocea îi era doar o șoaptă hîrîită, sunetul ei furat de vînt.

– Cine ești tu?

– Scottish, repetă ea. Apoi respirația i se rări, deveni ușoară și egală ca cea a cuiva care doarme adînc.

– Trezește-te! Acum! O scutură. Ea nu reacționează. O scutură mai tare. Joy tot nu se mișcă.

– Fir-ar să fie, mormăi el, și studie împrejurimile. Totul era alb – de un alb rece, de gheață. Reușise să găsească drumul – sau cel puțin spera că era un drum. Nu puteai vedea nimic în afurisita asta de furtună. Se împiedicase într-o brazdă și căzuse într-un troian de zăpadă care mai că-i îngropase pe amîndoi. Joy fusese atunci lucidă, se certase cu el ca să o lase să meargă pe picioarele ei. O ignorase, așezînd-o deoparte în timp ce scormonise prin zăpadă pînă găsise urma unor roți.

Peste cîteva clipe se ridicase și privise locul unde o lăsase așezată pe pelerină doar la cîteva pași în spatele lui. Nu era acolo. Puțin mai tîrziu o văzu clătinîndu-se pe drum, cu jacheta desfăcută, atîrnîndu-i pe un umăr și fluturînd în vînt. Știa că era înghețată pînă în măduva

oaselor. Alergă după ea, nevenindu-i să creadă că cineva putea să înghețe și să nu facă nimic pentru a-i fi mai cald.

De atunci – de câteva minute, sau ore, nici el nu mai știa – continuase să-i ducă în brațe trupul ud și tremurând, strângînd-o la piept în speranța că va primi căldură de la el.

Un mic pîlc de copaci se afla în dreapta lui și Alec se îndreptă spre ei. Trebuia să o trezească. La adăpostul copacilor găsi un loc ferit de vîntul mușcător și o depuse pe picioarele ei, sprijinind-o cu un braț pe jumătate amorțit, pelerina fiind încă înfășurată în jurul ei.

Ea se îndoi sub propria-i greutate. Alec o apucă de umeri și o scutură cu putere. Capul ei căzu înainte, ca o floare căreia i se retezase tulpina. Însă apoi gemu. O scutură din nou.

– Joy! Trezește-te!

– Nu Joy, murmură ea. Scottish. Scottish a lui Alec.

– Exact. Cine e Alec? Întrebă el.

– Alec? Ochii ei se deschiseră, luminoși și verzi și atît de conștienți dintr-o dată, încît el crezu pentru o clipă că era doar în imaginația lui. Ce prostie, spuse ea privind direct la el. Tu ești Alec. Îi zîmbi și își puse o mîină țeapănă și rece pe inima lui. Alec al meu.

Alec putu să simtă chiciura de pe mînușa ei. Ca o bucată de gheață pe pieptul lui. Gînditor, îi studie fața o clipă, surprins că mintea ei putea deveni lucidă atît de repede.

– Așa e. Apoi o testă. Cine ești?

Bărbia ei se ridică, foarte sus. Părea să încerce să se uite de sus la el.

– Sînt ducesa de Belmore. Se zbătu să stea singură pe picioarele ei și o făcu cu o izbucnire de energie. Dădu din cap într-un gest regal care ar fi onorat-o și pe prințesa de Wales.

Alec se îndoi sprijinindu-se de un copac plin de pro-

moroacă și își șterse zăpada din ochi. Slavă Domnului. Privi în jos spre drum, ce părea o câmpie albă, fără sfârșit. Începu să respire adânc și regulat sperînd că asta îl va încălzi și îi va da puterea de a continua. Habar nu avea unde se afla, dacă servitorii lui erau prin apropiere, dacă cineva se afla prin apropiere.

Ceva îi lovi piciorul – un pantof! – și el se răsuci.

Soția lui se afla la trei metri distanță, înconjurată de zăpadă albă și rece. Își scoase și celălalt pantof și îl trimise în zbor prin aerul încărcat de ninsoare. Îl lovi în braț.

– Ce naiba faci? se împiedică și căzu înainte când cizma lui atinse pielea alunecoasă și umedă a jachetei pe care ea o dezbrăcase. Un ciorap nimeri în zăpadă în fața mâinilor lui. Alec se ridică în genunchi. Celălalt ciorap căzu lîngă el.

– Oprește-te! strigă el și urmări uluit și îngrozit cum ea își împinge în jos rochia udă leoarcă și apoi o aruncă. Se tîrî spre ea strigînd: Unde naiba îți sînt mințile, femeie?

Joy îi apucă cămașa și se depărtă de el. Alec alunecă pe zăpadă și auzi cum mătasea se sfîșîie. Soția lui se chinuia să își dezbrace cămașa ruptă. Încercă să o ajungă, dar alunecă din nou, și înjură. Zăpada se făcuse mai umedă, mai deasă și mai adîncă, iar el se împinse prin ea.

Ce ființă rațională s-ar dezbrăca goală pușcă cînd e înghețată de frig? Dumnezeuule Atotputernic, ea nu era o ființă rațională. Era o vrăjitoare. Să fie asta un fel de ritual? Își scutură zăpada de pe cap. S-o ia naiba! Se luptă să înainteze prin zăpada groasă.

– Stai pe loc!

Ea se întoarse și îi zîmbi dulce, de parcă ce făcea ea era o glumă sfioasă, făcu un pas înapoi, complet goală, cămașa ruptă legănîndu-se pe un braț gol.

– Scottish! Îți cer să te oprești! Alunecă și căzu din

nou, dar fu mulțumit că îi auzi vocea. Știa acum că delira.

– Alteța Sa îl va întâlni pe Prinny. Răsfățatul, poruncitorul Prinny. Și soțul meu Alec e poruncitor. Dădu ușor din cap, în aparență pentru a întări cele spuse.

Alec încercă și nu reuși să ajungă la ea în zăpada alunecoasă.

– Ce-a mai spus despre Prinny? Oh, da! E gras. Clătină din cap. Alec nu e gras. E arogant. Își duse un deget la buze, apoi șopti: Alec e mult prea arogant. Dar... să ne întoarcem la superstițiosul Prinny! A plecat singur la Paris, știi, a făcut-o într-adevăr. Însă eu îl voi salva pe Napoleon. Atunci nu ne va mai reteza capetele. Alec are nevoie de capul lui cu fire argintii.

Alec își regăsi echilibrul și porni încet spre ea.

Joy își aruncă bluza.

– Uite, prinde-o!

El se feri și se aruncă după ea, căzînd în zăpadă și apucîndu-i picioarele. Joy căzu și ea, începînd să-l lovească.

– Nu! Nu! Sînt o vrăjitoare bună! Ochii ei priveau prin el fără să vadă nimic. Respira greu și sacadat, tot mai tare pentru că se lupta cu el, sucindu-se și răsucindu-se în zăpadă. Picioarul ei gol îl lovi în tîmplă.

– La dracu'! Îi prinse piciorul care se zbătea în aer. Încetează!

– Îmi arde pielea! Nu mă arde! Focul! Pielea mea e pe jărat. Mă arde. Alec! Ajută-mă! În ciuda faptului că delira, încerca să-i scape din mîini, lovindu-l cu celălalt picior. Ajută-mă, te rog, ajută-mă! Nu-i lăsa să mă ardă, te rog. Respirația îi deveni hohote de plîns.

– Mică idioată! O să mori de frig!

– Nu mi-e frig. Ard, ard...

– Stai liniștită! O țintui cu trupul lui. Nu ești în foc. Ea continua să se zvîrcolească sub el, apoi dintr-o dată hohotele încetară și ea rămase nemișcată și tăcută – ca un cadavru.

Alec o scutură.

– Trezește-te!

Ea căzu la loc în zăpadă, fără vlagă, cu pielea rece.

– Scottish! Trezește-te! O trase spre el trecîndu-și brațele ude în jurul ei și legănînd-o. Sînt eu, Alec.

Ea nu se mișcă.

– Alec al tău. Vorbi blînd, dar o scutură din nou.

Nimic. Își puse obrazul pe pieptul ei gol. Era rece ca gheața. Își ținu respirația, ascultîndu-i bătăile inimii. Nu-și auzi decît propria inimă zvîcnind cu putere. Încercă din nou. Nimic. Închise ochii, concentrîndu-se, ascultînd un semn de viață.

Se auzi o bătaie slabă și o urmă din ceea ce se rugă să fie o respirație.

Se chinui să ajungă la haine, stîngaci, în genunchi, ducele de Belmore cu ducesa lui nemișcată, goală, strînsă la pieptul lui ce fremăta agitat de un braț rece și tot mai slăbit. Zăpada se depunea mai groasă, mai tăcută, la fel de sinistră ca și tăcerea soției lui.

Se întrebă dacă urma să moară, apoi dacă va muri și el.

Se sili să alunge acest gînd din mintea lui. Un duce nu murea pentru că se pierduse într-o afurisită de ninsoare. Cel puțin, nu ducele de Belmore. Și nici ducesa lui. Îi înhăță bluza ruptă și acoperită de fulgi de zăpadă și o scutură atît de tare că aceasta pocni ca o împușcătură trasă în aer. Îi vîrî un braț în bluză și apoi se strădui să-l strecoare înăuntru și pe celălalt. Apucînd de marginile zdrențuite, le trase una spre cealaltă.

Urmă apoi rochia de lînă îmbibată de apă. I-o trecu peste cap și încercă să-i vîre brațele înăuntru. Părul ei era ud și doar o masă de gheață castanie. Pielea ei avea o nuanță albăstruie.

Acoper-o, își zise el, cît mai repede. Smuci pelerina din zăpadă și o înfășură în jurul trupului ei mic. Acum el însuși tremura atît de tare că abia se mai putea ține în

genunchi. În clipa aceea își dădu seama că ea încetase să mai tremure de un timp. Instinctul îi spuse că asta nu era un semn bun.

Se târî cu ea în brațe spre locul unde zăceau ciorapii ei – zdrențe înghețate. Îi scutură și se chinui să-i tragă pe picior. Mîinile nu-l ascultau.

Îi căută pantofii. Ninsoarea cădea mai puternic, mai deasă, tot mai repede. Nu putea vedea pantofii. Avea nevoie de pantofii ăia... o știa prea bine. Se târî lîngă copac, se așeză pe călcîi și o puse pe genunchii lui. Apoi se aplecă peste ea, fixînd-o cu pieptul în timp ce scormonea prin zăpada pufoasă.

Groapa se mări, zece centimetri adîncime, douăzeci lățime, înainte să găsească un pantof de piele, să-l golească și apoi să încerce să-l tragă pe piciorul ei țea-păn. Își blestemă mîinile care tremurau, pentru că nu putea face ceva atît de simplu, de important.

Atunci îi observă tălpile și picioarele. Deși corpul ei era fără vlagă, moale, ca un trandafir veștejit de vînt și vreme, mușchii din picioare îi erau inexplicabil de încordați. Îi frecă, încercînd să-i facă să se relaxeze, apoi încercă din nou și reuși să-i tragă pantoful.

Încă o dată scormoni prin zăpadă căutînd disperat, ca un nebun, de parcă pantoful pierdut simboliza șansa lor de supraviețuire. Trebuia să-l găsească... trebuia... trebuia.

Vîntul biciui zăpada de pe copaci. Aceasta căzu jos acoperind groapa. Alec înjură cu voce tare, un strigăt ascuțit în aerul tăios, adresat lui Dumnezeu sau diavolului, nu-i mai păsa cui. Nu știa decît că trebuie să găsească acel pantof.

Mîna lui cuprinse ceva și mai că plînsese de bucurie. Goli zăpada din pantof și îi masă din nou piciorul mic, apoi îl forță să intre în pielea tare, înghețată. Trase pelerina și se uită la chipul ei, atît de nemișcat.

– Nu muri. Nu se poate să mori. Ești ducesa de

Belmore. Mă auzi? Nu vei muri. Se ridică în picioare cu ea în brațe și peste câteva clipe porni împleticindu-se pe drum, chinuindu-se să străbată zăpada care ar fi putut îngropa întreaga Londră.

Rafalele încetaseră. Alec porni în sus spre o colină, zăpada ajungându-i acum pînă la brîu. Dinții îi clănțăneau, dîrdîia de frig, și cu toate astea efortul pe care îl făcea înaintînd cu greu prin zăpadă îl făcu să transpire. Simțea cum picăturile de sudoare i se scurg pe gît, brațe și spate. Înghețau pe pielea lui făcînd să-i fie și mai frig.

Ar fi vrut să strige după ajutor, dar era un duce. Un duce nu-și arăta emoțiile, nu putea și nu trebuia să o facă.

Vîntul continua să fie un bici sinistru de aer înghețat. Mai rece decît orice își putea el aminti, mai rece decît cel mai rece lucru pe care îl cunoscuse vreodată – vocea aspră și neînduplecată a tatălui său.

„Tu ești moștenitorul, Alec. Tu!” spunea tatăl său. „Într-o zi vei ajunge duce. Un Belmore nu plînge. Oprește-te, Alec! Nu ai nevoie de nimeni. Ai înțeles? De nimeni. Un duce Belmore nu rîde. Rîsul e pentru proști. Un duce nu are nevoie de nimeni și de nimic. Ai înțeles? Da? Emoțiile sînt pentru proștii cei slabi. Tu ești un Belmore. Nici un Belmore nu este prost. Nu ai nevoie de nimeni. Ești un Belmore... un Belmore...”

Alec înlemni, vocea tăioasă răsunîndu-i în minte de parcă nepăsătorul său tată s-ar fi aflat în fața lui. Trase în piept aerul rece străbătut de vînt. Deschise ochii așteptîndu-se să vadă fața tatălui său. Nu văzu decît o pată albă, neclară. Ninge din nou.

Ceva îi apăsa plămîinii. Capul îl durea. Era obosit, mai obosit ca niciodată în viața lui. Nu putea și nu voia să doarmă sau să se oprească.

Ajunse în vîrfurile colinei și se prăbuși căzînd pe spate și alunecînd puțin în jos cu soția lui pe piept. Încă o mai

strîngea în brațe, cînd se opri din alunecat de cealaltă parte a colinei. Respiră greu și închise ochii, capul alunecîndu-i într-o parte, lăsîndu-se pradă epuizării și elementelor naturii.

Ciudatul sunet depărtat al unul clopot pătrunse în ce mai rămase din luciditatea lui.

– Aici, șopti el crezînd că strigă. Belmore... sîntem aici.

S-ar putea să fie cineva care îi căuta. Trebuia să-și deschidă ochii, dar pleoapele erau grele și reci. Voia să înghită, dar nu avu putere. Chiar și interiorul gîtului îi era rece și uscat.

Auzi din nou clopotul. Mugetul unei vaci. Voci îndepărtate. Un cîntec, un rîs liniștit, atît de slab încît se întrebă dacă nu era doar în mintea lui. Încercă să-și ridice capul. Nu-și mai simțea mușchii gîtului. Nu se putea mișca.

Vor muri.

Brațul îi zăcea peste soția lui – o greutate nemișcată, îmbibată de apă, peste trupul lui stors de puteri.

Ducele și ducesa de Belmore, morți de frig într-un loc neștiut de nimeni.

Undeva, în adîncurile minții lui, o parte din el se lupta cu inevitabilul, o parte din el refuza să se dea bătută. Dacă renunța, nu era altceva decît un copil sensibil, care nu va ajunge niciodată un duce de Belmore în ochii reci și neîndurători ai tatălui său.

Reuși cîmva să-și mai întoarcă puțin fața și mușcă din zăpada udă. Se topi în gura lui, prelingîndu-se prin gîtul uscat, amintindu-i că încă mai erau în viață. Cu un ultim efort, o ultimă încercare de a supraviețui, își înălță capul de pe pămîntul acoperit de fulgii de nea și își forță ochii să se deschidă.

Văzu puțin, doar un alb cețos.

I se păru din nou că aude dangătul unui clopot. Trase aer în piept și își scutură ușor capul. Zăpada căzu în mici grămezi din orbitele ochilor lui.

Apoi văzu – lumina de un galben auriu revărsându-se prin ferestrele înguste ale unui mic han, acoperișul lui de stuf îmbrăcat într-o manta de zăpadă.

– Dumnezeule Atotputernic, Scottish, hanul... Își strînse soția mai tare la piept și se ridică clătinându-se, dar căzu din nou. Se întoarse cu ea încă lipită de el și o târî cîteva pași spre han. Greutatea lui îndesă destul zăpada pentru a-și înfige cizmele în ea, ca să-și mențină echilibrul. Ajunse în genunchi, se împiedică și căzu peste ea. Soția lui gemu ușor, dar gemu.

– Am găsit hanul. Trezește-te! Fir-ai să fii, trezește-te!

Se ridică într-un genunchi, ținînd-o mai strîns decît orice altceva în viața lui – și reuși să stea în picioare.

Șchiopătă. Se clătină. Dar înaintă, micșorînd distanța pînă la ușa hanului pe ultimii trei metri aerul expirat blocîndu-i vederea, trupul lui fiind amorțit, rece și funcționînd numai Dumnezeu știe cum.

Umărul lui se lovi de ușa solidă. Nu se deschise. Dinăuntru de auzeau voci înăbușite, rîs și muzică. Ridică un picior și găsi destulă putere ca să împingă ușa cu el, apoi intră legănîndu-se în taverna tăcută dintr-o dată.

– Ajută-ne, spuse el, nevăzînd nimic altceva decît căminul uriaș și focul care ardea înăuntru. Frig... foc... soția mea.

Alec porni spre foc cu Scottish în brațele lui înghețate. Simțind căldura căzu în genunchi, ținînd-o încă strîns la piept. Înainte de a se prăbuși, rosti cu voce răgușită.

– Ești ducesa de Belmore. Nu vei muri.

O pereche de mîini mari și puternice îl apucară de umeri.

– Stai liniștit, te-am prins, se auzi o voce aspră și groasă.

Cineva încerca să i-o ia pe Scottish din brațe, dar el refuză să- i dea drumul.

– Nu! Trebuie să o încălzesc. Focul...

– Las-o. Îi țin pe amîndoi, spuse vocea. Mîinile încetară să o mai tragă pe soția lui. Apoi vocea spuse: Adu mai multe pături și mai pune lemne pe focul de sus.

Alec auzi picioarele cuiva tîrîndu-se pe podea, scîrțîitul unor scări, o ușă trîntindu-se, trosnetul focului, apoi aceleași picioare tîrîndu-se într-o cameră de deasupra lui. Apoi se trezi ridicat de un trup masiv, iar arșița focului îl izbi în față. Îi arse pielea și îi uscă respirația, însă știa că de așa ceva avea nevoie. O ținu mai strîns pe soția lui.

– Poftim, stai jos. Trebuie să mi-o dai.

– Nu!

– Calmează-te, Alteță.

Pelerina grea cu crustă de gheață îi fu ridicată de pe umeri și înlocuită cu o pătură groasă și călduroasă.

– Nu te ocupa de mine. Ea trebuie să stea la cald.

– Va trebui să-i dai drumul. Ar fi mai bine să-i scoți hainele.

Alec privi spre voce și privirea lui încețoșată se limpezi. Văzu un bărbat voinic cu un nas cît un cartof, și păr galben strălucitor, care îi atîrna peste umeri. Omul îi studia cu ochi șireți.

Dinții lui Alec începură să-i clănțane în gură. Încercă să se oprească, dar nu putu și începu să tremure.

– O voi face eu.

Omul îl cercetă neîncrezător.

– Poți să urci scările?

Alec dădu din cap și încercă să stea în picioare, dar genunchii îi erau atît de înghețați că se îndoira sub el. Mîinile bărbatului îl apăsară pe umeri.

– Mai bine lasă-mă să te ajut. Îl conduse sprijinindu-l pe scările șubrede care scîrțiau. Ai grijă la grinda din tavan, îl preveni el ferindu-și capul și trăgîndu-l pe Alec spre o ușă îngustă. Aici. Deschise ușa.

Camera era mică, dar era foarte cald de la focul care ardea în căminul din fața patului. Alec își recăpătă

rapid puterea de judecată, ca și puterea de a-și mișca mâinile și picioarele înghețate.

Înghenunchie în fața căminului lăsînd ca pătura să-i cadă de pe umeri. Își așează soția nemișcată pe ea, apoi, nerăbdător, își trase mănușile înghețate de pe mâini.

– Trimite sus o cameristă și cheamă doctorul.

– Nu există femei aici și nici doctor.

– Fir-ar al naibii. Alec smulse jacheta cu crustă de zăpadă de pe soția lui. Mîinile îi erau încă atît de amorțite, că nu simțea răceala jachetei. Are nevoie de ajutor. Auzi și el disperarea din vocea lui uscată.

– Dezbrac-o de zdrențele astea ude. Uite, te ajut și eu.

– Nu! O voi face eu. Singur. Privi în jos la ea, doar o pătură ușoară în jurul ei. Nū mai sînt alte pături? O acoperi cu a lui.

Ușa scîrțîi deschizîndu-se și un pitic cu barbă albă intră în cameră, purtînd pe brațele lui durdulii un maldăr de pături de lînă vechi și subțiri. Merse clătinîndu-se spre locul unde se afla Joy și puse păturile lîngă ea, studiînd-o cu ochi ciudați și pîncauți. Apoi ieși din nou din cameră.

Alec o ridică pe Joy pe acele pături subțiri apoi se îndreptă spre pat și trase jos cearceafurile. Bărbatul cel vînjos îl privi bănuitor, apoi spuse:

– Trebuie să te dezbraci de hainele acelea.

– Mai întîi soția mea. Alec apucă marginile saltelei mari din paie și încercă să o tragă jos din pat. Frigul își spusese cuvîntul. Nu mai avea aproape deloc putere în mîini care îl furnicau cu mii de înțepături ascuțite.

Uriașul veni lîngă el apucînd de o parte și bombănind ceva despre încăpățînarea englezilor în timp ce-l ajuta să mută salteaua lîngă foc. Alec o așează pe Joy deasupra, apoi se uită la fața albă a soției lui. Se lăsă în genunchi lîngă ea și simți cum o altă pătură o acoperă.

Nu spuse nimic, doar se luptă să-i scoată hainele pline de apă.

Bărbatul înalt rămase aplecat deasupra lui, urmărindu-l. Alec se chinui cu rochia udă. Se opri brusc și privi în sus încruntat foarte hotărât – un adevărat duce de Belmore.

– O voi dezbrăca eu. E soția mea.

Bărbatul îl măsură o clipă apoi porni spre ușă. Nemulțumit de stîngăcia mâinilor sale, Alec se uită la rochia udă, apoi apucă bucăți din ea și o rupse în două.

– Dacă așa vrei, mormăi bărbatul și deschise ușa. Se opri și se întoarse spre duce. Îți aduc un vas cu apă ca să-l încălzești la foc. Vei avea nevoie de apă fierbinte.

Conștient de faptul că avea nevoie de așa ceva, dar nefăcîndu-i nici o plăcere să o recunoască, Alec ridică ochii și dădu din cap. Bărbatul închise ușa, iar Alec sfîșii restul hainelor lui Joy. Pantofii erau două bucăți de gheață lipite de sărmanele ei picioare reci. Dacă nu ar fi existat ciorapii ar fi trebuit să-i taie pantofii. Pielea ei avea o nuanță alb-albăstruie din cîte își putu da el seama în graba lui de a o înfășura în păturile subțiri. Stînd așa lîngă ea, îl cuprinse o senzație de totală absurditate. Din clipa în care vrăjitoarea asta dăduse buzna în viața lui, toate îi scăpaseră de sub control. Nimic nu mai era așa cum trebuie.

Studiind-o cum zăcea întinsă în fața lui, înfășurată în pături, pe jumătate înghețată, pe jumătate vie, sau poate moartă, ceva tresări în el, ceva adînc și neliniștitor, iar în confuzia de moment avu o vagă presimțire că nimic nu va mai fi ca înainte. Gîndul acesta îl răscoli și nu-i diminuea deloc acest nou sentiment de vulnerabilitate.

Se aplecă și trase de cizmele lui înghețate. Bărbatul blond se reîntorsese cu un vas cu apă. Alec se uită în sus și îi întîlni privirea. Uriașul trase un cuțit de la brîu. Timp de un minut plin de încordare nici unul din ei nu

mișcă. Alec își dădu seama cât de precară era situația lor – un han izolat, iar în jur doar zăpadă. N-ar fi fost o ironie a soartei să fi supraviețuit frigului doar ca să fie uciși de un gigant în căldura unui han pașnic?

O pereche de ochi cenușii și pătrunzători se uitau la el, evaluându-l cîntărindu-l, aproape citindu-i gîndurile. Apoi bărbatul își feri ochii, îngenunchie lîngă picioarele lui Alec și tăie marginile cizmelor lui. Alec se relaxă.

Piticul intră cu o tavă pe care se găseau castroane cu supă aburindă și niște pîine. Puse tava jos lîngă foc apoi plecă la fel de repede și tăcut pe cît venise. O veche balama scîrțîi în tăcerea din cameră.

– Aici sînt lemne. Bărbatul blond arătă spre o ladă mare de pin. Acum te lăsăm, spuse el pornind spre ușă, cizmele lui izbind podeaua de lemn ca și niște copite ale unui cal de povară.

– Mulțumesc, spuse Alec încet – cuvinte rareori rostite de ducele de Belmore.

– Ești binevenit, Alteță. Și îi lăsă singuri.

Alec controlă starea lui Joy, coborîndu-și urechea spre buzele ei și ascultîndu-i respirația. Era încă foarte slabă. Se dezbracă de propriile haine ude, se înfășură într-o pătură și se îndreptă pe picioare țepene și pline de furnicături pentru a îngenunchia lîngă soția lui – vrăjitoarea.

Ducesa de Belmore era o vrăjitoare. Ideea în sine i se părea de neînțeles. Crezuse că zilele petrecute de parte de ea îi vor diminua senzația că avea un coșmar.

Scena de pe acoperiș îl convinsese de cu totul altceva. Trăia un coșmar.

Din clipa în care îl convinsese de adevăr, mintea lui o considerase ca pe ceva ireal, inuman. Și atunci făcu ceea ce făcuse întotdeauna – își împinse emoțiile la o parte și analiză rațional întreaga situație. Își dădu seama că nu putea face nimic. Se căsătorise cu ea de față cu martori, iar de divorț sau anulare nici nu putea fi vorba.

Era un Belmore. Avea nevoie de moștenitori. O va trata așa cum trata toate celelalte lucruri în viață. Își va asuma răspunderea și îi va porunci să fie normală. Atunci poate că o va putea considera o femeie obișnuită.

Privi în jos la pielea ei palidă. Îi atinse obrazul. Era rece, moale, rigid. Joy nu era un coșmar; era reală. Și, vrăjitoare sau nu, era soția lui. Nu putea schimba asta și Dumnezeu să-l ajute, o mică parte ciudată din ființa lui nici nu voia.

Deși nu-i plăcea să o recunoască, era atras spre ea de o puternică și neclară dorință pe care nu o mai întâlnise niciodată și căreia nu-i putea porunci să dispară. Se ținuse departe de ea, gândindu-se că se simțea atras din cauza unui descântec, al unei vrăji făcute asupra lui.

Pînă acum. Abia dacă mai exista viață în ea, nici vorbă de puteri magice. Și totuși simțea aceeași nevoie copleșitoare de a fi aproape de ea, un impuls irezistibil de a o atinge.

Îi frecă între degete părul ud, amintindu-și de bogăția lui castanie și de felul cum se legănase pe spatele ei. Îi atinse obrazul, buzele. Da, era reală. Acesta nu era un coșmar. Se însurase cu o vrăjitoare cu chip de înger. Se uită la acel chip, atinse moliciunea obrazului ei.

Ea nu reacționează la atingerile lui.

Mai înfășură o pătură în jurul ei și rămase lîngă ea, urmărindu-i buzele palide, părul ud, respirația slabă. Habar nu avea cît timp trecuse. Doar stătu acolo urmărindu-i respirația, de parcă s-ar fi temut că ar fi încetat dacă și-ar fi întors ochii.

Ce prostie din partea unui duce englez.

Se forță să se miște. Verifică apa din vas. Era caldă. Înmuie cîteva zdrențe în ea, le stoarse, apoi foarte ușor, îi spălă fața și gîtul – o treabă pe care nu o mai îndeplinise pentru nimeni altcineva.

Culoarea reveni în obraji ei după cîteva atingeri

blînde ale cîrpelor calde. Îi înfășură una în jurul părului rece și umed apoi trecu la mîinile ei, conștient că extremitățile erau cele mai expuse degerăturilor. Îi spală fiecare mînă privind liniile unice din palmele și degetele ei, unghiile albe și degetele mici feminine, atît de diferite de mîinile lui mari. Nu mai observase niciodată pînă acum mîinile unei femei, dar le studie pe ale ei, și mai avu încă o reacție ciudată. Se simți stîngaci, diferit și dintr-o dată foarte conștient de mărimea lui, de sexul lui.

Trecu la picioarele ei, spălîndu-le, ținîndu-le în mînă, privindu-le cu adevărat și dîndu-și seama cît erau de mici și cît de umană era soția lui. Și niciodată în cei douăzeci și opt de ani de viață nu se simțise Alec Castlemaine, duce de Belmore atît de tulburat și stîngherit.

CAPITOLUL 13

La cererea lui Neil, viconte Seymour, capitolul treisprezece a fost omis. Știți, aduce ghinion...

CAPITOLUL 14

Joy plutea între două lumi – cea a lucidității, în care era frig și prea multă durere, și acel loc în care nu simțea nimic, nici durere, nici frig, dar unde nu era nici viață, nici raze de soare, nici mirosul proaspăt al pinilor, nici flori cu culorile lor minunate. Nici Alec.

– Scottish.

Încercă să-i spună ceva, orice, dar nu-și găsi vocea. Îl simțea aproape, respirația lui caldă atingându-i fața. O liniște. Încercă cu disperare să-și miște buzele. Erau crăpate și uscate.

– Ce? spuse el. Nu te aud.

– Alec... Cuvântul îi zgârie gâtul.

– Sînt aici.

Se chinui să-și lingă buzele, dar nu reuși.

– Așteaptă puțin, spuse el și simți o cîrpă caldă și umedă ștergîndu-i gura.

– E frig, e atît de frig, șopti ea.

– Știu. Cîrpa o atingea la fel de blînd pe cît îi vorbea vocea lui răgușită.

– Ia-mă în brațe.

Îi simți ezitarea, apoi auzi foșnetul păturii și Alec era lîngă ea. O ridică și o așeză peste el. Simți forța fiecărui mușchi, tendon și os, atît de diferite de moliciunea ei și atît de calde. Nu purta cămașă, și ea își plimbă degetele prin părul de pe pieptul lui. Alec trase o pătură peste ei, apoi își puse brațele în jurul ei, strîngînd-o într-un cocon protector de carne bărbătească tare.

Alec, de data asta eu am nevoie de magia ta, își zise ea. Peste o clipă îi era cald, simțindu-se reală și vibrantă, de parcă viața ei se scurse din el spre ea.

Alec era cald – raza ei de soare. Respiră mirosul lui, curat și fin – pinii ei. Își sili ochii să se deschidă și privi în albastrul adînc, de miez de noapte a ochilor lui. Inima ei zîmbi pentru că buzele nu o puteau face. Alec... Dintr-o dată lui Joy nu-i mai era așa de frig.

– E mai bine. Mîna lui îi mîngîie fața.

Joy încercă să-i răspundă, dar nu ieși nici un sunet.

– Ce? întrebă el. Din nou îi simți respirația în păr.

Ea își puse palma rece pe inima lui și reuși să șoptească:

– Sărută-mă.

Alec se uită la ea. Îi simți reținerea, privirea. Apoi îi atinse bărbia, o ridică și o înclină spre gura lui. Buzele lui le atinseră pe ale ei, atît de ușor, ca niște petale.

Joy gemu nemulțumită.

El se retrase, o întrebare apărînd în ochii lui.

– Ca înainte, șopti ea, mîngîindu-i inima. Mă încălzește pe dinăuntru.

O sărută cu patimă. Iar ea gustă ceea ce iubea – pe Alec al ei.

Peste un timp, Joy se mișcă, refuzînd să dea drumul viselor, basme minunate, care se terminau cu pînțesa și prințul ei cu păr argintiu dansînd pe acoperișul castelului său acompaniați de harfa unui înger și flautul lui Pan.

Îi era cald, cu adevărat cald, se rumenea pe dinăuntru, dar nu era sigură dacă această senzație de arșiță era provocată de foc sau de amintirea sărutului lui Alec. Era ultimul lucru pe care și-l amintea clar, cum el o săruta, pentru că gustase tot ce iubea înainte de a adormi în cercul protector al brațelor lui calde, adîncită în visele ei.

După încă cîteva minute de amintiri tăcute, acea parte a minții ei care plutea spre o lume care era exact așa cum îți doreai – se umplu de bucuria visării, de speranțe și dorințe împlinite. Pe jumătate adormită, pe jumătate trează, simțind că Alec era în apropiere, își deschise ochii. Totul era în ceață. Clipi de mai multe ori, apoi își întoarse capul.

Luminat de voalul alb al razelor de lună, Alec stătea în picioare la o fereastră îngustă în celălalt capăt al camerei întunecate. Privea afară. Cămașa lui albă atîrna afară din pantalonii de un galben închis, pătați de noroi și rupti la un genunchi. Frumoasele lui cizme lustruite fuseseră tăiate pe marginea dinăuntru și atîrnau înafară. Franjurii aurii care le împodobiseră nu mai erau acum decît niște fire zdrențuite și subțiri, de parcă ar fi fost roase de Beezle.

Un braț lung era întins în sus iar mîna lui se sprijinea de marginea superioară a chenarului ferestrei. În celălaltă mînă ținea o ceașcă sau o cană, ceva din care bea din cînd în cînd dus pe gînduri. Joy îi studie poziția, amintindu-și cum mîinile calde bărbătești îi mîngîiaseră fața, apăsînd pielea ei rece cu cîrpe ude și calde, un obraz cu barba aspră lipit de pieptul ei cînd el îi ascultase bătăile inimii, o voce blîndă care îi tot spunea că e

ducesă și în consecință nu poate face ceva atît de prostesc, cum ar fi să moară.

Își amintea cum încercase să-i spună că nu era decît obosită, nu moartă, dar după cîteva cuvinte bolborosite care refuzaseră să se formeze pe buzele ei uscate, nimic nu mai avu importanță decît supa sărată pe care i-o servi cu lingurița în gură. Își aminti gustul pîinii înmuiate în supă, și sunetul vocii soțului ei poruncindu-i să mănînce.

Era greu să ți-l imaginezi pe ducele de Belmore făcînd pe doica. Privirea ei se întoarse la el și se folosi de această șansă pentru a-l studia. Părea să fie adîncit în gînduri, și se întrebă la ce se gîndea. Bineînțeles că mereu se întreba la ce se gîndea el. Pentru că fața lui rareori arăta vreo emoție, cu excepția furiei – pe asta o văzuse cam de prea multe ori – niciodată nu-i putea ghici gîndurile.

Ce-ar putea gîndi un duce? În mintea ei apăru imaginea lui stînd pînă la genunchi în apa înghețată și întrebînd-o unde dracu' se afla hanul. Apoi își aminti de expresia îngrozită de pe chipul lui cînd în sfîrșit își dăduse seama că era într-adevăr o vrăjitoare. Imaginea aceea îi dădu răspunsul căutat: probabil că se gîndea că ea reprezenta o problemă, problema lui.

Puțin învinsă, puțin rușinată, privi la salteaua pe care era întinsă, observînd mlădițele subțiri de fîn și paie care ieșeau afară din pînza veche. Pipăi cu degetele un mic fir de pai care stătea singur.

Joy se simțea ca acel fir. Scăpase prosteste de la locul lui sigur, pentru a se rupe și a se trezi pe un teritoriu vast și necunoscut. Oftînd ușor, îl aruncă în aer. Nimeri în foc și dispăru imediat în flăcările albastre și fierbinți. Se încruntă, fără să-i placă analogia care îi trecu prin minte – un fir de pai mistuit de foc.

Nu-și dorise altceva decît să-l impresioneze cu o incantație care să-i transporte pe amîndoi într-un han

călduros și confortabil. Nu ceruse prea mult. Uneori vrăjile ei se încurcau atît de tare, încît începea să se întrebe care anume era scopul ei în această viață. Apoi privi spre el. Să fie Alec motivul pentru care ea exista în această lume confuză de fericire și tristețe?

Suspinînd, trase mai strîns pînă la bărbie păturile grele și călduroase. Mușchii ei învinețiți o dureau protestînd pînă și la aceste mișcări ușoare și Joy tresări. Își simțea trupul zdrobit – ca atunci cînd căzuse pe scările turnului vîînd o mătură care zbura singură. O aduse la viață într-o încercare negîndită de a curăța prin magie podeaua din turn – o sarcină care fusese pedeapsa ei pentru o altă greșeală.

Au existat atît de mult ghinioane în acea perioadă neîndemînică din viața ei încît nu și-o putea reaminti decît pe cea mai memorabilă și dureroasă. Și încă cît de dureroasă. Săptămîni în șir vîîntăile ei nu se vindeca-seră după ce se rostogolise în jos pe cincizeci de trepte de piatră.

Nu era ușor să fii o vrăjitoare tînără, chiar dacă deprinderile veneau în mod natural. În cazul lui Joy ascensiunea spre adolescență a fost albastră – vîîntă. Și se părea că de aceeași culoare va fi și ascensiunea ei spre condiția de femeie. Se uită din nou la Alec și toți anii de vrăji greșite și accidente rușinoase dispărură ca prin ceață în lumina soarelui. Era ceva așa de logic – ei doi împreună. O știa la fel de sigur ca și cum cineva i l-ar fi întins pe una din tăvile de argint Belmore și i-ar fi spus „Poftim, acest bărbat îți aparține – este țelul existenței tale, motivul pentru care trăiești. Are nevoie de tine.”

La acest ultim gînd ochii ei se închiseră și buzele îi schițară un mic zîmbet. Se lăsă din nou purtată spre lumea ei de minunății, un loc fără dureri ale trupului sau ale inimii, o fermecată lume de vis unde incantațiile unei vrăjitoare reușeau perfect, unde un duce frumos cu fire

argintii în păr zîmbea și transforma noaptea în zi pentru ea, și unde dorințele puteau într-adevăr să devină realitate.

Alec trăia în plin coșmar.

Era sigur de asta. Gigantul și piticul dispăruseră. Îi căutase, îi strigase, așteptase, dar nimeni nu mai era acolo, și după cum arătau lucrurile, nimeni nici nu mai trecuse pe aici.

În dulap nu se găsea nici o haină, și nu exista nici un semn că cineva locuia sau locuise aici. Mobila obișnuită a unui han se afla acolo împreună cu cratițele și vasele din bucătărie, dar nici un om sau vreun obiect aparținând unui om. Știa că îi văzuse pe acolo pe cei doi, fir-ar al naibii, îi simțise. Cineva încercase să o tragă pe Joy din brațele lui. Vorbise cu gigantul.

Privirea lui nedumerită se opri asupra ferestrei. Nu văzu nimic altceva decît zăpadă albă și geamuri aburite. Nimeni nu ar fi plecat pe o astfel de vreme. Însă cei doi dispăruseră.

Se îndreptă spre cămin și privi în jurul lui prin încăpere. Se vedeau mese vechi și crăpate, dar nici o băutură. Nu existau butoaie cu bere și nici căni sau carafe, nimic decît o încăpere neocupată cu mese și scaune, o vatră și o mică grămadă de lemne lângă ea.

În viața lui nu gătise nimic. De fapt intrase în bucătăria de la Belmore doar o dată sau de două ori, pe vremea copilăriei.

Se opri în fața raftului și studie atent și îngrijorat zarzavaturile cu aspect atît de brut. Era un bărbat inteligent, rațional el. Conducea moșii, discuta puncte ale legilor în Casa Lorzilor, și era un nobil de seamă al regatului.

- Însă țărani găteau. Femeile găteau. Nobilii regatului nu găteau.

Cîntări în gînd această idee, apoi ajunse la o concluzie perfect logică și masculină. Cu siguranță că și el o putea face la fel de bine, fără îndoială cu mult mai bine...

- Trebuie să mănînci, Scottish. Trezește-te.

Joy gemu, apoi simți cum Alec o ridică așa că era din nou la pieptul lui și era un piept atît de protector și cald. Își puse mîna pe inima lui și adormi din nou.

- Să nu dormi. Nu își permit.

- Așa de obosită... reuși ea să murmure.

El o scutură puțin.

- Trebuie să mănînci.

Ea oftă și deschise gura, apoi profită de ocazie și își puse brațele în jurul lui ghemuindu-se mai aproape de el.

- E bine.

Da, se gîndi ea, e foarte bine. Își puse mîna pe inima lui și oftă ușor.

- Uite, niște supă.

Joy simți metalul cald al lingurii pe buzele ei, apoi lichidul cald umplîndu-i gura. Se înecă întorcîndu-și capul de la pieptul lui cald. Apoi tuși, înghiți și mai tuși de cîteva ori. Respiră adînc și se strîmbă din cauza gustului scîrbos, se uită la el nevenindu-i să creadă că poate fi atît de crud. El stătea perfect nemișcat și studie supa o clipă.

- Trebuie să mănînci.

- Nu vreau. Se prăbuși înapoi pe saltea și trase păturile mai strîns în jurul ei.

- Trebuie să mănânci.
- Ea scutură din cap.
- Nu.
- Ești soția mea și îți poruncesc să mănânci.
- Are gust de pământ.

El înlemni, dar ea era prea slăbită și prea obosită ca să se certe cu el. Putea să fie cât de arogant dorea, dar ea nu va mânca fiertura aceea respingătoare. I-o și spusese și închise ochii scăpîndu-i expresia jignită care apăruse pe chipul lui cînd se uită la cana cu supă. După cîteva secunde de tăcere puse o bucată de pîine lîngă ea și cu cana în mînă ieși din cameră.

Joy se trezi în mirosul fumului de lemne arse. Își deschise ochii și urmări limbile flăcărilor croindu-și o potecă albastru-portocalie în sus spre horn. Era un foc mare care trimitea valuri de arșiță ondulînd spre ea. Își întoarse capul spre fereastră așteptîndu-se să-l vadă pe Alec. Nu era acolo. Însă privirea ei plină de speranță întîlni lumina albă a zilei care pătrundea în cameră topind geamurile înghețate.

Se ridică în capul oaselor, tresărind cînd mușchii ei protestară dureros și privi în jurul ei. Alec nu era acolo. Își strînse mai bine pătura în jurul ei, simțindu-se dintr-o dată foarte singură, vulnerabilă și foarte goală sub pături. Cercetă încăperea și își găsi hainele înșirate pe un scrin de lemn de lîngă fereastră. Încercă să se ridice, o acțiune prostească care trimise durerea mușchilor nefolosiți pînă în picioare, de parcă s-ar fi umplut de roiuri de albine.

Se lăsă să cadă la loc peste grămada de pături, simțindu-se și mai neajurorată. Își frecă picioarele goale pînă cînd deveniră parcă mai normale, apoi încercă din nou să se ridice, de data asta cu succes. Cu un mers stîngaci, de rață beată, se împletici, încă înfășurată în pături, pînă la hainele ei.

Cît de repede putu, scotoci printre hainele ei, găsindu-și cămașa ruptă, o zdreanță sfișiată. Se dădu un pas

înapoi, cu o mînă ținînd pătura iar cealaltă îndreptată asupra cămășii. „*Oh, cămașă urîță cu fundă albastră*“, incantă ea, „*întoarecete din nou la forma ta originală*“.

Cămașa dispăru cît ai zice pește! Joy se holbă șocată la locul unde se aflase. Veni mai aproape și văzu o gogoasă de mărimea unui ou de rîndunică. Aplecîndu-se peste gogoasă văzu micul vierme de mătase mișcîndu-se înăuntru.

– Nu la acea formă originală, murmură ea.

Încercă din nou... Închise ochii, reprezentîndu-și în minte o cămașă nouă. „Îmi trebuie o cămașă doar pentru mine, exact ca aceea pe care o văd în minte!“

Își pocni degetele ca totul să meargă bine și deschise ochii. Cămașa ruptă zăcea acolo, la fel ca înainte. Oftă, zicîndu-și că era încă prea slăbită și puterile ei magice, care oricum nu erau grozave, suportau consecințele.

Luă cămașa, se uită la ea o clipă, apoi, fiind o scoțiancă econoamă din cap pînă în picioare, o îmbrăcă invers, gîndindu-se că era mai bine așa decît să plece fără ea. După cîteva minute și multe, multe împiedicări și zvîrcoleli, reuși să îmbrace rochia verde de cașmir, ruptă și șifonată, pe care o prinse ca să nu cadă de pe ea cu două agrafe, ciorapii scorțoși, cîndva albi, și pantalonii tari albastru-verzui. Își desfăcu părul din cocul încîlcit, și trecu degetele prin el tresărind de durere. Renunță în cele din urmă, și-l încolăci în jurul mîinii fixîndu-l de cap cu cîteva agrafe.

Încet, deschise ușa așteptîndu-se să vadă holul îngust al unui han tipic englezesc. În schimb dădu cu ochii de un mic palier și niște scări abrupte. Ieși afară din cameră, închizînd cu grijă ușa în urma ei cînd auzi de sub scări sunetul înfundat al vocii lui Alec. Se apucă bine de bara grosolană și încet și cu grijă, cam nesigură de picioarele ei, coborî scările înguste. Pe la jumătatea drumului reuși să-i înțeleagă cuvintele. Se opri și ascultă.

– Ducele de Belmore ajuns numai Dumnezeu știe unde. Nici un afurisit de servitor. Ce fel de han o mai fi și ăsta?

Joy așteptă un răspuns. Nu veni nici unul. Cu cine vorbea? Nu se auzea decît izbitura puternică a ceva metalic. Mai coborî pe furiș cîteva trepte, își vîrî capul sub o grindă joasă și văzu umerii largi ai lui Alec aplecați peste vatra din bucătărie. Nu mai era nimeni altcineva în cameră.

Ducele de Belmore vorbea singur – singur. Auzi metalul frecîndu-se de metal, apoi zgîrieturi de cremene... un puternic fîsîit.

– Fir-ar al naibii!

Flăcări albastre țîșniră în sus spre hornul de cărămidă ca un foc în aer liber. Alec se depărtă de explozia din vatră, zgîindu-se la foc – aruncîndu-i căutătura ducală, fără îndoială. Ușa cuptorului se deschise brusc din cauza suflului de aer fierbinte și se izbi de cărămidă. Flăcările se ridicau pînă la cuptorul pentru pîine.

Parcă ar fi fost una din vrăjile ei într-o zi foarte proastă. Dar era nimic în comparație cu înfățișarea lui.

Urechile, gîtul, mînele suflecate, brațele, partea din față a cămășii, pieptul, șorțul de piele care îi acoperea pieptul, și o bună parte din păr erau acoperite cu făină. Mîinile îi erau vîrîte într-un aluat plin de cocoloașe. Alteța Sa, distinsul nobil – și excesiv de manieratul duce de Belmore arăta ca un măscărici.

Joy nu se putu abține. Chicoti.

El ridică privirea spre ea. În clipa în care ochii lor se întîlniră, pe chipul lui apăru un licăr de surpriză și o fărîmă de ceva care ei îi tăie respirația. Arăta într-adevăr mulțumit, foarte mulțumit, însă expresia de mulțumire dispăru atît de repede, încît ea nu fu sigură că o văzuse. Aproape că păruse fericit să o vadă. Cu inima zvîcnindu-i plină de speranță, Joy îi studie ochii întunecați, dar nu mai văzu decît obișnuita răceală.

– Te-ai făcut bine. Alec păși spre ea, fața rămânându-i neschimbată.

Ea dădu din cap, apoi coborî ultimele două trepte și îi întoarse privirea. După o clipă în care s-au uitat foarte serios unul la celălalt, Joy zîmbi. Fața lui era mînjită de făină acolo unde își ștersese fruntea de prea multe ori cu mîinile pline de aluat. Nu se bărbierise, iar bărbia și falca erau negre din cauza țepilor și prăfuite cu făină. Cu toate astea încruntarea lui îi era foarte bine cunoscută.

– Ce faci? întrebă ea privind în jurul lui.

Umerii lui se înălțară – obișnuita lui atitudine de „eu-sînt-ducele” – înainte de a o anunța aspru:

– Pregătesc mîncare.

Joy mai făcu cîțiva pași spre el și văzu o masă de lemn într-un colț. În centrul ei se afla o uriașă bucată de ceva care, cu un munte de imaginație, ar fi putut fi luat drept aluat pentru pîine. Avea mărimea unui cimpoi, și se afla într-o stare – tristă – în mijlocul a doi centimetri de făină.

– Înțeleg.

El se ținu la fel de drept și nemișcat ca o stîncă celtică.

– Pîine.

Alec se întoarse și se uită la bucata de aluat. Era pentru prima oară cînd Joy îi văzu dispărînd siguranța de sine. Arăta stingherit și absolut deloc încrezător. Soțul ei cel orgolios habar nu avea ce făcea, așa că se oferă să-l ajute, imaginîndu-și că va putea să-l convingă să-i dea voie să vrăjească ceva.

– Ah, știi să gătești? În vocea lui se simți ușurarea deși ea nu observă nici o schimbare pe chipul lui.

Acum, Joyous Fiona MacQuarrie Castlemaine, ducasă de Belmore, în parte scoțiană, în parte engleză, și în parte vrăjitoare, era orice, dar nu proastă. Nu va lăsa să-i scape o șansă atît de neașteptată ca

să-l impresioneze. La urma urmei, șansele ei de pînă acum au fost rare și la mare distanță.

Spera doar ca fața ei să nu trădeze gogoșii mititei pe care urma să-i toarne. Nu știa să gătească, dar de obicei putea să zbîrnîie un prînz delicios. Respiră adînc, ochii i se măriră și îi dădu drumul.

– Da, știu.

– Bine.

Se părea că Alec nu reușise să iasă afară destul de repede din șorțul prins la brîu. Nu se mai mișcase atît de repede de cînd dăduse foc covorului din salon. Se uită la ea, iar Joy se strădui să arate cît mai serioasă. După expresia lui era sigură că dăduse greș. Parcă se mai înălță un pic – foarte ca un duce – apoi azvîrli șorțul pe masă, stîrnind un nor de făină.

– Mă ocup de foc, spuse el.

Joy privi spre focul care duduia în vatra din bucătărie. Privirea lui o urmă pe a ei.

– De focul din camera mare. Făcu o întoarcere militară și ieși din bucătărie. Peste cîteva clipe Joy auzi bufniturile lemnului căzînd pe grătar.

Se răsuci spre cameră și studie mizeria și merindele sărăcăcioase. Traversă camera și examinează legumele. Măcar dacă ar fi putut să-și folosească magia. Însă soțul ei nu se va lăsa prostit.

Se apropie de masă, scutură șorțul, îl legă, apoi puse niște legume pe masă. Făina era peste tot. Privi în jur și zări o mătură proptită de un vas pentru bătut untul aflat într-un colț întunecat.

Să îndrăznească? Se simțea mai puternică, și anul trecut reușise în sfîrșit să stăpînească controlul asupra măturilor. Își întinse gîtul ca să vadă ce făcea Alec. Era cu spatele la ea și își pierdea vremea cu focul.

Repede, Joy se uită la mătură, își îngustă ochii ei strălucitori și spuse:

– Vino. Mătura făcu doi pași nesiguri spre ea apoi se

opri. Mai aproape, se gîndi  a. Aruncă încă o privire furiș în direcția lui Alec,  i  i coborî vocea: *Vino.*

Mătura se izbi de ea lovindu-se de masă.

– Te sim i bine?

Joy tresări la sunetul vocii lui Alec. Se întinse ca să se uite din nou la el. Era tot îngenunchiat l ng  foc dar privea în direcția ei.

– Am scăpat ceva.

El dădu din cap  i  i continuă treaba. Joy se uită la mătură  i z mbi, apoi se aplecă  i șopti: *„Vezi făina de pe jos? Adun-o, te rog frumos. Fă-o în tăcere  i oprește-te c nd Alec apare.”*

Mătura șterse făina de pe masă provoc nd cîtiva mici nori albi, apoi dans  în jurul mesei, adun nd într-o grămadă făina de pe jos. Joy z mbi, apoi aruncă pe masă legumele l ng  aluatul de p ine, crea ia lui Alec. Studie bucata uriașă apoi se întoarse spre cuptorul de pâine de deasupra vetrei. Se întoarse din nou  i încercă să ridice aluatul. Nu putea ține în m inile ei dec t jumătate din el, cealaltă jumătate at rn ndu-i peste braț.  l puse la loc,  i îndreptă degetele spre el  i le  nv rti.

Aluatul se t r  ca un vierme p n  la marginea mesei. Poate că era prea greu ca să se miște doar la porunca degetelor. Ridică m na  i spuse:

– Sus!

– Fir-ar al naibii!

Oh, nu... nu din nou. Str mb ndu-se privi în camera mare, a tept ndu-se să-  vadă so ul plutind în aer.

Alec era bine înfipt în podea, aplecat peste mica grămadă de lemne de l ng  cămin.

– Afurisitele astea de lemne nu vor să se aprindă. Probabil că sînt prea verzi.

Joy oftă u ur t , apoi văzu aluatul încă plan nd deasupra mesei. Arătă cu degetul spre cuptor  i șopti: *„Du-te! Coace-te!”*

Viitoarea p ine zbură în cuptorul de cărămizi iar u a

de fier se închise zdrăngănind. Mătura se opri și rămase nemișcată în mijlocul camerei. Joy o apucă exact în clipa în care Alec trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre scări.

– Totul e în regulă? o întrebă el.

Ea dădu din cap și schiță ceea ce sprea să fie un zîmbet inocent.

– Trebuie să aduc niște lemne uscate de sus, spuse el, apoi se opri lângă scări aruncându-i o privire ciudată. S-a întâmplat ceva?

Joy se căzni să abordeze un zîmbet liniștitor.

– Nu. Își clătină capul. Doar făceam un pic de curățenie. Ridică mătura.

El mormăi ceva și urcă scările. Joy îi urmări cizmele tăiate dispărînd sus și se aplecă din nou peste masă. Îl auzi intrînd în camera de sus. Lucrează repede, își zise ea, apoi se încruntă la grămada de făină și își pocni degetele: „*Dispari!*”

Făina dispăru cît ai clipi din ochi. Zîbind mîndră de sine, Joy își frecă mîinile și hotărî să se apuce de legume. Tocmai născocea o incantație pentru curățarea legumelor, cînd Alec porni în jos pe scări. Se aplecă pe sub grinda de sus, ținîndu-se cu mîinile de balustradă și privind-o ciudat.

– Lemnele au dispărut.

Ea ridică ochii spre el, o senzație de neliniște coborîndu-i în stomac-ea o bucată de aluat. Se zgîi la tavanul de deasupra ei. Ochii lui se făcură puțin cam prea bănuitori. Așteptă o clipă apoi întrebă:

– Ai văzut o grămadă de lemne acolo sus cînd te-ai trezit?

– Nu-mi amintesc, spuse ea, în mintea ei apărînd stiva de lemne frumos aranjată lângă cămin. Ai văzut vreun cuțit pe aici prin bucătărie? Îi întoarse spatele și începu să cotrobăie prin bucătărie, închizînd și deschizînd dulapurile cu talentul dramatic al unei actrițe.

Urmă o lungă tăcere. Apoi el îi răspunse:

– Nu. La ce îți trebuie un cuțit?

– Ca să curăț legumele, spuse ea, vîrîndu-și mîna într-un sertar, dar neîndrăznind să-i întîlnească privirea întrebătoare.

– Să le cureți? mormăi el. Cine s-ar fi gîndit la așa ceva?

Joy privi în sus și-l văzu încruntîndu-se la legumele de pe masă. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei și dintr-o dată umerii lui se făcură foarte dreapți înainte de a se întoarce. Trebuie să mai aduc niște lemne, spuse el și ieși din cameră.

Joy rămase nemișcată și se uită în sus la grinzile din tavan respirînd ușurată că nu dispăruse tot acoperișul casei. În sfîrșit, după ce mai scotoci printr-un dulap găsi două cuțite. Îl luă pe cel mai mic și se apropie de masă. Se uită la legume și știu că va trebui să le curețe fără aportul magiei ei. Avea o presimțire că era deja bănuită. Spălă legumele într-un vas cu apă, apoi le uscă cu o cîrpă mică pe care o găsise în căutările ei.

Curăță coaja groasă a unui nap, fredonînd un cîntec din copilărie și gîndindu-se la minunata cină pe care ar fi putut-o mîncă dacă și-ar fi folosit magia. Ar fi putut face să apară rață la tavă cu sos de portocale, morcovi înăbușiți cu felii mici de ceapă, cartofi cu smîntînă, și biscuiți cu unt.

Hmm!

Dintr-o dată lui Joy i se făcu o foame de lup. Unt, își zise ea. Ei bine, de asta avea nevoie pîinea lor. O cută îi încreți fruntea. Fără îndoială că Alec va observa dacă ea va face să apară untul. Se întoarse spre vasul de bătut untul care se afla în colț. Își lovi gînditoare degetul de bărbie, apoi se îndreptă spre el și îl trase în mijlocul camerei. Ștergîndu-și mîinile de fustă, ieși din bucătărie și îl găsi pe Alec.

– Vino să vezi ce am găsit.

El puse jos un braț de lemne și o fixă cu o privire care spunea: „Acum ce mai e?” Ea zîmbi. În cele din urmă el își clătină capul și o urmă în tăcere în bucătărie.

– Uite. E un vas de bătut untul.

– Mda. Bănuiesc că așa ceva trebuie să fie, recunosc eu, evident deloc impresionat.

– Putem să facem unt! Își frecă mâinile nerăbdătoare.

– Nu-mi amintesc să fi văzut nici un fel de smîntînă.

– Aceste e un han, nu? Trebuie să existe un hambar, sau poate că sînt vaci în grajd. Nu au toate hanurile grajduri?

– Sînt convins că acesta nu e un han ca toate celelalte.

– Te-ai uitat afară?

– Cred că tu ar trebui să te uiți afară.

Joy traversă camera pînă la fereastră și șterse sticla. Nu văzu decît zăpadă, troiene albe de zăpadă, ce se ridicau pînă dincolo de marginea ferestrei. Umerii ei căzură învinși și se întoarse spre el.

– M-am gîndit doar că pîinea ta ar avea un gust mai bun dacă am avea unt. Rămase pe loc tăcută. Îi simți privirea și ridică ochii pentru a-i studia chipul colțuros.

Alec trase adînc aer în piept și își trecu mîna prin păr, mormăind ceva despre a îngheța de frig din nou. Peste o secundă se îndreptă spre pelerina care atîrna pe un scaun. O îmbrăcă și porni spre ușa de afară.

– Unde pleci?

– Există o clădire dincolo de curtea pentru trăsuri. Bănuiesc că trebuie să fie un hambar sau un grajd, sau o combinație între ele. Am auzit clopotul unei vaci cînd am dat peste locul acesta, așa c-ar putea să existe o vacă acolo.

– Oh, bine! Îl urmă țopăind într-un picior. Unde e mantaua mea?

El se opri brusc, se întoarse încet, privind-o de-a lungul nasului lui nobil.

– Tu rămîi aici.

– De ce?

Fața lui arăta că era în căutarea răbdării.

– Pentru că zăpada e prea mare iar tu stai pe picioarele tale doar de câteva minute.

– Dar vreau untul, așa că ar trebui să merg cu tine.

– Nu.

– Nu sînt decît cîtiva metri.

– Nu.

– Dar...

– Nu sînt obișnuit ca poruncile mele să fie puse sub semnul întrebării. Dispăruse bărbatul care studiasse pîinea atît de consternat și în locul lui apăruse ducele arogant. Întinse mîna spre clanță. Amintindu-și de acel mic moment de slăbiciune din bucătărie, Joy schimbă tactica.

– Știi să mulgi o vacă?

Alec se opri în plină mișcare, mîna lui apucînd strîns clanța ușii. Parcă se scurse o viață întreagă pînă îi răspunse.

– Mantoul tău e în cealaltă parte a camerei.

Încîntată de succesul ei, Joy scoase pîinea din cup-tor, apoi alergă și își îmbracă mantoul, nerăbdătoare să iasă afară înainte ca lui să-i treacă prin cap să o întrebe dacă ea știa cum să mulgă o vacă.

Au pășit afară. Zăpada era atît de înaltă, că îi trecea de talie. Nefăcînd parte dintre cei care se lasă înspăimîntați de un pic de zăpadă, Joy porni prin ea. El îi luă brațul și ea dădu să protesteze, cînd o ridică în brațele lui – poziția ei preferată. Inima începu să-i bată într-un ritm exaltat, și își prinse mîinile în jurul gîtului lui, își lăsă capul pe umărul lui larg, zîbind și rezistînd tentației de a fredona.

Alec greșea atît de mult. Nu ar fi înghețat niciodată cît timp s- ar fi aflat în brațele lui.

După câteva minute visătoare au ajuns într-un grajd rece și umed. Alec o puse jos și se scutură de zăpadă în timp ce ea privi în jur. Mirosul de fîn ud și mucegăit se amesteca cu duhoarea înțepătoare a balegii de vacă și a găinașului de păsări. Joy se strîmbă din nas în timp

ce ochii ei se obișnuiau cu lipsa luminii. Auzi cotcodăcitul câtorva găini.

– Uite. Avem ouă!

Privirea lui urmă degetul ei întins spre o căruță ruptă umplută cu fîn, în care își făcuseră cuibul mai multe găini pricăjite. O vacă albă și dolofană ieși greoi dintr-un colț întunecat, clopotul de la gît zăngănind monoton.

– Oh, privește! Are clopoțel. Mie îmi plac clopoțelii, ție nu? Oftă visătoare și se gîndi la clopoțel, clopote și zurgălăi, dar cel mai mult la brațele vînjoase ale ducelui de Belmore.

Vaca rămase pe loc holbîndu-se la el, clipind din ochi. Mugi. Joy suspină și alungă din minte fanteziile ei. Se întoarse spre Alec. Acesta o privea arogant. Vaca clipi. Nici unul nu se mișcă să o mulgă.

Pînă la urmă el își dezbracă pelerina și o atîrnă de un cîrlig de lîngă ușă apoi o ajută pe ea să-și scoată mantoul.

– Spune-mi de ce ai nevoie, spuse el, și voi vedea dacă pot să găsesc.

De ce avea ea nevoie era să știe cum să mulgă o vacă. Se foi cîteva clipe, apoi întinse mîna să mîngîie vaca, zicîndu-și că ar fi bine să facă cunoștință cu ea. După cîteva mîngîieri își regăsi curajul ei de scoțiană.

– Am nevoie de o găleată.

– Bine. Alec începu să caute prin grajd.

Joy se aplecă spre vacă.

– Ar fi bine dacă m-ai ajuta, șopti ea.

Vaca își înclină capul într-o parte și se holbă la ea cu ochi mari și bovini.

– Vreau să-mi impresionez soțul, așa că ar fi foarte drăguț din partea ta dacă ai colabora, spuse ea, mîngîind spatele larg al vacii. Animalul își mișcă urechile.

Se auzi un pocnet și sunetul metalic al tăbliei.

– Ți-am găsit găleata. Și un scăunel.

– Un scăunel? Ah, bine, spuse ea, apoi șopti către vacă. Te rog. O mai mîngîie o dată înainte ca Alec să vină lîngă ea punînd jos găleata și scăunelul.

Joy încercă să arate plină de încredere în timp ce se așează pe scăunel, apoi își mișcă degetele, așa cum făcea înainte de a încerca o vrajă deosebit de complicată, la care s-ar putea să recurgă dacă treaba nu-i reușea. Privi atentă sub burta plină a vacii, apoi puse găleata sub uger.

– Ai ceva împotrivă dacă mă uit și eu?

Joy sări ca arsă la auzul vocii lui Alec deasupra umărului ei.

– Nu. Întinse mâinile sub vacă și apucă două din acele chestii care atârnavă. Brațele ei erau așa de scurte, că obrazul i se sprijinea de pielea albă, mătăsoasă a vacii. Vaca mugii și Joy tresări. Trase. Nu se întâmplă nimic.

Strînse. Vaca își flutură coada.

– Nu iese nimic, spuse Alec.

– N-am mai muls o vacă de mult timp. Mai strînse o dată dar nu se întâmplă nimic.

– De când? Vocea lui era suspect de calmă.

Joy întoarse capul și murmură în pielea vacii:

– De douăzeci și unu de ani.

După o clipă el spuse:

– Tot nu merge. Se aplecă să privească sub vacă. Ai avut multe vaci în Scoția?

– Nu.

– Cîte?

Ea nu-i răspunse, însă simți că el pricepuse șiretlicul.

– Ai spus că știi să mulgi o vacă.

– Nu chiar. Își trase mâinile în poală, le împreună ca pentru rugăciune și rămase așa privind la ele. De fapt te-am întrebat dacă tu știi să mulgi o vacă.

– Am presupus că asta înseamnă că tu știi.

Ea înălță din umeri.

– Am crezut că va fi ușor, recunosc eu. Aș putea să-mi încerc puterile magice dacă tu...

– Nu!

– Dar...

– Nu, am spus! Făcu câțiva pași încoace și încolo în spatele ei mormăind ceva despre coagularea laptelui. Se opri și se lăsă pe vine lângă ea. Nu poate fi atât de greu. Își frecă un deget de buze în timp ce se gândea la cum se mulge o vacă. Le strîngi?

– Da, răspunse ea. Privește. Apucă din nou de uger și trase. Vezi? Nimic.

– Mai încearcă o dată.

– Poate că sînt astupate, sugeră ea și își aplecă fața lângă al lui. Întoarse una din mamele în sus ca să-i vadă vârful. Tu vezi ceva?

– Nu. Se aplecă mai aproape.

– Nici eu.

Joy întoarse în sus cealaltă mamelă.

– Dar acum? Trase ușor.

Un șuvoi de lapte țîșni pe lângă ea.

– Oh, uite! spuse ea pe un ton plin de veselie. Am reușit! Am reușit! Se întoarse spre Alec.

De pe fața nobilă a ducelui de Belmore laptele se scurgea picătură cu picătură.

– Oh, Sfinte Sisoe! Își acoperi gura cu o mînă și privi îngrozită cum laptele se prelingea de pe nasul lui aristocratic, bărbia arogantă, și roind în jos pe gîtul lui.

Nu se putu abține. Chicoti.

– Îmi pare rău. Mai chicoti o dată. Sincer îmi pare rău. N-am... adică... arăți atât de...

El se încruntă la ea, întreg trupul înțepenindu-i din cauza mîndriei rănite.

– Atît de... cum?

Nici măcar aroganța lui nu o putea opri să nu rîdă.

– Așa de nătîng. Oh, Alec! Nu se mai putu abține să nu-i dea drumul. A împrășcat chiar pe lângă mine și pleosc! Iar tu arătai așa de serios, dar nici măcar un duce nu poate arăta serios cu laptele picurîndu-i de pe față, iar mie... iar mie... Se opri din rîs și privi direct în ochii lui orgolioși. Își puse o mînă peste a lui și i-o mîngîie. Iar mie îmi placi, chiar și cu lapte pe față.

O expresie ciudată de surpriză și curiozitate apăru pe chipul lui. Se mulțumi doar să o privească, spasmul din obraz dispărînd încet, furia slăbindu-i. Orgoliul era însă prezent, însă în privirea lui apăru o sclipire de moment care îi dezvălui dorința lui ascunsă.

Joy era atît de fericită să o vadă, încît zîmbi. Avea nevoie de ea, iar acest adevăr tocmai îl nimerise în plin. Alec întinse mîna atingîndu-i ușor obrazul cu degetele. Ochii lui se fixară asupra gurii ei și deveniră serioși. Îi mîngîie buzele, dezmierdînd alunița de deasupra lor. Joy cunoștea privirea asta, iar inima începu să-i bată tot mai tare. Sărută-mă... sărută-mă... sărută-mă...

Știa că și el o dorea. Aerul aproape că vibra. Promisiunea din ochii lui îi făcu buzele să se depărteze, și se aplecă înainte în clipa în care mîinile lui alunecară spre gîtul ei, trăgîndu-i gura spre a lui.

Punîndu-i o mînă în jurul gîtului, și-o trase pe cealaltă acolo unde îi era locul, pe inima lui, simțind-o zvîcnind în același ritm cu a ei. În momentul acela buzele lor se întîlniră. Gurile se deschiseră în același timp, iar brațele lui o cuprinseră lipindu-i trupul fierbinte de al lui.

Cealaltă mînă a lui alunecă spre ceafă și îi ținu gura prizonieră. Își înclină capul și limba i se cufundă înăuntru, umplîndu-i gura.

O sărută. Monstrul dispăruse.

Vaca se mișcă, și Joy auzi dangătul clopotului de la gîtul ei, însă prea puține mai aveau importanță acum pentru că știa că este exact locul în care trebuie să fie.

ADEMENIREA

**„La culcare!...
Ce s-a făcut, făcut rămîne.
Hai la culcare, hai!”**

Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 15

Alec auzi clopotul și își dădu seama că nu era locul în care ar fi trebuit să fie. Brusc, puse capăt sărutului, împietrindu-și inima pentru a ignora micul geamăt de surpriză al soției lui. Ochii ei erau încă închiși, buzele despărțite și umede. Simți atât de puternic forța cu care îl atrăgea spre ea, încît nu s-ar fi mirat să vadă un lanț legîndu-i unul de altul. Gîndul acesta îl făcu să mai respire încă o dată adînc. Apoi se trezi privind în doi ochi de puștoaică verzi și visători. Incapabil să reziste, ridică degetul spre gura ei, trecîndu-i-l peste conturul buzelor, apoi atinse mica aluniță de deasupra lor. Doar cu un zîmbet îl făcea să uite atât de mult, atât de ușor.

– Nu aici. Se strădui din răputeri să ignore dezamăgirea atât de evidentă de pe chipul ei. Dezamăgire nu era nici pe departe cuvîntul cu care ar fi descris ceea

ce simțea acum. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să și-o facă a lui, aici și acum, cu finul drept pat de nuntă – dar se aflau într-un afurisit de hambar. Ducele și ducesa de Belmore nu se vor împerechea într-un hambar.

Cu o voință de oțel formată în prea mulți ani de singurătate, Alec își ignoră gândurile și arată cu capul spre vacă, care se afla încă lângă ei, rumegînd și dînd din coadă.

– Avem o vacă de muls.

Asta o făcu să zîmbească. Îl privi cu adorație. El se încruntă la ea. Nu voia să fie adorat, fir-ar al naibii!

Ea își feri ochii și începu să se joace cu un fir de fin.

Se purta aspru cu ea, dar își avea motivele lui. Reacția lui în fața ei îl năucea, pentru că nu era ceva ce putea fi controlat cu o poruncă. Și nici nu o putea face să dispară. Ca și cum cu o singură privire îl putea ademeni spre lumea ei ciudată, o lume pe care nu o înțelegea cu nimic mai bine decât cea în care trăia.

Prin minte îi trecu un gând îngrozitor, lovindu-l ca un pumn în stomac. Îi făcuse ea asta? Își folosisese magia pentru a-l vrăji? De aceea nu-și putea el stăpîni nevoia ciudată pentru ea, această patimă? O privi cîteva clipe, conștient încă de acel lanț încordat de dorință.

– M-ai vrăjit?

Ea își înclină capul într-o parte, chipul ei arătîndu-i surpriza.

– Nu.

– Atunci de ce se întîmplă toate astea?

– Toate ce?

– De fiecare dată cînd mă uit la tine vreau să... să mă port ciudat. Cred că mi-ai făcut o vrajă de dragoste. Vreau să o îndepărtezi. Își încrucișă brațele la piept și așteptă. Acum.

Ochii ei sclipiră.

– O vrajă de dragoste?

– Da. Scapă-mă de ea.

– Dar...

– Îți poruncesc să îndepărtezi vraja.

Ea îl privi un timp îndelungat. Vedea cum îi lucrează pe furiș mintea ei de vrăjitoare. Ochii îi scînteiau. În cele din urmă oftă, se dădu bătută și îndrugă ceva de neînțeles, fluturîndu-și mîinile în aer de mai multe ori. El așteptă ca senzația să dispară. Nu dispăru. Joy veni spre el foarte încet, ochii ei rămînînd ațintiți asupra lui. Se opri la cîțiva pași de el, fața ei devenind foarte serioasă, și spuse:

– Trebuie să te sărut ca să îndepărtez vraja.

El înlemni, neștiind la ce să se aștepte.

– Dă-i drumul.

Ea își strecură brațele în jurul gîtului lui și încet se ridică în vîrfurile picioarelor, gura și afurisita aia de aluniță sexy apropiindu-se tot mai mult.

Mîinile ei se mișcară de la gît la obrajii lui în clipa în care buzele ei le atinseră pe ale lui. Alec începu să numere în latină, și totul merse bine pînă cînd limba ei mică și curioasă îi trecu peste buze. Gemu și limba ei pătrunse în gura lui, mîngîindu-l, făcîndu-l să simtă magia. Încercă să numere în greacă, apoi să conjuge verbe în franceză, orice pentru a rezista tentației de a o lua în brațe și a și-o face a lui acolo în fîn.

Într-un final ea se retrase, încet, respiră adînc, și spuse:

– Am terminat.

– A dispărut?

Ea dădu să zîmbească apoi își mușcă buzele.

– Da.

El nu se simțea cu nimic mai altfel.

– Nu mai există vrajă?

– Nu, confirmă ea, apoi îi aruncă unul din zîmbetele alea care îl făceau să-și piardă mințile.

Alec își îndreptă umerii și spuse:

– Să nu o mai faci niciodată. Nu ai voie să mai faci

niciodată o vrajă de dragoste, în special nu mie. Ai înțeles?

– Da, Alec. Stătea sfioasă cu mâinile împreunate și capul plecat.

– Bine. Voi mulge vaca, îi spuse el, așteptând ca ea să se împotrivească. Tu poți să aduni ouă.

Joy înălță spre el ochii ei strălucitori.

– Oh, minunat! N-am mai adunat niciodată ouă! Și tu?

– Nici eu.

Se purta de parcă i-ar fi oferit un dar deosebit. Se aștepta să o vadă în orice clipă bătînd din palme. Îl uluia că găsea plăcere în cel mai neînsemnat lucru. Nu înțelegea, cum nu o înțelegea nici pe ea, așa că renunță să mai încerce, apucîndu-se de ceea ce-și propuse să facă și se așeză pe scăunel încruntîndu-se. După cîteva minute singurul zgomot din hambar era sunetul laptelui izbind găleata de tablă.

– O faci foarte bine. Nu se mișcase.

El ridică privirea, primul lui impuls fiind să-i poruncească să facă ceea ce-i spuse el, dar zîmbea din nou, și o parte înduioșată din el îi ceru să nu-i strice fericirea evidentă care radia pe chipul ei.

– Ești sigură că ai îndepărtat vraja?

– Pe cuvîntul meu de vrăjitoare. Cu fața dintr-o dată serioasă, ridică o mîină în aer.

Inspirînd adînc, Alec deschise gura, dar nu ieși nici un cuvînt. Trebuia să scotocească după acele cuvinte furioase și aspre care în trecut puteau să jupuiască piele de pe persoana căreia îi erau adresate. De data asta cuvintele nu veniră ușor. Trebui să le caute, iar cînd se uită la fața ei mică și nostimă, nu le putu rosti. Mai văzuse și înainte fericirea ei veștejindu-se și își aminti că se simțise de parcă ar fi lovit o pisicuță.

– De ce mă întrebi? spuse ea. O mai simți încă?

– Da.

– Oh. Păi, probabil că trebuie să mai treacă un timp pînă să se atenueze.

El mormăi.

– Ar fi bine cît mai repede.

– Păi... spuse ea, aplecîndu-se pe spate pentru a-și curăța fusta de firele de paie. Trebuie să adun ouăle.

Alec îi urmări mîna trecînd peste fundul ei, și nu spuse nimic pentru că în mintea lui apăru imaginea lui Joy cu părul desfăcut, legănîndu-se pe spate pînă în locul pe care acum îl curăța și mai jos pe coapse, pe coapsele ei goale.

Sunetul șuvoiului de lapte deveni mai accelerat. Se concentrează asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, încordat și stăpîn pe sine, un comportament care îi fusese vîrît în cap de la o vîrstă fragedă și care de la căsătoria lui, se modifica mult prea des.

Ducele de Belmore făcîndu-și probleme din cauza pisicuțelor lovite și a unor bucle castanii? Trase adînc aer în piept și se sili să se gîndească la moșiile lui a căror cîmpuri zăceau acum necultivate, la necazurile cu arendașii și braconierii din ultimul timp, la cea mai nouă manevră a conservatorilor din Casa Lorzilor, la orice, dar nu la melodia veselă pe care o fredona soția lui de cealaltă parte a hambarului.

– Oh, Alec! Hai să vezi! Am găsit ceva!

– Fir-ar al naibii, mormăi el încet și se zgîi la găleata de tablă.

– Vino repede!

Resemnat își șterse mîinile de pantaloni și se ridică, apoi înconjură vaca trezindu-se cu soția lui venind alergînd spre el, luîndu-i brațul și trăgîndu-l după ea spre un colț slab luminat.

– Privește acolo.

Ochii lui se îndreptară spre locul pe care arăta degetul ei întins și văzu lăzi de lemn cu cărți și un cufăr acoperit parțial de paie.

– Ce crezi că ar putea fi înăuntrul aceluia cufăr? Vocea ei era atât de entuziasmată de parcă tocmai ar fi găsit o comoară ascunsă.

– Fără îndoială ceva de care nimeni nu avea nevoie.

– Unde ți-e spiritul de aventură? Hai să-l deschidem.

Nestîmpărul și încîntarea de pe chipul ei au fost prea mult pentru el. Nu le putu ignora. Se aplecă și puse deoparte lada cu cărți legate în piele și foarte prăfuite, și desfăcu zăvorul cufărului. Ridicînd capacul, balamalele scrîșniră ca niște mîțe înfometate, și dintr-o dată capul curios al soției lui apărură în raza sa vizuală.

Joy exclamă încîntată:

– Oh, Sfinte Sisoie! Privește! Scoase afară o pălărie uriașă de catifea roșie, de mărimea unei șei de vînătoare, cu mai multe pene decît un cîrd de struți. Trebui să facă un pas înapoi pentru a nu se trezi cu penele pe față pentru că soția lui o sucea și răsucea în mîinile ei, inspectînd acea monstruoasă așa cum un copil ar inspecta o nouă jucărie. Își azvîrli pălăria pe capul ei mic, ridică bărbia ca să lege panglicile. Făcu un pas înapoi și luă o atitudine afectată. Cum arăt?

Îi dădu pălăriei, care fusese făcută pentru un coc pompadur, un ușor bobîrnac. Pălăria alunecă în jos pînă la nasul ei mititel, penele atîrnînd în jos peste partea din față a burului. Suflă penele din gură și spuse cu o voce înăbușită de pălărie.

– Cred că e puținel cam mare.

Înainte să se poată controla, darămite să se gîndească la ce face, lui Alec îi scăpă un hohot de rîs. Împietri imediat și îl înghiți pe al doilea. Ea își împinse pălăria pe ceafă, și-l privi cu ochii ei verzi mari și curioși.

– Ce-a fost asta?

– Ce anume?

– Zgomotul acela.

– N-am auzit nimic.

– Eu am auzit foarte bine. Parcă erau vițeei-de-mare de pe stînga lui Iona.

– Viței-de-mare?

– Foci.

El își dresă glasul, ținând, încercând să ia o mutră cât mai serioasă.

– Imposibil.

Joy își împinse pălăria pe spate și fața ei iscoditoare se apropie de el. Îi studie ochii.

– Alec... să fie acesta un zîmbet?

– Nici vorbă.

– Cred că ochii tăi zîmbesc.

– Ducii nu zîmbesc cu ochii lor și nici cu nimic altceva.

– De ce?

El îi întoarse spatele.

– De ce nu vrei să zîmbești?

– Debili mintali se plimbă rînjind, nu ducii. Rîsul e pentru proști. Auzi răceala tatălui său în propria voce și întreg trupul i se încordă.

– Cred că rîsul e un dar.

– Nu vrei să vezi ce se mai află în cufăr?

– Vreau să te văd zîbind, murmură ea.

– Și eu vreau să terminăm cu toate prostiile astea ca să ne putem întoarce înăuntru.

– Prostii? Dintr-o dată deveni tăcută, foarte tăcută. Se uită la cufăr. Toată încîntarea dispăruse de pe fața ei expresivă. Mușcîndu-și buzele, îi întoarse spatele, umerii ei lăsîndu-se ușor în jos, oftă de parcă s-ar fi simțit stînjinită, sau mai rău, rușinată. Mă uit puțin la cărțile astea. Te poți uita tu ce mai e în cufăr.

Alec îl urmări umerii ridicîndu-se și coborînd odată cu respirația întretăiată. Își studie vîrfurile cizmelor căuțînd fire de păr de pisicuță și rămase pe loc simțindu-se ca un prost, greoi și neîndemînatic.

Fir-ar al naibii! Îi auzi oftatul adînc și îl ignoră. În cele din urmă privi capul ei plecat și nenorocitul acela de cuvînt îi scăpă pe buze:

– Scottish?

Ea întoarse spre el ochii aceia mari, verzi și învinși acum. Aproape că zîmbi pentru ea, aproape, dar reuși să se stăpînească. Ce dracu' se întîmpla cu el? După un moment de încordare în care avu senzația că ea îl înghițise spuse:

– Voi duce cufărul înăuntru ca să scotocești prin el.

– Da? Chipul ei se luminează. Mulțumesc.

El dădu drumul unei respirații pe care nici nu știuse că și-o reținuse.

– Ești sigură că ai îndepărtat vraja?

– Să mor dacă te mint! Nu există nici o vrajă asupra ta.

Nu văzu nici o înșelătorie pe chipul ei ceea ce-l neliniști și mai mult.

– Crezi că putem împrumuta cîteva dintre cărțile astea?

– Firește. Își luă pelerina de pe cîrlig și o îmbrăcă. Pune-le de-o parte pe cele pe care le vrei în timp ce eu duc cufărul înăuntru.

– Și cada?

– Care cadă? Se întoarse din nou spre ea, închi-zîndu-și pelerina.

– Cea de acolo. Arată cu degetul spre un colț în care se afla o cadă veche, plină cu fîn.

– Și cada, spuse el, îndreptîndu-se spre cufăr și punînd jos capacul.

Îl ridică și trebui să-și înăbușe un geamăt. Afurisitul cîntărea o tonă. Porni spre ușa hambarului, coapsele și brațele simțind fiecare kilogram. O mîină mică îi prinse brațul. Se opri, respirînd în speranța că nu-l va scăpa din mîină. Joy se uită la el cu ochii mari.

– Și asta faci foarte bine.

– Ce fac?

– Duci lucruri în brațe, spuse ea cu mîndrie. Îl mîngîie ușor, apoi alergă spre colțul cu cărțile.

Alec rămase o clipă pe loc, mușchii brațului încordați, întinși din cauza greutateii cufărului, umerii și spattele tremurându-i din cauza tensiunii. Mai respiră o dată, căutînd forța necesară și găsind-o în ceva loc miraculos. Cu capul sus, cu umerii drepți, și cu chipul imobil, porni cu pași mari spre ușă, al naibii de hotărît să transporte pînă în han afurisitul acela de cufăr.

„Întunecatul și primejdiosul duce de Dryden își *struni uriașul armăsar cu spume la gură scrutînd mlaștina neguroasă în căutarea tinerei țigănci. Zări o pată roșie și își îndreptă calul spre stîncă aflată în ceață. La naiba, n-o va lăsa să-i scape. Soarta i-o hărăzise lui! Ceața întunecată se potrivea cu starea lui de spirit, pentru că ea îi rănise mîndria, iar el se va răzbuna ducînd-o în patul lui...*“

– Oh, Sfinte Sisoe! Joy trînti coperta cărții și se uită la titlu: *Fiorosul Duce*. Cred că și de asta am nevoie, murmură ea și o puse deasupra teancului de cărți care părea să se îngroașe cu fiecare carte pe care o lua în mînă. Se uită la celelalte titluri – *Tom Jones*, *Moll Flanders*, *Fanny Hill*, *Robinson Crusoe* – romane pe care nu le citise.

Apoi se întoarse la teancul de cărți pe care le înălăturase – Shakespeare. MacLean îi interzisese să-i citească piesele de teatru, numindu-l un parvenit englez care nu știa absolut nimic despre vrăjitoriile scoțiene.

Joy ridică din umeri și porni spre cada de tablă. O răsturnă. O goli de fîn apoi o trase lîngă teancul de cărți. Se retrase cîțiva pași și își scutură mîinile de praf.

Alec se reîntoarse și privi la micul teanc de cărți.

– Văd că îți place Shakespeare. Începu să pună în cadă cărțile care nu o interesau.

– Oh, nu. Acelea sînt cele care nu-mi trebuie. În teancul celălalt sînt cărțile care îmi plac.

El studie cotorul cărților încruntîndu-se. O luă pe cea de deasupra.

– *Tom Jones*? Nu cred că e o alegere bună.
 – Dar m-am uitat prin ea. E vorba despre un sărman copil găsit.

El nu o băgă în seamă și mai luă o carte.

– *Moll Flanders*?

– Mama ei a fost înmormântată pentru că a furat mâncare înainte ca ea să se nască. Biata de ea. A fost vîndută țiganilor. E prima ei amintire.

Vocea lui deveni mai puternică.

– *Fanny Hill*?

Joy roși.

– Asta arăta... interesantă.

Apoi mai tare.

– *Fiorosul Duce*? Mai că se sufocă pronunțînd titlul.

Joy tresări, dar fiind o fată isteată, tăcu din gură.

– Nu vei citi aceste cărți. O ridică pe ultima și îi citi titlul. Pe asta ai voie să o citești. Îi întinse *Robinson Crusoe*. Și piesele lui Shakespeare. Luă cărțile și le puse în cadă. Își îndreptă spatele și spuse ceva despre lapte, apoi se îndreptă spre vacă.

Joy se uită la cartea din mîna ei. Aruncă o privire pe furiș către Alec văzînd că e în spatele vacii. Repede vîrî *Fiorosul Duce* sub piesele lui Shakespeare și puse deasupra lor cartea aprobată. Și ca să fie sigură, puse peste ele coșulețul cu ouă, apoi se depărtă și rămase pe loc cu mîinile la spate, așteptînd, fredonînd, și încercînd să pară cît mai nevinovată.

Alec înconjură vaca și puse găleata cu lapte în fața ei.

– Poți să o duci singură?

Ea verifică greutatea găleții.

– Da.

O ajută să-și îmbrace mantoul, apoi luă cada cu cărțile în brațele lui puternice și ieșiră din hambar.

Joy se opri în clipa în care au pășit afară. Vîntul încetase și totul era tăcut – tăcerea completă care

deseori se lasă după un viscol. Ca și cum lumea s-ar fi oprit în loc și nu mai exista altceva decât tăcere în tăcere. De pe acoperișul abrupt al hanului țurțurii cădeau ca niște bărbi albe de cristal. Între curtea hanului și râul argintiu înghețat se înălțau copacii pe care furtuna îi acoperise cu o pulbere fină de zăpadă albă. Arătau de parcă ar fi fost înmuiați în zahăr.

Un iepure țopăi prin zăpadă, urmele pașilor lui fiind primul semn de viață într-o lume albă și argintie. Se opri să-i privească, mustățile lui cercetînd aerul în căutarea vreunui pericol, apoi își mișcă urechile lungi și o luă la fugă în spatele copacilor lăsînd o dîră albă în urma lui.

– Oh... nu-i așa că e frumos? șopti Joy încîntară.

– Ce?

– Zăpada. Nu-i venea să creadă că el nu o vede. E un dar al iernii.

– Nici vorbă de dar. Mai degrabă un coșciug. Aproape că am murit în ea.

Joy puse jos găleata.

– Dar privește în jur. Nu vezi cît e de frumos? De parcă am fi într-o lume de basm tăcută, toată numai sclipiri albe și argintii. Crezi că paradisul ar putea arăta așa? Luă o mîină de zăpadă proaspătă și o ridică sus. Dacă o ții sus și te uiți prin ea – vezi? – lumina trece prin ea și zăpada sclipește ca un praf de diamante.

Alec se încruntă.

– Privește, insistă ea.

– Nu văd decît apa care ți se scurge pe braț. Trecu mai departe fără să arunce măcar o privire.

Joy se uită la zăpada care se topea în mîina ei, o aruncă, și își îndreptă ochii spre spatele lui.

– Englez încăpățînat. Enervată de neputința lui de a fi altfel decît un nobil scorțos, luă o mîină de zăpadă, făcu un bulgăre și îl azvîrli drept în căpățîna lui tare. Se simți așa de bine!

Alec se opri, puse cada jos, se întoarse încet spre

ea, ștergîndu-și zăpada de la ceafă. Se holbă la ea de parcă ar fi fost smintită.

Ea mai aruncă un bulgăre. Îl nimeri exact în mutra lui încruntată.

Joy chicoti.

– Fir-ar al naibii! Ce crezi că faci?

– Te lovesc cu bulgări de zăpadă. Îl țintui cu încă unul.

– Nu mi se pare amuzant.

– Mie da.

– Încetează. Acum.

Răspunsul ei a fost să ochească și să mai arunce unul în speranța că el se va relaxa și va arunca unul spre ea.

– Oprește-te. Își șterse zăpada de pe față.

Joy își aminti de modul încrezut în care îi aruncase cărțile. Pierzîndu-și răbdarea, făcu bulgărele cît mai tare, apoi își duse brațul la spate și-l nimeri drept în piept.

– Am spus să încetezi, imediat!

Apoi își aminti de felul arogant în care îi spusese să îndepărteze vraja de dragoste. Strînse bine bulgărele. N-a existat nici o vrajă de dragoste. Îndesă zăpada cît mai tare. Dacă ar fi putut să-l vrăjească ar fi făcut-o de mult. Ar fi fost mult mai ușor decît să tot încerce să-l învețe pe acest bărbat ce înseamnă iubirea. Ridică brațul și aruncă cu putere.

El se feri.

– Îți poruncesc să încetezi.

– Nu te-ai rostogolit niciodată prin zăpadă? Se juca cu un bulgăre mișcîndu-l dintr-o mîină în alta, nehotărîtă încă ce parte a corpului lui să o țintească de data asta.

– Ducii nu se joacă.

– Dar cînd erai copil?

– Eu n-am fost niciodată copil. Am fost moștenitorul Belmore. Vocea lui era aspră, atitudinea și mai rigidă. Îi vedea încordarea, dar nu putea vedea copilul din el pentru că nu fusese niciodată.

Joy privi expresia lui de neînduplecare, știind că niciodată nu se furișase în bucătărie ca să dea o raită pe la raftul cu prăjituri, nu se jucase niciodată de-a v-ați ascunselea, sau de-a baba oarba, sau alte jocuri ale copilăriei. În aer se lăsă tăcerea, o tăcere tristă. Privi la zăpada împrăștiată pe pelerina lui, apoi la bulgărele de zăpadă care se topea în mîna ei. Ceva îi spunea că zăpada aceea se va topi mult mai repede decît soțul ei.

Ofînd resemnată, renunță pentru moment, lăsînd bulgărele să-i cadă din mînă. Căutătura lui furioasă o avertiza că se va înfuria și mai mult dacă va continua. Ridică găleata și porni spre han.

Trecînd pe lîngă el vocea lui deveni de gheață și îi spuse:

– Nu ești copil. Ești ducesa de Belmore.

– Nu prea. Cuvintele îi ieșiră de pe buze înainte să se poată opri. Îl depăși și deschise ușa hanului.

Alec o urmă și trînti jos cada cu o bufnitură.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

– Că de fapt nu sînt cu adevărat soția ta. Puse laptele în bucătărie și se răsuci spre el cu mîinile pe șolduri. Era sătulă pînă peste cap, iar acum îl provocă. Cred că ți-e frică de mine.

El se uită în jos la ea, încă furios.

– Ce-ai mai putea să-mi faci ce nu mi-ai făcut deja? Nu mi-e frică de tine.

– N-a existat nici o vrajă de dragoste, Alec. Nu-mi pot controla destul de bine magia pentru a face o astfel de vrajă.

– Ți-ai bătut joc de mine? Dintr-o dată ceva mai primar ca furia străluci în ochii lui, iar gura i-o acoperi pe a ei. Era înverșunare în sărutul lui, și pasiune. Îi acceptă provocarea, se lăsă tentat de ispită. Însă pasiunea îl copleși și buzele lor nu se despărțiră pînă nu ajunse sus cu ea în brațe. Lovi ușa cu piciorul și aceasta se izbi de perete.

– Alec, șopti ea în barba lui.

Răspunsul lui a fost să închidă ușa trântind-o cu putere.

– Alec, repetă ea blînd punîndu-și mîna pe inima lui și ridicînd ochii spre el.

El întoarse spre ea niște ochi care sticleau furioși.

– Vezi? spuse ea, mîngîindu-i pieptul. Știi foarte bine să duci orice în brațe.

El rămase tăcut, nu se mișcă, doar închise ochii. Respiră adînc de mai multe ori. Deschise ochii și nu spuse nimic. Chipul lui era al unui om care se lupta cu un demon dinăuntru său. Bărbia îi era rigidă, mîinile încordate, gura strînsă.

Nu te împotrivi, iubirea mea, te rog, se rugă ea, te rog.

Alec se chinuia singur. Îi simțea în palma mîinii bătaile accelerate ale inimii. Îi atinse bărbia.

– Alec al meu, șopti ea.

Toată furia dispăru de pe fața lui, topindu-se ca fulgii de zăpadă într-o ploaie caldă de primăvară. Se aplecă și o sărută, buzele lui abia atingîndu-le pe ale ei. O gustă cu gura de parcă ar fi sorbit dintr-un vin deosebit. Joy știuse că în el exista această tandrețe, bine ascunsă sub spoiala de gheață și orgoliul lui. O depuse blînd pe salteaua din fața focului apoi se trezi din nou în brațele lui.

Ducele de Belmore săruta cu aceeași autoritate, încredere și stăpînire de sine care o atrăseseră încă de la început pe Joy. Îi adora gustul plăcut, atingerea erotică a limbii lui care o mîngîia și îi umplea gura. O făcea să-și dorească ceva mai mult, o făcea să simtă că trebuia să ajungă și mai aproape de el.

Asprimea limbii lui peste a ei, atingîndu-i buzele, dinții, cerul gurii, o încălzea și îi trimitea frisoane în tot corpul. Nimic din întreaga lume nu putea fi mai minunat decît să fie strînsă în brațele lui Alec, să fie sărutată, iubită de el.

După mai multe sărutări pătimeașe mâinile lui îi desfăcură nasturii rochiei, mângâindu-i spatele prin cămașa ruptă așa cum adierea vântului ar dezmiarda frunzele. Gura lui se mișcă spre urechea ei, bărbia țepoasă zgîrîindu-i obrazul și provocându-i furtună pe gît și brațe. Alec ridică o mînă și alintă pielea fină de pe gîtul ei. Ea deschise ochii și îl privi.

El răspunse tandru la întrebarea din ochii ei.

– Atît de catifelată. Pielea ta e atît de catifelată. Ești la fel de catifelată și dulce și înăuntru, Scottish?

– Alec...

– Ești soția mea, ducesa mea, cu excepția unui singur lucru. Îi sărută urechea și șopti. Acum, Scottish. Te vreau acum.

Ea gemu un da, iar gura lui își croi o cale umedă în jos pe gîtul ei. În același timp îi împinse rochia de pe umeri. Cămașa ruptă dispăru și ea. Aerul îi lovi sînii goi. Își pierdu răsufarea și încercă să-și ascundă pieptul de ochii lui.

– Nu. Lasă-mă să te văd. O ținu strîns în timp ce gura lui trecu peste claviculă și coborî spre un sîn. Lasă-mă să te gust, să-ți cunosc perla trupului.

Gura lui se închise peste un sîn încordat, sugîndu-l, limba aspră trecînd în mișcări repezi deasupra vîrfului. Joy gemu și îi cuprinse capul în timp ce el lua mai mult din ea în gura lui caldă, sugînd tot mai tare, iar cu fiecare sorbitură ceva tresărea înăuntrul ei, în acea parte ascunsă a unei femei. Un extaz de neînchipuit, acest lucru între un bărbat și o femeie. Închise ochii și se lăsă pradă senzațiilor.

El continuă pînă nu mai rămase strop de luciditate în ea, cu toate astea niciodată nu se simțise mai vie, mai conștientă de lucrurile care se petreceau în corpul ei pe care nu le mai trăise niciodată. Aproape că-și simțea sîngele îngroșîndu-se și curgînd ca mierea prin ea, simțea diferențele dintre ei – bărbat și femeie.

Pielea lui era mai aspră, dar această asprime era înlăturată de atingerea provocatoare a părului negru și des care se încrețea pe brațele lui. Joy își trecu palmele peste ele, mângiind ușor părul cald și moale. Mușchii lui erau tari și puternici, pielea mai închisă decît a ei. Există un anume fior exotic în diferențele dintre ei, o plăcere la fel de veche ca timpul.

Limba lui se mișca peste mugurul sînului ei provocîndu-i fiori care se răspîndeau pe toată pielea. Respirația ei deveni tot mai agitată. Gura lui creă o furtună de sărutări peste coastele ei, peste sîni, peste claviculă. Apoi se afundă în gura ei. Joy nu știa ce dorea, dar dorea ceva și-l îmbrățișă mai strîns și se mișcă sub el stîrnită de o dorință mistuitoare apărută de undeva din necunoscut.

De parcă ar fi știut după ce tînjea, Alec își plimbă palma în jos pe coapsele ei, atingerile lui fiind ușoare ca o boare de vînt, apoi palma lui urcă sub fusta ei, încet, foarte încet, și tot mai aproape de centrul ființei ei.

Apoi palma lui o cuprinse și, oh, ceruri, înțelese după ce tînjea. Își îngropă fața în gîtul lui și scînci, stîrjită și satisfăcută. Degetele lui se strecurară prin firele de păr, dezmierdîndu-le pînă atinse un mic mugur umed. Contactul acela trimise un fior de plăcere prin trupul ei, atît de dulce că ochii i se încețoșară. Strigă.

– Scottish. Desfă-te pentru mine.

O făcu, iar el continuă să o alinte, făcînd cercuri mari mai întîi, apoi se folosi de două degete pentru a le apăsa de buzele ei, jucîndu-se atît de intim cu carnea, încît ea știa că doar lui îi era destinat să o facă. După mîngîieri nesfîrșite și senzații amețitoare, o strînse în mîna apăsînd cu podul palmei acel punct sensibil, pipăind și delectînd-o cu degetele lui. Niciodată n-ar fi crezut că există ceva atît de intim, dar o făcea să se simtă atît de minunat că nu l-ar fi oprit pentru toată magia din lume.

– Scoate-mi cămașa, porunci el în șoaptă, apoi un deget pătrunse mai adânc, masînd, stîrnind cu fiecare atingere.

– Alec. Îi împinse cămașa în jos pe brațe. Sîinii ei sensibili se lipiră de părul gros și creț de pe pieptul lui și veni rîndul lui să geamă. Ca răspuns își strecură degetul mai adânc în ea, retrăgîndul, doar ca să-l scufunde mai adânc din nou.

Genunghii ei începură să tremure, iar respirația îi deveni sacadată. Instinctiv își lipi sîinii de pieptul lui.

– Dumnezeu! Atotputernic. Îi umpul gura cu limba lui devastatoare. Își folosi brațul care o ținea pentru a-i trage coapsa către el. Cealaltă mîină, umedă de ea, rupse nasturii pantalonilor. Își dezbracă hainele pe dibuite, azvîrlindu-și cizmele și pantalonii, scoțîndu-și cămașa, tot timpul ținînd-o lipită de el.

– Ridică-te.

– Nu pot. Nu mă țin picioarele.

Alec înjură și îi trase în jos rochia peste coapse și genunchi, apoi o ridică eliberînd-o. Mîinile lui îi cuprinseseră fesele și o fixară de brîul lui. Cu o mîină îi puse un picior în jurul lui.

– Ridică-ți picioarele în jurul meu.

Joy o făcu și imediat simți cum se deschide, simți răceala aerului în locul pe care atingerea lui îl topise. Se sprijini de călcîie și ea îi atinse lungimea tare și plină a bărbăției lui. El întinse mîina sub trupurile lor și îi deschise carnea și mai mult astfel încît acea parte tare a lui se cuibări sub ea. Apoi se mișcă folosindu-se de forța lui masculină, de tăria lui ca să o mîngîie așa cum o făcuseră degetele, să se frece de acel mugur fraged.

Brațele ei erau încolăcite pe după gîtul lui, gura lipită de a lui, umplută cu limba care intra și se retrăgea cu mișcări lungi și încete. Mîinile lui îi cuprinseseră șezutul, despărțînd-o și ridicînd-o în timp ce-și mișca soldurile în același ritm, cu aceleași mișcări lente, cu aceleași împunsături ca ale limbii lui.

Lipită de el Joy îi putea simți bătăile inimii, iar ale ei

sunau ca niște tobe în urechi. Se apăsă spre el deși mîinile lui sub șezutul ei îi controlau mișcările. Dorea ceva mai mult.

– Te rog, șopti ea pe gura lui.

El gemu un răspuns pe care ea nu-l auzi. Dispăruseră simțurile auzului și a văzului. Putea să guste și să simtă, nimic mai mult. Alec se lăsă peste ea pe saltea, bărbăția lui tare încă întinsă peste feminitatea ei umedă. Se retrase, și ea strigă, însă peste o clipă degetele lui o lărgiră și simți vârful lui penetrînd-o, intrînd în ea, și rănind-o cu grosimea lui.

Joy încremeni.

– Doare.

– Nu te mișca. Alec se opri, iar respirația lui se accelerează. Apoi o umplu mai mult, și mai mult, pînă cînd ceva îl opri. Joy se cutremură cînd el se împinse ușor.

– Gata, spuse ea. Nu se potrivește.

El se retrase puțin.

– Îmi pare rău, Schottish. Se împinse cu forță.

Joy urlă, apoi își mușcă buzele ca să nu o mai facă. Îi lovi umerii.

– Stai liniștită. Nu mai fac nimic pînă nu vei fi pregătită.

– Mai mult? Nu-și putu reține țipătul îngrozit.

Alec mai trase o dată aer în piept, și înjură încet.

– Mă doare.

– Știu.

– Dacă te doare și pe tine atunci de ce facem asta?

El mormăi ceva, apoi se mișcă puțin pentru a-și plasa mîna între trupurile lor. Îi frecă acel punct sensibil, dar nu mai era la fel. O ardea înăuntru, iar mărimea lui îi provoca dureri. Gura lui se mișcă la urechea ei, șoptindu-i, calmînd-o cu acea voce pătrunzătoare și vibrantă. Degetul lui se mișca în cercuri rapide, și în curînd Joy simți o minunată pîlpîire înăuntrul ei, crescînd tot mai mult, făcînd-o să-și arcuiască trupul spre el.

El se mișcă atunci, încet, hotărît, iar ea crezu că în sfîrșit se va retrage din corpul ei. Nu o făcu. Se vîrî

înapoi, înfigîndu-se încet, apoi se retrase, degetul lui continuînd să o mîngîie tot timpul. Durerea se micșoră, nu mai rămase decît apăsarea și un fior care creștea și creștea.

În curînd cu cît se împlînta mai adînc cu atît creștea în intensitate acel fior, cu atît se răspîndea, încît nu mai avu importanță că nu-și folosea degetul, pentru că fiecare alunecare în ea o purta tot mai aproape de ceva atît de minunat, încît se rugă să ajungă acolo măcar pentru o scurtă clipă.

Mîinile ei se încleștară pe umerii lui. Mușchii erau tari, încordați și umezi. Voia să-l vadă, dar ochii ei refuzau să se deschidă, așa că îi strigă numele din nou și din nou în ritmul tot mai accelerat al mișcărilor lui.

Peste o secundă era ca și cum ar fi zburat în sfîrșit. Trupul i se avîntă spre înălțimi vibrînd de extazul care erupse adînc în ea. Corpul ei îl strînse pe al lui în timp ce plăcerea îi inunda sufletul. Se părea că nu se va opri niciodată, și nici nu dorea să se oprească, încă mai savura împlinirea cînd în cele din urmă zvîcnirile ei se liniștiră. Inima îi era deschisă plutind în splendoarea iubirii din ea, iubire pentru acest bărbat care într-un moment de exaltare magică îi arătase celaltă parte a paradisului.

Continua să se miște în ea, mai repede, mai adînc, de parcă ceva l-ar fi îndemnat să-i atingă sufletul. Era convinsă că o făcuse, chiar înainte ca acea plutire superbă să se întîmple din nou, repede, în forță, purtînd-o și mai sus decît data trecută. Își auzi propriile strigăte înăbușite și nu le putu opri, nici măcar nu știu că spunea ceva.

Cu fiecare pătrundere în ea pulsa din nou și de fiecare dată mai puternic. Simți atingerea a ceva ușor ca niște petale pe pielea ei. Mîngîierile lui, își zise ea, apoi își dădu seama că mîinile lui erau încă pe șezutul ei în timp ce continua să o pătrundă mai repede, mai adînc.

Alec înjură, tare, chiar înainte de a se mai împinge o

dată, rămînînd în ea, umplînd-o cu căldura vieții, tremurînd și pulsînd așa ca ea.

Se agăță de el, trupurile lor mișcîndu-se ca unul singur, timpul scurgîndu-se într-o secundă cît o viață.

Incet, dar vibrînd, simțurile ei își regăsiră sensul.

Mirosea a trandafiri – parfumul minunat și îmbătător al trandafirilor. Aerul era plin de mireasma lor dulce. Simți o atingere ușoară pe brațe și față. Deschise ochii.

Sute de petale roz pluteau în jos de nicăieri.

Le privi uluită, dar nu putu spune nimic pentru că trupul ei fremăta încă de plăcerea pe care el o îngropase atît de adînc în ea.

Suflă cîteva petale de pe fața ei și ascultă trupurile lor. Respira agitat, la fel ca el. Un sunet atît de puternic în tăcerea din cameră. Inima îi zvîcnea într-un ritm amețitor. Urmări petalele depunîndu-se pe trupurile lor, coborînd din același loc magic spre care o condusesese corpul lui.

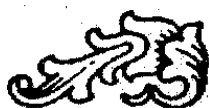
El zăcea întins peste ea, posedînd-o încă, piepturile lor fiind încă lipite unul de altul. Tot trupul ei era umed. Mirosul pătrunzător al iubirii lor se amesteca cu cel specific petalelor de trandafir, mireasma cea mai amețitoare pe care o inhalase vreodată. Capul lui era lîngă al ei, respirația lui ajungînd în cele din urmă înceată și calmă. Joy îndepărtă niște petale de pe spatele lui ud și îl mîngîie leneș. Își întoarse fața spre el și șopti.

– Acum înțeleg.

El gemu.

– Ce înțelegi?

– De ce facem așa ceva.

Alec își simți soția mișcîndu-se sub el.

– Acum se potrivește, spuse ea radioasă.

Îi trebui un moment ca să-și găsească vocea.

- Nu sînt sigur că e un compliment, Scottish.
- Am vrut doar să știi că nu trebuie să te oprești. So potrivește foarte bine acum.

Un milion de comentarii îi trecură lui Alec prin minte, mai toate cinice.

- A fost foarte drăguț din partea ta. Îl bătu ușor pe umăr.

- Ce?

- Să te micșorezi ca să nu mă doară.

Alec izbucni în rîs. Nu-și putu controla acel sunet ascuțit și străin care ieși din gîtul lui.

- Ai rîs. Oh, Alec, poți rîde! Sînt așa de fericită! Un minut binecuvîntat tăcu din gură. Apoi spuse: Nu prea știu ce ți se pare atît de amuzant, dar nu are importanță. Ai rîs. Îi zîmbi șmecherește.

Alec clătină din cap și căută o explicație, apoi rîse din nou gîndindu-se cum ar reacționa ea dacă ar ști adevărul în privința felului cum funcționau corpurile lor. Îl urmărea, încercînd să înțeleagă. O știa pentru că acum tăcea. Apoi oftă somnoroasă și se ghemui mai aproape de el.

Ar trebui să fie obosită, își spuse el. - De cîteva minute vorbea încontinuu. Ba chiar și îi mulțumise. Își aminti că-i țipase cuvîntul la ureche după ce atinsese culmea pentru prima dată, apoi spuse ceva despre a zbură. După ce se întîmplase între ei, el ar trebui să-i mulțumească.

Gîndul acesta îl sili să închidă ochii. Intensitatea uni-rîi lor îl făcea să se simtă ca un tînăr lipsit de experiență. Cînd se uita la fața ei simțea ceva prea adînc pentru a fi real. De fiecare dată cînd îi zîmbea intimitatea acelui zîmbet atingea un loc despre care crezuse că nu există, și de fiecare dată era tot mai fascinat. O parte din el dorea să se ascundă în acel zîmbet și să rămînă acolo.

Astfel de gînduri prostesti nu-i cădeau bine. Căută să se controleze. Trase o dată aer în piept, apoi încă o

dată. Dumezeule... mirosea a trandafiri, în mijlocul iernii. Observase parfumul și mai devreme, dar acum părea și mai puternic. Se întrebă dacă ea avea parfum de trandafiri pe piele și se gândi că fusese provocat de efortul iubirii lor. Își mișcă buzele spre gîtul ei, dar buzele lui nu atinseră pielea, ci petale catifelate de trandafir.

Ridică ochii și văzu mai multe straturi de petale. Privi peste umăr. Tot corpul lui gol era acoperit cu petale roz. Își întoarse ochi spre soția lui care se uita la el de parcă i-ar fi dăruit toate stelele de pe cer.

Ciudat că simțea un val de mîndrie văzînd acea privire a ei. Ar fi trebuit să fie capabil să o ignore. Își răsuci capul și constată că existau petale și pe podea.

– Peste tot e plin de petale de trandafiri. Petale roz de trandafir.

– Știu. Nu-i așa că miros minunat?

– De ce?

– De ce miros? Nu sînt sigură. Cred...

– De ce au apărut?

Joy rămase tăcută; fața ei exprima ceva asemănător cu vinovăția.

– Nu știu.

– Sîntem în mijlocul iernii. Trandafirii nu înfloresc iarna. Nu sînt prost. Aî crezut că mă impresionezi dacă le faci să apară?

– Dar n-am făcut-o eu! Oricum, nu în mod intenționat. Au venit așa, de nicăieri. Își întoarse capul într-o parte și oftă. Nu pot întotdeauna să-mi controlez magia. Este blestemul celor din neamul MacQuarrie. Auzi rușinea din vocea ei cînd adăugă încet: Îmi pare rău.

O urmări luptîndu-se în tăcere cu propriul ei demon și simți ceva ce îi lega, altceva decît un act sexual incredibil. Fără să mai gîndească ridică mîna trecînd-o peste fruntea și părul ei, ceva ce nu mai făcuse cu o femeie niciodată în viața lui. Îi mîngîie părul, îndepărtînd petalele, apoi trase afară agrafele. O coamă bogată și

castanie, de bucle încîlcite. Încet îl pieptănă cu degetele, privind cum petalele rămîn prinse în el. Era atît de lung încît atunci cînd îl întinse se revărsă peste marginile saltelei. Ea îl urmărea părăind fascinată de ceea ce făcea el.

– E atît de lung, Scottish. Niciodată n-am mai văzut un păr atît de lung.

– E încîlcit.

Alec îl pipăi, simțindu-i greutatea în mînă. Apoi se uită la ea, la fața ei neobișnuită, la acei ochi de un verde intens care vedeau lumea atît de diferit de el.

Joy vedea diamante; el vedea gheață. Ea vedea zîne; el moarte. Iubea viața; el o disprețuia.

Alec închise ochii și își goli mintea de toate confuziile. Îi deschise din nou și văzu că pielea ei albă era roșie și că existau urme roz de la barba lui pe bărbia și buzele ei – privi în jos – pe sînii ei. Își trecu gura peste aceste urme. Erau semnele posesiunii lui. Nu mai putea pretinde că nu era soția lui, pentru că acum era. Însă nu forța posesiunii îi făcea sîngele să-i clocotească în vine, ci mîndria.

Iar în acel moment nu-i mai păsa de vrăji sau altceva, pentru că își simți din nou dorința, simți nodul strîns din vîntre. Se rostogoli pe spate lunînd-o cu el într-o ploaie de petale. Lui Joy i se tăie respirația din cauză mișcării bruște.

Deasupra lui, înconjurată de mireasma dulce a petalelor, îi aruncă o privire curioasă și inocentă, o privire care îi aparținea doar ei. O sărută, își trecu mîna peste părul ei cu petale și îl împrăștie peste amîndoi. Cu cît o săruta mai pătimaș, cu atît înflăcărarea ei creștea, iar pasiunea lui devenea tot mai copleșitoare. Îi simțea părul revărsîndu-se peste umerii lor ca o mîngîiere, de o senzualitate pură. Apoi ea se mișcă, iar părul căzu între picioarele lor și atinse carnea sensibilă a testiculelor.

Alec își îngropă limba în gura ei și își gustă soția. Ea

își mișcă trupul ei mic și catifelat deasupra lui, deschizându-și gura mai larg pentru el. Învăța repede. Îi apucă fesele iar mâinile lui se umplură de carne moale și caldă și de petale netede. Cea mai înnebunitoare senzație din toată viața lui.

Joy își mișcă șoldurile peste lungimea lui, atingându-i bărbăția cu părul pufos al feminității ei. El se mișcă atunci, strecurându-se mai aproape de centrul ei.

Ea se retrase, ochii ei fiind mari și îngrijorați. Încercă să o sărute, dar nu-l lăsă.

– Alec.

El încetă să mai încerce să o sărute și măsură cu privirea fața ei alarmată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu te poți micșora puțin?

Alec își ridică gura spre urechea ei pentru a-și ascunde zîmbetul.

– Nu te neliniști, Scottish, voi avea grijă se se potrivească. Și așa și făcu.

CAPITOLUL 16

Au trecut două zile binecuvîntate în care Joy se minună de felul în care Alec își controla și comanda trupul, umflînd-se și micșorîndu-se după cum avea chef. Era același mod poruncitor cu care le făcea pe toate. Și i-o și spuse. El rîse, o dată. De atunci purta amintirea acestui sunet străin și aspru bine ascuns în inima ei ca o prețioasă dorință împlinită de o zîină bună.

Au stat de vorbă ore în șir, curiozitatea ei fiind de nestăpînit, iar el îi povesti cum arată Londra, dar ei nu-i venea să creadă că era un loc atît de hidos pe cît îl descria – era doar bărbatul care nu putea vedea frumusețea zăpezii. Îi spuse de mai multe ori ce anume se aștepta de la ea – se reducea în ultimă instanță la a nu face nimic care să semene cît de departe cu magia.

Totuși recunoscă că se înșelase în privința conținutului cufărului. I-o spuse în timp ce-i pieptăna părul după baia în care mai multă apă ajunsese pe jos decît pe cei doi amanți care se aflau în cadă. Lui Joy i se păruse ciudat ca un duce să facă pe camerista. Însă în timp ce-i trecea ușor peria prin păr, văzu pe chipul lui că nu i se părea o corvoadă. Într-un fel era fascinat de părul ei, iar actul deveni curînd un preludiu la a fi strîns îmbrățișată în iubirea soțului ei.

În ultimele zile nu mai fusese atît de sever, atît de absorbit de ilustrul nume Belmore. Vocea îi era mai

puțin încordată, fiecare frază nu mai suna ca un ordin. Se purta mai prietenos; timpul petrecut împreună nu mai era încărcat de tensiune. Era ca și cum ar fi crezut că a fi căsătorit cu o vrăjitoare nu era chiar așa de rău.

– Ce dracu' faci? Ochii lui se fixară pe vasul de făcut unt: afurisitul se mișca singur. Ridică privirea și văzu o lingură de lemn amestecînd supa din proprie voință, și mai erau niște afurisiți de napi – napi? – care pluteau prin cameră vînați de un cuțit zburător.

Clătinînd din cap, închise ochii, apoi îi deschise din nou. Aruncă o singură căutătură chipului vinovat al soției lui și traversă încăperea din doi pași mari și furioși, apucînd-o de umeri.

– Mi-ai promis... fără alte... fără alte. Flutură mîna în aer, căutînd mînios cuvîntul – acel afurisit de cuvînt.

– Vräji, șopti ea.

– Exact! O scutură puțin – al naibii de puțin față de cît ar fi vrut. Nu poți face așa ceva – mai ales în Londra. Îi privi fața. Nu înțelege?

Ea se uită la el cu ochi mari, vinovăția și spaima luptîndu-se în ei.

– Îmi pare rău.

Spaima ei îl întoarse pe dos. Respiră adînc de trei ori, apoi dădu drumul umerilor ei și îi întoarse spatele, trecîndu-și o mîna prin păr și plimbîndu-se încoace și încolo în timp ce încerca să gîndească. Trebuia să o facă să-și dea seama că așa ceva nu era posibil.

Ceva roșiatic și alb îi bloca privirea. Făcu un pas înapoi. Un nap plutea în apropierea nasului său. Mai respiră o dată adînc, căutîndu-și răbdarea pe undeva, într-un loc care nu exista.

Se feri de nap și ocoli afurisitul de cuțit, apoi își pierdu și rămășița de stăpînire pe care o mai avea.

– Dumnezeule, uită-te la asta! Arată spre vasul de unt, apoi spre lingură. Privește! Asta nu e Anglia. Sînt într-o afurisită... afurisită – se întoarse spre fereastră căutînd cuvîntul de care avea nevoie – țară a zînelor!

Joy spuse ceva.

– Ce? Alec se răsuci spre ea, fierbînd de mînie.

– Nimic.

– Vreau să știu ce-ai spus.

Ea oftă, ceea ce-l făcu să-și dorească să o strîngă de gît.

Trebuia să se stăpînească. Își îndreptă umerii, își încrucișă brațele și se uită în jos spre ea.

– Aștept.

Ea nu spuse nimic așa că el făcu un pas înainte.

– Am spus că zînele nu trăiesc înăuntru. Le place afară, pe verdea acoperit de rouă – Alec, cred că ar fi mai bine să stai jos. Fața ta e îngrozitor de roșie.

El ridică mîna, un semn că nu trebuia să-l atingă în acel moment, și respiră adîncă în timp ce număra.

– Îmi pare rău, spuse ea privind-și pantofii încrețiți. Rămase tăcută, apoi ridică privirea și îi scrută fața, holbîndu-se la ea de parcă ar fi putut să vadă în capul lui. Numeri?

– Da, fir-ar să fie!

– Bănuiam eu, mormăi ea suspinînd, apoi îndreptă scăunelul, lipindu-și călcîiele mici ale pantofilor înainte de a-și sprijini bărbia în mînă. Anunță-mă cînd ai ajuns la sută.

Un alt nap trecu pe lîngă Alec.

– Fă ceva... cu... napii, și cuțitul zburător și lingura și... și...

– Smîntîna, îi veni ea în ajutor, pornind spre colțul liber al camerei unde bolborosi ceva și își flutură mîinile prin aer, apoi se opri brusc și își suflă nasul.

Un nap îl pocni pe Alec în cap, de două ori.

– Joy.

– Oh, nu! Scuze. Își puse batista în buzunar, închise ochii și își pocni degetele.

Într-o secundă totul reveni la normal, dacă vreodată viața lui se va mai putea numi normală. Își frecă ceafa.

– Te doare? Cercetîndu-i fața, Joy veni mai aproape de scările înguste.

– Nu.

– Oh. Așteaptă o clipă, mîna ei frecîndu-se nervoasă de stîlpul scărilor, apoi adăugă pe un ton optimist care nu-i potoli deloc furia: putem vedea și partea bună a lucrurilor.

– Nu există așa ceva.

– Ba da.

– Abia aștept să aud această fărîmă de înțelepciune scoțiană.

– Putea fi și mai rău.

– Imposibil.

– Putea fi cuțitul.

El se uită aiurit la fața ei întoarsă spre el. Se căsătorise cu o țicnită. Închise ochii pentru o clipă, incapabil să vadă altceva decît consecințele dezaastroase pe care le vor avea de înfruntat dacă ea nu va acorda atenție avertismentului lui. Ea murmură ceva despre glume care nu sînt înțelese dacă nu ai simțul umorului.

– Aceasta nu este o glumă. Făcu un pas spre ea, furios și nemulțumit că ea nu putea înțelege gravitatea situației lor.

Privirea pe care ea o îndrepta asupra lui era toată numai sfidare.

– Și acum de ce naiba te uiți așa la mine?

– Fir-ar al naibii! O cravașă apăru în mîna lui. Se holbă la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor, apoi la soția lui, la cravașă, apoi din nou la Joy.

– Oh, Sfinte Sisoie!

El ridică încet mîna, cu cravașa întinsă în palma lui. Privi chipul ei surprins.

– Explică.

Ea se înfioră și mormăi ceva ininteligibil.

Alec trase adînc aer în piept frecîndu-și mîna liberă de tîmpla care îi zîcnea, apoi ridică ochii așteptîndu-se

să o vadă în lacrimi. Ochii ei erau umezi, și își ștergea nasul, dar nu erau roșii de la plîns. Joy apucă batista și își acoperi nasul înainte de a mai trage un strănut zdravăn.

O enormă vază de trandafiri roșii ca sîngele apăru în spatele ei.

– Trandafiri, a fost tot ce Alec putu spune. Arată spre ei cu cravașa.

Ea se răsuci cu mîinile apăsate pe obraji.

– Oh, nu, nu asta!

– Nu ce? strigă el și veni aproape de ea, întrebîndu-se de ce cuvintele ei aveau același efect asupra stomacului lui ca și malaria. Se opri apoi, privi prin încăpere. Trandafiri roșii se aflau pe mese, trandafiri roșii pe scaune, trandafiri roșii pe dulapuri. Un tufiș de trandafiri – roșii – creștea lîngă vatră de parcă ar fi fost plantat acolo cu mulți ani în urmă. Ridică ochii. Trandafiri roșii înmuguriseră pe grinzi.

Cu mai multă stăpînire de sine decît îi trebuise într-un întreg sezon monden londonez, se întoarse încet spre ea, încercînd să înțeleagă ce anume se întîmpla. Nu mai era lumea pe care o cunoștea el, cea pe care o putea controla.

– 'Rec'ăm'cit. Batista era încă apăsată pe nasul și gura ei.

Alec nu putea vorbi; nu se putea nici mișca; nu putea decît să respire.

– Ah... Joy își ridică batista la nas. Nu mă lăsa... ahh... să strănut! Trase aer în piept și strănută oricum.

Brațele lui Alec se umpură dintr-o dată de trandafiri – și o tamburină. Pentru prima dată în viața lui ducele de Beimore intră în panică. Scăpă trandafirii din mîină de parcă l-ar fi ars. Tamburina se prăbuși pe podea cu o mică bufnitură care părea să simbolizeze sfîrșitul ordinii în această lume. Rămase nemișcat, complet derutat. Se răsuci foarte încet și se uită la soția lui.

– Strănuți trandafiri cînd ești răcită?

Ea scutură din cap.

- Strănut la ce 'm gîn'esç.
- Dumnezeuule Atotputernic...

Cu batista la nas nu-i vedea decît ochii îngrijorați și neajutorați. Imagini- de coșmar – apărură în fața ochilor lui: brațele ceasului din turnul de la Windsor Castle rotindu-se mai repede ca ruleta de la Boodle. Statuile grecești și romane din Hyde Park dansînd pe alei exact la ora cinci, prințul regent ridicîndu-se în aer, doamnele din înalta societate stînd lîngă spînzurătoare așteptînd ca lui să i se pună ștreangul de gît, cu brațele pline de trandafiri inexplicabili.

Ducesa de Belmore strănuta orice îi trecea prin minte.

Fără un cuvînt, îi întoarse spatele și se depărtă de ea, de parcă ar fi putut să se depărteze de ceea ce-i întorsese lumea cu susul în jos.

– Alec?

Nu se întoarse.

– 'mi pare rău.

El nu se opri pînă nu ajunse la ușa.

– Te rog.

El deschise ușa și se opri. Se întoarse spre ea. Trandafiri se aflau peste tot iar soția lui îl privea cu ochi uluiți, dar el nu vedea decît haos.

Nu se mai putea uita și își îndreptă ochii spre gheață și zăpadă. Ciudat că nu vedea aerul înghețat, gheața albă și nemiloasă care aproape că-i ucisese pe amîndoi. Vedea doar alinare, pace și scăpare. Ieși afară și închise ușa fără să privească înapoi, căutînd ceva, orice, dar nu confuzia pe care o lăsa în urmă.

GREȘEALA

**„Toate creaturile își au bucuriile lor, iar
omul o are pe lui“**

Man's Medley, George Herbert

CAPITOLUL 17

Tăcerea, la fel de sterilă și dezolantă ca și mlaștinile neguroase ale Scoției, făcea camera de nesuportat. Joy trase aer pe nas, nu mai strănutase de o oră. Își frecă nasul, apoi luă cina lor și duse în bucătărie cele două farfurii cu mâncare de care abia se atinseseră. Se uită la mâncare. Legumele se închegau în supă care devenea un fel de tocană, untul pe care și-l dorise atît de mult se transformase într-o grăsime galbenă care îi întorcea stomacul pe dos. Pîinea era la fel de tare, uscată și fărîmicioasă ca stîncile de bazalt de pe insula Staffa; căldura provenind de la focul din han o uscaseră complet. Gura și gîtul ei erau la fel de uscate. Din nefericire ochii nu.

Era o răceală, își spuse ea, nu inima ei care se frîngea. Aruncă o privire necăjită spre scaunul pe care stătuse Alec într-o tăcere de mormînt de-a lungul întregii cîine.

Poate că era inima ei totuși. Își mușcă buza și trase aer pe nas. Nu va plînge.

Întorcîndu-le spatele farfuriilor, înghiți greu și rămase acolo, singură în bucătăria în care aroma delicioasă a mîncării ajunsese un miros înțepător, iar singurul sunet era troznetul rar al lemnului care ardea. Oricît de mult ar fi încercat, nu reuși să nu privească în camera mare în care Alec stătea lîngă foc cu coatele pe genunchi, cu fața luminată de strălucirea caldă a flăcărilor – iluzie, pentru că nu exista căldură în chipul lui. Spusese foarte puține de cînd se întorsese înăuntru, însă acțiunile lui, fața lui, atitudinea rigidă îi spuneau tot ce trebuia să știe.

Ducele aspru și dur revenise.

Au petrecut împreună două zile idilice. Se mai îmbîlînzise puțin. Își coborîse garda, iar ea zărise mai mult decît niște frînturi din bărbatul pe care îl căuta. Acum, în timp ce-l privea, speranțele i se împrăștiau.

Trebuie că-i simțise privirea, pentru că întoarse capul pentru o secundă, suficient ca ea să întindă o mînă spre el, să facă un pas, să rostească o rugămintă rapidă. El se întoarse. Nici o emoție, nici un cuvînt. Nimic.

Ar fi putut să facă față furiei lui, însă tăcerea, tăcerea se strîngea într-un pumn încheștat care însemna nereușită. Joy respiră o dată adînc ca să se consoleze, apoi încă o dată. Nu exista consolare. Se mișcă prin bucătărie, refugiul ei, spălînd vase, încercînd să nu se uite la soțul ei.

Nu mai exista urmă de voiciune în pașii ei, nici fre-donat, nici înclinarea nostimă a capului. Oricui care ar fi avut șansa să o privească i s-ar fi părut o siluetă mică și solemnă care parcă ducea greutatea întregii lumi pe umerii ei căzuți în jos. Dacă Alec ar fi privit, ar fi văzut poate că nu era chiar atît de nepăsătoare față de acțiunile ei pe cum credea el. Dar Alec nu privi.

Așa că atunci cînd Joy își întoarse capul pentru a mai arunca o privire încărcată de speranță văzu ceea ce văzuse și înainte – el doar continua să fixeze culorile

hipnotice ale focului fără să se miște.

Nu ucide mica scînteie de magie care există între noi.

Însă era prea puțină magie în încăperea tăcută. Joy își mișcă buza, și se întoarce încet știind că dacă va mai privi mult lacrimile îi vor șiroi pe obraz. Își continuă treaba, scormonind după puțină speranță în hăul întunecat din sufletul ei.

O jumătate de oră mai târziu, cînd bucătăria era curată, focul aproape stins, Joy se aplecă și își luă cartea. Îi întinse încet paginile, atingînd-o cu respect și adorație, apăsînd colțurile îndoite ale hîrtiei subțiri. Închise cartea apoi își trecu degetele peste literele aurite: *Fiorosul Duce*. Cu cartea strînsă la piept ieși din bucătărie în vîrfurile picioarelor, zicîndu-și că-și va lăsa soțul cufundat în gîndurile sale negre.

– Joy.

Ea se opri cu o mîină pe balustradă, cealaltă îmbrățișînd cartea. Închise ochii îngrozită. O numise Joy, nu Scottish. Degetele ei se strînseră pe bară.

– Da?

– Vino aici.

Ea închise ochii și își puse o dorință: Te rog, fă-l să spună că totul e în ordine. Nu distruge magia doar din cauza unei greșeli. Respiră adînc pentru a prinde puteri, se întoarce privind în jos în timp ce cobora cele cîteva scări și încercă să-și adune curajul pentru a-l privi în față.

Degetele se albiră pe coperta uzată a cărții. Nu observă. Se mișcă fără să vadă nimic, un picior mic în fața celuilalt, și mult prea repede ajunse la cîteva pași de el.

Așteptă, se uită la capul lui cu fire argintii care era tot aplecat. Coatele i se sprijineau de coapse, mîinile puternice erau împreunate și atîrnau între genunchi, iar degetul mare lovea impacientat încheietura celeilalte mîini.

– Stai jos. Nu se uită la ea, doar îi indică cu capul un scaun de răchită de lîngă el.

Joy se așeză, cartea pusă pe genunchii strînși, mîinile ei umede puse peste literele gravate. Așteptă ca el să vorbească. Dacă ar fi existat un ceas în cameră ar fi bătut de multe ori. Dar așa Joy nu auzea decît bătăile îngrijorate ale inimii ei. Un buștean aprins se rostogoli afară din cămin. Joy tresări. Focul şuiera și troznea. Se întrebă dacă și furia lui făcea la fel. Alec luă vatraiul și împinse bușteanul la locul lui, scormonind focul cu prea multă violență. Își primise răspunsul.

– Ești încă furios.

El nu-i confirmă afirmația, dar privirea pe care o aruncă în direcția ei ar fi înghețat Tamisa.

– Nu cred că numărătoarea te-ar putea ajuta de data asta, nu-i așa?

El nu binevoi să-i răspundă.

Tot nu avea simțul umorului. Se uită la mîinile ei. Poate că număra. Își înclină capul încercînd să vadă dacă buzele lui se mișcă. Se mișcau. Își mușcă buza, apoi numără liniile de pe degetul ei mare. Își simțea gîtul uscat și nasul o mîncă din nou. Îl frecă și așteptă.

Un oftat, apoi încă unul. Ura să aștepte, să stea atît de aproape fizic, dar atît de departe emoțional pe cît pot fi doi oameni.

Îi veni un gînd neliniștitor. Ar fi vrut să înceapă o dată și să-i spună tot ce-i trecea prin minte.

Apoi strănută.

Punînd-și mîinile la nas deschise ochii înlăcrimați. O privire ciudată apăru pe chipul lui Alec de parcă un nap l-ar fi lovit din nou în cap.

La ce se gîndise? Oh, Sfinte Sisoe! Își dorise ca el să-i spună tot ce-i trecea prin minte. Ridică ochii alarmată.

El își scutură capul o dată și se ridică brusc.

Joy gemu în gînd.

Alec își prinse mîinile la spate și începu să se plimbe încoace și încolo, și să vorbească.

– Nu cred că înțelegi cît de serioasă este această situație. Am fost chemați la Londra pentru că prințul

regent, monarhul nostru, așa cum o fi el, vrea să o cunoască pe ducesa de Belmore, și nu vrea o vrăjitoare scoțiană.

Joy tresări la volumul vocii lui.

– Alec, strigi.

– Da, știu, și îmi face bine. Îi aruncă o privire sumbră apoi continuă. Înalta societate engleză are cam două mii de membrii și cei mai mulți dintre ei se hrănesc cu bîrfe picante și nenorocirile altora. La fel ca și Lady Agnes Voorhees caută toate noutățile deocheată pe care le găsesc. Gîndește-te la asta. Gîndește-te la ce a trebuit să fac față în ultimele două săptămîni. Pune-te în locul meu. Ce crezi că se va întîmpla dacă vor vedea una din... din zbîrnielile tale? O pironi cu privirea.

Ea deschise gura să răspundă. Mîna lui se ridică pentru a o face să tacă. Gura ei se închise imediat.

– Îți spun eu ce se va întîmpla. Ne vor reteza capetele mai repede decît acel cavaler pompos. Se uită la ea încruntîndu-se.

– Păi... începu ea.

– Sau poate ne vor spînzura pe amîndoi. Asta vor face. Ducele și ducesa de Belmore – Belmore – dar asta va fi după proces; după ce întreaga înaltă societate ne va rumega reputația și o va scuipa afară, și apoi... apoi restul Londrei o va lua de la început!

– Dar...

– De șapte sute de ani! Se răsuci pe călcîie și strigă spre tavan. De șapte sute de ani sîntem cunoscuți ca una dintre cele mai onorabile familii din Anglia! Atît de vechi este titlul Belmore! Se întoarse spre ea. Îți dai tu seama cît de veche e o astfel de familie? Da?

– Păi, clanul MacQuarrie este...

– Foarte veche, îți spun eu. Titlul este și a fost parte din Anglia mai mult decît acea nebună Casă de Hanovra. În toți acești sute de ani familia noastră a fost venerată, respectată, cunoscută pentru... pentru...

– Aroganța ei, murmură ea prea încet ca el să o audă.

– Prestigiul ei! Ridică un deget. Da, acesta este cuvîntul pe care îl căutam. Primul duce de Belmore a fost...

Același lucru își zise ea și îl urmări purificîndu-și mintea. Clătină din cap întrebîndu-se ce s-ar întîmpla dacă prietenii lui l-ar vedea spunînd exact ce-i trecea prin minte. Urmări felul însuflețit în care se mișca. Vorbea cu un zel înflăcărat în loc de furie rece sau dispreț. Știuse că exista o pasiune copeleșitoare în acest bărbat rece. O vedea ori de cîte ori o iubea și cînd era furios. Exista undeva în ochii lui, o mică scînteie. Însă trebuia să privești dincolo de toată acea mîndrie și aroganță. Știa de asemenea că suprema lui aroganță era unul din lucrurile care îl făceau ceea ce era. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu o mîndrie atît de mare și asta îi dădea încrederea în sine și forța care îl făceau Alec, Alec al ei. Chiar dacă uneori era încăpățînat și cam încrezut.

Timp de încă zece minute Joy își făcu datoria de soție – de ducesă – și ascultă fiecare cuvînt din monologul soțului ei. Mai că-și dorea să strănute și să-l facă să tacă. Pleoapele îi erau tot mai grele. Gîtul era încă uscat și o zgîria. Trase aer pe nas în căutarea unui strănut.

Nimic. Își frecă ochii și clipi de două ori străduindu-se să asculte.

– ... Totul din cauza mea, a mîndriei mele, a mîndriei mele protesti. Își trecu o mîină peste frunte și continuă. A trebuit să alerg la altar cu o scoțiană necunoscută. Și de ce? Mîinile lui țîșniră în aer. De ce? Pentru că e frumoasă!

Frumoasă! Capul lui Joy zvîcni în sus, ochii ei devenind dintr-o dată luminoși și treji.

– Niciodată n-am făcut ceva atît de necontrolat. Și ce se întîmplă? Ce? Se răsuci și ridică o mîină în aer. Se dovedește a fi o vrăjitoare. O afurisită de vrăjitoare!

– Crezi că sînt frumoasă?

– Da, se răsti el.

Joy zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Pe cuvînt?

– Dar nu despre asta e vorba aici. Nu asta are importanță.

– Are pentru mine, murmură ea continuînd să zîmbească.

– Fiecare ceas aflat la un kilometru distanță de tine se strică. Mă ridici în aer. Sînt soțul tău, nu un balon umplut cu aer.

– Nimeni nu mi-a mai spus că sînt frumoasă. Oftă.

– Aproape că ai reușit să ne omori în zăpadă.

– Minunat, murmură ea.

– Napi zboară prin cameră, și trandafiri apar de nicăieri. Se răsuci. Dumnezeu! Atotputernic, femeie – se luptă să-și găsească cuvintele – strănuți și produci tot ce e în mintea ta afurisită! Își trecu mîna prin păr și mai făcu cîțiva pași.

– Da, așa fac.

– Și dansezi cu statui – statui, nimic altceva – pe acoperișul casei mele unde te-ar putea vedea oricine, inclusiv mesagerul regal!

– Nu uita de petalele de trandafiri, adăugă ea absentă, minea ei încă scandînd frumoasă, frumoasă, frumoasă...

Alec se opri, chipul mai puțin încordat, expresia gînditoare.

– Îmi plac petalele de trandafir.

– Da?

El mîrîi un da, apoi adăugă:

– Dar în clipa asta nu știu dacă să-ți strîngă gîtul acela neastîmpărat sau să fac dragoste cu tine pînă vei fi prea obosită ca să mai faci vreo vrajă.

– Oh, Alec!

– Fir-ar al naibii!

– Poți să faci dragoste cu mine, îi propuse ea încet.

– Nu, nu pot. Tonul lui era aspru.

– Dar tocmai ai spus că vrei.

– Nu pot. Nu mă voi mai lăsa atras în acea capcană.

– Care capcană?

– Capcana de a face dragoste cu tine. Îmi tulbură mintea. De acum încolo vreau ca viața noastră să devină ordonată. Am nevoie de control asupra ei. Acum.

– Înțeleg, spuse ea încet, întrebându-se cum ar putea trăi cu el fără să facă dragoste cu ea. Erau momentele când se simțea cel mai aproape de inima lui. Așa că va trebui să găsească o soluție.

El o privi din nou în ochi, cu o expresie total nedumerită.

– Nu mai înțeleg ce se întâmplă. Nimic nu mai e așa cum ar trebui să fie. La naiba, sînt derutat. Niciodată nu m-am simțit așa.

– Nu?

– Viața mea nu va mai fi niciodată aceeași. Se așeză în scaun.

– Mă iubești? întrebă ea încet, cu speranță în ochi, simțindu-și inima în gît.

El privea țintă focul.

– Nu știu ce înseamnă iubirea.

– Te pot învăța, șopti ea și își frecă nasul care o mîncea.

Indiferent ce gînduri, cumplite sau visătoare ocupau mințile ducelui și ducesei de Belmore, au fost întrerupte a doua zi dimineată, când un strigăt cunoscut vesti sosirea caleștii și a furgonului. Împrăștiind în jur zăpada care se topea, bătrînul Jem opri caleașca în fața căruței cu bagaje, și într-o clipă Henson, Polly și ceilalți se adunară în camera mare a hanului.

Alec tocmai extrăsese încă o promisiune de la zvăpăiata lui soție, vrăjitoarea, că se va cumîni cît timp vor

fi în Londra. În ciuda seriozității din ochii ei larg deschiși ceva îi spunea că tot va trebui să-și facă probleme. Își privi servitorii cu sentimente contradictorii. Sosirea lor însemna că rutina se va întoarce la normal. Însemna și că drumurile se eliberaseră. Venise vremea să pornea-scă spre Londra, spre Prinny, spre zgomotoasa înaltă societate. O perspectivă nu tocmai plăcută.

Bătrînul Jem intră tropăind, scuturînd gheața și zăpada umedă de pe cizmele lui. Alec se uită la Roberts și Henson și spuse:

– Trebuia să ne întîlnim în Reading. Cum dracu' de ne-ați găsit?

Henson și Roberts schimbă priviri îngrijorate, însă Jem care niciodată nu se lăsase intimidat de duce vorbi:

– Cinci dintre noi am pornit prin acea furtună îngrozitoare. Ne-au trebuit patru ceasuri ca să găsim calea-șca. Îngropată în zăpadă, la fel de adînc ca buzunarele regelui. Bătrînul vizitiu se opri, apoi îl privi pe Alec drept în ochi. Am crezut că Altețele voastre au dat ortul popii.

În cameră se făcu tăcere, apoi Henson spuse:

– Un bărbat uriaș cu un ciudat pitic mut au apărut la hanul de la Swindon, Alteță. Au spus că sînteți bine și că v-ați refugiat aici. Ne-am îndreptat spre locul acesta.

Alec dădu din cap, pe jumătate recunoscător pentru că începuse să se întrebe dacă gigantul și piticul existaseră cu adevărat.

– Trebuie să plecăm cît mai repede posibil.

Peste o clipă Jem închise ușa în urma lui, Henson își îndreptă umerii, lunînd poza servitorului perfect, iar Polly stătea lîngă soția lui, agitîndu-se și vorbind cu însuflețire cu stăpîna ei. Însoțitorul, Willie, aduse înăuntru un cufăr mare și celălalt lacheu, la indicația lui Roberts, transformase bucătăria în garderobă pentru duce.

Alec trase adînc aer în piept. Lucrurile păreau să se întoarcă la normal. Însă atunci Henson se întoarse, iar

castorul acela care sforăia încontinuu atârna de gulerul țeapăn ca o lungă chică' albă.

– Beezle! Soția lui luă rozătorul de pe spatele lacheului și apoi încercă să tragă afară ceva din gura animalului. Alec ar fi putut jura că acesta dormea dus.

Continuând să tragă de acel ceva Joy ridică ochii spre Henson. Ochii ei măriți și îngrijorarea de pe față îl avertizară pe Alec că ceva nu era în regulă.

– Îmi pare atît de rău, șopti ea.

Privirea aspră a lui Alec o urmă pe a ei. Coada de păr a lui Henson, legată cu o panglică zdrențuită, nu era decît un ciot de mărimea unei alune, iar două pete de chelie apăruseră după urechile lui. Joy smuci afară restul panglicii aurite și îi aruncă animalului o privire dojenitoare. Castorul cel gras mîncase părul lacheului său.

Șapte ore mai târziu ducesa de Belmore stătea în caleașcă cu obrazul roz lipit de fereastra rece, ochii ei luminoși erau la fel de nerăbdători ca a unei pisicuțe cu o farfurie de smîntînă proaspătă în față. Entuziasmul ei de nestăpînit ar fi trebuit să-l scoată din sărite pe Alec. În loc să se întrebe de ce nu se întîmpla așa, el privea pe fereastră încercînd să reprime frecventele viziuni de eșafod, ștreang și trandafiri care i se perindau prin fața ochilor.

– Am citit o dată că Londra este „floarea tuturor orașelor”. Se întoarse spre el cu un chip înflăcărat și plin de speranță.

– Eu nu simt nici un miros de flori. Alec încetă să mai tragă de cravata care îl strîngea ca un ștreang. Murdărie, da. Apă stătută, da, dar nu flori. Însă bănuiesc

că londonezii sînt o speță de proști loiali.

Zîmbetul ei se șterse și își întoarse fața spre fereastră.

– Un scoțian a numit Londra așa.

Alec bombăni un răspuns, preferînd să nu-i calce pe coadă, metaforic vorbind și să-i spună ce părere are el despre scoțieni. Soția lui era fermecată, nici mai mult nici mai puțin, de împrejurimile Londrei. Își pișcă vîrfurile nasului și se strădui să îndepărteze gîndurile a ce s-ar putea întîmpla dacă înalta societate le va descoperi secretul. Șapte sute de ani de demnitate și distincție – dispărînd într-un nor de fum magic.

Întoarse spre el chipul ei mic și obraznic, scoțîndu-l din gîndurile lui sumbre, iar strălucirea din ochii ei se schimbă în îngrijorare.

– Chiar nu poți să vezi?

– Ce să văd?

– Acolo afară. Lovi geamul. Privește.

Buzele ei se subțiară formînd o linie încăpățînată și își încrucișă brațele la piept.

– Atunci spune-mi ce vezi.

– Londra.

Ea dădu drumul exact acelui oftat lung pe care ar fi vrut să-l scoată el.

– Nu. În această clipă. Privește afară și spune-mi ce vezi.

– De ce?

– Ce altceva avem de făcut?

– Ne rugăm să nu strănuți.

– N-am mai strănutat de mai bine de trei ore.

Alec se uită pe fereastră, privind Londra, dar nevăzînd-o pentru că trebuia să se gîndească la o cale de a trece prin următoarele cîteva săptămîni fără ca înalta societate engleză să afle că ducesa de Belmore era o vrăjitoare. Singura soluție pe care o găsisese pînă în prezent era să o ascundă, să o țină departe de doamnele

băgărețe pînă va fi absolut necesar să o prezinte. Poate că va putea pretinde că e bolnavă. Da, s-ar putea să-i reușească. Doar pînă îl va întîlni pe regent. Apoi puteau să dispară naibii din Londra.

Se ridică și lovi în geamul vizitiului de deasupra sa. Acesta se deschise.

– Jem, ia-o pe străzile dinspre rîu pentru a ajunge la Belmore House și oprește la intrarea din spate.

Caleașca se răsuci brusc spre dreapta. Alec se apucă de scaun și își propti picioarele în podea. Joy căzu înainte și se prinse de coapsa lui stîngă, fața ei fiind la același nivel cu nasturii pantalonilor lui. El se uită în jos și respirația i se opri. Imaginea care îi umplea mintea era pur, erotică. Apoi ea își îndreptă trupul, se uită la el cu fața aceea inocentă și își ceru scuze. Alec închise ochii și rămase așa mult timp. Stăpînește-te! Stăpînește-te! Se împinse la loc pe scaunul lui și se lăsă pe spetează. E o vrăjitoare, își spuse, urmărind-o cum se răsucesc să privească pe fereastră. Nu putea spune nimic, nu putea face nimic. Era el duce, dar nu putea schimba trecutul sau vremea. Nu-i putea oferi curcubee, stele și diamante în zăpadă și toate celelalte tîmpenii. Și așa îi era destul de greu să nu-i ofere o bucățică din el, să nu lase zîmbetele, suspinele și petalele roz să-i vrăjească inima. Fir-ar al naibii. Nici măcar nu știuse că avea una.

Se uită la fața ei și gîndul spontan de a face dragoste cu ea îi stăbătu mintea cu atîta forță că trebui să respire adînc. Rațiunea îi spunea că iubirea lor fizică fusese cauza prăbușirii lui. Poate că suferea doar de o doză sănătoasă de poftă trupească. Mai trecuse o dată prin asta, la optsprezece ani. Dar acum era mai în vîrstă, mai experimentat, mai deștept. Cu poftele trupesti se putea lupta, și le putea controla. Era ceva ce-i era cunoscut.

Următoarele zece minute le petrecură în tăcere – a lui împietrită, a ei subjugată.

Joy se foi în scaun, aruncînd priviri furișe în direcția lui. Voia să-l întrebe ceva. În cele din urmă își găsi vocea.

– Ce vezi cînd privești pe fereastră?

El se uită afară.

– Ceață și zăpadă murdară.

– Asta e tot?

– Asta e tot ce există.

În vocea ei se simți o ușoară tristețe care îl făcu să-și dorească să se uite în altă parte.

– Ceața e ca acasă. Scoțienii spun că o ceață groasă e o fărîmă de paradis plutind în jos spre pămînt. Se uită din nou afară și peste cîteva minute întrebă încet: Crezi că e destulă zăpadă ca să ne plimbăm cu sania?

Enervat de toată această vorbărie despre sănii, clopote și turtă dulce, lucruri despre care nu prea știa multe – îi dădu răspunsul pe care bănuia că ea îl așteaptă.

– Poate în parc.

Însă ea continua să aștepte, chipul ei exprimînd răbdare. El întoarse capul aruncînd o privire apreciativă unui echipaj de cai murgii superbi. Cai potriviți pentru un prinț.

– Ce ai văzut de ți-a plăcut atît de mult?

El se întoarse, surprins că-l înțelegea atît de ușor.

– Cai.

– Hm.

Pîna și Alec auzi dezamăgirea din vocea ei. Nu prea mai avu timp să se gîndească la asta. După cîteva întoarceri bruște și un strigăt al lui Jem caleașca se opri în spatele înaltei și elegantei sale case din oraș.

– Oh, Sfinte Sisoie! Mîinile ei îi zburară spre gură.

– Pentru Dumnezeu, nu cumva să strănuți!

– Nu aveam de gînd, spuse ea, avînd palmele, ca și nasul lipite de sticlă. Își lăsă capul pe spate și privi în sus.

– Aceasta este Belmore House. Alec ieși din caleașcă și se întoarse spre ea.

Ea îl învrednici cu una din privirile ei copleșite de uimire.

Pentru Dumnezeu, cum putea el să-i dea drumul în mijlocul înaltei societăți? Nu știa cine va avea mai mare nevoie de protecție – ea sau ei.

Clătină din cap resemnat și îi luă mâna.

– Vino, Scottish. Ai alți servitori de cunoscut.

CAPITOLUL 18

– Ce dracu' vrei să spui, nu există nici un servitor?

Joy albi auzind din camera altăturată vocea de gheață a soțului ei. Fusesse abandonată în salon și își petrecuse ultimele minute înclinându-și capul când într-o parte când în alta, încercînd să descifreze tavanul pictat de deasupra ei. Un bărbat cu o liră și o fecioară subțirică zburdau prin pădure în mijlocul unor nimfe. Crea-tura semănînd vag cu Pan i-o aduse în minte pe doamna Watley, și toți cei o sută optzeci de centimetri încrezuți întinși la podea într- un leșin de moarte.

– Cei mai mulți servitori au plecat acasă la țară de sărbătorile de Crăciun, Alteță. Vremea le-a întîrziat so-sirea.

Joy îl auzi pe servitor dregîndu-și nervos glasul.

– Am încercat, Alteță. Nu există servitori disponibili.

– Sîntem în Londra, Carstairs. Trebuie să existe ser-vitori disponibili. la legătura cu toate agențiile.

– Am făcut-o. Nu există nici unul. Toți au fost deja angajați, Alteță. Prea mulți oameni au rămas în oraș din cauza vremii proaste. Am încercat, dar...

– Cine lipsește? Vocea tăioasă a lui Alec parcă zgî-rie grătarul din cămin.

Joy se apropie și-l auzi pe Carstairs înșirînd mai multe nume.

Alec înjură. Joy se cutremură. Va avea nevoie de mută iertare cerească pentru acel cuvânt. Picioarele unui sacun scîrțîiră pe podeaua de lemn; apoi auzi ecoul pașilor lui străbătînd camera – bum, bum, bum, stînga împrejur.

– Deci ne aflăm aici fără majordom, fără bucătar, șapte... nu opt lachei care lipsesc și vreo cinci cameriste. Joy și-l putea imagina, ochi duri, capul plecat, mîinile împreunate la spate, picioarele lui lungi mîncînd podeaua. Știa din experiență că începea o nouă poziție după fiecare întoarcere.

– Și cel care se ocupă de cai, adăugă Carsitairs.

– Jem e aici, va avea el grijă de cai.

– Henson și ceilalți ne pot fi de folos, spuse Alec, dar bucătarul...

– Două dintre cameriste pot pregăti mese simple și am auzit că mîine va avea loc un mare tîrg la care se vor putea angaja servitori. Firește, nu mi-aș permite să angajez servitori de la un tîrg, dar bănuiesc că în cazul acesta nu am de ales.

Joy zîmbi și ochii îi străluciră. Un tîrg. Minunat. Nu mai fusese niciodată la un tîrg.

– Bine. Fă ce trebuie să faci, dar vreau ca această casă să fie dotată cu servitori într-un mod cît mai corespunzător pînă mîine seară.

– Da, Alteță.

Se auzi o ușă închizîndu-se apoi cele duble de mahon se deschiseră brusc și Alec intră în salon. Trecu pe lîngă ea fără să spunsă vreun cuvînt, apoi în spatele ei răsună clinchetul cristalului. În timp ce el își turna de băut, Joy aruncă o privire spre cealaltă cameră observînd un alt salon, mai mare decît cel în care se găseau, aranjat în tonuri mai închise de bordo și verde. În cameră plutea mirosul puternic de tutun și lemn de santal. Miroase a Alec, își zise ea zărind o scenă de vînătoare deasupra unei mari arcade unde o masă de joc

sculptată și scaune grele de piele formau un cerc intim.

– Ce fel de cameră e aceasta?

– Salonul bărbaților.

Joy încercă să vadă dacă tavanul e pictat, dar perețele în care erau înrămate ușile bloca ceea ce trebuie să fi fost o cameră înaltă cât o casă cu trei etaje. După o tăcere încordată în care nu se auzi decît sunetul turnării coniacului, Joy spuse:

– N-am putu să nu aud.

Alec o privi, încă încruntat.

– Ce afurisită de vreme. Se sprijini de un mic scrin poleit în aur. Se uită la paharul din mîna lui apoi la ea.

– Vrei să bei ceva? Un pahar de sherry?

Ea clătină din cap. După ce pățise ultima dată nu credea că ar dori să guste nici un fel de lichid de culoarea chihlimbarului. Se jucă cîteva clipe cu o figurină de sticlă de un albastru deschis aflată pe căminul făcut din plăci de marmură.

– Alec?

– Hmm?

– Cu cine vorbeai? Puse figurina jos, se îndreptă spre un scaun cu spătar înalt, și își plimbă degetele peste lemnul sculptat.

– Cu Carstairs, secretarul meu.

– Oh. Se plimbă pînă la o canapea, ridică o pernă tapițată și se jucă cu franjuri auri în timp ce se sprijinea de brațul ornamentat.

– Ce faci cînd ești la Londra?

El păru surprins de întrebarea ei.

– Ducii de Belmore au avut întotdeauna un scaun în parlament. Al meu e în Camera Lorzilor.

– Altceva?

– Iau parte la baluri, mă duc la clubul meu, călăresc prin parc – lucrurile obișnuite pe care le face un nobil englez. Ridică ochii spre ea și probabil că-i citi pe față gîndurile pentru că adăugă: s-ar putea să sune frivol,

Scottish, dar cea mai mare parte a legilor Angliei sînt formulate și hotărîte nu în Parlament, ci cu ocazia evenimentelor sociale. Luă o înghițitură. De ce?

– Mă întrebam doar. Îndoii perna, apoi puse mult temuta întrebare. Cînd îl voi întîlni pe prinț?

Alec puse jos paharul și scoase un plic din buzunar.

– Asta ne așteaptă.

– Ce este?

– O invitație la un bal dat de prințul regent. Se pare că s-a hotărît să sărbătorească vreun eveniment grandios – probabil nașterea unor noi cîțiva cîini de vînătoare. Aruncă plicul pe masa dintre ei, iar ea îl luă și se așeză.

Balul urma să aibă loc peste două săptămîni. Un mic zîmbet îi încolți pe buze. Un bal! Dat de un prinț!

– Pari supărat. Nu-ți plac balurile?

Alec se uită la ea.

– Nu aveam de gînd să rămîn atît de mult timp în Londra.

– Oh. Privi atentă la invitația din mîna ei, apoi întrebă: Ce face o ducesă cînd e în Londra?

– Nu face vrăji.

Încruntîndu-se, Joy puse invitația pe masă.

– Spui mereu că aștepti de la mine să mă port așa cum ar trebui să facă o ducesă de Belmore. Cum aș putea, dacă nu știu ce se așteaptă de la mine.

El oftă. Un sunet resemnat.

– Va trebui să te învăț. Mai luă o înghițitură, apoi spuse ceva despre înghețarea iadului și antrenarea vrăjitoarelor.

– Sînt sigură că și altcineva îmi poate arăta ceea ce trebuie să știu, spuse ea pe un ton rece.

– Am spus că o voi face.

Mîndria o făcu să stea dreaptă. Își încrucișă mîinile în poală și își ridică bărbia mai sus decît de obicei.

– Care sînt îndatoririle mele?

El mai luă o înghițitură de coniac și spuse:

– Să organizezi baluri, dineuri, și alte evenimente sociale. Practic vei fi o gazdă.

– Asta fac cele mai multe ducese?

– Da. Unele angajează servitorii și îi supraveghează.

Aha, se gîndi ea. S-ar putea să existe o modalitate de a vedea și un tîrg și un bal într-o singură călătorie. Chipul ei se luminează ca felinarele de la Vauxhall. Acum, Joyous, își zise ea în gînd, ai grijă cum te descurci...

– Femeile Belmore le-au făcut pe amîndouă, continuă el. Se pare că bunica mea s-a purtat destul de tiranic cu angajații.

– Cine se ocupă de casa asta?

– Majordomul o făcea – se opri din nou – o face... o va face... oh, la naiba, cînd va binevoi să se întoarcă.

– Vrei să mă ocup eu de problema servitorilor?

Ochii lui se îngustară.

– Cum? N-ai nici un fel de experiență.

Îi aruncă un zîmbet șiret și își pocni degetele.

– Pentru Dumnezeu, fără vrăji! Bău din pahar, apoi adăugă. Și indiferent ce faci, să nu-mi strănuți cîtiva.

Știuse că va reacționa așa. Bun. Mișcarea următoare.

– Ei bine, din moment ce folosirea puterilor mele nu este o soluție – el mîrîi ceva – cum rămîne cu tîrgul?

Capul lui se ridică brusc, ochii studiînd-o bănuitori.

– Tîrgul?

– Pot să merg?

– Nu.

– Dar aş dori să angajez servitorii. E datoria unei ducese.

– Nu.

– Ai putea să mă duci la acesta.

– Mîine trebuie să mă ocup de niște probleme iar tu nu ești pregătită să hoinărești singură prin Londra.

– L-aş putea lua pe Henson.

- Nu.
- Pe Polly.
- Nu.
- Și pe Carstairs.

Alec se mulțumi doar să o țintuiască cu o căutătură urâtă.

Joy caută să spună ceva ca să umple tăcerea stînjitoare.

- Ai vorbit despre bunica ta. Cum era?
- N-am cunoscut-o, doar am auzit vorbindu-se despre ea. A murit înainte ca eu să mă nasc.
- Și mama ta?
- Ce e cu ea?
- Cum era?

Părea surprins de întrebarea ei, apoi se uită la paharul lui înainte de a-i răspunde.

- Elegantă, eficientă, frumoasă – o ducesă perfectă.

Mama lui a fost o ducesă perfectă. Tot ce Joy nu era. Își mușcă buza și se strădui să-și găsească mîndria. Era pe undeva pe la picioarele ei. Cînd se uită din nou la el, îl văzu urmărind-o peste marginea paharului. Își aminti de cina lor de la Belmore Park. Se uita țintă la gura ei. Ochii i se făcuseră neliniștitor de întunecați și pătrunzători. După o clipă își feri privirile.

Voia să o sărute, își zise ea în gînd și închise ochii încîntată. Forța dintre ei exista încă. O simțea; o putea vedea în ochii lui. E rîndul meu, își zise ea. E șansa mea. Se ridică și porni încet spre el.

- Mai vrei un pahar?

El ridică spre ea chipul încordat, dar nu spuse nimic.

- Paharul ți-e gol. Îl arată cu degetul. Îți mai torn unul.

Alec își studie paharul, dar înainte de a-i putea răspunde ea i-l luă din mîna și porni vioaie spre masa aurită, îl umplu și se întoarse cu același pas săltăreț. Îi întinse paharul. Privește-mă, Alec. El luă paharul fără să-i aunce nici o privire.

Atît de încăpățînat. Se impuneau măsuri drastice. Ridică mîinile și repede își scoase acele de păr.

– Oh, Sfinte Sisoie! Părul i se rostogoli în jos și auzi respirația lui șuierată. Îl privi. Duse paharul pînă în apropierea buzelor, dar acum mișcarea brațului parcă înghețase. Mi-am pierdut acele de păr. Le vezi cumva?

– Nu. Luă o înghițitură zdravănă.

Joy își scutură părul astfel încît se legănă în spatele ei.

– Trebuie să fie pe aici pe undeva.

El privea țintă peretele din fața lui, inspirînd adînc, iar Joy își înăbuși un mic zîmbet triumfător, apoi îngenunche pe podea lîngă el tîrîndu-se în jurul lui, făcînd tot posibilul ca părul să-i foșnească pe deasupra genunchiului îndoit.

– Nu se poate să fi dispărut. Se lăsă pe călcîi și își aruncă părul pe spate.

Încheieturile lui erau albe.

Joy întinse mîna să-și atingă părul și văzu cum privirea lui îi urmărește mîna. Ridică paharul la buze. Văzu bătălia care se dădea între voința lui încăpățînată și dorința arzătoare care îi mistuia pe amîndoi. Alec închise ochii, iar ea își pierdu răsufierea gîndindu-se că pierduse din nou.

Alec puse jos paharul.

– Crezi că agrafele ar putea fi în scaunul tău? Întinse mîna spre marginea scaunului și își scutură ușor capul ca părul să-i cadă peste mîna lui.

Alec îi înhăță încheietura mîinii.

Joy zîmbi.

El nu.

O vrajă ar trebui să fie atît de intensă, se gîndi ea. Simțea atracția fizică a acestui bărbat de parcă un lanț de fier le-ar fi legat inimile. Atît de strîns încît pentru o secundă se întrebă dacă nu declanșase ceva ce nici cea mai puternică vrajă nu va putea controla.

El se ridică, fără să-i dea drumul încheieturii mîinii. Îngenunchiată în fața lui ridică fața spre el și îl privi. Cealaltă mînă a lui se apropie de obraji ei, mîngîindu-i pomeții, apoi bărbia. Se simțea de parcă el ar fi putut vedea înăuntru ei, i-ar fi văzut inima deschisă și tînjind după el, dragostea care fremăta în suflet, genunchii care tremurau, bătăile inimii, și îi putea vedea spaima – acea parte fragilă din ea care se temea că el nu o va iubi niciodată.

Degetul lui Alec atinse alunița de deasupra buzei, apoi trecu ușor peste conturul gurii. Buzele ei se despărțiseră. Degetul lui alunecă înăuntru și îi atinse limba. Ochii lui se întunecară scăpărîndu-și pasiunea. Se atinseră – deget aspru de bărbat cu gură umedă și moale de femeie. Erau la doi pași unul de altul, Joy în genunchi, Alec în picioare. Respirau tot mai greu. Această forță, acest dar miraculos care exista între ei era tot ce mai puteau simți.

Corpul ei era umed, sîngele îngroșat. Inima îi zvîcnea în propriul ei ritm accelerat. Degetul lui avea gust sărat, ca și aerul zbuciumatei mări scoțiene. Ajunsese acasă.

Alec își retrase degetul, se întoarse și îl cufundă în coniac apoi îl coborî lăsînd picăturile să cadă ca mierea pe buzele ei.

– Ești o vrăjitoare, spuse el apoi o trase sus și gura lui o cuprinse pe a ei, limba trasîndu-i repede buzele pentru a le gusta aroma de coniac. Gemu învins în gura ei, umplînd-o cu limba.

Brațele ei îi cuprinseră gîtul și își apăsă trupul de al lui, dorind să-l simtă. Simțea gustul amar al coniacului, însă era îndulcit de aroma lui Alec. Alec al ei.

Îi respiră mirosul. Mîna lui îi cuprinse un sîn și mîrîi un alt geamăt de plăcere masculin în gura ei, un sunet adînc și primar pe care ea îl simți pînă în inima feminității ei.

Alec șopti ceva pe buzele ei apoi îi desfăcu nasturii din față ai rochiei unul câte unul. Mîna îi pătrunse înăuntru și o cuprinse, palma înăsprită frecîndu-se în cercuri peste vîrfurile sînului. Joy se înfioră, apoi își trecu degetele prin părul lui, coborînd pentru a-i atinge urechea și mușchii puternici ai gîtului. Era umed. Îi atinse bărbia aspră, mîngîind linia puternică a bărbiei, simțind căldura pielii lui – tot ceea ce dovedea că era real, că era bărbat.

Mîna îi coborî oprindu-se deasupra inimii, apoi se pierdu în ritmul pătimaș al sărutului devastator. Mîna lui se dezlipi de sînul ei iar cealaltă de ceafă și îi apucă fesele ridicînd-o sus și apăsînd-o de el. Își legănă încet șoldurile.

– Acum, spuse el. Aici. Acum.

Ea dădu din cap.

Porni cu ea în brațe spre ușile închise și o țintui acolo cu șoldurile. Mîinile lui alunecară pe coapsele ei și îi puse genunchii de o parte și alta a șoldurilor lui care continuau să se legene. O mîna se strecură pe sub fustă, apoi în sus, pe dedesupt.

Joy gemu cînd mîinile lui calde trecură peste ciorapii ei apoi pe pielea coapselor. Rochia se ridică o dată cu mîinile lui, cu atingerea lor tandră.

Șoldurile lui se mișcă și ea alunecă în jos pe ușă. Alec își ridică șoldurile sprijinind-o din nou.

– Strînge-ți picioarele în jurul meu.

Joy își apăsă genunchii pe șoldurile lui, iar degetele lui îi găsiră inima ființei ei și își porniră magia. O atinse, o mîngîie, jucîndu-se cu feminitatea ei pînă din trup i se prelinseră lacrimi de răspuns.

Mîna lui o părăsi pentru a-și descheia pantalonii. Peste o clipă îi simți puterea, forța, bărbăția tare și umflată alunecînd în ea atît de lin de parcă erau și au fost întotdeauna un singur trup.

Joy scoase un strigăt sălbatic.

– Taci! Vocea lui era răgușită, capul plecat, respirația greoaie.

Ochii ei se închiseră și savură unirea lor, știind că aceasta era darul final între bărbat și femeie. Buzele lui se mișcau pe fața ei ușoare ca o ploaie de vară. Încet își roti șoldurile legănându-se, umplînd-o, apoi retrăgîndu-se.

– Prea încet, murmură ea pe buzele lui.

– Niciodată prea încet, Scottish. Vei vedea. Niciodată nu e prea încet. Limba iui îi mîngîie urechea, și inhală. Furnicături îi cuprinsesă gîtul, coborînd în jos pe brațe și pe sîni.

Îi trase cămașa, deschizînd-o, dorind să-i atingă pieptul cu al ei.

El se împinse mai adînc, și ea își strînse genunchii în jurul lui. Îi împinse cămașa în jos. El se mai înfipse o dată, dureros de încet și de adînc. Piepturile lor se atinseră.

Veni rîndul lui să geamă.

Mîinile lui alunecară mai sus, frecîndu-i și strîngîndu-i fesele, apoi o mîngîie din locul unde se uneau înapoi, atingînd cu vîrf degetului fiecare porțiune din carnea ei intimă. Cu fiecare nouă mișcare își dăruia acea atingere atît de intimă, încît dorința ei se extindea, urca în spirale, încet cu fiecare pătrundere, cu atingerea degetului, iar acum părul des de pe pieptul lui îi devasta sînii, excitînd și stîrnind, făcînd-o să vibreze de viață.

Mîini puternice o prinseră mai strîns și începu să se miște în cercuri încete și dure care o apăsă și mai mult de el. Gemu în gura ei, ceva intim, pămîntesc și masculin.

Și se opri.

– Nu! Nu te opri... te rog.

El spuse ceva, dar ea nu-l putea auzi pentru că nu putea decît să simtă. Se retrase și se înfipse mai adînc, o dată și încă o dată, mișcîndu-se pe neașteptate cu

viteza după care tînjise ea. Plăcerea ei urcă cu fiecare împingere a şoldului lui. Mai tare şi mai tare, mai repede, iar uşa bubuia cu fiecare lovitură a lui, din nou şi din nou...

Peste o clipă simţi mirosul trandafirilor.

– La naiba, e atît de bine, gemu el, prinzîndu-i strîns genunchii şi trimiţînd-o spre culmi din nou şi din nou pînă ce ea nu mai ştiu unde începe şi unde se termină extazul. Deschise ochii şi văzu că plouă cu sute de petale roz.

– Trandafiri, rosti el pe buzele ei şi îşi roti şoldurile tot mai repede.

Petalele se opriră pe capul lui plecat, se lipiră de gîtul umed şi de spate unde muşchii erau încordaţi şi umflaţi de forţa mişcărilor lui. Încă se mişca în ea pînă cînd aproape că se retrase şi se avîntă din nou cu un strigăt de triumf. Peste o clipă viaţa lui pulsă în ea.

Apoi timpul, secunde şi minute trecură neobservate. Degetele ei nu se mai încleştau de umerii lui transpiraţi. Petale sfărîmate plutiră în jos alăturîndu-se celor de pe podea. Inima încă îi zvîcnea, respiraţia îi era tot întretăiată, şi, aşa ca înainte, aerul era înmiresmat de frăgezimea primăverii şi împlinirea toamnei. Îşi lăsa capul să se sprijine de uşă şi se mulţumi doar să respire.

Îl simţi pe Alec mişcîndu-se după multe, multe minute. Mîinile lui se retraseră spre şoldurile ei; apoi îşi coborî palmele spre genunchii ei şi cu blîndeţe îi ridică din jurul lui. O coborî încet, faţa ei alunecînd pe umărul lui umed pînă în centrul pieptului unde inima lui bătea în urechea ei la fel de vibrant şi puternic ca şi unirea lor.

Alec rămase tăcut. Apoi se uită la gura ei cu o patimă flămîndă în ochi. O sărută din nou, despărţîndu-i buzele şi gustînd-o înainte de a-şi mişca gura spre urechea ei pentru a-i spune ce simţise înăuntrul ei şi cum dorea să o simtă din nou.

Joy zîmbi, dar zîmbetul îi rămase ascuns după gîtul lui cald şi umed.

Își coborî capul să o sărute.

În ușa se auzi o bătaie hotărîtă.

Sărutul continuă.

Următoarea bătaie fu și mai puternică.

El se depărtă, apoi îi șopti pe gură.

– Probabil camerele noastre sînt gata. Își aranjă hainele apoi o ajută să-și încheie nasturii și scutură petalele de pe amîndoi.

– Acele de păr. Joy arătă cu degetul covorul, pe care zăceau mai multe straturi de trandafir.

O privi cu ochi din care pasiunea nu dispăruse și întinse mîna pentru a-i ridica o șuviță lungă de păr. O petală se dezlipi, plutind ușor spre podea în tăcerea absolută din cameră. Acum că se predase, era ca și cum nu i-ar mai fi păsat de nimic altceva decît de ei doi. Era un început.

Bătaia în ușa se auzi din nou.

– Da, da! Imediat. Dădu drumul șuviței de păr. Lasă agrafele și petalele. Terminăm sus ce-am început. Apucînd-o de mînă, smuci ușa și dădu să o tragă după el.

Un Henson cam roșu la față își dresă tare glasul.

– Alteță, contele de Downe și viconte Seymour.

Joy se izbi de Alec cînd acesta se opri brusc. Bombăni o înjurătură.

Uluită, ea se uită la el și îi urmări privirea pînă văzu fața jenată a lui Neil. A ei probabil că era la fel de îmbujorată.

– Bun venit la Londra, rosti Richard trăgănat, sprijinit de unul din pereții marelui hol de la intrare, o privire plină de înțeles apărînd pe fața lui obraznică.

Îngrozită, Joy îl privi pe Alec, căutînd ajutor.

El se ținea la fel de drept ca un pin din Highland.

– De cît timp sînteți aici?

Richard se întoarse spre Neil, a cărui atitudine stîngace îi spunea exact de cît timp se aflau acolo, apoi își scoase ceasul de buzunar și îi aruncă o privire superficială.

– Cam de zece minute. Suficient.

Nici urmă de jenă nu apăru pe chipul lui Alec, doar aroganță și neplăcere. Se întoarse spre ea ascunzînd-o de ei.

– Du-te sus.

– Unde? șopti ea. Habar nu avea unde erau camerele lor, dar mai că își dorea să riște să se rătăcească doar ca să poată scăpa.

– A cincea ușă pe dreapta. Voi veni și eu mai târziu.

Richard spuse ceva despre acel „mai târziu”, ceea ce făcu ca mîna lui Alec să se încleșteze peste mîna ei. Joy își pierdu respirația. Îi dădu drumul mîinii. Du-te.

Ea urcă grăbită scările. Chiar cînd ajunse la primul palier auzi vocea sardoncă a contelui:

– Îmi ești dator cu cincizeci de lire, Seymour. Au fost lovituri în ușă.

CAPITOLUL 19

Dimineața zilei de târg se arată proaspătă, rece și cu multă gheață. Iar gheața îl împiedică pe doctor să sosească la Belmore House pînă aproape de prînz – gheața și epidemia de pojar. Plecă o oră mai târziu instruiindu-l pe sărmanul Carstairs și pe două dintre cameriste – cele care știau să gătească – să rămînă în pat pînă cînd petele vor dispărea. Din moment ce ducele plecase mult mai devreme soarta îi oferise ducesei de Belmore prima ei îndatorire.

Înghesuită între hala negustorilor de pește și debarcader se afla o mică clădire expusă curentului care trăgea puternic, construită din cărămidă maronie, unde un grup dezordonat de inadaptați stăteau pe o platformă ținînd în mînă cîte o pancardă care le declara ocupațiile. În mijlucul acestor posibili servitori se afla ducesa de Belmore, cu bărbia ridicată, umerii mici trași spre spate și degetul într-o mănușă verde îndreptat spre un bărbat negru aflat la capătul șirului.

Un Henson cu perucă pe cap se aplecă spre Joy și spuse:

– Imi cer scuze, Alteță, dar nu cred că... ăăă... acel – se mai uită o dată încruntîndu-se înainte de a continua – om este exact la ce s-a gîndit Alteța Sa, ducele.

– Nu? Joy studie atentă bărbatul uriaș care domina

cu înălțimea lui bărbații și femeile murdare și cu o înfățișare jalnică care stăteau pe platformă în fața lor. Își loveau buzele cu degetul. Cu excepția lui, nimeni nu arăta prea promițător. Adevărul fie spus, cei mai mulți erau de-a dreptul înspăimântători. Bărbații păreau neciopliți și jengoși, iar mulți se uitau la ea de parcă s-ar fi gândit la mutilare sau crimă. Existau doar două femei, amândouă șleampăte, și îl fixau pe sărmanul Henson cu aceeași privire lacomă cu care Beezle îi fixa părul.

Simți că cineva o trage ușor de fustă și se întoarce spre camerista ei. Fata o privea cu ochi măriți de groază.

– Oh, doamnă, nu se poate să-l angajați pe bărbatul acela! E... e...

– Pancarta pe care o ține în mână afirmă că știe să gătească, spuse Joy încercând să stabilească exact cât de înalt era acel bărbat. În ciuda bărbii scurte și negre care îi încadra buzele groase și îi acoperea bărbia, bărbatul era curat, și exista ceva în el care dezmințea masivitatea lui, ceva care spunea că n-ar fi fost în stare să facă rău nici unui suflet omenesc.

Polly se aplecă înainte și șopti:

– Arată ca un pirat, doamnă, un uriaș pirat negru. Am citit o carte despre pirați, și sînt oamnei cruzi. Beau rom și omoră oameni, chiar și femeile. Și fură orfani, asta fac.

Joy trebui să recunoască că pantalonii negri, cămașa albă umflată, și cizmele negre, înalte, îl făceau să arate periculos, dar simțea că omul acesta avea o inimă bună.

– Polly, nu mai există pirați în Anglia de foarte mulți ani. Doar cercelul mare de aur îl face să arate ca un pirat.

– Dar, doamnă, și părul?

– Diferit, nu-i așa? Ridică din nou un deget la buze și îl inspectă. Nu cred că am mai văzut un bărbat cu o coadă așa lungă.

– Dar în rest e chel.

– Poate că s-a întâlnit cu castorul Alteței Sale. Henson studie capul lucios al bărbatului, apoi își pipăi peruca albă.

– Îmi pare atât de rău pentru părul tău, Henson.

– Nu-i nimic, doamnă. Întotdeauna am preferat o perucă. Dă uniformeii mai multă distincție.

Joy dorise să-i vrăjească niște păr lui Henson, dar Alec i-o interzisese categoric. Se întoarse spre Polly.

– Nu mi-ai spus tu că la Belmore Park bucătarul se plîngea mereu că nu ajunge pînă la rafturile de sus? Bucătarul acesta nu va avea o astfel de problemă. Și apoi e singurul pe a cărui pancardă scrie că poate găti. Așa că nu avem de ales. Joy se întoarse spre Henson. Mai e vreunul care pretinde că poate găti?

– Cred că Alteța Sa are dreptate. Henson trase de buclele din coada perucii albe.

– Și uite! Joy arată cu degetul. Vezi, acolo? Are pînă și propriul lui pui. Crezi că e mort?

Un șuierat îngrozit ieși de pe buzele cameristei sale.

– Nu-i așa că arată ca și penele de pui, Polly?

– Da, doamnă, dar eu nu văd puiul – doar penele.

– Vezi, ai înțeles. Hai să vorbim cu el înainte ca cineva să ni-l sufle de sub nas.

– Mă îndoiesc că va trebui să ne îngrijorăm în această privință, spuse Henson, dar Joy pornise deja, obligîndu-i astfel pe cei doi servitori să o urmeze. Ajunse lîngă platformă și se întoarse la timp ca să o vadă pe Polly îndoindu-și genunchii, bombănind ceva și făcîndu-și cruce.

– N-am știut că ești catolică, îi spuse ea lui Polly cînd aceasta ajunse lîngă ea.

– Nici nu sînt, doamnă, dar după cum arată mi-am zis că doar un *Tatăl Nostru* nu e de ajuns. Se apropie mai mult de Joy și îi șopti: Ce credeți că face cu penele alea?

Joy ridică din umeri, apoi privi în sus. Judecînd după lipsa liniilor de pe fața lui, era sigură că nu era bătrîn, și arăta într-adevăr foarte capabil fizic. Era chiar mai înalt și mai lat în umeri decît Alec. O coadă lungă de aproape un metru i se bălăngănea pe spate pornind din creștetul negru lucios. În afara hainelor de pirat purta o centură groasă și lată cu ținte de metal. De ea atîrnau mici tigve cu mărgele, o șuviță de păr și o mulțime de pene. Dacă n-ar fi știut că ultimul strigoi din lume era bine înșurubat într-o sticlă pe undeva prin America de Nord, ar fi bănuir că el trebuie să fie.

– Alteța Sa, ducesa de Belmore, îi spuse Henson agentului care se afla lîngă platformă. Ar dori să vorbească cu acela. Arată cu capul spre gigantul negru.

Joy își scutură fusta, își înălță bărbia ca să arate cît mai a ducesă, și încercă să-și facă gura cît mai trufașă, însă era greu să-ți țugui buzele cînd mușchii gîtului erau așa de încordați. Într-un fel nu se simțea deloc a ducesă; mai degrabă ca un păstrăv ieșind la suprafața apei ca să prindă muște.

Agentul strigă un număr, uriașul dădu din cap și făcu un pas înainte, tigvele scîrțîindu-i la brîu.

Joy își lăsă capul pe spate ca să-l poată privi, dar încercările ei de a părea trufașă, buze țuguite, nas în vînt, dispărură în fața uimirii care o cuprinse cînd îi văzu mărimea. Respiră adînc o dată și își găsi vocea.

– Pancarda spune că știi să gătești.

Bărbatul dădu din cap, țintuind-o pe Joy cu o privire care era serioasă, dar nu avea în ea nici urmă de răutate.

– Eu gătii pe vas Blake Magic cinci ani. Vocea îi ieșea pe gură de parcă ar fi vorbit din pivniță și avea un accent foarte pronunțat.

– De unde ești?

– Din Caraibe.

– Trebuie să te adresezi ducesei cu Alteță.

Piratul își întoarse ochii negri spre Henson apoi se uită din nou la ea. Îi zîmbi, arătîndu-și dinții albi.

– Din Caraibe, Alteță.

Joy știu atunci și acolo că îl va angaja pe acest om. Zîmbetul lui era sincer.

– Cum te numești?

– Kallaloo. John Kallaloo.

– Ei bine, domnule John Kallaloo, ce știi să gătești?

– Alteță, spuneți-mi Hungan John. Hungan John știe să gătească orice. Își îndreptă umerii, fața devenindu-i la fel de mîndră ca a lui Alec. Alteței sale îi place homar? Crab? Cocida de riñones?

Joy dădu din cap, sigură că Alec și înalta societate vor aprecia homarul și crabul.

– Ce este cocido de riñones?

– Voi spuneți tocană de rinichi.

Polly psalmodia o rugăciune către Maria, mama Domnului.

Joy dădu din cap. Îi suna bine, și își aminti că englezilor le plac rinichii.

– Hungah John Kallaloo gătește pentru Alteță tot ce e mai bun. Nici mamă, nici muiere nu gătit mai bine. Își umflă un pic pieptul, ceea ce merita văzut, ținînd seama de mărime.

Lui Joy i se păru perfect pentru Belmore House. Avea la fel de multă mîndrie și încredere în sine ca și soțul ei.

– Aș vrea să te angajez. Ai dori să gătești pentru Belmore House?

Polly scăpă un mic țipăt de protest, însă nimic nu se schimbă pe chipul lui Henson, rămînînd același servitor loial și imperturbabil.

– Te rog să o scuzi pe camerista mea, spuse Joy. Se aplecă spre el și șopti cu mîna la gură. Crede că ești pirat.

El îndreptă asupra sărmaneii Polly privirea lui neagră

și încet își întinse capul tot mai aproape de cameristă, care înlemnise de frică. Se opri când ajunse la câțiva pași de fața ei îngrozită.

– Bau!

Polly țipă înfigându-și unghiile în brațele lui Henson și ale stăpînei sale. Rîsul lui Hungan John, la fel de adînc și bubuitor ca legendarele tobe de luptă scoțiene răsună în hală – un sunet minunat. Zîmbind, se uită direct la Polly, care încă strîngea brațul lui Joy, și luă de la centură un cerculeț de pene de pui. Îl atîrnă la gîtul lui Polly.

– Lănțisor fermecat. Te apără de pirați, fetiță. Apoi o mîngîie pe cap. Își întoarse apoi privirea spre Joy, și zîmbetul dispăru de pe fața lui neagră. Foarte încet, spuse: Magie.

Știa. Joy își pierdu răsuflarea. Cumva, de undeva, acest bărbat știa ce era ea. Îi întoarse privirea. El zîmbi atunci.

– Magie bună, Alteță.

Au rămas așa, schimbînd priviri pline de înțeles, cîntărind și plăcîndu-le ceea ce vedeau.

– Domnul Kallaloo va fi perfect, îi spuse ea lui Henson.

– Există o căruță în spatele caleștii Alteței Sale, îi spuse Henson noului bucătar. Adu-ți lucrurile și pune-le acolo. Vom pleca în curînd.

Hungan Jhon nu se mișcă.

– Alteță nevoie alți servitori?

Joy dădu din cap.

– Un majordom?

– Da, cum să nu. Cunoști pe cineva?

– Un bătrînel pe nume Forbes. A fost majordom cincizeci an. Stăpîn mort. Bătrînel dat afară.

– Uite, Henson, Hungan John ne-a găsit un majordom.

Henson își îndreptă peruca și studie platforma.

– Toți arată de parcă sînt gată să ne taie beregata, Alteță. Care dintre ei e Forbes?

Hungan John arată în spatele lui.

Stînd în picioare lîngă o perdea spălăcită se afla un bărbat scund, cărunt, cu obraji roșii și buze subțiri. Haina albastră de satin era zdrențuită și plină de praf, iar pantalonii arătau la fel de vechi pe cît era el de bătrîn. Ciorapii albi de mătase erau ponosiți, rupți și cu găuri, și unul i se îndoia peste gleznă ca pielea elefantului. Purta pantofi diferiți – unul din satin negru cu o cataramă mînjită, iar celălalt maron cu un toc mai înalt – și parcă și-i puse invers pe picioare. Ochelarii cu rame de sîrmă erau groși cît degetul și îi măreau ochii de un albastru șters.

Sărmanul om nu mai avea un cămin. Nu conta pentru Joy că arăta la fel de bătrîn ca Turnul Londrei. Părea să aibă nevoie de ei mai mult decît aveau ei nevoie de un majordom. În cea mai bună imitație a unei ducese, Joy își îndreptă umerii, își ridică bărbia și privi la agent. Cu o voce, care spera să fie la fel de poruncitoare ca a lui Alec, spuse:

– Îl vom lua și pe Forbes.

Alec urcă cu pași mari treptele casei sale, descoperind că ușa era încuiată. Bătu în ea. Nimic. Mai bătu o dată. Nimic. Cu chipul arătînd ca o mască a enervării se întoarse, dar caleașca lui tocmai dispăruse după colțul casei.

– Fir-ar al naibii, mormări el, plimbîndu-se înapoi și încolo pe trepte. Afurisită de vreme. Fără servitori, fără lachei, fără majordom. Silit să mănînc varză de ieri seară la cină – varză! Se cutremură aducîndu-și aminte de gustul scîrbos al acelei mîncări. Făcu un pas în spate și privi în sus, căutînd un semn de viață. Nimic.

Frigul pusese chiciură la ferestre, iar aerul londonez era atît de rece și umed că-i pătrundea pînă la oase cu toată căptușeala mantoului său.

– La dracu', e frig. Bătu în ușa din nou. Unde naiba au dispărut cu toții? Izbi cu pumnul în ușa.

Zăvorul scrîșni și ușa se crăpă puțin. Un ochi albastru, bătrîn, ridat și bănuitor îl studie din spatele unei lentile groase.

– Tu cine mai ești? veni un strigăt puternic ca un urlet de luptă.

– Sînt...

– Ha?

– Am spus că sînt...

– Vorbește, odată! strigă bătrînul. Nu te aud dacă mormăi!

– Am spus, strigă și Alec, sînt Alteța Sa...

– Ce s-a întîmplat cu fața ta?

– Nu fața mea, idiotule! Alteța Sa!

– Nu-i aici.

Ușa se trînti.

Blazonul Belmore de pe ușa se holbă la Alec. Așteptă, numărînd, ca ușa să se deschidă. Nimic. Bătu din nou în ușa. Se deschise cîtiva centimetri.

– Eu... sînt... ducele... de Belmore, și...

– Îți fac eu vînt!

Ușa se trînti.

Alec se zgîi la ea, făcînd-i o deosebită plăcere să-și strîngă bine pumnul și să lovească cu el în ușa. Aceasta scîrîi deschizîndu-se puțin.

– Pleacă odată sau vei avea de-a face cu însuși ducele!

– Eu sînt afurisitul de duce! urlă Alec, pumnii fiindu-i atît de strînși că tot trupul îi tremura.

O exclamație îngrozită se auzi în spatele lui, și se opri privind la fețele înspăimîntate ale vecinilor săi, Lordul și Lady Hamersley, care se holbau la el. Trăgînd

adînc aer în piept, își adună mințile și duse mîna la pălărie.

– Bună seara, Lady Jane. Hamersley.

Aceștia dădură din cap, șoptind ceva între ei, și pornind grăbiți spre casa lor de parcă ar fi fugit de un nebun periculos.

Clocotind de furie Alec făcu un semn spre intrare.

Ușa se trînti din nou.

Văzu roșu în fața ochilor. Se răsuci pe călcîie, coborî scările din cîțiva pași și pornind pe alee se îndreptă spre intrarea din spate. Cizmele lui zdrobeau zăpada cu fiecare pas apăsător, înverșunat. Smuci ușa de la bucătărie și se opri pe loc ca trăznit.

Un negru se afla în bucătăria lui. Un negru.

leși afară, respiră de două ori, și mai încercă o dată.

– Pune lămîia în nuca de cocos. Coada lungă și neagră a bărbatului se legăna într-o parte și alta în timp ce el cînta cu o voce la fel de adîncă de parcă ar fi venit dintr-un tun.

Privirea uluită a lui Alec trecu de la capul lui negru și lucios, la cercel – avea neapărată nevoie de un pahar de coniac – apoi la mîinile negre vînjoase pendulînd deasupra vaselor. Mai întîi storcea o portocală, apoi o lămîie.

Rămas fără grai, Alec trecu prin spațiul larg care despărțea bucătăria de cămară și urcă scările îndreptîndu-se spre persoana responsabilă – soția lui, neastîmpărata vrăjitoare.

– Oh, Alec! Joy se răsuci brusc cînd își zări soțul în holul casei. Încîntată alergă spre el, pipăindu-i brațele și pieptul. Ești rănit? Forbes spunea...

– Forbes?

– Noul majordom. Spunea că e cineva la ușă căutând idiști, și apoi a spus că erai plin de sânge. Îi caută rănilor. Unde ești rănit?

El îi îndepărtă mîna de pe piept și își aruncă mantoul.

– Urmează-mă, porunci el cu o voce la fel de înghețată ca și aerul londonez și pași în sufragerie. Ai fost la tîrg.

Ea veni după el.

– Da, dar...

Alec trînti uşile și se întoarse spre ea.

– Ți-am spus că nu poți merge.

– Dar Castairs e bolnav și...

– Nu-mi pasă nici dacă e mort! Și s-ar putea să fie cînd voi termina cu el.

– Are pojar, șopti ea urmărindu-l plimbîndu-se agitat.

– Mi-ai nesocotit ordinul.

– Dar avem nevoie de servitori, și tu erai plecat, așa că m-am gîndit că fiind ducesa de Belmore e de datoria mea să-i angajez.

– Să nu se mai întîmple niciodată.

– Îmi pare rău. Îl studie atentă dar singurul sânge pe care îl văzu era cel care îi colora fața furioasă. Te simți bine?

– Nu! Sînt nebun, sau pe cale să înnebunesc!

– Am crezut că ți s-a întîmplat ceva îngrozitor, spuse ea.

El veni spre ea spumegînd de furie.

– Ceva îngrozitor s-a întîmplat într-adevăr. M-am înjurat cu tine.

Joy încremeni; mîna îi zbură la gură. Cuvintele lui erau atît de crude, încît nu mai putu respira. Se uită la fața lui apoi caută scăpare și închise ochii. Cînd îi deschise din nou, camera nu mai era altceva decît un vâl de lacrimi, silueta întunecată a soțului ei fiind singurul lucru vizibil.

Își recăpătă respirația, dar aceasta abia ieșea din pieptul în care inima ei murise brusc, unde începuse rușinea ei. Se întoarse, deschise ușile și fugi afară din cameră și în sus pe scări, sunetul pașilor ei mici și a unui hohot de plîns răsunînd în holul rece de marmură în timp ce afară fulgi proaspeți de zăpadă cădeau pe ferestrele casei.

Strîngînd paharul în mînă Alec deschise ușa dormitorului său exact cînd pendula bătu ora unu. Își verifică ceasul de buzunar, un obicei pe care îl deprinsese de la căsătorie. Era într-adevăr ora unu dimineața. Ridică paharul la buze, dar rămase cu el în aer.

O masă mică se afla lîngă rămășițele fumegînde ale focului din cămin, cu un scaun de o parte și de alta. Traversă camera spre ea, făcînd tot posibilul să ignore golul din stomac. Se uită la ea.

Era ornată cu cristal, porțelan și argint Belmore – două farfurii la o mică distanță una de alta. Două mici candelabre de argint străluiau o vază umplută cu trandafiri roz.

Închise ochii și respiră adînc. Parcă tras de un lanț se întoarse spre ușa care dădea în cealaltă cameră. Rămase așa, privind la ușă, ochii imobili nemaivăzînd nimic, mintea lui o harababură de gînduri și încă ceva... o anume emoție. Lui Alec nu-i plăceau emoțiile. Știa să-și controleze furia, să-și ascundă durerea, teama sau gelozia. Fusese antrenat să o facă de la o vîrstă foarte fragedă.

Însă sentimentul de vinovăție era prea greu de stăpînit.

Toată seara și o bună parte din noapte încercase să-și adune furia. Fura ar fi fost ceva normal ținînd seama de evenimentele prin care trecea în ultimul timp.

Dar nu văzu decît imaginea chipului îndurerat al soției sale cînd acele cuvinte tăioase îi ieșiseră pe gură. Mai rostise și altă dată remarci usturătoare și nu simțise nici o remușcare. Însă cei cărora le adresase le meritaseră.

Undeva adînc în sufletul lui știa că Scottish nu le meritase. Indiferent ce făcuse, oricît de prostesc ar fi fost, nu existase răutate, sau intenții meschine în acțiunile ei. Mai tot ce făcea se datora inocenței bunelor intenții.

Dar toate bunele intenții din lume nu vor schimba faptul că era o vrăjitoare și avea puterea de a-i distruge pe amîndoi împreună cu numele de Belmore.

Se lăsă cu greu pe scaun și se uită la acea afurisită de masă.

Vinovat. Vinovat. Vinovat. Cuvîntul deveni o litanie în capul său cu fiecare bătaie a pendulei. Cuvintele lui aspre îi zdrobiseră inima, o răniseră atît de crud încît blestemă gura care le scuiase. Furia lui fusese foarte reală, dar nu era sigur dacă din cauza servitorilor pe care îi angajase sau din cauză că ieșise afară, mai rău, o făcuse fără el, ca să o poată supraveghea.

Falca i se încleștă cînd înfruntă o nouă împunsătură de vinovăție atît de străină lui. Mult mai cumplit decît cuvintele odioase pe care le rostise era faptul că știa care ar fi reacția ei dacă ar afla că o ascundea.

Ducele de Belmore își ascundea soția.

Ce ironie a soartei. Angajase cei mai buni avocați din Londra pentru a-i găsi o soție, iar apoi se însurase în grabă după ce Juliet îi rănise mîndria. Își trecu o mînă nervoasă prin păr. Iar acum ducele de Belmore își ascundea ducesa.

Cît de nobil.

Furia îi reveni, dar era îndreptată asupra lui însuși. Apoi, parcă silit să o facă, privirea lui se îndreptă din nou asupra acelei mici mese și fixă din nou ușa de legătură.

Lăsă jos paharul, se ridică, porni spre ușă, ajunse chiar să pună mîna pe clanță, dar se opri.

Ce-i va spune? Îmi pare rău că am rostit acele cuvinte? Îmi pare rău că ești vrăjitoare? Îmi pare rău că m-am însurat cu tine? Îmi pare rău că te ascund? Îmi pare rău că sînt un măgar?

Se întoarse, văzu masa, și îi întoarse și ei spatele. Traversă camera pînă la scaunul din piele, se așeză cu mîinile prinse la ceafă, cizmele încrucișate la glezne deasupra unei canapele, iar ochii duri îndreptați în sus spre tavanul pictat superb cu mai multe scene.

Bogăția îi dăruia multe lucruri: tavane pictate, case costisitoare, rochii de mătase de import, bijuterii strălucitoare cu care puteai cumpăra iertare, dar o bijuterie i se părea la fel de rece ca și cuvintele lui. Aceste nimicuri scumpe ar fi înduioșat alte femei, dar nu și pe Scottish.

Privi spre masă gîndindu-se la soția lui, la expresia surprinsă și sfioasă de pe chipul ei cînd se aflase pe pieptul lui în acea pădure cețoasă. Și-o aminti înghețată și pe jumătate moartă, și retrăi disperarea pe care o simțise cînd văzuse giulgiul de gheață al morții pe fața aceea ciudată și totuși atît de frumoasă – aceeași față care radia strălucirea unei femei pe care o satisfăcuse, singura față în care văzuse vreodată ochi inocenți.

Strînse pleoapele și se lăsă pe speteaza scaunului. Apăruse din nou – sentimentul acela de vinovăție. Aerul se încărcase de el. Alec se ridică, privind la paharul cu coniac pe care îl lăsase pe masă. Porni spre el și cînd o făcu în afurisita lui minte trădătoare apăru imaginea a doi ochi verzi înlăcrimați care cuprindeau în ei întreaga inocență a lumii. Se uită la pahar, întinse mîna spre el, dar degetele lui aleseră să mîngîie petalele roz, catifelate ale unui trandafir.

Joy se trezi în întunericul dormitorului ei, cu ochii umflați și usturînd-o din cauza lacrimilor vărsate. Gîtul

era uscat de hohotele de plîns care îi secaseră gura. Cuvintele lui răsuna în mintea și inima ei. O cuprinse un val de gheață care i se ridică din stomac ca Satana din iad. Nu mai putea respira.

Dăduse greș. Speranța oarbă care o făcea să treacă de clipele de disperare și o copleșea în cele de bucurie, se sfărîmase ca o oglindă în fața cruzimii cuvintelor soțului ei.

„Ceva îngrozitor s-a întîmplat într-adevăr“, îi spusese el, „m-am căsătorit cu tine“.

Nici o incantație rostită anapoda, nici o vrajă prost lucrată, nici puterea magică redusă nu puteau zdrobi sufletul cu aceeași forță ca respingerea din partea celui pe care îl iubești. O lecție dură și învățată dureros în această seară. Nici o formulă magică nu putea alunga suferința.

Deci asta era parte întunecată a iubirii. Acesta era chipul care îți rodea sufletul ca o fiară uriașă, devorînd fiecare speranță, fiecare vis, fiecare dorință pe care și-o putea pune o fată. Se răsuci privind la baldachinul de deasupra patului. Ochil i se umeziră, și lăsă lacrimile să-i curgă în rîuri de durere ale viselor neîmplinite și ale speranțelor moarte, dîre umede care simbolizau certitudinea pe care o avea acum că iubirea nu putea crește acolo unde nu exista.

Zăpada proaspătă care căzuse pe străzile pietruite ale orașului și pe aleile înghețate se opri pe la mijlocul dimineții, cam cu o oră înainte ca Polly să dea buzna în dormitorul lui Joy spunînd că trebuie să-și îmbrace stăpîna și să o pregătească, pentru că însuși ducele o poruncise.

Cu ochii care o usturau din cauza nopții petrecute în lacrimi, Joy se ridică în capul oaselor în patul moale și încercă să-și adune energia de a se scula. O auzea pe Polly foindu-se prin cealaltă cameră, azui scârțâitul deschiderii cuferelor, bufniturile capacelor trântite, bombănelile cameristei în timp ce căuta numai ea știa ce.

Să îmbrace o rochie frumoasă nu-i va ridica moralul. Se întrebă dacă Polly împachetase și o pînză de sac și cenușă. La un moment dat, în mijlocul nopții cînd se trezise pentru a cincea oară, se întrebese ce-i oferea viitorul ei întunecat. La fel de sigur cum cel care cumpără pămînt dă și peste pietre, știa că Alec o va alunga.

Așa că o oră mai tîrziu, îmbrăcată într-un mantou greu de culoarea untului, o căciuliță de blană, cobora scările cu toată nerăbdarea condamnatului la moarte. Călcîiele cizmulilor de piele loveau podeaua în ritm funebru, îndreptîndu-se spre ușile din față unde Henson și Forbes așteptau...

– Bună dimineața, Alteță. Henson făcu o plecăciune. Forbes îi înfipse în coaste un cot osos, apoi strigă:

– Nu s-a întîmplat nimic cu fața ei. Își făcu plecăciunea, încă încruntîndu-se la Henson.

– Bună dimineața, Henson, Forbes. Unde e Alteța Sa?

– Care mătrează? Forbes își aranjă ochelarii și își studie livreaua, trăgînd în jos vesta aurie, pe care și-o puse invers, și ridică brîul pantalonilor de catifea lungi pînă la genunghi. Hainele se potrivesc foarte bine. Se uită urît la cel de lîngă el. Și tu ai spus-o, Benson.

– Vă așteaptă afară, Alteță.

Joy porni spre ușa de la intrare.

Henson își dresе glasul.

– În spatele casei. Traversă holul pînă la ușa mică de lîngă scări.

– Ce e pe spatele meu? Forbes, care îl urmase pe Henson, își suci capul alb peste umărul bătrîn, încercînd să vadă ce era pe spatele uniforme sale.

Henson deschise ușa, împingându-l pe Forbes într-un colț unde își putea studia hainele făcând mai puțin zgomot.

– Urmați-mă, Alteță.

Încă neliniștită, Joy porni după Henson, coborînd scările care duceau în căldura înăbușitoare a bucătăriei. Hungan John se mișca prin ea cu o neașteptată voiciune pentru cineva care mai că atingea cu capul grinzile din tavan.

– Taie merele, fetițo, spuse el, zîmbindu-i micii cameriste. Facem pentru Altețele lor cea mai bună plăcintă în seara asta. Apoi începu să cînte o melodie veselă despre merele din Grădina Raiului.

Camerista zîmbi și începu să taie merele în ritmul cîntecului. Coada lungă a lui Hungan John se legăna într-o parte și alta în timp ce se îndrepta spre cuptor unde o pulpă de miel era pusă la frigare.

Joy coborî și ultima treaptă. Un ghem alb trecu în viteză pe lîngă ea. Peste o secundă Beezle își înfipse colții în coada lui Hungan John.

– Beezle!

Henson se apucă de perucă.

Joy alergă spre bucătar care se roti, trimițîndu-și coada și animalul agățat de ea într-un cerc larg. Joy îl prinse pe Beezle tocmai cînd coada trecea prin fața ei.

Zăcînd cu picioarele în sus în brațele ei, Beezle se uită urît în sus prin ochii închiși pe jumătate, și șuieră.

– Ai fost închis în camera mea. Cum ai scăpat?

Ochii lui cafenii se făcură inocenți, dar în curînd se ațintiră din nou asupra părului bucătarului. Limba lui mică și roz ieși afară și se linse pe bot.

– Ce e acesta? Hungan John se uită la Beezle.

– Animalul Alteței Sale, spuse Henson, după ce-și îndepărtă mîna de pe peruca pe care o ținuse strîns lipită de cap.

– A mîncat părul lui Henson, spuse Joy.

Bucătarul uriaș se aplecă și îl examinează pe Beezle. Îi atinse blana, apoi se uită spre foc.

– Blana asta ar arde foarte frumos.

Beezle șuieră lung și tare, iar pe buzele lui Henson apăru umbra unui zîmbet.

– Hungan John ar putea schimba meniul. Ar face tocăniță de Beezle. Hmm. Își frecă stomacul și îi făcu cu ochiul lui Joy apoi rîse din toată inima înainte de a se întoarce la treburile sale.

Joy îl puse pe Beezle în brațele caméristei și îi spuse să-l ducă sus și să se asigure că Polly îl închide în cameră. Animalul se cățără pe umerii ei și începu să-i tragă agrafele de păr. Două căzură pe podea, și Beezle întoarse fața spre Joy, privind-o vinovat și rușinat.

– Încetează, șopti Joy în timp ce fata îi ducea animalul în sus pe scări. Ultimul lucru pe care îl văzu a fost Beezle mestecînd.

Henson deschise ușa de la spate și Joy păși nesigură afară, cu stomacul întors pe dos și gîtul blocat. Mușcătura aerului rece îi izbi obraji. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Nu credea să mai fi avut lacrimi. Trease adînc aer în piept pentru a-și aduna puterile și ieși afară.

La început nu văzu nimic decît nu alb cețos. Se sili să-și oprească șuvoiul de lacrimi. Mai rămăsese un pic de mîndrie în ea. Ridică bărbia și încercă să vadă. Totul era acoperit de zăpadă, albă, curată și proaspătă. Însă în fața ușilor grajdului se afla o sanie neagră, lucioasă cu Jem pe capră și Alec lîngă ea.

Încremeni, absolut inconștientă de bucuria care apăru pe fața ei.

Un val de plăcere luminează ochii întunecați ai lui Alec. Joy se așteptase la furie. Se așteptase să i se facă morală, să fie certată, să fie alungată. Nu se așteptase ca unul din visele ei să se îplinească. Însă mai minunat de cît sania, decît zurgălăii care atîrnau de gîtul

cailor, decît realizarea faptului că nu va fi alungată, era expresia de pe chipul soțului ei care sugera o scuză.

– Ai de gînd să rămîi acolo toată dimineața sau vrei să mergem cu sania? Alec trase zăvorul și deschise ușa.

Joy alergă pe trepte, dar în loc să-i ia mîna, Alec o ridică în brațe și o așeză în sanie. Inima îi bătu mai repede și își ținu respirația, apoi se așeză mai confortabil, aranjîndu-și fustele și mantoul în jurul ei. Peste o clipă Alec era lîngă ea, cu brațul trecut în spatele scaunului, picioarele lui lîngă ale ei. Se uită la ea.

– Gata?

Joy ridică ochii spre el fără să știe că încîntarea, iubirea și ușurarea străluceau pe chipul ei. El o studie cîteva clipe, tăcut, gînditor, și păru că vrea să spună ceva important. Joy își înclină capul într-o parte încercînd să-i ghicească intențiile, dar nu-i putu citi gîndurile.

– Încotro, Alteță?

Joy întoarse capul și surprinse privirea nerăbdătoare a lui Jem.

– Spre parc, răspunse Alec, mîna lui coborînd pe umărul ei.

Și cu o lovitură de bici sania se năpusti pe aleea acoperită de zăpadă.

SCHIIMBAREA

**„Durerea cînd nu plînge
Rămîne-n suflet șoapta care îl frînge.“**

Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 20

În cele mai multe zile Londra răsuna de strigătele vînzătorile ambulanți, de muzica flautelor și flașnetelor, de zdrăngănitul neîncetat al roților de fier și al tropotului copitelor pe pietrele străzilor, dar nu și astăzi. De parcă și-ar fi luat repaus de sfîrșit de săptămîină, pînă și Hyde Park era pustiu. Era o mare rușine că cei mai mulți membrii ai înaltei societăți se înfofoleau în hainele lor de blană, sau căutau căldura focurilor de cărbuni, acum cînd cerul plumburiu binevoise să stropească pajiștile și aleile din parc cu o pătură magică și tăcută de zăpadă proaspătă.

De o parte și alta a aleii stejarii se arcuiau formînd un baldachin alb. Zgomotul obișnuit al copitelor cailor era înnăbușit de zăpadă. Însă zurgălăii răsunau limpede în aerul rece, clinchetul lor vesel depășit doar de notele muzicale din rîsul încîntător al ducesei de Belmore.

– Uite Alec! Sîntem singuri aici!

– Știu.

Joy se răsuci pe scaunul ei pentru a vedea peisajul – o neîngrădită întindere sălbatică de culoarea fildeșului în centrul orașului.

– Nu ți se pare minunat?

– Ce? Faptul că nimeni nu e aici? Privirea lui îi spunea că existau puține lucruri care să i se pară minunate unui duce.

– Nu. Arată cu mîna în jur. Asta! Apoi văzu pe chipul lui că habar nu avea despre ce vorbea. Privește în jurul tău și spune-mi ce vezi.

– Zăpadă.

– Și altceva?

– Mai multă zăpadă.

– Și altceva? spuse ea cu un oftat exasperant.

– Parcul.

Joy se uită gînditoare la manșonul din poală întrebîndu-se ce fel de om e acela care vede doar învelișul lucrurilor. Ridicîndu-și capul îl studie. Arăta foarte serios. Însă undeva sub acel exterior rece se ascundea un alt bărbat. Îl zărise de mai multe ori. De fapt se întrebă dacă nu asta fusese ceea ce văzuse prima oară în Alec – un suflet încătușat. Era ca și cum nu ar fi știut cum să trăiască viața, ca și cum nu s-ar fi potrivit, în consecință se ținea la distanță.

– Bănuiesc că și acesta este un mod de a vedea lucrurile. Eu nu am timp pentru fantezii și capricii, nu am timp să Țes povești despre nimic.

– Pentru ce ai timp?

– Am găsit timpul să te duc la o stupidă plimbare cu sania.

Sania se zmuci brusc.

– Îmi cer scuze, Alteță. Am lovit o piatră. Apoi Jem bombăni ceva despre o căpățină tare.

Joy înghiți cu greu și se uită la mîinile ei, apoi șopti:

– Dacă crezi că e ceva stupid, de ce ai făcut-o?

El nu-i răspunse, dar văzu că și mâinile lui erau încheștate de parcă din nou se chinuia să spună ceva sau își căuta cuvintele. Fără să se uite la ea, spuse în cele din urmă, nu prea politicos.

– Să fiu al naibii dacă știu.

Nici unul nu mai spuse nimic, sania continuându-și drumul pe alee, apoi coborî într-o vîlcea.

După minute lungi de tăcere încordată, Joy renunță.

– Mă poți duce acasă acum.

– Ai vrut să te plimbi cu sania, acum plimbă-te. Vorbi cu dinții încheștați și se uită atît de furios către parc, că Joy se minună că zăpada nu se topește.

O privi și nevoia de a vorbi deveni atît de puternică, încît nu și-o mai putu stăpîni.

– Mi-am imaginat că va fi... altfel.

– Și eu, spuse ea abia auzit.

După încă o pauză încordată, Joy întrebă.

– Cum?

– Ce cum?

– Cum credeai că va fi altfel?

El nu spuse nimic, ci continuă să privească în gol. Mîna lui se încheștă pe marginea săniei.

– M-am gîndit că îți va face plăcere. Rosti cuvintele încet, ca cineva care recunoaște un păcat mortal.

Joy se uită la mîna lui, la umerii lui rigizi, la fața lui ridicată arogant și își dădu seama de lupta pe care o dăduse pentru a recunoaște așa ceva. Poate că încă mai exista speranță.

Întinse mîna și și-o puse pe brațul lui.

– Și eu am sperat că îți va face plăcere.

El se întoarse spre ea.

– Cînd?

– Cînd i-am angajat pe Forbes și Hungan John.

Încruntîndu-se Alec își trecu mîna peste frunte.

– Presupun că Hungan John este bucătarul.

– L-ai văzut?

- Era greu să-mi scape.
- Forbes e majordomul.
- Așa mi-ai spus și seara trecută.

Din nou tăcere, amîndoi gîndindu-se la noaptea trecută. Nici unul prea încîntat.

- Un majordom surd.

Joy tresări auzindu-i tonul.

– Nu e chiar atît de surd. Îl studie pe Alec pentru a vedea cît de furios mai era. Și aveam într-adevăr nevoie de un majordom. Se opri apoi spuse: Și dacă l-ai fi văzut! Sărmanul bătrîn a fost aruncat în stadă după cincizeci de ani de serviciu loial. Și el avea nevoie de noi.

– Nu mă îndoiesc că avea nevoie de noi. În Londra sînt probabil mii care au nevoie de noi, dar nimeni nu are nevoie de un majordom surd, Scottish.

Ea se uită din nou la mîinile ei.

– Dar tocmai la asta mă gîndeam. Îi atinse mîinile. E atît de mîndru. Cu siguranță că mai ales tu dintre toți oamenii ești în stare să înțelegi?

- Țsta să fie un compliment?

Ea nu-l băgă în seamă și continuă.

– Stătea pe platforma aceea, cu capul sus în ciuda hainelor rupte. Nu-l putem face să se simtă mîndu din nou? Te rog? Se uită drept în ochii lui urmărind lupta care se dădea în el.

Alec își feri ochii.

– Ține-l cît mai departe de mine, și de ușa de la intrare.

– Excelențele lor, contele de... ăă? Cum era numele acela?

Ușa sufrageriei se trînti, apoi peste o secundă se deschise din nou.

– Excelențele lor, contele de Town și viconte...

Ușa se trînti din nou.

Peste cîteva secunde se deschise ușor.

– Ce credeți că sînt? Un cap sec? Nu vă anunț prezența!

O altă voce spuse ceva.

– Ce s-a întîmplat cu fața ta? Eu nu văd să se fi întîmplat nimic! Nu puteți intra! Lăsați ușa! Ha? Benson! Ben-son! Ah, aici erai. Excelențele lor și-au uitat numele. Îi cunoști?

Ușa se deschise ușor și Henson păși înăuntru.

– Excelențele lor contele de Downe și viconte Seymour.

– Am nevoie de un coniac. Downe trecu pe lîngă Henson și se îndreptă direct spre carafa aflată pe masa de lîngă perete.

– Unde e Seymour? Întrebă Alec.

– Încă încearcă să-l facă pe acel majordom cu tărîțe în cap să-i pronunțe corect numele. Downe sorbi din băutură apoi se întoarse spre prietenul său. Niciodată nu știe cînd trebuie să se oprească.

Seymour intră în cameră.

– Alec, ce majordom ciudat ți-ai găsit. Nu aude mai nimic.

– Ce vorbești, Seymour? Cîtă perspicacitate. Sînt sigur că Belmore încă nu și-a dat seama și avea mare nevoie de tine ca să-i spui că noul majordom – și folosesc un termen foarte nepotrivit, ținînd seama că omul e bătrîn ca Matusalem – e surd.

Alec se afla lîngă cămin, pregătit să facă față unei noi runde de înțepături și replici usturătoare. Downe își turnase al doilea pahar, se mișcă spre un scaun și își coborî încet, gemînd, un șold pe brațul scaunului.

– Ce te doare?

Downe tresări înfiorându-se, apoi se uită urît la toată camera în general.

– Nimic ce nu poate fi vindecat cu o crimă.

– Pe cine vrei să ucizi?

– Pe Letitia Hornsby, răspunse Seymour rînjind.

– Un copil al iadului, prostuț și zburdalnic, mormăi contele.

– Ce s-a mai întîmplat de data asta? Alec se uită de la fața ursuză la cea care rînjea.

– Un cuvînt, Seymour. Un singur cuvînt și te provoc la duel, amenință Downe.

– Ar fi trebuit să fi fost acolo, Belmore. Un spectacol mai grozav ca balul de Crăciun. Downe habar nu a avut ce se întîmplă cu el.

– Ești un om mort.

– Doar dacă mă apropii prea mult de puștoaica Hornsby, îl întărită. Seymour izbucnind în rîs. Și de cîinele ei.

– Fiara ar trebui împușcată, împreună cu stăpîna.

– Cîinele ei l-a mușcat de fund.

– Mîine în zori, Seymour.

– Așa ai ajuns și în încurcătura asta. Dacă nu ți-ar fi sărit țandăra și nu l-ai fi provocat la duel pe Hanford, asta nu s-ar fi întîmplat niciodată.

– Fiindcă veni vorba. Care a fost idiotul care i-a spus?

– Eu nu. Fata s-a ascuns în spatele unui palmier la balul de la Mailand și a tras cu urechea. Știi, destinul.

– Nu știe cînd să termine și nu știe cînd să tacă din gură. Fața lui Downe se făcea tot mai roșie.

– Vrei să tac din gură ca să nu mă auzi vorbind despre tîmpeniile tale. Hanford e un trăgaci foarte bun, Downe. O știi la fel de bine ca mine. A fost o mare prostie din partea ta. Mîna îți tremura atît de mult după excesele din noaptea aceea, încît mă îndoiesc că ai fi nimerit pînă și un copac de la trei pași.

– Iar eu mă îndoiesc că-ți poți ține gura închisă mai mult de cinci minute.

– Letitia i-a salvat pielea lui de bețivan, îi spuse Seymour lui Alec apoi adăugă: Deși din câte mi-am dat seama dinții fiarei s-au înfipt într-o bucată zdravănă. Mă mir că nu l-a apucat sughitul.

– În pădurea de la Hdson Green, Seymour.

– Crezi că fiara e mahmură?

– La răsărit.

– Nu mă vei provoca la duel, Downe. Sînt singurul care ar accepta să-ți fie secund.

– Că mare folos am avut de tine cînd m-am întîlnit cu Hanford. Conte le i se adresă lui Alec. Seymour se tîra în patru labe căutînd un trifoi cu patru foi.

– Și l-am găsit, spuse Seymour mîngîindu-și blănița de iepure de la ceasul de buzunar, exact înainte ca fiara fetei să se năpustească spre noi. O expresie gînditoare îi apăru pe chip. Crezi că a fost o profeție?

– Fără îndoială că a fost plantat acolo de zîna duelurilor... Conte le își termină băutura, apoi se încruntă la paharul gol.

Alec își urmări prietenii în tăcere cum se uitau urît unul la altul. Aruncă o privire semnificativă paharului din mîna contelui, apoi spuse serios:

– Dacă nu încetezi să dai pe gît chestia asta, nici toate amuletele și zînele lui Seymour nu te vor ajuta. Ceva sau cineva mai cumplit ca acel cîine va pune capăt zilelor tale.

Downe îl sfredeli pe Alec cu privirea unui osîndit la chinurile iadului.

– Ce fac eu cu afurisita mea de viață e treaba mea, Belmore. Nu te băga.

Alec și Neil se uitară unul la altul, și viconte le clătină din cap arătînd prin gestul lui că nu merita să vorbești cu contele.

Tăcerea încordată a fost întreruptă de ușile care se

deschiseră brusc și Joy dădu buzna înăuntru, fustele ei de un roșu rubiniu învîrtindu-se, fișîind și foșnind, fața ei fiind nerăbdătoare și plină de entuziasm de parcă cea mai minunată întîmplare din viața ei avea loc exact în acea clipă. Alec mai văzuse privirea aceea – ori de cîte ori ploua cu petale de trandafir.

Rochia de mătase roșie era cea mai frumoasă pe care averea lui i-o putea cumpăra, deși ceva îi spunea că ar arăta la fel de radioasă și într-o rochie veche și zdrențuită. Părul greu de un castaniu lucios era pieptănat în sus, decoperindu-i fața expresivă, dar o cascadă de bucle rebele îi încercuiau obrajii îmbujorați căzînd peste un umăr feminin și alb. Diamante și rubine îi scăpărau la urechi și gît și pe vîrfurile pantofilor, dar nimeni nu le-ar fi băgat în seamă pentru că zîmbetul ei era mult mai strălucitor.

Înfățișare ei sugera ceea ce era – un spiriduș fermecător pentru care o plimbare cu sania însemna o mare aventură, o femeie atît de neatinsă de cinism, încît vedea esența lucrurilor în cea mai neînsemnată frunză și în fiecare fulg cristalin de zăpadă. Era o frumusețe neobișnuită a cărei ochi puteau uneori să-l facă pe Alec să uite că e un duce.

O urmări salutîndu-i prietenii – pe Seymour cu o plăcere evidentă, pe Downe cu îngăduință amestecată cu neliniște. Apoi privirea ei studie camera, o întîlni pe a lui și se depărtă de Seymour cînd acesta vorbi cu ea. Downe se aflase în picioare cînd ea intrase și își plimbase privirea de la capul lui Joy în jos, oprindu-se pentru a se holba la părțile rotunjite. Alec trebui să se stăpînească să nu-i tragă o palmă. Mîna i se strînse pe pahar.

Henson anunță cina, Alec îi făcu un scurt semn cu capul în timp ce prietenii lui îi conduceau soția spre salonul de cină. Își desprinse privirea posacă din pragul ușii care acum era gol.

Se căsătorise din interes dar nu obținuse nici un avantaj. Obținuse o vrăjitoare. Ironia soartei mai că-l făcu să izbucnească în rîs. Își turnă încă un pahar și privi locul în care stătuse ea, întrebîndu-se dacă dorința lui de a proteja numele de Belmore era singurul motiv pentru care o ascundea pe Scottish. Puse jos paharul și se împinse de la perete cu mai multă forță decît ar fi fost necesar. Apoi îi urmă, nefiind deloc încîntat de răspunsul pe care i-l dădu conștiința lui.

În următoarele cîteva zile Joy învăță despre comportamentul în înalta societate sub îndrumarea soțului ei mereu nemulțumit. Îi trebui o întreagă dimineață pentru a stăpîni reverența regală; o dureau genunchii din cauza poziției ridicole și anormale în care trebuiau îndoiți. Cînd sugeră că probabil englezoaicele aveau altfel de genunchi decît restul lumii, Alec o contrazise spunîndu-i că și ea era pe jumătate englezoaică. Joy trase concluzia că genunchii ei erau scoțieni.

Învăță forme de adresare, răspunsuri corecte și numele persoanelor importante din înalta societate, rămî-nînd închisă în casă pînă cînd nevoia ei de natură o făcu la fel de agitată ca pe un copil în seara Ajunului de Crăciun. Tocmai atunci dragii de Neil și Richard propu-seră o ieșire în oraș, iar acum toți patru se aflau în caleașă îndepărtîndu-se de Belmore House.

– Ți-e destul de cald?

Joy se uită la soțul ei și dădu din cap.

– Mă simt bine, pe cuvînt. El se lăsă pe speteaza scaunului, apoi absent își frecă brațul cu mîna. Era a treia oară că punea aceeași întrebare, așa că spuse: Ți-e frig?

– Nu, răspunse el repede, de parcă l-ar fi întrebat ceva foarte intim care l-ar fi jignit de moarte. Privi pe fereastră. Trebuie să fie aerul umed.

O jumătate de oră mai tîrziu copitele cailor tropăiră înfundat în timp ce treceau peste London Bridge. Pentru

prima oară în mai bine de un secol Tamisa înghețase. Rîul era acum un spectacol plin de viață, mulțimi îmbrăcate în haine închise la culoare bucurîndu-se de un eveniment deosebit – Tîrgul Înghețului. Între London Bridge și Blackfriars Bridge, rîul primise numele de strada Lumii de Gheață. Pe această porțiune cîtiva întreprinzători îți cereau o vamă de doi penny ca să te poți plimba pe cărările acoperite cu cenușă.

După cîteva minute Joy și Alec îi urmară pe Neil și Richard dincolo de poarta de lemn spre potecile înghețate. La marginea rîului, fanioane și drapele strălucitoare – galbene, verzi și albastre, stegulețe roșii și albe, și alte bucăți de pînzeturi multicolore se fuduleau de la o tarabă la alta fiecare proclamînd marfa cea mai bună a tîrgului. Plăcinte cu carne și pulpe de miel puse la frigare încălzeau aerul tare cu aroma lor dulce în timp ce proprietarii de taverna își goleau butoaiele cu bere pentru hoardele de participanți la tîrg.

– Nu știu cum de m-am lăsat convins, bombăni Alec, privirea lui oprindu-se asupra vicontelui și a contelui.

Joy își răsucea capul dintr-o parte în alta hotărîtă să nu-i scape nimic.

– Ai promis să mă duci la un tîrg.

– Ai fost la unul, fără permisiunea mea, și așa ne-am blagoslovit cu un majordom surd a cărui voce poate trezi și morții, și un bucătar din Caraibe care își cîntă rețetele culinare.

– Și tu ai spus că cina a fost superbă.

– Îmi place homarul.

– Le-a plăcut și prietenilor tăi.

El mormăi un fel de răspuns, se încruntă și își închise și ultimul nasture al mantoului.

– Alec, ești sigură că nu ți-e frig?

– Mă simt bine.

– Hei, Joy. Am nevoie de niște sfaturi. Neil îi îndreptă spre o tabără din partea de Vest a potecii. Ce crezi că

ar trebui să cumpăr? Vicontele ținea într-o mână o sticlă cu ulei albăstrui iar în cealaltă un buzunăraș pentru ceas făcut din fildes.

– Ce sînt acestea?

– Acesta – îi arată sticlă – este ulei de protecție.

– Protecție împotriva a ce? întrebă contele.

– Vîrcolaci, fantome, spiriduși, și multe altele, spuse vînzătorul, apoi adăugă, și vrăjitoare.

– Cred că mi-ar prinde bine unul, spuse Alec sec, iar Joy se uită la el încruntîndu-se.

– Nu e nici o rușine să-ți dorești să fii în siguranță, spuse Neil serios. Arată spre celălalt articol. Iar acesta este un dinte de diavol.

– Cum așa, nici o frînghie de usturoi? Contele se sprijini de un colț al tarabei.

– Acolo, excelență, lîngă păpușile de deochi și talismanele de gogorițe spuse micul vînzător vînjos, rînjindu-le știrb. Usturoiul e pentru vampiri care sug sîngele.

– Am cunoscut cîțiva care îți sug sîngele, dar încă n-am întîlnit nici un vampir. Sînt convinși că Seymour îi cunoaște bine.

– Nici vorbă. Însă în dimineața asta te-am văzut luptîndu-te cu colții unui diavol. Flutură buzunărașul de fildes sub nasul contelui.

– Nu-mi mai adu aminte. Contele se înfioră și își frecă șoldul.

Neil i se adresă lui Alec.

– Aș îndrăzni să spun că Downe are nevoie de un fir din părul cîinelui care l-a mușcat. Apoi chicoti și întrebă: Tu de ce crezi că are nevoie, Belmore?

– Cred – Alec se opri brusc. Fir-ar al naibii. Parcă spuneai că nimeni din înalta societate nu va fi aici.

Neil urmări privirea încruntată a lui Alec.

– Oh, uite cine e aici! Eugenia! Claire! Priviți! Însăși Alteța Sa. Lady Agnes tăbărî asupra lor ca o veveriță în căutare de alune. Ce mică e luna!

– Prea mică, comentă contele în timp ce cele trei bîrfitoare se strecurau prin mulțime.

Joy apucă brațul lui Alec. Mîna lui se puse peste a ei tocmai cînd un strigăt entuziasmat străbătu aerul înghețat și mulțimea se adună în cerc în jurul unor jucători care cîștigau rouge et noire.

– Repede! Alec o trase prin spațiul liber dintre două tabere, iar contele și vicontele îi urmară. Și-au croit drum pe lîngă un grăsan zîmbitor care cînta la timpan și un cripcar dansator, găsindu-și adăpost în spatele pînzei unei mici scene unde o mică mulțime urmărea isprăvile lui Punch și Judy.

– Bine gîndit, Belmore. Acum pot să-mi beau berea în liniște fără să fiu obligat să ascult femeia aia cu tălței în cap și gîștele care o acompaniază. Contele aruncă o monedă unui vînzător de bere, apoi se opri, și, foarte surprinzător comandă o cană de vin fierț și i-o întinse lui Joy făcîndu-i o plecăciune galantă. Zîmbi văzînd expresia de pe chipul ei, și se sprijini indolent de un stîlp sorbind din carafa cu spumă.

– Ca să vezi, Downe, ce mică e lumea – și devine repede și mai mică, spuse Neil, vocea lui avînd o nuanță amuzantă. Privește acolo, în partea dreaptă, lîngă popicărie...

Contele se întoarse și rosti gemînd:

– Aghiuță Hornsby.

Joy nu și-ar fi imaginat că este posibil ca Downe – mare creai, cinic, și mereu la hotarul beției – să intre în panică atît de repede. Dar o făcu. Trăsăturile lui frumoase și destinate deveniră o strîmbătură, iar în ochii lui de obicei pe jumătate închiși apăru o spaimă foarte adevărată. Făcu repede un pas între tarabe încercînd să se ascundă între un fanion și umerii unui păpușar.

Joy întoarse capul în direcția în care priveau ochii amuzați ai lui Neil și o văzu pe îngrozitoarea Letitia Hornsby. Fata arăta ca una dintre cele mai inofensive femei pe care le văzuse vreodată. Fără să fie nici înaltă nici scună, avea un chip serios și luminos. Își desfăcuse

mantoul albastru iar pe dedesupt purta o rochie de cașmir de un albastru în formă de ancore aurii. Ei i se părea nevinovată și complet incapabilă să creeze toate dezastrele de care o acuzau acești bărbați.

Fata se întoarse brusc, ridicându-și mîna pentru a-și feri ochii, poșeta de la încheietură zvîcnind prin aer ca un disc grecesc.

Un domn din apropiere o opri – cu gura deschisă. Scînci mișcîndu-și cu degetul un dinte din față în timp ce dansa de durere deasupra gheții, aruncînd în sus cenușa cu fiecare bătaie a cizmei.

Sărmana Letitia își veni în fire și încercă să-și ceară scuze întinzînd mîna spre bărbatul care țopăia. Ca două săgeți bine țintuite două din degetele ei se vîrîră în ochii lui uluiți. Urletul lui se auzi pînă în Glasgow. Fata își strînse mantoul și făcu un pas în spate, evident înspăimîntată de furia omului. Cu o bufnitură surdă el căzu pe spate pierzîndu-și căciula de blană printre picioarele privitorilor. Picioarele lui încălțate în cizme negre strălucitoare și care stătuseră pe fusta ei pedalaau acum în aer în ritmul blestemelor lui.

– Oh, Sfinte Sisoie! șopti Joy, încercînd să nu chioțească.

– Dumnezeule Mare! Neil se apucă de amuletele lui aducătoare de noroc și se holbă la bărbatul culcat pe spate, actuala victimă a inocentei Letitia.

– Ce? spuseră Alec și Richard la unison.

Neil arătă spre bărbatul care continua să zacă pe spate.

– E Brummell!

CAPITOLUL 21

Vizitatorii târgului s-au întors la Belmore House două ore mai târziu. Rîzînd de tachinările dintre viconte și conte, Joy dădu buzna în hol împrăștiind fulgi de zăpadă în jurul ei, urmată de lorzii care se ciorovăiau și de Alec singurul din grup care era încruntat.

– Ei, Belmore, spuse Neil dîndu-i lui Henson mantoul său. Te tot uiți urît de azi dimineață. Nu ești prea amuzant.

– E al naibii de frig, spuse Alec, respingînd mîna lui Henson și pornind spre căminul din sufragerie unde rămase cîteva clipe pentru a se încălzi înainte de a-și scoate mănușile. Ai grijă să fie destule lemne în focul din salon, Henson și închide ușile alea. Locul ăsta e ca un palat de gheață.

– Mie nu mi-e frig. Neil se uită la conte. Ție ți-e frig?

– Nu.

– Toată ziua te-ai purtat ciudat, Belmore.

Alec nu răspunse, dar se uită urît la viconte apoi se apropie și mai mult de foc.

– Nu voiam să plecăm, să știi, continuă Neil. Distracția abia începuse.

– Asta pentru că n-ai fost Brummel, adăugă cotele, lăsîndu-se să cadă într-un scaun și întinzîndu-și picioarele lungi, fără să aibă în mîină obișnuita băutură.

– Ce ziceți, n-a fost un lucru ciudat? Junele prim fără voce. Zbiera la biata fată, apoi dintr-o dată un croncănit și... tăcere.

– Pînă și mie mi s-a făcut milă de aghiută aia mică, comentă contele. Brummel știe să atingă acolo unde doare cu limba aia ascuțită.

Joy porni spre ușă.

– Vă las domnilor...

– Așteaptă. Vocea lui Alec tăioasă și rece ca mușcătura gerului o opri înainte de a reuși să scape. Se întoarse.

Era tot cu spatele la foc iar lumina flăcărilor îi contura silueta. Nu-i putea vedea trăsăturile dar atitudinea lui rigidă, înclinația capului îi spuneau exact ce anume simțea el.

– Avem de discutat. Singuri.

Joy nu îndrăznea să se miște. Alec știa, știa mult prea bine ce anume făcuse. Închiți în sec și se străduia să arate cît mai inocentă. Făcu ochii mari sperîndă că-i va reuși.

– Cu mine?

– Cu tine.

– De ce? Spera ca asta să sune inocent.

Privirea lui tăcută îi dădu răspunsul.

– Unde? Cum se putea ca vocea ei trădătoare să tremure la un cuvînt dintr-o singură silabă?

– Ei, Joy, interveni Neil fără să-și dea seama de schimbul de cuvinte dintre soți și soție. Înainte de a pleca trebuie să-mi promiți să-mi acorzi un dans la balul lui Prinny.

– Un dans? Joy se întoarse spre el cu tot entuziasmul cuiva care caută o ascunzătoare.

– Un dans popular sau un menuet. Prinny insistă și acum să-și deschidă și să-și închidă balurile cu un menuet. Îmi învîrt bine picioarele, dacă îmi pot permite să mă laud.

– Mai bine ți-ai răsuci o glezănă. Contele se strîmbă la el.

– Mă tem că nu cunosc aceste dansuri, spuse Joy repede, amintindu-și din nou cît de străină era de lumea lor.

– Fir-ar al naibii.

Se întoarse spre soțul ei care blestema cam mult.

– Ceruri! Cum poți merge la un bal dacă nu știi să dansezi? Ce ne facem Belmore?

Alec nu spuse nimic.

– Poate învăța acum, spuse Richard. Își scoase ceasul din buzunar și adăugă. Mai avem cîteva ceasuri pînă mergem la club.

– Excelentă idee, Downe. Vom fi instructorii ei de dans.

Surprinsă Joy se uită la conte. Fără să știe o salvase de la o morală furioasă din partea soțului. Lui Joy îi veni să-l sărute, chiar dacă nu era încă sigură că-l plăcea într-adevăr. Era un om cinic și ciudat, și crezuse că există o latură crudă în el. Însă astăzi văzuse o altă latură a lui. Astăzi fusese treaz. Și neașteptat de galant.

Oricît s-ar fi plîns de Letitia Hornsby el a fost acela care o scăpase de bărbatul îngînfat care i se adresase fetei atît de crud și stînjenitor. Joy observase că ochii fetei se umeziseră și fața ei i se îmbujorase, și cu toate astea se abținuse cu curaj să nu plîngă.

Și atunci Joy își mișcase degetele, și îi furase omului vocea. Sperase ca Alec să nu vadă nimic. Speranțe deșarte.

– Am presupus că știi să dansezi, îi spuse Alec, vocea lui fiind încă prea tăioasă pentru liniștea ei.

– Ce zici, Blmore? Salonul de muzică?

Alec traversă camera oprindu-se lîngă ea. Privirea de pe fața lui îndepărta orice speranță că ar fi uitat de incidentul de la tîrg. Joy vru să plece dar probabil că el îi citise gîndurile pentru că își puse o mîină pe brațul ei,

un gest care nu avea nici o legătură cu afecțiunea unui soț, ci doar cu dorința lui de a o reține.

– Venim și noi.

Cei doi lorzi părăsiră camera și urcară scările. Joy dădu să-i urmeze repede însă Alec o ținea strâns de braț așa că nu-i rămase altceva de făcut decât să pășească altăruși de el.

– Spune-mi, soție, ce crezi că s-a întâmplat cu vocea lui Brummel?

– Poate frigul. Am auzit odată că...

Mîna lui îi strânse mai tare brațul.

– Ți-am spus doar: fără hocus-pocus, șopti el printre dinții încleștați.

– O umilea pe sărmana fată, șopti ea la rîndul ei.

– Nu e treaba ta.

– N-am putu să stau și să urmăresc acest gen de cruzime, Alec.

– În Londra abundă actele de cruzime.

– Fata nu merita să fie tratată așa. Bărbatul acela ar trebui să se considere norocos, adăugă ea cu înfocare. Ar fi putut fi mult mai rău.

– Nu văd cum.

– L-aș fi putut face să scuipe broaște rîioase.

Alec se opri brusc, se întoarse spre ea, livid la față. O apucă de umeri pe chipul lui citindu-se furia și panica.

– Dacă faci vreodată pe cineva să scuipe broaște rîioase, eu... eu...

– Era prea crud cu ea, Alec.

El se uită doar urît la ea de parcă nu-i venea să creadă că-l contrazice, de parcă nimeni nu-l contrazisese vreodată.

– Uneori cuvintele pot provoca o durere mai mare decât o lovitură, spuse ea calmă și serioasă.

Gura lui se strînse într-o linie subțire. Amîndoi își aminteau cuvintele crude pe care i le adresase el. Joy

se așteptă ca fața lui să devină rigidă din cauza neplăcerii. Greși. Ochii lui Alec se închiseră pe jumătate, dar nu din cauza furiei. Exista ceva îndepărtat în ochii lui și părea să se gîndească la ceva ce se petrecuse cu mult mai devreme decît cu cîteva nopți în urmă. Exista vulnerabilitate în expresia lui – ceva ce Joy nu-și imaginase că va vedea vreodată la ducele de Belmore.

Cînd Alec reveni în prezent îi studie fața, de parcă ar fi căutat ceva atît de trecător încît își pierduse nădejdea că va găsi vreodată. În ochii lui se reflecta înfrîngerea – iar aceasta era ceva ce Joy înțelegea foarte bine. Era ceea ce văzuse mai întîi în el, o zbatere, o parte atacabilă a aristocratului rece cunoscut de restul lumii. Și ea și Alec erau amîndoi blestemați de o senzație de nereușită, doar că fiecare îi făcea față în felul lui. Ea o accepta, el nu. Ea încerca să-i găsească compensații; el se lupta împotriva ei cu o voință atît de puternică încît îi marca întreaga existență.

Joy ar fi vrut să-i învingă demonii cu magia ei. Dar nu și-i putea înfrînge nici măcar pe ai ei. El îi avea inima și o parte din suflet. Ea îi avea numele și protecția. Dar ar fi renunțat la el și la puterile ei, așa slabe cum erau pentru un zîmbet de iubire de la acest bărbat.

– Belmore! Nu-mi amintesc care e afurisita de cameră de muzică.

Alec o mai privi un moment, clipi din ochi și răspunse.

– A patra ușă pe dreapta. Îi dădu drumul brațului și o conduse în tăcere în sus pe scări.

Două ore mai tîrziu, în timp ce Alec cînta la pian Joy se mișca plină de viață în ritmul unui dans scoțian, avîndu-l ca partener mai întîi pe viconte, apoi pe conte. Termină ultimul pas al dansului cu o rotire plină de grație și un rîs voios. Se lăsă să cadă pe un scaun de brocard și spuse:

– M-ai obosit, my lord.

– Plăcerea a fost a mea, Alteță. Contele făcu o plecăciune și îi ținu mîna puțin mai mult decît ar fi fost necesar.

– Uite, am învățat-o toate dansurile – ecossaise, menuet, contredanse. Cred că asta e totul.

– Cu excepția valusului, spuse contele.

– Crezi că va fi și vals? Întrebă Neil. Știi că Prinny a interzis valsul la ultimul său bal.

– Regentul nostru se schimbă după cum bate vîntul. Se spune că balul de la Cathcart a fost un scses atît de mare pentru că Lady Jane a îndrăznit să cînte doar valusuri toată noaptea. Bănuiesc că Prinny va permite un vals sau două și voi fi fericit să-mi ofer serviciile ca să o învăț pe Joy să valseze.

– Nici vorbă, Downe. Tu ai avut ultimul dans. Acum e rîndul meu.

– Încetați! Clapele pianului zdrăngăniră discordant și tare.

Joy se întoarse spre Alec care se ridicase de la locul lui ca un spectru furios. O voi învăța eu.

Nimeni nu scoase nici un cuvînt dar ei i se păru că vede o expresie mulțumită apărînd pe chipul contelui.

– Tu poți cînta, îi spuse Alec lui Downe, care porni spre pian, se așeză amuzat de izbucnirea prietenului său.

Joy se uită în sus la soțul ei care se afla în fața ei, înalt și rigid, și își puse o mîna în cea întinsă de el. Pielea lui era fierbinte și aruncă o privire scurtă mîinilor lor împreunate. Alec fusese ciudat de tăcut de cînd intraseră în salonul de muzică. Presupuse că era încă furios și nu voia să danseze cu ea, în parte pentru că era atît de nepricepută la tot ce ținea de manierele alese.

– Pune-ți mîna pe brațul meu. Alec își trecu mîna caldă pe talia ei. Vino mai aproape, spuse el trîgînd-o pînă cînd ajunse prea aproape. E un ritm de trei pe

patru, ca și la dansul numit alemandă. Îți amintești?

Joy dădu din cap.

Contele începu să cînte cea mai frumoasă melodie pe care o auzise vreodată. O luă prin surprindere și se întoarse să-l urmărească cîntînd cu mai multă simțire decît oricare muzician pe care îl auzise în viața ei.

– Cîntă minunat.

– Da. E unul din puținele lucruri pe care pare că încă le ia în serios. Exista o privire de milă în ochii soțului ei care știa că l-ar fi trimis pe conte într-o nouă serie de beții dacă ar fi ridicat ochii de pe clapele pianului în acea clipă. Alec își mișcă mîna pe talia ei. Gata?

Joy dădu din cap, mintea ei copleșită de o muzică la fel de minunată ca cea de la balul fiarelor de pe aco-periș, și peste o clipă miraculoasă se rotea pe podeaua de marmură în brațele puternice și sigure ale iubirii ei.

– Ei, poftim! Ai prins foarte repede – strigă Neil.

Muzica continua, lin, armonios, notele zburînd prin aer ca panglicile de mătase. Își privi soțul, căutînd aprobare. Trăsăturile lui erau sculptate în piatră; lumina din ochi arăta că ducea o luptă tăcută, și pierdea. Dacă acesta ar fi fost nu vis ar fi speat că se lupta cu inima lui, dar nu era un vis. Cu siguranță că se lupta cu furia lui, sau probabil cu alegerea proastă pe care o făcuse în privința unei soții.

– Îmi pare rău, spuse ea încet.

După expresia de pe fața lui își dădu seama că remarcă ei îl derutase.

– Trebuie să fie umilitor pentru tine, clarifică ea.

– De ce crezi așa ceva?

– Pentru că trebuie să mă înveți cum să mă port cu prietenii tăi.

– Membrii înaltei societăți nu sînt prietenii mei, Scottish.

– Oh, spuse ea jalnic și rămase surprinsă cînd el o trase și mai aproape de el, apoi și mai aproape pînă

cînd sînii ei atinseră pieptul lui la fiecare rotire. Mîna lui se lăși pe spatele ei coborînd scandalos de jos. Degetele lui calde le strînseră pe ale ei, iar respirația îi mîngîie fruntea.

Joy fixa cu privirea butonii de la cămașa lui, dorind să ridice ochii, dar incapabilă să o facă. Mirosul lui amețitor, fierbințeala mîinii lui, sunetul muzicii, și atingerea respirației lui care îi ciufulea părul, îi copleșiră simțurile pînă cînd nu mai rămase nimic în cameră decît ei doi. Ridică ochii în cele din urmă și văzu o dorință care îi opri inima în loc.

Părul lui argintiu arăta ca razele de lună în strălucirea aurie a candelabrelor, umbra bărbii amintindu-i de atingerea aspră și erotică pe pielea ei. Mîna lui se mișcă ușor, aluzia unei mîngîieri pe talia ei. Era ca un dans într-un vis în care aerul trăia, respira, iar muzica un acompaniament pentru a face dragoste.

Ochii ei se închiseră iar mintea ei retrăia toate clipele ei intime cu Alec: capul lui plecat luîndu-i sînul în gură, limba aspră trecînd peste sfîrc, pielea umedă lucind în ritmul mișcărilor dezlănțuite ale trupului său în al ei; felul în care o umplea încît nu mai știa unde se termina corpul ei și unde începea al lui; acel moment magic cînd nu mai exista nimic decît bucuria și minunea de a fi înlănțuiți.

El o trase mai aproape și se roti, apoi se înclină, iar ochii ei se deschiseră surprinși. Se uita la gura ei, intens. Ea se uită la a lui, amintindu-și de atingerea buzelor și de gustul limbii lui.

Sărută-mă, își zise ea, sărută-mă și oprește această nostalgie chinuitoare.

Dorința i se împlini și el își coborî capul ușor, urmărind-o, provocînd-o să-și ferească ochii înainte ca gura lui să o atingă cu tandrețe pe a ei o vagă aluzie doar, o mică tachinare. Buzele ei se depărtară surprinse, pentru că se așteptase la aceeași pasiune vibrantă promisă de ochii lui.

O întreba în tăcere dacă voia mai mult. Voia și degetele ei se strînseră pe mușchii încordați ai brațului. Într-o clipă buzele lui, dogoritoare ca flăcările focului și umezite de o scurtă mișcare a limbii, se închiseră peste ale ei, trăgînd-o spre el, fără să-și piardă ritmul pașilor.

Dimpotrivă, se rotiră mai repede, se balansară mai adînc, fiecare anticipînd mișcarea celuilalt. Tempoul muzicii se accelerează și volumul creșcu. Cu fiecare rotire, limba lui trecea peste buzele ei, cu fiecare balansare se aprofunda adînc în gura ei umplînd-o într-o imitație perfectă a modului în care trupul lui îl împlinea pe al ei. Tonul muzicii se schimbă, ritmul încetini. Apoi melodia se schimbă, urcînd tot mai sus, intensificîndu-și volumul și tensiunea pînă cînd ajunse la un crescendo final.

A fost sărutul unei vieți, dar se termină o clipă prea devreme.

Muzica se opri.

– Scottish, îi șoti el numele ca o rugămintă duioasă.

Joy deschise ochii.

Și Alec leșină.

– Pojar! Imposibil! Alec se ridică în capul oaselor în pat. Nu se poate să am pojar.

Joy era așezată într-un scaun lîngă soțul ei. Era teribil de ușurată, însă tonul lui tăios și fața încruntată îi spuneau că nu era deloc mulțumit de diagnosticul doctorului.

– Și pune naibii lumînarea din ochii mei. O să mă orbești cu ea.

– Vă deranjează lumina, Alteță?

Alec se uită la doctor cu ochi roșii care se îngustară bănuitori.

– De ce?

Clătinînd ușor din cap doctorul puse lumînarea pe masă și arătă spre pieptul și stomacul pacientului.

– Spuzeala e pojar. Odată ce se va întinde, febra va scădea. Își luă geanta.

– N-am fost bolnav nici o zi în viața mea, se adresă Alec camerei în general de parcă făcînd acest anunț ar fi putut să alunge boala.

– Dacă Alteța Sa ar fi avut pojar cînd era copil, nu l-ar avea acum, spuse doctorul cu nesfîrșită răbdare. Și e un caz destul de grav. Închise cu un pocnet geanta. Stați în pat și la căldură pînă tusea se va opri.

– Nu tușesc. Tonul lui Alec era atît de agresiv că Joy se înfioră.

– Veți tuși. Ochii nu vor mai lăcrima iar nasul nu va mai curge. Vindecarea va începe peste o zi sau două. I se adresă lui Joy. Între timp încercați să-l faceți să rămînă în pat, Alteță.

Joy se ridică.

– Voi încerca și vă mulțumesc. Vom avea mare grijă de el. Ignoră pufnitul pe nas al soțului ei, atît de puțin aristocratic, și conduse doctorul pînă în sufragerie. Mai există și altceva ce ar trebui să știu?

– Nu. Așa cum am spus este foarte important să stea în pat și la căldură. Îi aruncă o privire încărcată de milă. Bănuiesc că va fi un pacient foarte dificil.

– Voi face totul ca să-i fie cald. Îi oferi un zîmbet cuceritor sperînd să compenseze purtarea scandaloasă a lui Alec, îi mulțumi din nou în timp de Henson îl conducea afară.

Joy se întoarse în dormitor. Deși i se părea imposibil ca cineva să arate arogant cînd e bolnav, Alec reușea. Trona între pernele cu monogramă, cu bărbia sus, brațele încrucișate la piept într-un gest care spunea, „Eu sînt ducele și în consecință nu pot fi bolnav”. Expresia lui, pentru a nu spune decît atît nu era deloc încîntată.

Joy se așează pe marginea patului.

– Îmi pare rău că nu te simți bine.

El se mulțumește să o fulgere cu o privire încruntată. Joy încercă din nou.

– Am fost foarte speriată. O clipă erai în picioare iar în cealaltă te-ai prăbușit.

Tăcere.

– A fost febra, presupun.

Tăcere ursuză.

– Ar trebui să te odihnești.

– Nu sînt obosit.

Joy oftă și întinse mîna spre clopoțelul de lîngă pat.

– Să cer să ți se trimită ceva? Apă? Supă? Ți-e foame?

El tușește o dată, de două ori, apoi se chină să se stăpînească.

– Alec, ai pojar.

El își suflă nasul.

– Știu, fir-ar să fie.

– Ți-e destul de cald?

– Nu.

Joy desfăcu o pătură și o adăugă mormanului care se afla deja pe patul imens.

– Așa. Acum e mai bine.

El mormăie ceva ce ea înțelese că înseamnă un da. Rămase acolo încă un minut, apoi clătină din cap și renunță.

– Ei bine, din moment ce nu ai nevoie de mine...

– Nu pleca.

Ea se opri și se răsuci mirată spre el.

– Citește-mi. Arată spre o carte de pe măsuta de lîngă pat.

Joy luă cartea și citi titlul. Ghidul gentlemanilor în alegerea și creșterea cailor de rasă. Asta?

– Da. Pagina e însemnată. Alec se lăsă pe pernelor moi și așteptă răbdător.

Joy deschise cartea la pagina însemnată și începu să citească. O jumătate de oră mai târziu, Joy aflase despre cai că pot avea picioare de vacă, picioare strîmbe, sau degetele de la picior întoarse înăuntru, că o crupă înclinată însemna lipsa forței în picioarele dinapoi, iar o crupă dreaptă însemna mai puțină forță în sărituri, și că aceste animale suferă de boli cum ar fi exortază, spavan – care suna ca ceva ce o vrăjitoare ar putea folosi pentru a face o vrajă neagră.

– Mă gîndeam, spuse Alec, întrerupînd ultimele informații. Îmi dau seama că m-am purtat destul de rigid în privința... problemei tale.

– Problemei mele?

– Da.

Acum va aduce din nou vorba despre acel incident de la tîrg, își zise ea, hotărîtă ca dacă o va face să nu-l pocnească în cap cu celelalte pături aduse de Roberts.

– Îmi dau seama că nu poți schimba ceea ce ești mai mult decît pot eu schimba ceea ce sînt.

Ea dădu din cap și așteptă restul.

– Bănuiesc că dacă puterile tale magice pot face bine este admisibil să le folosești din cînd în cînd.

Joy închise gura care îi rămase deschisă.

– Nu în public, firește, ci în intimitate, în spatele ușilor închise, cînd doar tu și cu mine sîntem prezenți. O privi așteptînd. Ca acum.

– Nu înțeleg, spuse ea.

– Îți dau permisiunea să-mi zbîrnîi pojarul.

Timp de o secundă Joy trebui să gîndească ca să se asigure că-l auzise bine. Apoi izbucni în rîs.

– Oh, Alec! Se prăbuși pe un scaun chicotind fără să se poată opri. Ești așa un ipocrit încrezut uneori.

– Eu?

Joy își mușcă buzele ca să nu zîmbească.

– Da, tu.

El se uită la ea de la înălțimea nasului său aristocratic, apoi tresări și își scărpină pieptul.

- Aștept, spuse el.
- Nu pot.
- Cum adică nu poți?
- O vrăjitoare nu poate să zbîrîie o boală.
- De ce naiba nu?
- Nu intră în puterile noastre.
- Fir-ar al naibii, bombăni el și se scufundă din nou în perne.

Ei bine, scumpul meu soț, își zise ea, poate că n-ai fost niciodată copil, dar astăzi așa te porți. Încercă să se abțină să nu izbucnească în rîs și întrebă:

- Să continui să citesc?
- Da, rosti el scurt, apoi lăsă capul în jos și închise ochii înconjurați de cearcane roșii.

Pe la jumătatea următorului capitol Alec era deja adînc cufundat în somn iar Joy răsfoia paginile primului capitol interesant și iluminator: „Ce să cauți la un armăsar de prăsilă.”

Chipul lui Joy bîntuia visele cauzate de febră ale ducelui.

Alec aproape că-i simți atingera, felul în care degetele ei îi treceau prin păr și trăgeau de el cînd era excitată. Un deget îi mîngîia urechea, înconjurînd-o ca atingerea ușoară a unei petale. Îi simțea respirația caldă, îi simți gura ciugulindu-l în spatele urechii.

- Scottish, gemu el și se întoarse spre ea.

Ea șuieră.

El îngheță. Ochii înroșiți se deschiseră brusc.

Doi ochi de mărgean se holbau la el.

- Doamne Dumenzeule... părul meu! Se ridică dintr-o dată în capul oaselor, apucîndu-se de cap, vonln-

du-i în minte cele două pete roz de pe ceafa lui Henson. Țîșni ca un nebun afară din pat și nu se opri decît cînd ajunse în fața oglinzii din dormitorul întunecat. Scotoci după cremene ca să aprindă o lumînare, mîinile tremurîndu-i din cauza febrei. Aprinse lumînarea, apoi se aplecă spre oglindă întorcîndu-și capul într-o parte și alta.

Deși răvășit din cauza somnului agitat părul lui părea să fie în întregime la locul lui. Nu existau pete de chelie. Luă o oglindă de mîină și o ținu în sus ca să-și vadă ceafa. Peste o secundă se sprijini ușurat de masa de toaletă.

Mai mult bolnav decît furios se întoarse în pat, apucă rozătorul sforăitor al soției lui și traversă încăperea spre camera alăturată. Deschise ușa și intră în dormitorul lui Joy. Grăsuțul castor zăcea în brațele lui și îl urmărea cu ochi vicleni, studiindu-i părul. De parcă ar fi citit gîndurile ducelui își linse buzele.

– Nici să nu te gîndești.

Animalul șuieră, apoi buzele lui se strînseră în ceea ce lui Alec i se păru un rînjat. Rezistînd tentației de a-l arunca, puse afurisitul de castor în coșul lui și se întoarse, dar se opri brusc.

Camera era întunecată, draperiile de la ferestre erau trase, dar cele ael patului erau deschise, atîrnînd lîngă stîlpii sculptați. Un licăr de lumină venind de la o lumînare pe care se scurse ceara se vedea pe măsuța de lîngă pat și Alec se opri. Soția lui dormea, patul lucind auriu în lumina flăcării. Părul ei lung era dat la o parte și atîrna peste marginea patului. Îl atrăgea ca firele mătăsoase de dorință care o legau de ea, așa cum se întîmplase din clipa cînd îl văzuse pentru prima oară.

Era ciudat că observa lucrui în legărută cu ea pe care nu-și amintea să le fi observat la alte femei. În ochii lui femeile erau fie frumoase, fie nu erau frumoase. Nicio dată nu băgase în seamă ochii sau nasul unei femei,

arcuirea visătorar a buzelor ei, forma delicată a urechii mici. Însă o făcuse cu Scottish. Și nu se oprise doar la atît. Observase mișcările pe care le făcea cu mîinile, mîinile pe care le ținuse în ale lui le frecase și le examinase atent atunci cînd crezuse că erau degerate. Îl surprinse oare să-și dea seama că știa pînă și liniile din palmele ei în timp ce putea doar ghici culoare ochilor lui Juliet Spencer.

Închise ochii și se trezi tînjind după vremurile trecut înainte ca Joy să intre în viața lui. Ce se întîmplase cu bărbatul care fusese el? Doar în urmă cu cîteva săptămîni totul fusese simplu, previzibil, o rutină; pe atunci nu existaseră surprize în viața lui, și nici complicații. Fusese atît de ușor.

Privindu-și soția dormind știu că nimic nu va mai fi ca înainte, și nu era prea sigur ce simțea în privința asta. Trebuia să se întrebe ce anume dorea.

O dorea pe Scottish. Da, o dorea, o doarea cu o pasiune atît de mistuitoare încît deseori îi întoarse spatele doar ca să-și dovedească că îi poate rezista.

Însă faptul rămînea că era atras de ea de parcă ar fi făcut o vrajă care să-i unească. Nu voia să o recunoască. Dar o știa. Era prezentă ori de cîte ori simțea un impuls sexual. Nu era poftă trupească, deși ar fi vrut să fie pentru că așa ceva se putea controla. Acest lucru neclar care îl lega de ea era ceva ce nu putea controla pentru că nu-i știa numele.

Joy respira, ușor și regulat ca cineva care doarme adînc. O carte, deshisă pe pieptul ei se ridica și se lăsa în jos cu fiecare respirație. Alec se aplecă, o ridică, aruncînd copertii o privire superficială: Fiorosul Duce.

Știa că ar trebui să fie supărat, dar nu era. Clătină din cap nemulțumit de propria lui incapacitate de a fi ceea ce credea el că ar trebui să fie, ce fusese întotdeauna – un bărbat care se mîndrea cu stăpînirea de sine.

Dădu să plece, dar se opri și se uită la cartea din mîna lui. Se aplecă peste pat și luă un mic semn de carte care zăcea printre buclele ei. Îl puse între pagini și așeză cartea pe măsuță.

Capul începu să-i zvîcnească din cauza durerii provocate de o boală – care avusese îndrăzneala să-l lovească pe ducele de Belmore. Suflă lumînarea și se întoarse în camera lui unde își putea dori o viață mai simplă și își putea recîștiga forța pentru a stăpîni această căsătorie și puterea de a se lupta cu această dorință irațională pentru o mică vrăjitoare scoțiană.

Seara balului dat de prințul regent sosi adusă de un vînt înghețat. Crengi subțiri de mesteacăn rîcîiau și zgîrliau ca niște unghii peretele de Est al casei, iar focul lichid al unei lumini aurii se revărse de la ferestre răspîndindu-se peste trunchiurile copacilor pînă pe dalele de piatră.

Însă sus în camera ei Joy nu vedea decît întuneric. Capul îi era prins într-un jupon pe cercuri din os de balenă.

– Polly!

– Îmi pare rău, doamnă. Mai o dată... Așa!

Cercul îi alunecă pe trup și se izbi de podeaua de lemn. Joy trase aer în piept în timp ce Polly îi lega șireturile în talie. Privi în jos la cerc. Era foarte îngust pe laturi, probabil pentru ca doi oameni să poată merge în același rînd, și umflat în față și la spate. Ridică juponul și privi în jos.

– Se tîrăște pe podea.

– Poftim, aveți nevoie de pantofi, doamnă. Polly îi întinse o pereche de pantofi aurii împodobiți cu diamante și smaralde. Camerista îi puse în picioare apoi se ridică pentru a studia efectul. Călcîiele sînt exact de

înălțimea potrivită. Polly arătă spre oglina înaltă.

– Nu vreau să mă uit pînă nu sînt îmbrăcată.

Polly zîmbi.

– Alteța Sa spune așa de fiecare dată cînd o îmbrac.

– Și Alteța Sa nu s-a răzgîndit, așa că încetează să-mi mai tot spui Alteță.

– Nu mă pot abține doamnă, seara asta fiind atît de deosebită. Priviți ce veți purta. Cuiva cu o astfel de rochie de bal trebuie să i se spună Alteță.

– Mă uit la ceea ce port și nu-i văd sensul. Încrun-tîndu-se Joy trase de cerc care săltă rotindu-se ca o roată de cabrioletă. Ce urmează?

– Fusta din satin, verde ca smaraldul. Polly o luă și i-o arătă. Vedeți, doamnă? Nu este ceva superb? Verdele intens era scos în evidență de șoimi aurii cu ochi smarald pe tiv.

Polly veni lîngă ea și din nou Joy nu văzu altceva decît întuneric verde și abia ce fusta ajunse la locul ei îi urmă o alta din tul verde mai scurtă, cu volănașe din dantelă aurie. În cele din urmă Polly îi prinse încă o fustă și mai scurată din tul stropit cu aur, aranjînd-o în așa fel încît șoimii aurii ai blazonului Belmore să se vadă prin pliurile ie.

Joy privi în jos la straturile de haine care formau costumul de curte englezesc, trase de ele și murmură:

– Nu e de mirare că englezoaicelor li se mai spun și „fuste“.

Polly luă un fel de coif cu piepteni bătuți cu smaralde, frunze aurii și subțiri ca hîrtia, franjuri aurii care atîrnau ca Beezle la ceafa ei. Potrivi pieptanii în coafura ei complicată, apoi coborî brațele.

Joy se clătină apucîndu-se de spetaza unui scaun.

– Nu cred că voi putea sta în picioare cu asta pe cap, darămite să mai dansez. Își simțea bărbia în claviculă.

Polly făcu un pas în spate.

– Ridicați puțin bărbia, doamnă.

Joy își împinse bărbia în sus cu o mînă. Mușchii de

la ceafă erau încordați.

– Mă îndoiesc că pînă și doamna Watley și-ar putea ridica bărbia cu așa ceva pe cap. Își simțea gîtul ca pîinea înmuiată. Încercă să-și țină gîtul rigid dar nu reuși decît să se strîmbe.

Polly chicoti.

Joy făcu un pas nesigur și se aplecă înainte.

– Dacă trebuie să port coiful ăsta nu voi mai avea de ce să-mi fac probleme că mi se va spune Alteță. Nimeni nu e atît de orb. Simți cum o cuprinde dezamăgirea. Silindu-se să stea dreaptă, făcu doi pași, și trebui din nou să se sprijine de un scaun. Încercă încă de trei ori sub ochi nervoși ai lui Polly și spuse în cele din urmă. Lasă-mă să exerseze cîteva minute, te rog. Vrei să verifici dacă Beezle e la locul lui?

– Da, doamnă.

În clipa în care ușa se închise Joy se lăsă pe un scaun. Partea din spate a cercului se prinse de spe-tează. Se așeză și cercul se ridică sus. Satin și tul verde îi săltă în față. Simți un curent rece de aer pe ciorapii subțiri din mătase. Împinse la o parte metrii de material și lovi cercul dar aceste îi sări înapoi în față. Cum reușeau femeile să se așeze făsă ca cercurile să zboare sus? Se întrebă cîte doamne oferiseră lumii o priveliște intimă. Încercă din nou să izbească cercul dar renunță în cele din urmă. Gîtul o durea atît de tare chiar și cînd și-l lăsa pe spate așa că își sprijini bărbia într-o mîna și se zgîi la marea de valuri verizi.

Seara aceasta era teribil de importantă. Voia să fie ducesa perfectă, dar se îndoia că va putea umbla, ca să mai vorbim despre a valsa. Și dorea așa de mult să valseze cu Alec. Poate că va putea regăsi acel moment magic.

Cu coiful ăsta în cap, valsul era imposibil. Deși putea să-l facă mai ușor după metodele ei. Își mușcă limba. Doar o mică, mică incantație. O vrajă neînsemnată. Firește, dacă Alec va afla va fi foarte supărat, dar era în spatele ușilor închise unde era în siguranță, și acestea

au fost condițiile lui. De asemenea fusese gata să-i permită să-și folosească magia pentru a-l vindeca, și ar fi făcut-o dacă ar fi fost posibil.

Dar ce avea ea de gînd nu era imposibil. Mai era și faptul că dacă nu se va descurca bine în seara asta, Alec va fi și mai supărat. Cînd raționă așa – dacă împotriva a ceva sigur – găsi răspunsul. Va face ceea ce-i venea în mod natural să facă – vrăji.

Se ridică, sau se împletici pînă ajunse în picioare, apoi împinse cercul în jos și se așeză din nou. Ridică brațele în aer, dar să-și ridice bărbia era imposibil. Ochii ei se fixară asupra picioarelor sculptate din lemn de mahon ale patului. Raza ei vizuală nu ajungea mai sus. Dacă puterile ei magice slăbiseră din lipsă de exercițiu?

Și de cînd au fost ele grozave?

Nu-mi aminti.

Pentru ea aceasta era o situație de viață și moarte, și poate că magia ei va fi mai puternică pentru că nu fusese secată de prea multă folosință în ultimul timp. Îi plăcea acest raționament. Mișcîndu-și degetele ca totul să meargă bine, închise strîns ochii și se concentrează, se concentrează cu adevărat în crearea unei incantații:

*Oh, tu noapte rece,
Oh, tu vînt ce aduci gerul,
Ajutați-mă la aceste veșminte
Și faceți-mi coiful
Ușor ca un fluture!*

Mulțumită de opera ei, rosti cuvintele cu voce tare, apoi deschise ochii.

– Ahh. Joy se lăsă ușurată pe spatele scaunului. Se ridică peste o clipă și porni spre oglindă, coiful fiind ușor ca o pană. Puterile mele nu sînt totuși ruginite, murmură ea, înclinîndu-și capul într-o parte și în alta

urmărind cum saltă franjurii.

La câțiva pași de oglindă ridică o mână la înălțimea umărului, apoi pe cealaltă cam unde s-ar afla mâna lui Alec, și începu să valseze.

– Un, doi, trei, Un, doi, trei. Se roti, învîrtindu-se de parcă s-ar fi aflat în brațele soțului ei, răsucindu-se și plutind și dorindu-și să poată privi în acei ochi de un albastru întunecat ca miezul nopții și să-i vadă inima.

Fusta i se rotea odată cu cercul și arăta minunat de elegantă – era totuși ceva deosebit în costumele aceste – și rîse, legănîndu-se spre oglindă unde se opri brusc.

– Oh, Sfinte Sisoe! Se holbă uluită la femeia care se holba la ea. Arăt ca o ducesă. O ducesă adevărată.

– Da, așa este, veni vocea adîncă a lui Alec.

Inima lui Joy tresări uitînd să mai bată. Se întoarse spre soțul ei. Stătea în pragul ușii, arătînd ca titlul nobil de care era atît de mîndru.

Era îmbrăcat cu frac și pantaloni pînă la genunchi din catifea de un verde atît de închis încît părea neagră, iar vîrfurile ascuțite ale vestei brodate cu aur coborau puțin în jos așa cum o cerea bunul gust. Între faldurile perfecte ale cravatei de un alb pur strălucitor un ac de aur cu smaralde.

Privirea ei se întoarse spre fața lui.

– De cît timp ești aici?

– Doar de la Sfinte Sisoe.

– De ce? Alec se apropie de ea.

Joy se uită la pietrele strălucitoare din vîrfurile pantofilor ei încercînd să arate de parcă n-ar mai fi făcut o vrajă de ani de zile.

El îi înălță bărbia cu un deget.

– Nu e nevoie să fii modestă, Scottish. Te-am văzut mult mai dezbrăcată.

Nu și în ultimul timp, își zise ea, boala lui ținîndu-i deoparte. De fapt era prima oară cînd îl vedea de cînd se vindecase. Știa că o evitase. Însă acum se afla doar la un pas de ea. Îi ținea bărbia sus. Joy îi studie fața căutînd o indicație a gîndurilor lui. Se uita din nou la

gura ei și mai că suspină, dar își reține respirația. Îi simțea privirea de parcă i-ar fi mîngîiat obrajii îmbujorați. Stingherită făcu un pas în spate. Privirea lui îi studie coiful apoi coborî în jos atît de încet încît i se păru că trecură minute eterne cît dură examinarea lui atentă.

Joy nu mai respiră. Pentru prima oară în viața ei se simțea frumoasă – frumoasă ca o zîină din povești. Nu uita, își spuse ea, el te crede frumoasă. Iar emoția serii, primul ei bal, promisiunea din ochii lui, îi făceau sîngele să-i alerge prin vene. O făcea să se simtă plină de viață și amețită și... ei bine, magică, de parcă ar fi putut pluti pe un covor de stele. Zîmbi.

– Îți place, deci?

– Nu.

Zîmbetul muri. Închise ochii ca să atenueze împunsătura dezamăgirii.

– Ai nevoie de acesta.

Deschise ochii. Deși vedea ca prin ceață observă că avea în mîină o cutie de catifea gravată cu blazonul Belmore. Ceața se limpezi, iar Joy își înclină capul studiind cutia. Era verde, gravată cu aur. Alec o deschise, prezentîndu-i smaraldele atît de verzi, pure și clare de parcă ar fi apărut create de o vrajă perfectă.

– Smaraldele Belmore, spuse el.

Ea făcu un pas înainte, nevenindu-i să creadă că erau reale și fascinată de felul în care erau îmbinate. Fiecare montură forma conturul blazonului ducal și fiecare clemă era un șoim minuțios lucrat. Existau cercei compuși din trei diamante tăiate pătrat și pinse într-o complicată montură de aur reprezentînd blazonul, o broșă în forma blazonului, trei brățări, un colier și un set de piepteni.

– Toată lumea va ști cu siguranță că sînt ducesa de Belmore.

– Bineînțeles. Smaraldele Belmore au fost create pentru a cincea ducesă și rivalizează cu unele din bijuteriile coroanei. Cred că Henric al VIII-lea a încercat să le cumpere de la al zecelea duce. Însă montura este de

neconfundat iar pietrele aparțin numelui Belmore la fel de mult ca blazonul.

Tot nu are simțul umorului, își zise ea, dar destulă mândrie pentru toți englezii.

– Întoarce-te cu spatele!

Joy se întoarce și-l urmări în oglindă. Îi puse colierul greu la gât. Aurul atârna rece și aspru pe piele. Îi întise cerceii și ea și-i fixă în urechi apoi privi uluită la femeia care se uita cu ochi mari la ea. Își duse o mână la buze și făcu ceva ce o ducesă n-ar face niciodată. Chicoti.

– Scottish.

Situația cerea mai multă seriozitate, așa că Joy se stăpîni și încercă să arate corespunzător de arogantă.

– Întoarce-te!

Peste o clipă era în brațele lui, buzele lui despărțindu-se pe ale ei, iar limba scormonindu-i gura cu acea pasiune adîncă și disperată pe care o ascundea atît de bine de restul lumii. Se străduia așa de mult să-și domine acea pasiune... iar ea era încîntată că-l putea face să-și piardă controlul.

– Oh! Vocea lui Polly se auzi de undeva de foarte departe.

Alec gemu ușor și întrerupse sărutul. Și Joy ar fi vrut să geamă. Privirile li se întâlneau și atracția se intensifică. Alec vru să întindă mîna dar se opri, apoi se întoarce spre pragul ușii unde se afla Polly.

– Îmi cer scuze, Alteță. Polly făcu o reverență și dădu să iasă cu spatele.

– Așteaptă! Alec ridică o mînă apoi luă cutia cu bijuterii și o întinse cameristei. Poftim. Ocupă-te de stăpîna ta. Traversă camera cu pași pari și se opri la ușă. Caleașca așteaptă. Voi fi în sufragerie. Plecă fără să se mai uite înapoi.

CAPITOLUL 22

– Ducele și ducesa de Belmore!

Vocea arogantă a servitorului regal răsună în holul solemn ca un strigăt de lupă de pe plaiurile Scoției. La brațul soțului ei Joy urmă un lagheu pe scările duble ale palatului Carlton. Murmurul îndepărtat al vocilor și al muzicii se auzea de sus, dar ea abia îl observă pentru că ochii îi erau prea ocupați cu studierea camerei, inundată de o lumină aurie și cristalină. Lumînările străluceau într-un maiestos dans al flăcărilor pe candelabrele masive care atîrnau de tavanul ce părea să atingă cerul. Pereții de oglinzi flancau scările capturînd lumina, reflectînd-o ca razele albe de lună pe întinderea sticloasă a mării. Văzu aur – totul era aurit și scînteietor. De parcă ar fi intrat în palatul lui Midas.

Propria lor imagine se răsfrîngea în oglinzi. Joy nu-și putea dezlipi privirea. Ea era aceea care se vedea în oglindă, înveșmîntată în satin și bijuterii și scăpărînd din cap pînă în picioare. Însă cel mai minunat lucru, era la brațul lui Alec, Alec al ei.

Mîna ei se odihnea pe brațul lui și simți mușchii încordîndu-se. Ridică ochii spre el, observînd bărbia rigidă, o mică scînteie de neliniște în ochii lui întunecați, și cu o hotărîre de scoțiană șopti:

– Voi încerca să te fac mîndru de mine.

El păru uluit de remarcă ei, și ceva ce aducea a vinovăție trecu peste chipul lui, dar soțul ei nu avea nici un motiv să se simtă vinovat, doar dacă se gîndea la faptul că se căsătorise cu ea. Gîtul i se stînse dar refuză să se dea bătută. Îi aruncă o privire pe furiș și văzu că nimic din expresia și atitudinea lui nu arăta că s-ar fi simțit vinovat sau rușinat.

De sub tot acel satin și tul reuși să smulgă o fărîmă de încredere în sine, iar peste o clipă urcau ultimele două trepte care duceau spre o sală imensă plină cu o mare de fețe nobile și brusc foarte curioase.

În seara aceasta nu era Joyous Fiona MacQuarrie, vrăjitoare scoțiană. În seara aceasta era ducesa de Belmore, la brațul ducelui ei cel mîndru. Simți mîna lui Alec acoperind-o pe a ei.

– Ești frumoasă, Scottish.

Ca și cum ar fi știut exact cuvintele pe care avea nevoie să le audă. Un zîmbet drăgălaș i se așternu pe față și încrederea ei în ea însăși deveni reală.

– Îmi amintesc. Mi-ai spus-o.

– Cînd?

Ea se opri și își blestemă limba slobodă.

– Ăăăă, acum.

El se încruntă, apoi clătină din cap și o conduse spre coridor.

Joy își înălță bărbia de ducesă cu încă cîțiva centimetri și își îndreptă umerii mici, fustele alunecînd în jurul ei, făcînd-o nervoasă și nerăbdătoare, simțindu-se de parcă ar trece ani pînă cînd în sfîrșit vor ajunge în sala de bal. Privi în sus, peste capetele mulțimii, la lumina strălucitoare care se revărsa din ușile deschise ale sălii de bal aflată la capătul coridorului. Muzica se auzea mai tare, mai reală, mai plăcută, și doar gîndul că o ducesă n-ar face așa ceva o împiedică să-și lege capul în ritmul muzicii.

Mulțimea se îngorșa pe măsură ce se apropiau,

stîngîndu-se în jurul lor făcînd-o și mai conștientă de cîți oameni vor fi aici să vadă dacă îi va face cinste lui Alec. Pentru o scurtă clipă îi înțelese temerile. Sute de oameni erau aici.

– Ce faci? Alec privi în jos spre ea.

– Număr.

– Ce?

– Patruzeic și opt... pietre prețioase pe covor. Le vezi cum strălucesc.

– Cad de pe pantofii și rochiile femeilor. Se întîmplă la toate balurile, dar în special la un bal regal. Servitorii care fac curățenie primesc recompense. O prinse de cot și o conduse printr-un grup strîns de oameni. Se aplecă spre ea. Există vreun motiv special pentru care crezi că e necesar să le numeri?

– Pentru că așa nu trebuie să mă uit la toate fețele astea care se holbează la mine. Șoapta ei mirosea a teamă.

– Ar fi mai bine să te obișnuiești. Ești ducesa de Belmore. În consecință vei atrage atenția tuturor.

– Cincizeci și patru... Cînd îl voi întîlni pe prinț?

– Vom fi chemați la el. Nu este o prezentare protocolară. Se uită la ea. Scottish.

– Șaizeci... Hm?

– Fără hocus-pocus.

Ea aruncă o privire nefericită spre covor.

– Am pierdut șirul.

Degetele lui se strînseră pe brațul ei.

– Nu schimba subiectul. Fără ridicări în aer. Fără statui care să danseze. Fără arătătoare de ceas care să se rotească. Și mai ales, fără broaște rîioase. Nici un fel de magie. Ochii aceștia care te fac să nu te simți în largul tău vor deveni foarte atenți căutînd orice greșală, orice din care vor putea crea un scandal. Fiecare ochi din palatul acesta se va îndrepăta asupra ta în seara aceasta. Promite-mi – fără vrăji.

– În seara aceasta sînt ducesa de Belmore, soția ta. Nimic mai mult, spuse ea cu fermitate. O mică parte din ea se cam săturase să i se tot aducă aminte să nu-și folosească puterile.

– Bine. Voi fi în preajma ta.

Ea îl studie o secundă, nesigură dacă această afirmație era pentru a o liniști sau pentru a o preveni. Și-au continuat drumul pe coridor spre sala de bal unde o mulțime încremenită se afla în pragul ușii, multe dintre femei șoptind în spatele evantaielor. Joy închise ochii, aruncînd cîte o privire prin fiecare încăpere pe lîngă care treceau, căutînd alinare în mobilă pentru că aceasta nu avea ochi curioși.

Timpul păru să-și fi grăbit scurgera și văzu sclipirea sălii de bal. Mai avu timp doar să tragă repede aer în piept înainte să pășească prin ușile largi.

Nici în reprezentările ei cele mai pline de imaginație nu-și imaginase că va fi o astfel de priveliște. Pene ușoare de toate culorile – stacojii, verzui, albastre, galbene – pluteau deasupra valurilor de oamnei de societate și aristocrați, coifurile fiind atît de înalte și încărcate de bijuterii încît Joy se minună de forța gîturilor englezoaicelor. Din vîrfurile capetelor pînă la pietrele prețioase de pe pantofi femeile înaltei societăți erau o imagine impresionantă de umanitate înzorzonată. Scăpărau, străluceau scînteiau de parcă ar fi nins cu diamante.

– Ducele și ducesa de Belmore!

Inima i se opri. Peste o clipă intrară în mulțimea densă și un ocean de ochi nerăbdători și suspicioși se îndreptară asupra lor.

– Respiră sau vei leșina. Alec își trecu brațul în jurul taliei ei, ținînd-o strîns sub pretextul că o conduce prin încăperea aglomerată.

Joy înghiți o gură de aer și îl lăsă să o împingă înainte, mergînd printe cei prezenți fără să vadă nimic.

– la te uită!

La sunetul vocii cunoscute a vicontelui Joy își fixă privirea asupra primei fețe prietenoase pe care o văzuse. Și atunci respiră – adâncă și mai calmă. Contele era lângă el. Cei doi bărbați se dădură la o parte ca să le facă loc, iar contele îi luă mîna.

– Alteță. Își făcu plecăciunea, apoi se uită la Alec. Cea mai superbă femeie din sală, Belmore.

– Downe are dreptate, adăugă vicontele făcîndu-i și el o plecăciune.

De undeva de departe se auzi vocea zgîrîietoare a unei alte cunoștiințe, Lady Agnes Voorhees.

– Oh,! Uite cine a sosit, Eugenia! Claire!

Joy ar fi putut jura că-l auzise pe Alec scrîșnind din dinți:

– Henry! Lady Agnes își înfipse cotul în coastele soțului ei. Iu- huu, iu-huu! Haide, Henry! Nu mai pierde vremea că îmi scapă din nou!

– Fir-ar al naibii! mormăii Alec cu ochii la femeia care își croia drum spre ei în ciuda îmbulzelii. E destul de să o văd că-mi vine să leșin.

– Cred că anumite... boli de copil... au același efect, Belmore, spuse contele încet, purtînd pe chip rînjetul lui enervant.

Alec îi aruncă o privire ucigătoare.

– Sau poate, continuă contele parodiînd o plecăciune, sărutul dulce al unei fete frumoase. Tot timpul se uită la gura lui Joy. Ea ar fi vurt să-i zburîie niște ochelari de cal pe nas.

– Downe are dreptate. Am și uitat. O clipă măcinai buzele soției tale – scuză-mă, Joy, dar eram acolo – iar în cealaltă, hop! Iată la podea. Neil se opri, o idee întinzîndu-i trăsăturile. Crezi că acesta e motivul pentru toată zarva asta care se face în legătuă cu valsul? Trebuie să recunosc, mi s-a părut foarte riscant. M-am simțit foarte neliniștit pînă cînd ne-ai speriat de moarte lovind podeaua. Spune-mi, Belmore, ți-au dispărut petele roșii?

– Judecînd după privirea rece a prietenului nostru, Seymour, aş zice că ai atins un punct sensibil.

– Tu ai adus vorba despre asta, Downe. Eu nu făceam decît să mă interesez de sănătatea unui prieten care a fost bolnav.

– Vino, Henry! Cum, Lord Seymour, ai spus că cineva a fost bolnav? Cine a fost bolnav? Întrebă Lady Agnes abia mai trăgîndu-şi sufletul după cum alergase ca să ajungă lîngă ei. Mai că-l smuci pe soţul ei ca să-i rămîină în apropiere. Parcă zămislite de soarta complice, Lady Eugenia şi Claire Timmons se iviră ca nişte lachei, amîndouă ahtiate după un răspuns.

Rînjind, contele se apropie de Alec şi sopti:

– Ce-mi oferi ca să tac din gură?

– Cuvîntul meu că nu-ţi voi sparge capul, replică Alec cu voce joasă dar nimicitoare.

– Doar nu sărmana mireasă? Lady Agnes se pălmui peste pieptul decorat cu bijuterii. Aşa se explică de ce n-am văzut-o prin oraş. Ce te doare, draga mea?

– Alteţă, îi reminti Alec fixînd-o cu o privire rece.

– Oh, da, iertaţi-mă, Alteţă. Am uitat.

Cu o voce la fel de înghaţată ca aerul iernii Alec spuse:

– Să nu se mai întîmple.

Tăcerea din imediata apropiere deveni aproape vie, încordată şi greoaie. Ochii celor două bîrfitoare gemene se făcură cît cepele şi amîndouă se cutremurară de frică sub privirea ducelui. Joy le consideră mai prudente decît Lady Agnes, care nu-şi pierduse aplombul şi se lansă mai departe.

– Ei bine, nici nu vă pot spune cît m-am simţit de onorată că am avut prilejul să răspîndesc vestea căsătoriei voastre neaşteptate. S-a vorbit despre asta mai multe zile la rînd.

Joy simţi braţul lui Alec încordîndu-se. Sperînd să-l facă să se relaxeze se aplecă spre el şi şopti:

– Să-i fac un neg?

Privirea pe care el i-o aruncă îi arătă panica.

– Am glumit doar, șopti ea repede. El păru să respire ușurat, iar Joy nu rezistă să nu adauge: Poate doar unul mititel pe nas.

– Nu mi se pare amuzant, spuse el în colțul gurii.

– Mie da. Știa că o urmărea, așa că se întoarse și stuide nasul femeii cu o privire care spera să fie estimativă.

– Nici să nu te gîndești, scrîșni Alec în urechea ei.

Între timp Lady Aghes se lansase într-o disertație despre cine era prezent și cu cine, cine era absent și de ce.

– Pînă și Lady Juliet e aici în seara asta, adăugă ea cu o privire vicleană pe care Joy nu o înțelese. Cele două bîrfitoare se hliziră, dar acesta fu singurul zgomot pe o rază de trei metri.

După căutătura fîroasă a soțului ei Joy era sigură că în acea clipă dacă ar fi fost vrăjitor, Lady Agnes ar fi avut fața unei broaște rîioase. Fără să-i pese de ochii reci ai ducelui se întoarse spre Joy și îi zîmbi mîeros.

– Ai întîlnit-o pe Lady Juliet, Alteță?

– N-am avut plăcerea. Cine – începu ea dar mai că țipă cînd Alec o strînse de braț.

– Am vrut să-ți spun, Belmore, intervenii Neil cu abilitate, Addersley te căuta. În legătură cu un cal pe care îl aștepți.

Înainte ca cineva să poată răspunde contele de Downe făcu un pas în fața lui Joy și spuse:

– Alteța Sa mi-a promis un dans, Belmore.

Joy ridică ochii spre Alec, derutată de această bruscă schimbare a subiectului și temîndu-se de primul ei dans în public. Ar fi preferat să danseze cu soțul ei, dar simțea sute de perechi de ochi urmărind-o, cîntărind-o așteptînd ceva de la ea. Simți cum i se încrețește pielea.

– Du-te, spuse Alec punîndu-i mîna în cea a lui Richard. Eu trebuie să discut cu Addersley. Apoi îi aruncă

o privire de avertisment care spunea „ Fără magie“. Aparent stisfăcut de înclinarea ei din cap, se întoarse și plecă privind în urmă doar o dată, probabil pentru a se asigura că nimeni nu plutea prin aer.

Contele o conduse spre centrul sălii după ce-i reaminti galant ce fel de dans sugera muzica, și peste o clipă Joy se trezi făcând pașii primului ei dans la un bal. Văzu din nou un conte de Downe, bărbatul de care îi vorbise Alec. El execută o alemandă și spuse:

– Nu sînt sigur că-mi place felul în care te uiți la mine. Ce fel de viciu am mai dat în vileag?

– Nici unul. Mă gîndeam că-mi place mai mult cînd nu ai un pahar în mînă, răspunse ea direct.

– Ce ciudat, pară el într-o manieră mult prea non-șalantă. Mie îmi plac mai mult cînd am unul.

– De ce?

El se uită la ea, expresia de pe chip arătîndu-i bătaia interioară.

– Fals curaj. Atunci nu-mi mai pasă de nimic.

Ea încercă să se gîndească la un răspuns, dar muzica se opri. Cînd se uită la el, gîndurile ei probabil că i se citeau pe față pentru că el spuse:

– Nu mă compătimii, Joy. Îmi place ce-am ajuns. E mai ușor așa. Apoi cu un zîmbet sardonice prefăcut o conduse spre un colț liniștit unde Neil îi aștepta. S-au ciondănit cîteva minute în legătură cu ce ar trebui ea să bea și cine să-i aducă limonada. Contele cîștigă, dar înainte de a pleca viconte îl apucă de braț și spuse:

– Doar limonadă, Downe. Nimic altceva.

Contele rînji și își lovi buzunarul gol al jachetei. Făcîndu-i cu ochiul lui Joy se îndreptă spre camera cu băuturi.

– Alec se va întoarce imediat, spuse Neil apoi deschise o cutie mică luă cu degetele niște pudră, trase pe nas și strănută într-o batistă cu marginile dantelate.

Încruntîndu-se la vederea conținutului micii cutii, Joy întrebă:

– Ce e pudra aceea?

– Praf de prizat.

– Pentru ce?

– N-ai mai văzut așa ceva? Te face să strănuți. Îți curăță capul și toate celelalte feacuri. Iar aceasta este tabachera mea norocoasă. Vezi? Ridică cutia spre ea tocmai când o ușă de la grădină se deschise și o bruză ușoară pătrunse în cameră, trimițînd praful fin drept în fața ei.

Joy își trînti mîna peste nas și gură, chinuindu-se cu disperare să nu strănute, știind prea bine care ar fi rezultatul dacă o va face.

Neil închise cutia.

– Îmi pare rău. Ar trebui să strănuți și să scapi. Te vei simți mai bine. Probabil că văzuse teama din ochii ei, pentru că o mîngîie pe mîna. Nu-ți fă probleme în privința etichetei. Toată lumea strănută. E la modă, știi. Dă-i drumul. Strănută.

Ea clătină din cap ținîndu-se cu degetele de nasul care o mîncea.

Nu gîndi. Nu gîndi.

– Ascultă, Joy, e mai bine să strănuți.

– Detest să strănut, îi spuse ea cu vocea înnăbușită de mîna de la gură, și ochii în lacrimi. Ridică privirea și-l văzu pe conte.

– Poftim limonada. Îi întinse un pahar și așteptă. Joy se temea să-l ia din mîna lui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el în cele din urmă.

– A prizat din praful meu. Neil îi arătă tabachera.

– Nu-i de mirare că plînge, Seymour. Chestia aia e scîrboasă. Poftim. Îi întinse din nou paharul. Bea-l. Limonada va face să treacă mirosul acela.

Joy își fixă ochii pe pahar, își ținu respirația, întinse mîna, apoi prompt strănută. Ridică încet pleoapele, încercînd să-și amintească care fusese ultimul ei gînd. Cei doi bărbați se uitau la ea ca doi frați grijulii, nimic

neobișnuit pe fețele lor. Studie zona apropiată. Oaspeții continuau să danseze fericiți. Muzica cînta clar și plăcut, iar mulțimea părea neschimbată. Ridică ochii și nu văzu nimic nefiresc. Candelabrele continuau să strălucească vioi, nimic nu părea inexplicabil. Nici trandafiri, nici cravașe, nici tamburine. Respiră ușurată și sorbi din limonadă.

– la te uită! Priviți acolo!

Joy și contele se întoarseră în direcția arătată de Neil.

– Unde crezi că a găsit Prinny lămîi în februarie? întrebă Neil.

– În sere, răspunse repede, zgîindu-se la șirul lung de pomi puși în ghivece. Neil continuă:

– Nu e un loc prea potrivit să înșiri toate ghivecele alea. Blochează ușile de la terasă. Ia priviți în spatele pomilor. Nu e Belmore cu Addersley?

Joy se întoarse tocmai cînd Alec veni înăuntru dinspre terasă împreună cu un alt bărbat. S-au despărțit iar Alec se răsuci privind drept la pomi.

Se răsuci din nou spre ușile terasei, apoi spre încăpere, de parcă n-ar mai fi știut unde se află. Se încruntă gînditor și apoi, foarte încet, cu o precizie nimicitoare privirea lui se mută de la pomi direct la ea. Joy se strădui să arate inocentă, și probabil că nu-i reuși pentru că el deveni livid. Împinse două ghivece la o parte pășind printre ele, fără să-și dezlipească ochii de la ea.

Căutarea aceea ar fi băgat în șperieți și pe cel mai curajos om, ceea ce Joy nu era deloc în momentul acela. Repede se uită la Neil și pocni din degete. El se holbă la ea, puțin cam năucit.

– Simt nevoia urgentă să dansez cu Alteța Sa. Îi întinse brațul și dispărură spre pașii complicați ai unui dans, cît mai departe de Alec.

Pașii o sileau să se concentreze, dar cu toate astea

reuşea din cînd în cînd să ridice privirea şi îl vedea pe Alec la marginea mulţimii doar la cîtiva metrii distanţă. Apoi partenerul o conducea în ritmul rapid al muzicii. Dansul se termină, însă norocul era de partea ei în seara aceasta pentru că se afla într-un capăt al sălii în timp ce soţul ei se afla în cealaltă. Înainte ca el să ajungă la ea Joy se rezezi din nou spre ringul de dans, de data asta în acordurile unui dans foarte vioi şi săltăreţ. Neil îi sugerează că s-ar putea ca dansul să fie mult prea rapid pentru ea, însă Joy îl linişteşte spunîndu-i că

În clipa de faţă avea nevoie de un dans cu paşi cît mai rezezi.

În următoarele douăzeci de minute ducele şi ducesa de Belmore se jucară de-a pisica şi şoarecele. Ori de cîte ori el se îndrepta agale spre el, ochii ei se măreau şi dispărea într-un nou vîrtej. Chipul lui îi dezvăluia nemulţumirea şi promisiunea pedepsei. Ea se prefăcu că nu vede şi zîmbi partenerului ei de cîte ori treceau pe lîngă Alec.

După încă două dansuri îi pierdu urma, dar din moment ce ultima oară îl zărise adîncit într-o discuţie cu un mic grup de oameni, ajunse la concluzia că deocamdată renunţase. Era sigură că o va certa pentru comportarea ei, dar pentru moment era în siguranţă. Ultimul dans se termină, partenerul îşi făcu plecăciunea, şi ea se întoarse – şi se trezi privind la faldurile complicate ale unei cravate albe ornată cu un ac auriu în forma blazonului Belmore.

– Oh, nu, murmură ea exact cînd mîinile lui cuprinsă braţele. Peste o secundă o trăgea spre un loc unde puteau vorbi fără să fie deranjaţi.

– Fă-i să dispară, şuieră el.

– Dar acum toată lumea i-a văzut deja.

El aruncă o privire spre un mic grup de oaspeţi care pipăiau fructele galbene de pe pomii din ghiveci. Se întoarse furios spre ea. Falca îi era încleştată iar următoarele cuvinte le rosti scrîşnind:

– Ce naiba ți-a trecut prin cap să faci? Lămîi în februarie?

– A fost un accident, pe cuvînt. Și există sere.

– La naiba , femeie...

Își puse mîna pe brațul lui și explică.

– Praful m-a făcut să strănut. Te rog să nu fi supărat. O scînteie de înțelegere apăru în ochii lui.

– Seymour?

Ea dădu din cap, simțindu-se cam rușinată.

– Mi-a zburat în față. Îmi pare rău.

Furia lui dispăru, și încruntîndu-se, își trecu un deget peste frunte.

– Fir-ar al naibii. Am uitat de predilecția lui pentru prizat. Se uită la ea, apoi-spuse. Fă-mi o favoare, Scottish.

În mod surprinzător Joy privea în ochi care nu mai erau supărați, ba chiar exprimau iertare, și dădu din cap.

– Stai cît mai departe de orice fel de praf. Se răsuci studiind încăperea. Un lacheu în livrea regală alese tocmai acel moment ca să se apropie de el.

– Maiestatea Sa vă așteaptă, îi spuse el lui Alec, care dădu scurt din cap și arătă că îl vor urma.

O spaimă o cuprinse pe Joy. Făcu doi pași apoi se opri.

– Ce s-a întîmplat?

– Mi-e frică.

– Te vei descurca, spuse el cu o siguranță de sine pe care ea era depare de a o simți. Nu e decît un alt englez. Încearcă să o iei așa. Ca și mine nu e decît un englez.

– Genunchii mei se simt scoțieni, murmură ea. Asta provoacă o expresie ciudată pe chipul lui. Dacă l-ar fi cunoscut bine ar fi crezut că era pur și simplu amuzant.

– Doar fă o reverență. Vei fi la brațul meu, înainte și după și nu te uita la el și nu te ridica pînă nu îți vorbește.

Joy se holba fără să vadă nimic la spatele lacheului.

– Îmi voi aminti.

– Și nu uita să respiri.

Ea dădu din cap și trase adânc aer în piept.

– Ești ducesa de Belmore. Mîna lui caldă alunecă peste a ei în timp ce o conducea de la imensa sală de bal spre un coridor îngust. Și arăți minunat, Scottish.

Îi zîmbi atunci, aprecierea lui restaurîndu-i încrederea în sine, și în timp ce se opreau în fața unor uși duble își întoarse fața spre el, dar nu era timp de cuvinte. Ușile se deschiseră.

– Ducele și ducesa de Belmore!

Căldura din încăpere îi biciui fața. Într-o clipă pielea i se acoperi de transpirație. În încăperea înăbușitoare se afla un mic grup de oameni în costume de curte. Toate privirile erau pironite asupra ei. Mîna lui Alec încă o acoperea pe a ei și o strînse ușor, apoi șopti:

– Respiră.

Joy o făcu și peste o clipă se opriră. El îi eliberă mîna și o perzentă apoi Joy se află în plină reverență – capul plecat, umerii drepți, mîinile strîngînd fustele, iar genunchii ei scoțieni tremurînd ca frunzele în bătaia vîntului. Tăcerea continuă. Dacă omul ăsta nu va vorbi în curînd își va face soțul de rușine căzînd în nas. Își aminti de recomandarea lui Alec și trase adânc aer în piept, știind că era posibil ultima mișcare pe care corpul ei o mai putea face.

– Ah, scumpă ducesă.

Joy mai că se prăbuși de bucurie. Îndreptîndu-se încet, îi aruncă un zîmbet dar nu-i reuși prea bine pentru că genunchii ei pocniră ca nucile de Crăciun. Alec îi auzi. Îi observă tresărirea din colțul ochiului.

– Minunat, Belmore. Sîntem impresionați. Întotdeauna ai avut un ochi bun. Prințul regent o studie, destul de grosolan și pe îndelete. Joy rămase pe loc cu zîmbetul lipit de buze, inima zvîcnind și genunchi torturați

de durere, uluită că acest om era viitorul monarh al Angliei. Avea un abdomen larg, deși nu se vedea căr-nuri care să-i iasă afară din jachetă. Arăta umflat.

Avea părul de un roșu auriu pieptănat în spate. Părul, combinat cu picioarele crăcănate, îi dădea înfățișarea unui cocoș rotofei. Avea chiar câteva guși roșii care se sprijineau ca moțul la curcan de cravata prinsă cu mai multe ace.

Joy strănută.

Printul regent deschise gura și scoase un cucurigu. Capete se întoarseră și se holbară la el, dar se pare că el nu observase nimic și continuă să vorbească cu ea de parcă nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat.

Din nefericire Alec observase. Totuși, își păstră calmul, vorbind clar și răspicat, mâinile lui ținând-o aproape de el. Joy avea senzația că găsisese o metodă nemiloasă să o oprească dacă ar fi îndrăznit să strănute din nou. Sigur de sine continuă conversația pînă ce printul le ceru să cineze la masa lui, iar soțul ei deveni brusc tăcut.

– Dorim să o cunoaștem mai bine pe ducesă, Belmore.

Odată sentința pronunțată avură permisiunea să se retragă iar printul regent le întoarse spatele traversînd încăperea, producînd un scîrțîit ciudat.

– Ce e sunetul acela? șopti Joy.

– Corsetul. Odată ajunși destul de departe pentru a nu fi auziți, Alec o întrebă:

– La ce naiba te gîndeai cînd ai strănutat?

Ea nu vru să-i spună, însă el o strînse de mîină în timp ce o conducea afară din cameră.

– Mă gîndeam că arată ca un cocoș.

Cînd reveniră în coridor îi întinse o batistă.

– Suflă pînă iese tot praful.

Ea făcu cum i se spuse, lăsîndu-l să-și folosească trupul pentru a ascunde mișcările ei restului invitaților. Ridică ochii spre el.

– Ai terminat?

– Da.

– Ești sigură?

Joy dădu din cap.

– Nimeni nu pare să fi observat că a făcut cucurigu.

– Prințul e uneori la fel de excentric ca și nebunul lui de tată. Cred că ar trebui să fim recunoscători faptului că oamenii nu pun sub semnul întrebării comportamentul regal.

Ea dădu din cap, își mușcă buzele apoi se uită la el cu ochi neliniștiți.

– Ești supărat?

El o fixă o clipă cu privirea, apoi clătină din cap.

– Nu, trebuie să recunosc, Scottish, într-adervăr arată ca un cocoș. Apoi rîse. Pentru prima oară de la han, Alec rîse.

Joy dădu drumul respirației și un zîmbet de o imensă fericire se ivi spontan pe buzele ei. El o urmări cîteva clipe pînă începu să arate stînjedit și Joy fei privirile. Clipa se pierdu. Fără un cuvînt o conduse înapoi în sala de dans, unde se opriră la marginea mulțimii.

– Cred totuși că va fi o noapte foarte lungă. Chipul lui rămase încordat dar nu-i mai strînse mîna.

Înainte să aibă timp să cugete la ce voia să spună acordurile tulburătoare ale unui vals unduiră prin sala de bal provocînd exclamații șocate și chicote de rîs. Ringul de dans se goli și rămase așa. Nimeni nu îndrăznește să ia inițiativa.

Joy urmări mulțimea strîngîndu-se și secrete șoptite în spatele unor îngrămădiri de evantaie în timp ce oaspeții ezitau.

– Ce așteaptă?

– Se pare că nimeni nu vrea să fie primul care să înceapă să valseze. În multe cercuri dansul continuă să fie considerat indecent.

– Și au de gînd doar să stea așa?

Pînă cînd cineva va renunța la prudență, cred că da, ringul de dans va rămîne gol.

– Bănuiesc că toată lumea știe că ducele de Belmore nu ar îndrăzni să fie primii care să danseze?

– E o provocare, Scottish?

Ridică din umeri arătîndu-i că poate să o înțeleagă așa cum vrea. Contele apăru dintr-o dată în dreapta lui.

– Îmi făcei onoarea, Alteță?

Mîna lui Alec o strânse pe a ei.

– Voi dansa cu soția mea, Downe. Găsește pe altcineva.

Zîmbind cu subînțeleles contele trecu mai departe, alegîndu-și o parteneră și pornind învîrtindu-se spre centrul sălii de bal arătînd de parcă nu i-ar fi cîtuși de puțin de ce credeau cei din jur.

Dus pe gînduri Alec urmări cuplul cu ochi iscoditori de un albastru intens și pentru o scurtă clipă melancolică Joy se întebă dacă avînd șansa încă unui minut Alec nu ar fi purtat-o spre centrul sălii, trimițînd naibii opinia publică. Dar acum nu mai conta pentru că alții se alăturaseră cuplului care dansa. În cele din urmă Alec îi prinse talia și fără un cuvînt doar cu o înclinare din cap o conduse spre centrul sălii.

Muzica era la fel de amețitoare ca înainte. De parcă soarta ar fi simțit nevoia să divedească o dată în plus coincidențele ironice ale vieții, orchestra cînta același vals vienez pe care îl cîntase și contele în seara de la Belmore House. Și la fel ca atunci, Joy și Alec se mișcau ca un singur trup, plutind prin odaie cu mișcări atît de fluide și ușoare că Joy abia atingeia podeaua. Din cupola sălii de bal lumînările își revărsau picăturile strălucitoare de lumină, mii de scînteii care scăldau dansatorii și pe ceilalți oaspeți într-o ploaie de stele. Privirea ei era ridicată în sus atrasă de dorința nestăpînită de a vedea dacă razele de lumină erau la fel de radioase pe cît le simțea.

Bine ar fi fost dacă ochii ar fi urcat acolo sus. Dar odată întâlnindu-i pe ai soțului ei rămaseră prizonieri. Impactul cu privirea lui stîrni amintiri care zburau prin mintea ei ca paginile bătute de avînt ale unei cărți, amintiri ale dansului lor, a pasiunii, a sărutului. Aceleași gânduri trebuie să fi cuprins și mintea lui pentru că senzația apăru din nou la fel de natural de parcă ar trăit-o în fiecare zi, în fiecare minut.

Cît de ciudat că lumea putea dispărea atît de ușor, doar cu o privire, o atingea de mînă, sărutul duios al respirației iubitului pe un obraz îmbujorat. Vrajă. Sunetul amplu al muzicii adia prin și în jurul lor precum niște ghirlande colorate pe un pom de Armiden¹. Iar atracția crescuse o dată cu acordurile, acea incredibilă prezență magică ce prea să ardă ca o falcără între ei, stîrnită de forța acaparatoare a ceva ce era mai mult decît doar magie, ceva ce nimeni din lume nu putea cunoaște, trăia sau îndrăgi. Iar Jouy știa că niciodată nu va simți această forță pătimașă ca un altul. Era doar a lor această vrajă minuată.

Alec își apăsă mîna pe spatele ei, iar ea se mișcă tot mai aproape. Fiecare rotire, fiecare pas îi unea tot mai mult. Fusta ei îi atingeau picioarele învîrtindu-se, folosind și plutind între ei ca ceața. Pașii le erau perfecți, privirile ferecate, mișcările un preludiu elegant. Smaraldele brățării ei reflectau lumina strălucitoare dar scînteile lor erau palide în comparație cu privirea lui, deschisă și mistuitoare pentru o fracțiune de secundă.

Erau atît de aproape că trupurile lor se frecau scandalos unul de altul iar degetele lui se strînderă pe talia ei și pe mînă. O simți la fel de puternic ca și mine,

1. Numele popular al zilei de 1 Mai; sărbătoarea populară de primăvară ținută de obicei la această dată.

își dădu ea seama. Însă se lupta cu atracția magică, se lupta așa cum marea se împotriva mării.

Sărută-mă... îl îndemna mintea ei din nou și din nou, așa cum o mai făcuse și înainte. Privirea lui trecu spre gura ei, se delectă cu ea, dar refuză să vină mai aproape, refuză să scurteze distanța dintre ei și să spună:

„La naiba cu lumea și buna cuviință“

Muzica încetă și ei se opriră, conștienți dintr-o dată că erau obserați de mii de ochi curioși. Alec înțepeni imediat, dar înainte să poată face vreo mișcare, sau să spună un cuvânt, se anunță masa, și au fost înghițiți de mulțimea gălăgioasă, o tăcere grea pogorînd între ei pentru că nici unul nu mai era stăpîn pe simțurile lor și amîndoi o știau.

Trăind senzația unui destin inevitabil Alec urmări cum valetul umple din nou cu vin paharul soției lui. Vorbea cu prințul, fluturîndu-și mîinile ei pline de viață pentru a-și accentua cuvintele – pe care Prinny părea să i le soarbă din gură. Prințul insistase ca ei să-l însoțească la teatru mîine seară. Alec gemu în gînd. Sperase să plece dis de dimineață la Belmore Park pentru a o sechestra pe Joy în siguranță la conacul de la țară.

Rîsul ei vesel îi atrase atenția, și își îndreptă din nou privirile spre ea studiind-o. Avea un mare succes. Ar fi trebuit să fie mîndru. Neliniștit, dar mîndru și mulțumit că reușiseră să se descurce. Atunci de ce simțea că lumea din jurul lui dansa după o altă melodie? Se simțea străin și izolat. Sentimentul acesta de izolare nu era liniștitor. Îl enerva. Întotdeauna căutase singurătatea, o preferase vieții zgomotoase a aristocrației engleze, dar acum i se păre că îl tulbura. De ce își dorea altceva? Sorbi din vin

și se întrebă ce anume căuta?

Drept răspuns simți nevoia să-și privească soția. În exact acel moment ochii ei îi întâlneau pe ai lui, iar el încetă să mai respire luat prin surprindere de foamea inocentă din ochii aceia și știind că și ai lui reflectau o foame fără nici o urmă de inocență, doar o pasiune intensă, o nevoie covârșitoare de a intra în această femeie încît dorința de a-și uni trupul cu al ei se pierdu într-o dorință mistuitoare de a atinge un anume foc unic în ea. Și doar în ea. Era o senzație amețitoare, ca un drog, acest lucru sfișietor care ardea atît de viu în el încît se îndoia de capacitatea lui de a trăi cu aceeaș senzație fără să-și piardă mințile.

La gîndul acesta rămase de unul singur. Acțiunile lui în timpul dansului, lupta de a se controla în fața înaltei societăți – erau dovezi că nu mai era întreg la minte, nu mai avuse un gînd rațional decînd se căsătorise cu ea. Se întrebă dacă o parte a acestei nebunii nu se datora cu relațiile lui cu femeile în ultimul timp.

Privirea lui scurtă camera. Juliet era aici, acum cîteva clipe zărise capul ei blond. Ciudat, nu simțise furie cînd o văzuse. De dragul reputației va trebui să i se adreseze în public, pentru a nimici zvonurile despre căsătoriile lor bruște. Nu o făcea pentru binele ei. Nu-i păsa absolut deloc de Lady Juliet Spencer, dar știa că va fi mai ușor pentru Scottish dacă s-ar fi făcut speculații în legătură cu căsătoria lor neașteptată.

Își justifica acest gest de bunăvoință amintindu-și că și reputația lui era în joc.

Așa că o oră mai tîrziu în timp ce soția lui dansa cu prietenii lui, Alec se trezi croindu-și drum printre afurisiții de lămîi, pășind spre terasa unde se afla Lady Juliet. Rămase pe loc în tăcere, urmărind-o cum privea spre grădinile înghețate de jos, aplecată peste balustrada de piatră și făcîndu-și vînt cu evantaiul în ciuda faptului că aerul era foarte rece. Se întoarse spre el de parcă ar fi vorbit.

– Alec.

El dădu din cap.

– Juliet.

Privirea pe care ea i-o aruncă era tristă, ceea ce-l surprinse.

– De unde această tristețe? Ciudat, pentru o femeie căsătorită de curînd. Mă așteptam să-ți văd chipul strălucind de iubire, draga mea. Disprețul se strecură de la sine în vocea lui.

Ea se uită în jos.

– Bănuiesc că merit o replică și mai usturătoare pentru felul în care m-am purtat. Nu te acuz că mă urăști, Alec. Însă am făcut ceea ce am crezut că e mai bine pentru amîndoi.

– Nu te urăsc.

Ea rîse destul de cinic.

– Nu, presupun că pentru a mă urî ar fi trebuit să mă iubești. Și nu m-ai iubit.

– Nu.

– Îți mulțumesc că nu mă minți.

– Niciodată nu te-am mințit, Juliet. Credeam că ne înțelegem unul pe celălalt. Am greșit.

– El mă iubește, șopti ea.

– Niciodată n-aș fi putut bănuî că sub frumusețea ta rece se ascunde un suflet romantic. Ridică din umeri și se sprijini și el de balustradă.

Rămaseră acolo legați parcă de un fel de relație de rudenie stîmjenitoare. Se uită la ea și observă pentru prima oară că ochii ei erau albaștrii. Doar albaștrii. Fără zburdalnice scînteii verzi. Nimic altceva decît un albastru obișnuit. Se aplecă peste balustradă sprijinindu-și coatele de ea și urmări cum cad țurțuri de gheață. Peste o clipă renunță la mîndrie și o privi discret.

– Poaste că a fost mai bine așa.

Ea îi studie chipul.

– Te-ai căsătorit, spuse ea, vocea ei sunînd de parcă s-ar fi simțit trădată.

– Da.

Zîmbetul care apăru pe fața ei era trist și puțin melancolic.

– Am văzut-o.

Cum el nu răspunse, continuă:

– V-am văzut pe amîndoi valsînd.

– Da, presupun că toată lumea ne-a văzut.

– Te iubește.

El se întoarse spre ea, aplecat peste balustradă într-o poză de indifferență pe care era departe de a o simți.

– Nu are importanță.

– Eu cred că are.

Ceva se strînse în el de parcă ea i-ar fi văzut sufletul. O urmări tăcut neștiind ce să-i spună.

– Vezi, eu știu ce înseamnă să iubești pe cineva.

– Hm, seducătorul căpitan.

Ea zîmbi și clătină din cap.

– Nu, Alec. Vezi tu, am spus că mă iubește, nu și că eu îl iubesc. Te-am iubit pe tine, dar tu nu mă puteai iubi, iar eu n-aș fi suportat să-mi trăiesc viața doar cu o jumătate de inimă. Toate lucrurile pe care ți le-am scris au fost doar pentru a lovi în tine. Rîse, un rîs sincer, fără răutate, însă cu o urmă de tristețe și autoironie. Deși e foarte adevărat că poți fi încrezut, îi spuse ea cu un zîmbet deschis, cred că am fost furioasă că nu mă puteai iubi.

El se îndreptă auzindu-i cuvintele. Trecură cîteva clipe în care el absorbi ce-i spuse ea, apoi replică:

– Cum poate fi diferită căsătoria ta cu acel căpitan? Dacă doar un partener iubește nu este o căsătorie de... Cum i-ai spus? Ah, da, o jumătate de inimă.

– Ba da.

Chipul ei confirma adevărul spuselor ei, dar era ciudat că nu simțea nimic pentru ea – nici furie, nici uimire nici milă, într-adevăr nimic, doar o anumită camaraderie

provenind din faptul că ajunseră să se cunoască pe o altă planetă.

– Atunci bănuiesc că amîndoi am intrat în căsătorii de jumătate de inimă.

Ea îi zîmbi atunci, un zîmbet prietenesc.

– Nu, Alec. Nu cred că e așa. Vezi tu, te-am văzut împreună cu soția ta. Își trecu brațul peste al lui. Să mergem. Condu-mă înăuntru. Să le dăm un moment de bîrfă limbilor slobode. Au pornit spre ușă și chiar înainte de a păși înăuntru, ea se opri și se uită la el. Ești încă pățînat, încrezut, arogant și frumos ca un diavol, Alec, dar căsătoria ta este una întreagă.

El o privi într-o tăcere împietrită.

Ea trecu pragul și îi aruncă ultima împunsătură;

– Mă întreb doar cît timp va trece pînă îți vei da seama.

Lui Joy nu-i trebui decît un minut ca să-și dea seama că Alec nu era în încăpere. Căută printre perechile care dansau și își croi drum prin mulțime pînă ajunse la marginea ei. Văzu dansatorii alunecînd pe podea, urmări bijuteriile scăpărînd și se trezi legănîndu-se în ritmul muzicii. Balul era mai grozav decît visase ea. Îl întîlnise pe prinț, luase masa cu el și cu excepția cîtorva strănuturi mititele, totul se desfășurase perfect. Spera ca Alec să fie mîndru de ea. O străbătu o senzație de triumf cînd își aminti că prințul îi invitasese pînă și la teatru.

Da, totul era minunat, dar într-un fel nu era așa de palpitant cînd Alec nu se afla lîngă ea. Voia să danseze cu ea, încă o dată înainte de a pleca. Dorea să-i simtă brațele strîngînd-o și învîrtind-o, să-i vadă ochii care să o asigure că vor tremina acasă ceea ce începuse în timpul dansului. Gîndul acesta o făcu să zîmbească și studie din nou sala de bal.

– Ei, draga mea! Vocea lui Lady Agnes apărul de nicăieri zgîrîindu-i urechile.

Joy se întoarse. Se părea că femeia asta nu era în

stare să-i accepte titlul și pentru a doua oară în câteva minute își dori din nou ca Alec să fie lângă ea. Lady, Eugenia și doamna Timmons stăteau ca niște prelungiri în spatele ei.

– Arăți pierdută, stînd așa singură. Unde e acel frumos duce al tău?

Privirea ei rătăci prin încăpere. Îl vedeți, fetelor? Cele două bîrfitoare își scutură capetele la unison. Lady Agnes i se adresă din nou lui Joy lovindu-i ușor brațul. Stai, draga mea, mi s-a părut ieșid pe terasă. Hai să mergem să vedem. Își strecură brațul pe sub al lui Joy și o conduse spre peretele format doar din uși.

Mulțimea se mișcă și cîțiva bărbați trecură prin fața lor dispărînd apoi și oferindu-i lui Joy o imagine fără obstacole a ușilor terasei. O blondă frumoasă, îmbrăcată ca o prințesă a gheții păși înăuntru, rîsul ei disprețuitor ajungînd pînă la ea.

– Oh, uite-l, draga mea! Îl vezi? Lady Agnes arăta cu capul spre terasă. E cu Lady Juliet. Ce interesant.

Joy simți privirea pătrunzătoare a acestei Lady Agnes cînd Alec intră în urma acelei femei. Un zîmbet flutură pe buzele lui Joy cînd ochii i se opriră asupra lui. Privi la femia de lângă el și spuse:

– Lady Juliet este frumoasă. Se întoarce spre Lady Agnes. E o persoană deosebită?

Ochii bîrfitoarelor se făcură mari sclipind de nerăbdare. Apoi amîndouă chicotiră. Lady Agnes își duse mîna la piept cu un gest dramatic.

– Cum, nu ști, draga mea? Vocea ei se făcu dintr-o dată foarte mieroasă. Ea și Alteța sa urmau să se căsătorească.

Joy își răsuci capul, devenind dintr-o dată conștientă de Alec și de Lady Juliet ca un posibil cuplu. Se potriveau perfect, părul ei auriu cu cel negru și argintiu al lui, ținuta lor, bărbiile ridicate sus, rasa nobilă. Privi nemișcată acest cuplu nemaipomenit. Erau cît se poate

de superbi și potriviți și drept reacție stomacul i se strânse, coborînd undeva în adîncurile negre, acum unde se aflaseră speranțele și visele ei.

Lady Agnes continuă:

– Ea nu și-a respectat promisiunea și s-a căsătorit cu altcineva... exact cu o zi înainte de căsătoria ta.

Acolo, sub ochii ei se afla sfîrșitul balului, realitatea crudă în văzul întregii lumi.

Totul în jurul ei parcă dispăru într-o ceață amară. Simți adevărul usturător și dureros al căsătoriei ei – unul pe care nici ea, cu toate speranțele și dorințele ei, nu-l putea face să dispară. Pîna și puterile ei magice nu-i erau de nici un folos. Nu va putea niciodată să cîștige inima lui Alec, pentru că premiul fusese deja cîștigat de altcineva. Speranele și inima ei se stinseră într-o moarte lentă și chinuitoare.

În acel moment un vînt rece sufla în jurul palatului, îndoind copacii și tufișurile, zgîlțîind ușile terasei. Cerul bubui îndurerat parcă, și o clipă mai tîrziu începu să plouă.

Durerea

**„A dragostei năpraznică pornire
A depășit cumintea judecată.“**

Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 23

Joy stătea în scaunul de lângă fereastră, într-o sufragerie aflată în spatele casei și urmărea cum stropii de ploaie răspîndesc cercuri în bălțile negre de pe dalele de piatră. Ploua încontinuu din noaptea trecută, o noapte care începuse cu emoții și entuziasm și se terminase în deșertăciune. Făcuse tot posibilul să nu izbucnească în hohote de plîns după ce aflate adevărul. Doar mîndria o împiedicase să se prăbușească la bal, în fața întregii societăți englezești.

Alec părăsise și el la fel de gînditor. Alec, își zise Joy. Pînă și numele lui îi provoca un spasm de durere. Alec al lui Juliet. Ceva în adîncul ei se răsuci atît de strîns, încît simți cum se învîrte cu ea. Trase aer în piept.

Din clipa în care se despărțise de Lay Juliet, Alec purtase pe chip o expresie tulburată. Era sigură că-i cunoștea problema: soția lui nu era Lady Juliet, iubirea

lui, ci o vrăjitoare scoțiană care îi transformase viața într-un haos. Atitudinea lui nu făcu decît să-i dea de înțeles, într-un mod dureros, inutilitatea speranțelor ascunse în inima ei – Alec iubea pe altcineva. Inima lui nu era neatinsă: îi aparținea lui Lady Juliet, care nu avea nevoie de ea așa cum Alec nu avea nevoie de inima lui Joy. Se lăsase prinsă în vise nostalgice și prostești.

– Oh, Dumnezeu! Nici să se îndrăgostească nu reușise să o facă bine.

Își șterse din nou lacrimile de la ochi, uimită că mai avea încă lacrimi și încercă să-și reînvie mîndria de scoțiană. Să stea aici smiorcăindu-se nu va rezolva nimic. Mai trase o dată aer în pieptul care tremură. Privirea îi alunecă spre copacii din grădina înconjurată de ziduri. Iarna făcuse mestecenii la fel de neînsemnați ca mîndria ei. Ploaia se opri, dar cerul continua să fie înnorat. Ploaia aduse căldura primăverii care se apropia și spă-lase zăpada și gheața cînd cerul plînsese o dată cu ea.

În colțul din spate, lîngă un mic tufiș unde iedera de pe zidul de piatră se împletea cu trifoiul somnolent, se înălța un mîndru ulm englezesc. Își apăsă de sticlă obrajii cu urme de lacrimi și privi în sus spre cer. Norii grei de ploaie se îndepărtau de parcă i-ar fi strigat numele. Se uită din nou la copac. Avea nevoie de un cîmpac acum, avea nevoie de căldura naturii care să o legene, să o liniștească, să o vindece.

Luă un șal de lînă de pe scaun, se înfășură în el și ieși afară prin ușile de la terasă, coborînd treptele de piatră și ocolind bălțile de ploaie. Într-o clipă se afla în fața copacului uriaș.

Ulmii aveau personalitate, chiar dacă erau englezi. Trunchiul lui era pătat, zbîrcit de înțelegerea și înțelepciunea dată de vîrstă și timp. Pînă și scoarța era cenușie. Însă în loc să-i amintească de vîrstă, înțelegere și înțelepciune, îi readuse în minte părul cu fire argintii al soțului ei.

Își puse o mână pe scoarța tare.

– Sînt Joyous și am nevoie de forța ta, de viața ta, pentru că o parte din a mea a murit. Te rog, ajută-mă!

Încet, își trecu mîinile în jurul trunchiului gros, își lipi obrazul și pieptul de el, simțind cum scoarța pătrunde în carnea ei, dar avînd o disperată nevoie de a fi foarte aproape de el. Închise ochii și se lăsă în seama naturii.

Alec se afla în biroul său și se uita la cuțitul de deschis scrisori pe care tocmai îl folosise pentru a deschide invitația la teatru trimisă de prinț ca și cum și-ar fi putut uita obligația de a mai petrece o noapte sub examinarea minuțioasă a societății. Mîine intenționa să se întoarcă la conacul lui, cu sau fără permisiunea regală. Servitorii făceau deja pregătirile necesare. Noaptea aceasta urma să fie ultima în care se supunea judecății înaltei societăți cu cuvinte potrivite. Îi aminteau de judecata vrăjitoarelor, ceva ce încerca să evite.

Răsuci cuțitul în mîinile lui, conștient de efectul hipnotic al flăcării lumînării care se reflecta pe lama de bronz. Însurat cu o vrăjitoare și nimeni nu o știa. Se întreba dacă Juliet și-ar fi schimbat ideile ei romantice în legătură cu căsătoria lui dacă ar fi știut adevărul. La început își spusese că credea așa pentru că era femeie, și firește era atrasă de emoții. Însă comportarea lui nega această scuză. Totuși, îl deranja modul în care îi vedea ea căsătoria. Un cuplu care se iubea, spusese ea.

Se îndoia ca vreuna din căsătoriile Belmore să se fi bazat pe iubire, a părinților săi în nici un caz. Tatăl său i-o explicase clar, la fel de clar cum îi spusese că cei din neamul Belmore erau deasupra acestor nimicuri, și nici un fiu al lui, în special nu moștenitorul, nu-și va lăsa

viața dată peste cap de astfel de prostii. Apoi îl luase deoparte pe profesorul lui Alec și se asigurase că toate viitoarele lecții de istorie se vor axa pe stupiditatea și consecințele grave ale unirii din dragoste. Urma să studieze regii care-și pierduseră tronul, războaiele sîngeroase și politica deșartă care fuseseră un rezultat direct al implicării inimii.

Alec învățase că iubirea nu duce decît la distrugere. Însă mai învățase, și încă repede, că singurul mod de a cîștiga aprecierea tatălui său era să gîndească ca el, să trăiască ca el, să acționeze ca el. Lecția deveni în curînd un mod de existență.

Ciudat că doar de curînd descoperise că și mîndria lui putea duce la rezultate dezastruoase. Fără să fie nevoit să gîndească prea mult, Alec își dădu seama că făcuse ceea ce atît de mîndru îl avertiza pe Downe să nu facă: lăsase ca emoțiile să-i domine acțiunile. Căsătoria lui grăbită era rezultatul direct al mîndriei rănite. Se căsătorise repede, pentru că se temuse de ce vor crede oamenii. Era o mare slăbiciune ca ducele de Belmore să recunoască așa ceva, la fel de mare ca și faptul că-și ascundea soția.

Răsuci din nou cuțitul, continuînd să-și justifice în minte acțiunile și încercînd să-și ușureze sentimentul de vinovăție. Soția lui era o vrăjitoare, ceva ce nu avea nici o legătură cu el. Se întrebă dacă era vorba despre o persoană divină, dacă faptul că era căsătorit cu ea era răsplata pentru că se folosisese de ea. Știuse cînd îi aruncase acea privire de venerație că inima ei îi aparținea, să facă tot ce voia cu ea. Iar în acele circumstanțe alese să se căsătorească cu ea, în propriul lui avantaj, știind foarte bine că ea nu îl va refuza. Fusesse un mod de a-și salva mîndria.

Însă înțelegerea acțiunilor sale era ceva ce va duce în mormînt cu el.

Nu voia ca Joy să afle că cedase în fața unei slăbiciuni ca mîndria rănită. Unei părți din el îi plăcea felul

cum îl adora, îl umplea de mândrie să știe că-i împlinea visele. Nu dorea disprețul ei. Îi voia respectul, poate chiar mai mult decât voia respectul înaltei societăți.

Pentru prima oară în viața lui numele, titlul, rolul lui în viață și societate nu avea nici o legătură cu ceea ce simțea cineva pentru el. Îl numea Aléc al ei – nu ducele ei, nu soțul ei, sau altcumva. Simplu, Alec ale ei. Titlul lui nu era forța care să o atragă. Averea și sîngele nobil nu aveau nici o importanță, și destul de ciudat nici trecutul sau vrăjile ei. Erau legați de ceva ce se afla adînc în ei, de nestăpînit, ceva ce nu putea numi, dar știa că există. Și îl speria al naibii de mult.

– Burtă la burtă. Spate la spate. Așa știu eu să gătesc...

Joy stătea în pragul bucătăriei urmărindu-l pe Hungan John punînd la frigare o pulpă de miel. Așeză grătarul la locul lui, apoi se întoarse la masă, cîntînd cu vocea lui groasă un cîntec absurd, coada lungă de păr legănîndu-i-se la spate. Cele două fete de la bucătărie preluară ritmul și una bătea măsura înfigîndu-și pumnul într-un aluat de pîine, în timp ce cealaltă tăia ceapa cu mișcări sacadate.

Hungan John își termină cîntecul, apoi trase o înghițitură zdravănă dintr-o sticlă și începu din nou:

– Lucrez de zor doar cu o picătură de rom! Da, da, da, da, da, dom! Ridică sticla dar rămase cu ea în mînă cînd o zări pe neașteptate.

– Alteță. Ignorînd exclamațiile speriate ale fetelor, făcu o plecăciune galantă, dinții sclipindu-i ca și inelul din ureche.

– Vă rog, spuse Joy ridicînd mîna. Nu vreau să vă întrerup. Îmi era puțin foame.

– Nu e de mirare. Alteța Sa nu a mâncat nimic astăzi. Ochii lui negri îi aruncară o privire vicleană, plină de înțeles. Se îndreptă spre o masă din colț și trase un saun. Alteța Sa stă aici. Hungan John a aranjat stomacul.

Joy se așeză, iar el curăță masa de restul vaselor, apucînd apoi sticla. Studie rămășițele de rom de la fund, le dădu pe gît, luă dopul, astupă sticla, apoi o agăță de un lanț al centurii sale late. Îi surprinse privirea și mîngîie sticla.

– Sticlă grozavă. Dop puternic.

Apoi rîse și rîse de parcă ar fi fost cea mai bună glumă. Joy îl urmări mișcîndu-se prin bucătărie, continuîndu-și poruncile către cele două fete, care răspundeau în același ritm. În cîteva minute pe masă se afla suficientă mîncare pentru a hrăni toți servitorii casei.

– O felie de pîine cu unt ar fi fost suficient.

– Alteța Sa mîncă ca un colibri, va arăta în curînd ca un colibri. Nu a mîncat la micul dejun. Nu servi ceai. Puse pe masă un pahar cu lapte. Poftim, e foarte bun.

Joy sorbi și ochii i se făcură mari.

– Nu e lapte.

El clătină din cap.

– E lapte de cocos cu ananas și rom. Magic. Îi făcu cu ochiul.

Băutura era într-adevăr delicioasă. Bău primul pahar și încă două în timp ce mîncă. O oră mai tîrziu nu era sigură dacă puterea acelui ulm bătrîn sau mîncarea din stomac o făcură aproape să plutească pe scări, fredonînd un cîntecel săltăreț, ducînd în mînă un pahar din acea băutură magică.

Dintr-o dată lucrurile nu mai păreau atît de sumbre.

Polly o îmbracă într-o rochie de un albastru ca cerul nopții, tivită cu perle și mărgele de sticlă, iar în picioare își puse pantofi albaștrii cu tocuri de sticlă. În seara aceasta cercul nu era necesar. Se simțea ușoară ca un

fulg în timp ce valsa prin cameră sub ochii încântați ai lui Polly. Tocmai își trăgea mânușile albe când un lacheu bătu la ușă anunțând că alteța Sa și caleașca așteptau jos. Polly îi prinse repede setul de safire și perle trimise de Alec mai devreme, apoi plecă să-i aducă poșeta.

Joy se uită la imaginea ei din ogindă. Da, arăta din nou ca o ducesă. Ridică paharul și termină cel de-al patrulea pahar de lapte de cocos. Ar fi putut bea cu ușurință încă unul, dar venise timpul să plece. Își linse spuma dulce de pe buza de sus și se mai uită o dată în oglindă, mâna ei atingând colierul rece.

Înțelese că Alec îl trimisese ca o poruncă ca ea să-l poarte. O mică parte din ea se răzvrăti și dacă n-ar fi fost vorba despre prinț ar fi refuzat să poarte bijuteriile. Nu existase nici un bilet, nici un soț care să i le pună el însuși și să-și încheie gestul cu un sărut pasionat așa cum se întâmplase seara trecută. Întoarse spatele oglinzii și amintirilor, și camera se roti. Se apucă de speteaza unui scaun și inspiră de câteva ori. Camera se opri.

Ei, ei, își zise ea. Poate că am exagerat cu îmbrățișarea copacului. Își scutură capul apoi se încruntă amețită. Scumpul de Alec cel rău se strecură din nou în mințile ei împrăștiate.

Se uită în oglindă și nu-i plăcu fața care se vedea acolo. Arăta lugubră. Își găsi mîndria de scoțiană și ridică bărbia, privind în jos de-a lungul nasului la imaginea ei din ogindă. Mai bine, își zise ea. Mult mai bine. Acum, după ce petrecuse atît de mult timp gîndindu-se la situația ei, hotărîse că venise momentul să acționeze. Gata cu vrăjitoarea cea drăguță. Tot ce promise pentru bunătatea ei fusese o inimă frîntă.

Alec îi ceruse să se mărite cu el. De fapt, încercase din răsputeri să spună nu, dar el nu-i permisese. Dorise să se căsătorească cu ea. De asta era sigură. Dar de ce? Asta nu înțelegea și avea de gînd să afle înainte ca această noapte să se termine. Era țelul ei.

Poate că Juliet îi avea inima, dar Joy era soția lui – o soție care știa că soțul ei se folosise de ea. Un lucru foarte dureros de acceptat, și trecuse prin toate stadiile suferinței: lacrimi, durere, rușinea care îi măcina sufletul.

Însă acum se simțea furioasă pentru că Alec îi făcuse o nedreptate atât de mare. Avea un chef teribil să-l lovească din nou cu bulgări de zăpadă – două, trei sute pentru început.

Unul dintre lucrurile care îi stârneau furia era nedreptatea – ca și sărmanii flăcăi de la han obligați să inhaleze fumul de la horn, bietul Forbes aruncat în stradă după ani de serviciu loial, inocenta și stîngacea Letiția Hornsby, supusă în public ironiilor unui om respingător. Joy se afla acum în aceeași situație neplăcută. Și pentru prima oară de mult timp era furioasă pentru o nedreptate făcută ei. Foarte furioasă.

Caleașca Belmore se strecura prin îmbulzeala de mijloace de transport din fața clădirii Royal Opera House de la Covent Garden. Alec își privi soția dus pe gânduri. Era tăcută, neobișnuit de tăcută. Seara trecută după cină îi spusese veselă și entuziasmată că nu mai fusese niciodată la teatru, așa că se așteptase să o vadă cu nasul lipit de fereastră, încercînd să ghicească cîte felinare luminau grădina, sau să se foiască plină de neastîmpăr, întrebîndu-l tot la două minute dacă nu ajunseseră încă. În loc de asta, Joy stătea țeapănă, mîna ei strîngînd din cînd în cînd brațul scaunului. Femeia distantă din fața lui era ducesa perfectă, dar nu era Scottish.

– Nu te simți bine? întreabă el.

Ea își întoarce fața spre el, clipi de două ori, trase

aer în piept și îi arată ceafa. Pe chipul ei nu se vedea vioiciune, doar o îmbujorare drăgălașă. O întrebse ceva. Ea abia îi răspunse, cu un gest scurt. Îi amintea de toate englezoaicele pe care le cunoscuse, și nu-i plăcu.

Caleașca se opri și un lacheu deschise ușa. Alec ieși și se întoarse să o ajute. Ea refuză să-l privească. Își puse doar mîna în a lui, permițîndu-i să o sprijine, apoi își trase mîna așa de brusc că se clătină și aproape căzu. Își scutură fusta cu o grijă exagerată fără ca măcar o dată să se uite la el.

Comportamentul ei îi stîrni curiozitatea. O prinse de cot și o conduse înăuntru. Văzuse doar de două ori o scînteie de furie în ochii ei – o dată cînd o confruntase cu ce-i făcuse lui Beau Brummell și din nou acum cîteva clipe. Se îndreptă spre scările largi care duceau la lojele unde trei lachei relgali și încă doi făceau de pază. Imediat un lacheu le făcu loc să treacă înmîinîndu-i un program tipărit și conducîndu-i în sus pe scări.

De două ori Joy aproape căzu, și doar brațul lui Alec o opri. Cînd începu să-i pună întrebări ea își ridică bărbia și își continuă drumul de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Ajunși la palierul de sus, Alec se opri și îi arată statuia lui Shakespeare făcută de Rossi, aflată pe un pedestal dintr-o marmură galbenă foarte rară. Ea îi aruncă o privire superficială și porni mai departe. Peste cîteva minute îl salutau pe prinț și erau așezați în partea din față a lojei – la locurile de onoare din dreapta prințului.

Își ocupară locurile în tăcere. Mai trecură cîteva clipe apoi ea binevoi să se uite la el și să întrebe:

– Ce piesă vom vedea?

Lui Alec nici măcar nu-i trecuse prin cap să întrebe sau să se uite în program, dar cînd o făcu simți cum tot sîngele i se scurge din față. Privi titlul fără să-i vină să creadă.

Cuvîntul *Macbeth* îi juca în fața ochilor.

Nu gemu. Nu gîndi. Nu făcu nimic, spuse doar:

– Shakespeare.

Joy se strîmbă, apoi își întoarse fața spre scenă. Prințul se aplecă spre ea și spuse:

– Scumpă ducesă, fiind scoțiană sînt sigur că îți va plăcea această piesă. Am convins-o pe Sarah Siddons să se întoarcă pentru a juca în cel mai aclamant rol al ei, *Lady Macbeth*.

În secunda următoare cortina se ridică în sunetul fluierăturilor, strigătelor venind dinspre mulțimea zgomoasă. Un actor păși pe scenă și anunță:

– Scoția. Un loc pustiu.

Prinny zîmbi și dădu din cap spre ea, iar Alec o urmări atent căutînd un semn al reacției ei. Necesarele bubuituri și fulgere străbătură scena și vrăjitoarele intrară.

De data asta Alec gemu. Uitase cît de jalnic arătau de obicei, îmbrăcate și îngrozitor de machiate. Prințul, cu afurisita lui de curtoazie împruțită spuse:

– la privește! Vrăjitoarele scoțiene! Urîte ca păcatul, nu-i așa? Toți cei din jurul lui dădură din cap aprobîndu-l. Toți cu excepția lui Joy.

Își întoarse chipul spre scenă și privi lung la fetele buboase, la părul alb încîlcit, la hainele largi și rupte, la cumplita hidoșenie a celor Trei Ursitoare, și foarte încet, întoarse spre Alec o pereche de ochi furioși.

El se aplecă spre ea și o preveni:

– Amintește-ți cine ești și în compania cui te afli. Arată scurt spre regent. În următoarele cîteva acte ea urmări piesa. El nu. El o urmări pe ea. Părea să fi acceptat piesa, încordîndu-se doar cînd cele trei vrăjitoare se țirau pe scenă pentru a-și rosti cumplitele preziceri, și se simți ușurat, într-un fel, pînă la unul dintre ultimele acte.

Ar fi trebuit să ia tunetul drept semnal de alarmă. Cele trei vrăjitoare ieșiră pe scenă, țopăind în jurul unui cazan în clocot și incantînd:

*„- Toarnă-i, tornă-i, zorui-i mare,
Foc și clocot la căldare!”*

Peste o clipă cazanul alunecă pe scenă lăsînd cele trei vrăjitoare cu bețele în mînă și expresii uluite pe chip. Trebui să se uite de două ori pentru a se asigura că văzuse bine. Vrăjitoarele schimbă priviri derutate, apoi alergară spre cazan, continuînd să strige ingredientele și prefăcîndu-se că le aruncă înăuntru:

*„- Mușchi de șarpe din băltoace.
Fierbi în oală și te coace.”*

O coloană de flărări țîșni din cazan, făcînd vrăjitoarele să țipe și să sară înapoi. Cazanul continua să clocotească, să împrăște și să fumege.

„- Colț de lup” rosti cea mai vitează dintre vrăjitoare, stînd la cîțiva pași de cazan și pretinzînd că aruncă un dinte înăuntru.

Urletul unui lup răsună mai tare ca bubuitul tunetului din culise. Alec își răsuci capul spre soția lui. Arăta inocentă. Mîinile îi erau împreunate în poală, ochii pe jumătate deschiși, însă privea drept la scena din fața ei.

Pînă Alec își întoarse capul spre scenă Macbeth intrase deja spunînd:

*„- Voi tăinice și negre vrăjitoare
Din miez de noapte, ce-ați mai pus la cale?”*

Actorul făcu doi pași, se împiedică și căzu cu fața în jos. Publicul scoase exclamații de uimire, iar Alec o apucă de mînă strîngînd-o.

– Încetează.

Ea îi aruncă un zîmbet prefăcut.

– Ce să încetez?

– Știi tu ce.

Macbeth își recîștigă prezența de spirit și strigă:

„- Răspundeți, chiar dacă vîntul l-ați dezlănțuit-”

Joy tuși și o rafală de aer biciui scena obligînd actorii să se țină de cazan. Perucile zburară, costumele se lipiră de corpurile lor, iar recuzita se roti ca frunzele într-un vârtej.

– Am spus să încetezi! rosti Alec cu dinții încleștați.
Vîntul se opri brusc.

– Habar n-am despre ce vorbești, spuse ea.

Macbeth își aranjă hainele trăgînd de ele și își îndesă peruca pe cap.

Rămase drept, cu brațele în aer și spuse:

„-*Naltele castele, pe capul străjilor de s-ar abate...*”

Decorul din spate se prăbuși într-un nor de praf. Publicul începu să rîdă.

Alec o strînse în timp ce Macbeth își termină versurile în șoaptă, privirea lui speriată fugind cînd în dreapta cînd în stînga. O vrăjitoare strigă :

„- *Sînge toarnă-i de purcea*

Nouă pui care-și mînca ...”

O simți pe Joy mișcîndu-și degetele, apoi o auzi chicotind și privi spre scenă. Apăruseră trei porci, lățindu-se, adăugîndu-se balamucului de pe scenă, guițînd, tăvălindu-se, lovind cazanul și mirosindu-l pe Macbeth.

– La asta te refereai? Joy chicoti la pieptul lui.

– Astîmpără-te, femeie, șopti el încordat, brațul strîngîndu-i-se ca o menghină în jurul ei. Se întoarce pentru a i se putea adresa prințului. Soția mea e bolnavă, Majestate.

Prințul era subjugat și rîdea atît de tare, că abia dacă se uită la ei.

– Da, da, cum să nu, Belmore. Îi concedie cu un gest al mîinii.

Însă deja Alec o trăgea afară din lojă făcînd tot posibilul să n-o ucidă cu mîinile goale. O tîrî după el pînă la statuia lui Shakespeare și acolo o scutură.

– Ce naiba te-a apucat?

– Le dădeam o lecție despre vrăjitoarele scoțiene. Zîmbi, apoi sughiță, trecîndu-și o mînă peste gură și privindu-l cu ochii poznași.

Alec o studie. Îl lămuri strălucirea din ochii ei. Joy sughiță încă o dată. Alec îi mirosi gura.

– Ai băut?

– Lapte de cocos, răspunse ea. E delicios cu – ridică două degete ca să-i arate – puțin rom.

Era beată. Ca pentru a-i confirma bănuiala, sughiță din nou, apoi își flutură genele spre el. La sunetul unui hohot de râs venind dinspre teatru arată cu mîna.

– Se pare că le place.

Livid la față, o ridică în brațe – un gest lipsit de romantism, dar care îi arăta graba cu care voia să o scoată dracului din teatru – și se năpusti cu ea afară.

– Mister Shakespeare, strigă ea peste umărul lui, *Toarnă-i toarnă- i, zoru-i mare!*

– Taci, porunci el și coborî în fugă scările, fără să mai vadă negii care țîșniră pe fața statuii.

Ușa dormitorului se izbi de perete, smulgîndu-i un țipăt sănătos lui Polly care moțăia lîngă foc. În ciuda faptului că era în brațele soțului ei și încă puțin amețită, Joy îi făcu cu mîna cameristei.

– Lasă-ne. Avem de discutat, spuse Alec uitîndu-se urît la cameră în general.

Joy privi la camerista care făcuse ochii cît cepele.

– Va trebui să-l scuzi pe Alteța Sa. Este puțin cam supărat. Apoi îi zîmbi dulce lui Alec. Nu-i așa?

Gîtul lui se făcu vînăt. Se răsuci, înfigîndu-și privirea ucigătoare în ochii buimaci ai cameristei și strigă:

– Afară!

În timp ce Polly ieșea alergînd, Joy își flutură mîna într-un gest teatral.

– Afară, pată neînsemnată! Afară, îți poruncesc!

Cu dinții încleștați, Alec rosti:

– Taci din gură.

– Tot n-ai simțul umorului, Alec. Clătină din cap, dar se opri când ridică privirea și văzu că are două din acele arogante și nobile nasuri Belmore. Se chiorî la el încercînd să vadă mai bine.

– Nu a fost absolut nimic amuzant în ceea ce ai făcut în seara asta.

– Publicul a fost de altă părere, îl contrazise ea, ducîndu-și un deget la gură și arătînd gînditoare. Îmi amintesc foarte bine că i-am auzit rîzînd. Cred că porcii au fost un tușeu delicat. Magia mi-a mers foarte bine în seara asta, nu-i așa? Poate din cauza romului.

Alec o aruncă pe pat. Ea se săltă deasupra și chicoti, uitîndu-se la chipul lui ca un dulce de drăcușor împelițat.

– A fost grozav, Alec. Hai să o mai facem o dată. Îmi pun brațele în jurul gîtului tău vînat, iar tu mă arunci pe pat. Apoi numărăm de câte ori salt în sus. Te las pe tine să numeri, pentru că oricum ai mai multă experiență.

Urmări cum furia lui atinge apogeul. Mîinile îi tremurau. Fierbînd de mînie, cu obișnuita lui tăcere de gheață făcu stînga împejur și se îndreptă spre sufragerie. Nici nu trecură două minute cînd apăru în pragul ușii, cu un pahar de coniac în mînă, sfredelindu-o cu privirea.

Joy îi aruncă un zîmbet mîeros. Alec bombăni o înjurătură ceea ce-i deschise pofta să-l întărite din nou și rosti sarcastic:

– Cîr, mîr, sfîr! Ascultați-l pe Alec, cum face pîr!

El înlemni șocat, privi în stînga, apoi în dreapta, apoi o țintui cu căutătura lui nobilă.

Joy îl ignoră. Alec veni alene spre ea, puse paharul pe măsuta de lîngă pat unde se afla și cartea ei, își înfipse încet pumnii în saltea, aplecîndu-se amenințător de aproape. Joy își lăsă capul pe spate, sfidîndu-l curajoasă. Nu-i va permite să o intimideze. Alec mai că scuipe cuvintele:

– Ai aruncat iar o vrajă asupra mea?

– Nu. Îi întoarse privirea. Dacă te voi vrăji vreodată, fii liniștit, îți vei da seama.

– Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

– Sînt supărată.

– De ce?

– Tu să-mi spui. De ce te-ai însurat cu mine?

– Despre asta era vorba? Provoci dezastru într-un loc public pentru că vrei să știi de ce m-am însurat cu tine?

– Nu. Pentru că știu de ce te-ai însurat cu mine.

Ochii lui se îngustară, apoi o smuci la pieptul lui.

– Pentru asta? Gura lui o acoperi pe a ei cu sărutul plin de pasiune.

Sărutul o înmuie. Toată bravada ei se prăbuși sub forța aceluia sărut.

Lacrimi se scurseră din ochii ei închiși și se luptă să se stăpînească. Alec se dădu înapoi, o privi și furia dispăru și de pe chipul lui. Se uită la ochii ei, apoi îi studie fața.

– Ce înseamnă asta, Scottish? Lacrimi?

Joy trase aer în piept și privirea ei încețoșată o întâlni pe a lui. Se strădui să nu se înece cu cuvintele pe care le rosti.

– Probabil că te-a făcut să suferi foarte mult.

– Despre cine vorbești?

– Lady Juliet.

Alec înjură, închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise. Întinse mîna să-i atingă umărul. Crezînd că e un gest de milă ea întoarse capul.

– Ce anume ai auzit?

– Că urma să te însori cu ea, dar ea s-a căsătorit cu altcineva. Și s-a întâmplat doar cu o zi înainte ca să te căsătorești cu mine.

– E adevărat.

– O iubești atît de mult?

– Nu.

– Te rog să nu mă minți.

– Nu mint. N-am iubit-o pe Juliet. Îi ridică bărbia silind-o să se uite la el. Ce importanță are? Nu sînt căsătorit cu Juliet. Sînt căsătorit cu tine.

– Ești căsătorit cu mine, dar nici pe mine nu mă iubești.

– Niciodată n-am afirmat așa ceva.

Adevărul spuselor lui o făcu să-l întrebe tăios:

– Atunci de ce te-ai însurat cu mine?

El se încordă și-și îndreptă umerii.

– Nu contează. Acum sîntem căsătoriți.

– Contează pentru mine.

– De ce? Ai un cămin, avere, protecția titlului Belmore – acestea sînt lucrurile importante. Ce altceva mai vrei?

– Vreau iubire.

– Iubirea nu intră în așa ceva. E o căsătorie, nu o piesă de teatru. N-am făcut nici un fel de promisiune de iubire și nici nu voi face. Îi întoarse spatele de parcă i-ar fi fost prea greu să se uite la ea.

– Vreau o bucățică din inima ta, recunosc eu atît de încet, încît nu fu sigură că el o auzi.

– Doar la așa ceva se gîndesc femeile – iubire? Rosti cuvîntul de parcă ar fi spus o înjurătură. Femeile vorbesc despre căsătorii pe jumătate, bucăți de inimă. De aici să vină ideile astea ? Îi înhăță cartea de pe masă și o ținu în fața ei. De la cărțile astea afurisite? O scutură sub nasul ei și cînd ea nu-i răspunse se întoarse brusc și o azvîrli în foc.

Joy icni îndurerată și uluită. Flăcările se înălțară devorînd cartea. Focul trosni. Apoi în încăpere nu se mai auzi nimic decît tăcerea încordată. Joy urmări flăcările albastre și galbene, nemaisimțînd nimic.

Alec se uită la mîinile lui de parcă nu-i venea să creadă ce făcuse.

– Dumnezeule Mare! Își trecu mîinile prin păr,

năucită și tulburată. Sînt nebună? Se uită la el prin ochii deschiși pe jumătate, apoi își înălță bărbia. Da, sînt nebună, foarte, foarte nebună. Își azvîrli o mîna în aer. Alec, sus!

El își sîrni spre tavan strigînd.

– Fir-ar al naibii!

Ea încetă să-și mai miște mîna și el se opri brusc, plutind aproape de ornamentul de pe tavan. Pe chipul lui se vedea șocul și păli îngrozitor.

– Vezi? spuse ea, dîndu-i o mostră din furia unei vrăjitoare. Mi-am folosit puterile magice asupra ta, și pariez că îți dai seama.

El se uită la ea de parcă nu-i venea să creadă că așa ceva se putea întîmpla. Foarte încet culoarea feței i se schimbă – de la roz la roșu și apoi în vînat.

– Pune-mă jos!

– Nu.

– Am spus să mă pui jos!

Ea își încrucișă brațele și clătină din cap.

– Sînt soțul tău. Trebuie să mi te supui. Acum!

Plictisită de poruncile lui arogante își flutură mîna și el zbură într-o parte.

– Fir-ar al naibii!

Îl coborî cîtiva centimetri și-l auzi mormăind:

– Am nevoie de o băutură.

Joy îi aruncă un zîmbet răutăcios și cu celaltă mîna trimise spre tavan paharul cu coniac făcîndu-l să plutească la cîtiva centimetri de mîna lui.

– Poftim, spuse ea inocent.

El se uită bănuitor la pahar.

– Servește-te, îi spuse ea și urmări cum el întinse încet mîna spre pahar. Îl mișcă ca să nu-l ajungă.

– Nu mi se pare amuzant. Pune-mă jos!

– Am crezut că vrei să bei ceva.

– Te previn...

– Pe cine – pe mine, soția, sau pe mine, vrăjitoarea?

Ochii lui se îngustară.

– Aceasta e soția. Trimise încet paharul spre fața lui, apoi în sus, sus, pînă ajunse deasupra capului. Iar aceasta... dădu un bobîrnac cu degetul arătător. Paharul se goli în capul lui. Aceasta este...

– Vrajitoria! șuieră el, coniacul picurîndu-i din păr în jos pe obraji roșii.

– Da, sînt, și acum ți-ai primit băutura. Își mișcă degetele de la mîna dreaptă. Ce preferi să scuipi? Broaște sau să-ți crească negi?

El o țintui cu o privire umedă care spunea „n-ai să îndrăznești”. Joy îi aruncă un zîmbet cuceritor.

– Spune-mi de ce te-ai însurat cu mine.

– Să fiu al dracului dacă știi!

– Cred că știi foarte bine de ce te-ai însurat cu mine, dar încăpățîinata ta mîndrie englezească te împiedică să recunoști.

– Pune-mă jos!

Ea scutură din cap.

– Acum.

– Spune, Alec! Dă-i drumul!

– Pune-mă jos!

Îi cerea advărul, dar de fapt dorise să-l audă spunînd că ține la ea.

Își simți lacrimile arzîndu-i ochii. Senzația de pustiire parcă o înghițea cu totul. Oftînd învinsă, își coborî încet brațul pînă ce Alec atinse podeaua la cîțiva pași de ea.

– La dracu, femeie! Sînt ducele de Belmore...

– Oh, parcă eu nu știu. Nimeni care te cunoaște nu se va îndoi vreodată de cine sau ce ești.

– Ce mama dracului mai vrea să însemne și asta?

– Te străduiești atît de mult, Alec. Crede-mă, toată lumea știe că tu ești ducele de Belmore.

El îi întoarse spatele vrînd să plece.

– Lașule, șopti ea.

El se opri ca trăznit și foarte încet se răsuci spre ea.

Chipul lui era o mască vînătă a furiei.

– Vrei să știi de ce m-am însurat cu tine? Bine. Îți voi spune. Pentru că Juliet nu s-a ținut de cuvînt, la naiba! Și-a bătut joc de mine! Nu suport ca cineva să-și bată joc de mine. Porni spre ușă. Se întoarse și se uită direct la ea. M-am însurat cu tine pentru că aveam nevoie de o soție. Iar tu erai acolo, dornică și convenabilă.

Trecu un moment pînă ce ea își regăsi vocea.

– Alec!

El se opri în prag și se întoarse cu chipul împietrit, la fel ca inima.

– Nu suporti ca cineva să-și bată joc de tine și, cu toate astea, tu ți-ai bătut joc de mine. În mod intenționat te-ai folosit de mine, nu-i așa?

Vinovăția îi umbri ochii chiar înainte de a închide ușa în urma lui.

Joy aflase răspunsul.

CAPITOLUL 24

Deasupra acoperișului de la Belmore Park, o briză ușoară biciuia fustele lui Joy, iar călcîiele ei loveau într-un ritm lent podeaua de fier, în timp ce se îndrepta spre colțul din sud. Zilele tăcute și orele singuratice păreau să se fi scurs unele într-altele. Piesa de teatru avuse loc doar cu o săptămînă în urmă, deși parcă trecuse o lună de atunci. Dimineața care urmă serii la teatru răsări, nu cu frig, ploaie sau ceață, ci cu foarte rarele raze de soare ale lunii februarie. Polly o trezise pe Joy din scăparea pe care și-o găsise într-un somn fără vise, aducîndu-i micul dejun, un praf pentru durerea de cap și vestea că Alteța Sa îi poruncea să citească ziarul de dimineață. Încercuit sălbatic în el se afla un articol despre fantasticele efecte de scenă create pentru ultima reprezentație a piesei *Macbeth*. Se părea că nimeni nu voise să-și asume responsabilitatea pentru succesul neașteptat, pînă cînd prințul nu-și anunță plăcerea și dorința de a-l recompensa pe inovator. Pînă la urmă, cincisprezece persoane se prezentară pentru a-și primi răsplata.

Joy închise ziarul, bău praful de cap și, nepăsătoare, o lăsă pe Polly s-o îmbrace într-un costum de călătorie. O oră mai tîrziu părăseau Londra – Joy, Polly și Beezle în caleașcă, iar ducele considerînd mai avan-

tajos să călătorească pe un armăsar superb, cumpărat de curînd de la Lordul Addersley. Din nou furgonul se hurducăia în spate, umplut cu bagaje și păzit de doi servitori. Înaintea balului, Alec acceptase propunerea lui Joy ca să-i ia cu ei la Belmore Park pe Forbes și Hungan John, unde erau destule de făcut și unde lui Forbes i se putea încredința o sarcină mai puțin distrugătoare.

Deși, Joy ar fi întâmpinat cu bucurie puțină distrugere, ca să anihileze rigiditatea soțului ei. Vorbea doar cînd era necesar – de obicei pentru a da porunci nu avea nevoie de nici un răspuns – și, de altfel, nici nu aștepta vreunul. Odată ajunși, aproape că nu se întîlniră deloc, decît în timpul cinei la capetele opuse ale mesei de peste cincisprezece metri. Alec plecă la două zile după sosirea lor, alăturîndu-se lui Richard și Neil la ceas de vînătoare, lăsînd-o pe Joy cu nimic altceva de făcut decît să gîndească, să hoinărească și să caute alinare în grădini sau pe acoperiș.

Se sprijini de balustradă și privi în jos, amintindu-și de modul cum doamna Watley îi întâmpinase servitorii cu înfățișarea eretică. Nu se putea spune că-i întâmpinase, dar de fapt nu se bucurase nici de venirea lui Joy. Îndată ce Alec îi spuse clar că Hungan John și Forbes urmau să lucreze la conac, menajera își temperase neplăcerea de a-i vedea. Nu se putea spune același lucru despre disprețul ei pentru Joy.

Sunetul vocii groase a lui Hungan John urcă pînă sus, venind dinspre cărarea din spatele bucătăriei. Se afla în mijlocul unor servitori, pe o mică pantă, unde cărarea se lărgea și conducea în jos spre grajduri; conducea lărgirea și replantarea unei grădini de legume. Zări capul alb al lui Forbes și un zîmbet îi veni pe buze. O fată de la bucătărie îi ajuta să-și întoarcă livrea.

Privirea ei trecu la ceilalți servitori, care munceau în ritmul unui ciudat cîntec din Caraibe. Două dintre fetele de la bucătărie își ridicară șorțurile și executară o gigă

pe un rînd de pămînt proaspăt săpat, în timp ce ceilalți dădeau cu sapa în acordurile sălbatice ale cîntecului. Ușa bucătăriei se trînti, urmă o înjurătură și Joy zări o pată albă. Beezle traversă în fugă curtea, ținînd drept spre cea mai nouă pradă a lui – o coadă de păr negru. Hungan John probabil că-l simțise, pentru că-și termină cîntecul și făcu cu voce tare o observație despre tocana de castor. Beezle făcu repede stînga împrejur, preferînd să alerge după una din pisici, provocînd rîsul tuturor.

Ascultînd vocea lui Hungan John care începuse un alt cîntec, Joy se uită cu jînd la cei care lucreau jos. Se afla cu mult deasupra lor, urmărindu-i cum sapă pămîntul, vorbesc, rîd și se bucură de ziua însorită care anunța venirea primăverii. Niciodată nu se mai simțise atît de singură. Mîinile i se strînseră pe balustradă și urmări rîsul, voioșia, cu ochii înfometați ai cuiva care fusese exclus, ca un copil sărac, obligat să urmărească Crăciunul din spatele unei ferestre închise.

Ciudat și trist că se simțea mai legată de servitorii ei decît de soț. Își sprijini brațele și oftă, întrebîndu-se cît timp va trece pînă va scăpa de iubirea pentru Alec. Era evident că va trece mai mult decît îi trebuise ca să se îndrăgostească. Pentru binele ei hotărî că era mai înțeleapt să-și învingă propria ei inimă prostuță, decît să o cucerească pe a lui Alec.

Ar fi ca magia ei firavă să poată lecu o inimă frîntă. Ce bine ar fi fost să-și pocnească degetele și apoi să nu-i mai pese. Ieri, chiar încercase o vrajă, deși dacă se gîndea bine nu prea știa de ce. Știa că puterile ei nu sînt suficiente nici măcar pentru a începe o vrajă de iubire, ce să mai vorbim despre a vindeca o inimă care nu era stăpînită de magie. Rezultatul vrăjilor de ieri a fost o crăpătură uriașă în statuia lui Cupidon din sala de muzică. Păli adînc, aducîndu-și aminte. Încă nu găsisese o cale de a repara statuia, dar partea pozitivă era că reușise să scape de toate inimile înțepate de săgeți –

sute – care plutiră prin cameră.

Așa că astăzi, ca și în celelalte zile, se refugiase pe acoperiș, ascunzându-se. Izolată. Auzise de nenumărate ori că cei din familia Belmore nu dădeau socoteală nimănui, din cauza titlului lor. Cu toate astea ea, ducesa de Belmore, era retrasă din societate, ascunzându-se într-un loc care ar fi trebuit să fie casa ei. Ceva nu mergea, nu mergea de loc.

Suspiniînd, își sprijini bărbia în pumn și rămase acolo foarte mult timp. În curînd, cîntecul jucăuș al lui Hungan John o făcu să-și legene capul și să-și plimbe degetele pe balustradă. Căldura soarelui și sunetul reconfortant al rîsului servitorilor o făcu să se gîndească la situația ei, și ajunse la o hotărîre. Din această clipă nu va mai încerca să fie ducesa de Belmore. Nu-i plăcea ce devenise. Va fi ceea ce era, doar Joyous.

Privi la veselia de jos și trase în piept aerul proaspăt. Fără să șovăie, coborî scările și, zece minute mai târziu, se afla în genunchi, cu mîinile vîrîte pînă la coate în pămîntul proaspăt săpat, plantînd păstîrnac și rîzînd cu adevărat pentru prima oară după multe zile.

Două ore mai târziu, după ce se murdărise de pămînt și rîse cu multă poftă se ridică, își puse palmele pe șolduri și studie grădina. Aranjată în rînduri ordonate și drepte, se afla o limbă de pămînt întinsă și fertilă care în curînd va oferi morcovi, napi, lăptucă și alte legume. Zîmbi. Exista ceva deosebit în felul în care lucra natura, emoționînd o vrăjitoare într-un mod foarte personal. Natura, și ea era magică – mirosul de humă al pămîntului era atît de puternic, încît aproape că-l puteai gusta, căldura înfiorătoare a soarelui care se revărsa scaldînd totul în lumină. Era plăcut să lucrezi cu poftă, își zise ea, îndepărtînd de pe obraji transpirați o șuviță de păr umed. În curînd eforturile lor vor avea ca rezultat cele mai grozave legume care se văzuseră vreodată la Belmore Park. Și dacă nu vor fi, va trimite un pic de magie

spre grădină, atunci cînd nimeni nu va fi prin preajmă, ca să fie sigură că vor crește.

Ștergîndu-și mîinile de rochia murdară și șifonată, înconjură colțul clădirii, fredonînd și mișcîndu-și capul, pășind în ritmul cîntecului, dar se opri cînd scrîșnetul și zdrăngănitul unei căruțe șubrede îi atrase atenția. Trasă de doi boi păduchioși, căruța venea pe alee, iar căruțașul, un bătrîn ursuz, îmbrăcat în haine de pescar – căciulă de lînă, haină marinărească și cizme înalte – opri lîngă ea.

– Aici să fie Belmore Park?

Ea dădu din cap, dîndu-și părul de pe față cu o mînă mînjită de pămînt.

– Am ceva pentru ducele de Belmore. Arată cu degetul spre spatele căruței.

– Cred că mărfurile sînt duse la intrarea din spate, îi explică ea, zîbind.

– Nu și asta. E pentru el însuși.

– Ducele nu e aici, dar eu sînt ducesa.

El își lăsă capul pe spate și se chiorî la ea, apoi spuse pe un ton agresiv:

– Și eu sînt Majestatea Sa, regele George.

Joy se uită la rochia ei plină de pămînt, la pantofii norioși, la șuvițele încîlcite care îi atîrnau pe umeri, și își dădu seama că omul avea motive să se îndoiască de afirmația ei. Izbucni în rîs.

– Niciodată n-am pretins că arăt ca o ducesă. Vîno. Am lucrat în grădină. Urmează-mă, te rog. Porni în sus pe trepte, căruțașul venind sceptic după ea. Ușile se deschiseră, Henson apăru în prag și îi făcu o plecăciune rapidă.

– Alteță.

Auzi cum bătrînul pufăie pe nas surprins, apoi mormăi ceva despre ciudățeniile nobilimii în timp ce o urma în sufragerie, cu căciula brusc și respectos strînsă între degetele încovoiate. Joy își șterse mîinile de rochie și se așeză.

– Deci, ce ai adus soțului meu?

Căruțașul rămase nemișcat, holbându-se uluit la opulența camerei. Privirea lui trecu de la vaza de aur la ferestrele strălucind ca niște diamanate, la portretul marelui care atârna deasupra căminului, apoi la tavanul pictat. Gura îi atârna larg deschisă. Deci nu era ea singura. Își dresе glasul și el își reveni începînd să se scotocească prin buzunarele jachetei, scoțînd afară un plic îndoit pe care i-l întinse și se legănă pe călcîie în timp ce ea îl deschise.

Scoase scrisoarea și o citi uimită. Ridică privirea spre el.

– Aici se afirmă că soțul meu urmează să fie tutorele cuiva numit Stephen, la cererea domnului Rodney Kenham după moartea lui.

– Așa este, iar el a murit cu două zile în urmă.

Îngrijorată și nesigură de ce trebuie să facă, rămase tăcută cîteva minute apoi explică:

– Soțul meu este plecat pentru cîteva zile, dar îi pot transmite să vină acasă cît mai repede. Cine are grijă de Stephen acum?

Căruțașul se arată pe sine.

– E în căruță.

Joy sări în sus, îngrozită să-și dea seama că un sărman copil fusese lăsat într-o căruță plină de mobilă ruptă și alte vechituri.

– Ai lăsat copilul acolo? spuse ea peste umăr, în timp ce alerga afară din cameră. Cu fustele în mîină coborî repede și înconjură căruța.

Se simți mai ușurată cînd văzu ajutorul pescarului, un bărbat înalt, cu o cocoașă la spate, care părea să aibă în jur de douăzeci de ani. Purta o pălărie cu boruri, un șorț și mirosea a mare. Stătea aplecat pe un scaun de răchită, lîngă două mese vechi, pe care era pus un balansoar rupt. Prezența lui însemna că acel copil nu fusese lăsat singur. Joy se ridică pe vîrfuri și privi prin dezordinea din căruță, gîndindu-se că bietul copil ar trebuie să fi fost speriat de moarte.

– Unde e Stephen?

Ajutorul nu răspunse, așa că se uită la el. El își înclină într-o parte capul mare și o privi pe sub borul pălăriei cu acei ochi de copii ai sufletelor sărmăne, a căror minte fusese oprită încă de la naștere. Iar ochii aceia umbriți erau înspăimîntați cînd îi întâlneau pe ai ei. Zîmbi și întrebă din nou mai rar și mai calm:

– Unde e Stephen?

El nu spuse nimic.

– Copilul? încercă ea din nou, uitîndu-se în ochii lui. Băiatul?

– Alteță. Pescarul făcu un pas înainte și întinse mîna spre ajutor. El e Stephen.

Alec cobora o pantă, călărind pe armăsarul său întrebîndu-se pentru a suta oară care putea fi acea problemă urgentă de la Belmore Park. Lovi animalul care sări înainte. Primise un mesaj de la soția lui și asta era un motiv suficient de important ca să accelereze pasul, dar se întrebă dacă ar trebui să călărească grăbit spre casă sau afară din țară. Mintea se juca cu nervii lui întinși la maximum, imaginîndu-și toate posibilele dezastre care îl așteptau – statui care dansau, obiecte plutind prin aer, ceasuri stricate care se reparau singure, cravașe, tamburine. Fir-ar al naibii! Dacă strănutase ceva indescriptibil? Dacă făcuse ca cineva să scuie broaște?

Transpirația i se scurgea pe frunte și își îndemna calul să alege și mai repede.

Blestemă slăbiciunea stupidă care îl făcuse să-și caute refugiu în dealurile din Somerset. Nu poți fugi de propriile responsabilități. Nu-i trebui mult ca să-și dea seama că nu putea scăpa de soarta care îi întunecase existența din ultimul timp: faptul că era însurat cu o vrăjitoare – care îl putea stăpîni cu magia ei – și nu avea

nici o armă cu care să se apere. Se putea înfuria oricînd, așa cum se întîmplase în ultima seară petrecută la Londra, și cu o mișcare a mîinii să-l trimită zburînd prin cameră. El, ducele de Belmore, pierduse controlul asupra vieții lui. Complet.

Ar fi vrut să-i frîngă gîtul. Ar fi vrut să se întoarcă în timp și să schimbe totul. Ar fi vrut să-i poruncească să fie ceea ce trebuia să fie și nu ceea ce era.

Ce era...

Se gîndi la asta cîteva clipe. Era o vrăjitoare scoțiancă, ceva imposibil de schimbat. Dar, s-ar putea ca ea să nu se schimbe, dar el o putea învăța să se stăpînească. Știa totul despre cum un om trebuie să se controleze. Unde ar fi ajuns el dacă nu ar fi învățat să se controleze?

Mai fericit... șopti o voce, dar el o ignoră. Poate că cerea imposibilul, așteptînd că ea să se schimbe și să fie ceea ce-i cerea el. Nu era nici măcar sigur ce anume dorea de la ea. Ea nu se putea schimba, ceea ce era mai mult decît putea el schimba ceea ce simțea pentru ea – și asta era ceea ce într-adevăr îl deranja. El – un bărbat care se antrenase să nu simtă și care se mîndrea cu lipsa emoțiilor – simțea ceva pentru ea, ceva puternic și potent.

O imagine îi apăru în minte – Joy privindu-l cu acei ochi verzi, plini de venerație, de parcă i-ar fi dăruit toate stelele de pe cer. Îi auzi vocea vibrantă numindu-l Alec, Alec al ei. Ceva în adîncul lui se strînse, ca și cum ea i-ar fi atins inima – cea pe care n-o avea. Pînă acum. Fir-ar al naibii!

– Mi-e frică. Stephen stătea lîngă Joy pe banca de piatră din grădină.

Ea se uită la capul lui plecat și întrebă:

– De ce ți-e frică?

El își frământă mâinile mari și bătătorite și nu se uită la ea.

– De locul acesta. Vreau să plec acasă.

– Aceasta e casa ta acum.

El clătină din cap cu hotărîre.

– Nu. Nu. Nu e casa mea. Eu nu locuiesc aici. Eu locuiesc lângă mare, cu Roddy.

– Dar Roddy nu se mai poate îngriji de tine.

– Știu. A murit. Am avut un cîine o dată. A fost prietenul meu. Îmi lungea fața. El nu credea că sînt urît. Și el a murit.

– Cum se numea?

– Cîine.

Ea zîmbi, apoi spuse:

– Eu am un castor.

Stephen se uită la ea.

– Da?

Joy dădu din cap.

– Se numește Beelzebut.

Stephen rîse.

– Ce nume tîmpit.

– Dar îi spun Beezle.

– Și așa e destul de tîmpit. De ce nu-i spui Castor?

– Nu știu. Cred că niciodată nu m-am gîndit la asta.

– Eu da. Rămase cîteva clipe tăcut apoi adăugă plin de speranță: Asta mă face deștept? Vreau să fiu deștept, ca oamenilor să le placă de mine.

Jos se aplecă și privi pe sub borurile pălăriei pe care Stephen insista să o poarte ori de cîte ori erau afară.

– Trebuie să fii deștept pentru că mie îmi placi.

El încetă să-și mai frămînte mâinile și își frecă palmele de pantaloni.

– Și tu îmi placi. Nu-ți întorci capul, nu spui lucruri urîte și nu strigi. Ridică ochii, dar privi drept înaintea lui. Unii oameni se uită la mine, apoi întorc capul pentru că

sînt urît și prost. Roddy niciodată nu-și întorcea capul.

– Nu o voi face nici eu.

Foarte încet își ridică fața rușinată și se uită la ea. Ea se sili să nu arate nici o emoție, pentru că nu voia să-l neliniștească sau să-l lase să-i vadă tulburarea din suflet. Se întrebă ce va spune Alec cînd va da ochii cu Stephen care suferise așa de mult, sau soțul ei care va avea de suferit.

Stephen își înclină capul și o privi. Ea îi zîmbi liniștitor.

– Crezi că sînt urît? întrebă el încet.

– Nu. Crezi că sînt urîtă?

El rîse.

– Nu ești urîtă. Ești foarte drăguță. Și prietenoasă. Nu-ți întorci capul și nu arăți speriată. Și nu strigi la mine.

– Cineva de aici a strigat la tine?

El se uită la mîinile lui, începînd din nou să și le frămînte, însă înainte ca ea să poată spune ceva, zări un lacheu ducînd la grajd armăsarul lui Alec. Oh, Dumnezeu! Trase adînc aer în piept și se ridică.

– Soțul meu, Alec, a venit acasă. Vreau să vorbesc cu el mai înainte să-l întîlnești. Rămii aici?

El dădu din cap.

– Îmi place aici. E liniște și nimeni cu strigă la mine. Crezi că Alec va striga?

– Totul va fi bine. Îi mîngîie mîna și îi zîmbi, neștiind ce se va întîmpla, dar știind că trebuie să-l pregătească pe soțul ei, și dacă îndrăzneala să ridice vocea la acest suflet sărman, îi va face ce-i făcuse și acelui nesuferit Brummel.

Joy traversă grădina, privind în urmă peste umăr și făcîndu-i semn cu mîna lui Stephen, simțîndu-se mai liniștită cînd și el și-o flutură pe a lui. Trecu pe lîngă Henson și spuse:

– Du-te și ia-l pe Beezle și arată-i-l lui Stephen. Eu voi vorbi cu Alteța Sa. Și, Henson?

– Da, Alteță?

– Stephen este speriat și nu se simte în largul lui.

– Înțeleg.

– Mulțumesc. Joy se întoarce și se îndreaptă spre bibliotecă. Intră și se opri, gâtul uscându-i-se în secunda în care își văzu soțul în fața ferestrelor dinspre vest.

De parcă i-ar fi simțit prezența, el se răsucă. Ochii de un albastru întunecat pe care îi îndrepta asupra ei erau plini de suspiciune. I se adresează pe un ton aspru:

– Acum ce-ai mai făcut?

Ea deschise ochii, căutând răbdarea și un răspuns calm.

– N-am făcut nimic.

– Atunci ce-a fost atât de urgent de ai trimis după mine?

Joy scoase plicul din buzunarul fustei și se apropie de el.

– Poftim.

El se uită la plic, îl luă din mîna ei și deschise scrisoarea. O citi, apoi se lăsă să cadă pe un scaun.

– Un copil? Niciodată n-am auzit de acest Rodney Kentham.

– Persoana care ți-a fost încredințată nu este un copil.

– Ce vrei să spui? În scrisoare scrie că ducele de Belmore urmează să fie contactat și să-și asume responsabilitatea pentru Stephen, în caz că ceva i se va întâmpla acestui Ketham. Nu poate fi responsabil pentru un adult.

Joy traversă încăperea și se opri lângă ușile care dădeau în grădină, de unde Stephen se vedea cu ușurință, stînd ghemuit pe bancă.

– Vino să vezi. E afară. Acolo.

Alec se ridică și veni lângă ea, privind prin sticla ușilor.

– Dumnezeu!

– E înspăimîntat și derutat. Are nevoie de înțelegere din partea ta.

– Înțelegere? Nici măcar nu știu cine e.

– S-ar putea să fie un văr?

– Tatăl meu a fost singurul copil ca și tatăl lui. Și mama provine dintr-o familie mică, și toți sînt morți.

– Poate că ar fi mai bine să te întîlnești cu Stephen și apoi să hotărăști ce vei face. Deschise ușile și Alec o urmă în jos pe terpte, pînă la bancă.

Stephen era tot acolo, cocoșa de la spate făcîndu-l să arate știngaci și neajutorat. Legăna ceva lucios deasupra lui Beezle, care stătea pe picioarele dinapoi și lovea obiectul cu lăbuțele lui pătate cu negru. Henson ridică privirea. Alec arătă spre ușă, iar lacheul făcu o scurtă plecăciune și plecă neobservat de Stephen.

– Stephen? El ridică capul auzindu-i vocea. Ochii lui mari se umplură de fircă cînd îl văzu pe Alec și Joy auzi cum soțul ei respiră greu, așa că spuse repede: Acesta e soțul meu, Alec, duce de Belmore.

Clipa de tensiune încordată păru să se tîrască la infinit, Stephen și Alec amîndoi uluiți și tăcuți – unul cu teamă și o posibilă recunoaștere, celălalt cu o înțelegere furioasă de care Joy era sigură că-l întorsese pe dos.

Cu instinctul lui de animal, Beezle reacționează la această tensiune, cățărîndu-se pe umărul lui Stephen și aruncîndu-i jos pălăria cu boruri largi.

Părul lui Stephen era cărunt.

Alec înțepeni, apoi înjură încet, pe chipul lui apărînd emoții contradictorii, pe care Joy și le putea doar imagina. Soțul ei se uita la versiunea deformată a feței sale, la aceeași ochi întunecați și triști, o dublură schimonosită tragic de a cărei legătură de familie nu se putea îndoii nimeni. Stephen era un Castlemaine.

Adevărul

**„Și fiecare „ieri“ a luminat
Nebunilor pe-al morții drum de colb“**

Macbeth, William Shakespeare

CAPITOLUL 25

– Da, știu cine e Stephen. E fratele dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră mi-a cerut să conduc caleașca care l-a dus de aici, recunosc bătrînul Jem, privindu-l drept în ochi pe Alec.

– Cînd? Vocea lui Alec era lipsită de orice emoție – surprinzător –, ținînd seama de faptul că se afla atît de aproape de marginea prăpastiei.

Vizitiul păru să se gîndească cîteva clipe.

– Trebuie să fi avut cam trei ani. Tată dumneavoastră tocmai v-a făcut să călăriți primul ponei. Copilul trebuie să fi avut doar cîteva luni. Mama dumneavoastră nici nu s-a putut uita le el. Iar tatăl l-a trimis să locuiască în casa unui dintre arendași, pînă a putut să-l trimită departe. Fără știrea nimănui.

Alec lovi încet cuțitul de deschis scrisori de marginea biroului acoperit cu piele.

– Au trecut atîtia ani și eu nu am știut nimic. De ce nu a vorbit nimeni de el?

– Toate s-au petrecut noaptea. Cei mai mulți au crezut cea ce le-a spus tatăl dumneavoastră – că acel copil a murit.

Alec privi portretul tatălui său aflat pe peretele opus. Cei de-al paisprezecelea duce de Belmore – tatăl său – se afla în mijlocul cîinilor de vînătoare, orgoliul său fiind evident în aroganța ținutei sale, atît de sigur de sine, încît putuse să-și alunge propriul fiu. Ducii de Belmore – un vechi mit se prăbușea. Închise ochii și trase adînc aer în piept, dar asta nu-l ajută prea mult.

– Asta e tot, Jem. Pune șaua pe noul armăsar și adu-l în fața casei.

Jem mormăi un răspuns și se ridică încet, întorcîndu-se ca să se îndrepte spre ușă, cu umerii căzuți și capul plecat. Alec vedea fiecare din anii acestui om în felul în care mergea. Revelația de astăzi îl făcea pe Alec să se simtă la fel de bătrîn, la fel de obosit, de parcă trăise cincizeci de ani foarte grei.

– Jem?

Mîinile tălbăcite ale bătrînului se opriră pe mînerul ușii și își întoarse capul.

– De ce nu mi-ai spus?

Ochii lor se întîlniră întrebători și sfidători. După o clipă de tăcere, Jem răspunse:

– Sînteți ducele de Belmore, de destul de mulți ani. Chiar dacă tatăl dumneavoastră nu mi-ar fi cerut să-mi dau cuvîntul, tot nu v-aș fi spus. Nu aveam dreptul.

Acele ultime cuvinte explicau totul, aruncînd lumină asupra întregii situații. Sub ochii lui se căsca prăpastia claselor sociale engleze – însăși ordinea socială pe care fusese învățat să o respecte. În acea clipă își simți mai mult ca niciodată povara titlului. Și înțelese, deodată, grotescul noțiunii că o ființă umană era mai bună ca alta, a credinței că un titlu, un vechi trofeu oferit la toanele unui rege – și o ulterioară naștere arbitrară făceau ca un om să merite mai mult respect decît un altul. Exista nebunie în acest concept și în faptul că era acceptat cu atîta ușurință de o lume imorală. Și ultima

ironie, tatăl său, stimatul duce de Belmore, un bărbat atît de rece, dur și calculat – un bărbat atît de stăpîn pe sine, încît fusese lipsit de orice urmă de compasiune, un mincinos care își ascunsese un fiu, în timp ce-i ceruse celui alt să servească veneratul nume de familie pînă la eliminarea a orice altceva. Orice era uman. Alec se gîndi la fratele său. Orice era uman.

Ușa se deschise și el se întoarse, mintea fiindu-i strivită de rușine, nemulțumire și furie. Traversă camera și privi afară. Soția și fratele său stătea unul lîngă altul. Femeia despre care nimeni nu știa că ea o vrăjitoare. Bărbatul pe care toți îl considerau un monstru.

Pumnii i se strînseră dîndu-și seama că duse o viață de fățarnicie. Nimic nu era așa cum părea. Sîngele îi clocoti în vine, nușchii i se încordară; simțea o nevoie disperată să zdrobească ceva, sfărîmîndu-l în mii de bucăți, pentru că așa îi ajunse viața. Sfărîmată.

O parte neagră îi atrase atenția. Armăsarul năvălaș îl aștepta, dar se cabra și se împotrivea pentru că nu-i plăcea să stea și să aștepte. Alec smulse ușa, puțin satisfăcut de sunetul ei izbindu-se de perete. Coborî treptele cu pași mari, iar peste o clipă nu se mai auzi nimic decît bubuitul copitelor animalului livind pămîntul. O săgeată cabalină despică aerul zburînd peste un gard viu, împrôșcînd șiroaie de apă dintr-un pîrîu, apoi praful. Țîșniră peste iarbă, pe lîngă lac în sus pe o colină, cal și călăreț mișcîndu-se ca un singur trup, sorbind vîntul și ucigînd în goana lor o viață fără de voloare.

Stephen era așezat în vechiul scaun crăpat.

– Acesta e scaunul meu. Se ridică repede și arată spre un morman de mobile vechi și rupte. Lucrurile mele deosebite.

Joy zîmbi văzînd plăcerea și mîndria pe care i-o

dădeau jalnicele obiecte personale pe care insistase să le aducă în camera lui. Studie interiorul camerei, care era la fel de opulent și bogat decorat ca restul încăperilor de la Belmore Park. Camera era tapițată într-un albastru-închis, accentuat de mobila poleită cu aur, de marmură și cristal, dar lui Stephen nu-i păsa. Strălucirea din ochii lui nu venea de la patul mare, pus pe un podium, nici de la lămpile de cristal atârând lângă el, nici de la covorul gros sau bazorelieful care înconjura tavanul, ci de la o masă veche aplecată într-o parte, atât de folosită, că lemnul devenise cenușiu, de la un balansoar care scârțâia, și de la un talmeș-balmeș de nimicuri vechi și ponosite pe care doar el, în mândria lui, le-ar fi putut prețui.

Stephen puse fiecare obiect într-un loc special, apoi se depărtă câțiva pași ca să le admire. Joy trebui să-și țină răsuflarea, pentru că pe fața lui se oglindea o privire plină de orgoliul pe care ea îl cunoștea prea bine. Era expresia care îl caracterizase pe Alec – pînă ieri.

– Aceasta e cartea mea. Stephen ridică o Biblie învechită. Are un titlu. Ca și Alec. El este ducele. Aceasta este... puse degetul pe litere și, cu dificultate, rost fiecare sunet. Bi...ble.

– Știi să citești, spuse Joy, încercînd să-și ascundă surpriza.

Mîndria Belmore îi luminează din nou fața și dădu din cap cu hotărîre.

– Vreau să fiu deștept. Am muncit mult ca să învăț literele. Oamenii care citesc sînt deștepți. Roddy era deștept. El m-a învățat. Ochii lui se făcură dintr-o dată triști, de parcă rostirea numelui omului care îl crescuse adusese de la sine expresia simplă a durerii lui. Lacrimi.

Joy nu spuse nimic, ci așteptă. Tristețea lui dispăru ca aceea a unui copil. Se aplecă și luă de jos o mătură veche.

– Aceasta e mătura mea. O ridică ca ea să o vadă,

învîrtind cînd într-o parte cînd într-alta mînerul curbat și noduros. Eu îmi fac bine treaba. Roddy mi-a spus să-mi fac bine treaba. Uneori oamenii din docuri mă chemau cu ei după lucru. Cred că atunci făceam ceva foarte bine pentru că spuneau:

„Adu-ți mătura, Stephen“. Atunci le plăcea de mine. Eram sigur de asta. Mă duceau cu ei la „Empty Ned“, ca pe un prieten. Toți pescarii mergeau la cîrciuma „Empty Ned“ după ce-și tereminau lucrul. Îmi spuneau: „Arată cum știi să măтури podeaua, Stephen“. Iar eu luam mătura și curățam podeaua cîrciumii. Toți rîdeau și se loveau peste genunchi și spuneau că Stephen e un adevărat Joe Miller.

Joy simți cum inima i se cufundă adînc în piept, pentru că ea știa că Joe Miller era o glumă, numele dat cuiva nebun.

– Nu știu cine era Joe Miller, dar trebuie să fi fost un bun muncitor. Așa că îmi place să fiu Joe Miller. Le-am spus-o și lor și toți au rîs din nou. Am rîs și eu pentru că eram mîndru că am făcut o treabă bună. Și dacă voi lucra bine, întotdeauna oamenilor le va plăcea de mine. Atunci nu mă vor alunga.

Joy nu putu vorbi, pentru că gîtul o strîngea din cauza lacrimilor pe care și le stăpînea. Un sunet înăbușit de furie, abia perceptibil, veni din pragul ușii și Joy se întoarse.

Alec stătea acolo, cu pumnul alb încleștat de mînerul ușii, cu ochii lui chinuiți de remușcări fixați asupra măturii din mîinile mari ale lui Stephen. Expresia fioroasă de pe chipul lui îi dădu de înțeles că auzise povestea lui Stephen. Se rugă pentru binele acestor frați, ca Alec să nu-și dea drumul furiei pe care o vedea tremurînd în el. Îl urmări respirînd adînc de mai multe ori, văzu cum mîna care atîrna se strîngea într-un pumn și apoi răsufală ușurată cînd observă că pumnul se desface. Ochii lor se întîlniră. Joy se uită la Stephen, care

acum răscolea printr-un cufăr. Vru să spună ceva, dar Alec clătină din cap. Îi mai aruncă o privire greu de descifrat fratelui său, apoi plecă.

După asta, Joy petrecu o mare parte a fiecărei zile împreună cu Stephen, ajutându-l să se obișnuiască cu noul lui cămin, nefericită că nu-l putea ajuta și pe fratele lui. Iar Alec... părea să nu facă altceva decât să încerce să-și călărească pînă la epuizare toți caii din grajdurile Belmore. Auzise comentariile servitorilor în privința ducelui, îl văzuse plecînd călare pe armăsar ca să se întoarcă mai tîrziu, doar pentru a schimba calul cu spume la gură cu altul odihnit, plecînd din nou. De cîteva ori își zărise soțul urmărind-o vorbind și plimbîndu-se cu Stephen prin grădină sau stînd în camera de muzică, unde apăsa cu cîte un deget pe clapele unui pian, cîntînd o melodie scoțiană veselă, apoi învățîndu-l pe cumnatul ei să facă la fel.

Alec nu se arăta niciodată la cină, nu intra în sufragerie și nici în dormitorul ei. Rămase trează două nopți, încercînd să-i audă pașii, dar nu auzi nimic și adormi în cele din urmă, odată cu răsăritul soarelui. Se întrebă unde dormea, unde se ascundea. Îi spuse lui Henson că trebuie să vorbească cu el, dar Henson se întoarse și clătină din cap cu tristețe. Alec o împinsese pe ea și pe toți ceilalți afară din viața lui.

Stătea într-o liniște deplină, pe vîrfurile unei coline, care oferea o priveliște panoramică a nesfîrșitei întinderi a pămînturilor sale. Alec dădu drumul hățurilor și lăsă calul să pască și să bea apă dintr-un mic pîrîu care șerpuia pe colină.

Se îndreptă spre o ridicătură de pămînt unde se

așeză pe o piatră. Soarele strălucea, trimițându-și razele spre colină, dar el nu simți nimic decît confuzie. Se întrebase din nou și din nou, cum se putea ca un om să renunțe la tot ce știa, la toate lucrurile în care credea. Era ducele de Belmore. Dar ce însemna asta? O parte din viața lui. Întreaga lui viață se reducea în ultimă instanță doar la acest lucru – datoria lui. Rolul lui în viață.

Ciudat că întotdeauna privise viața sub forma unor roluri. Multe lucruri se limpezeau acum. Fusesse învățat să considere mîndria de a fi duce mai importantă decît orice altceva, rolul lui în societate – dictat de o înaltă societate imorală, de sute de ani de ritualuri fără logică, și de rigiditatea pervertită a discernămîntului tatălui său – o nenorocire pe care o transmisese fiului său. Unuia dintre fii săi. Cel pe care și-l revendica.

Alec mai fusesse învățat să prețuiască și să protejeze numele de Belmore, mai mult decît orice altceva. Rîse, un sunet sarcastic, prins de vînt și purtat spre coroanele copacilor în toată gloria sa batjocoritoare.

Dumnezeule! Ce mîndrie exista într-un nume care punea reputația în fața unei vieți omenești, mîndrie în fața legăturilor de sînge? Mintea lui se întoarse în timp, la amintirile unei copilării singuratice, la orele care păru-seră zile unui băiețel de patru sau cinci ani, care era atît de izolat, încît vorbea cu pereții, cu scaunele, pretinzînd că-l pot auzi – pînă cînd tatăl său îl surprinsese și se dezlănțuise într-o furie atît de violentă, că Alec nu mai îndrăznise niciodată să vorbească în prezența lui dacă nu i se cerea s-o facă. Ar fi putut la fel de bine să fie surd și idiot, pentru că așa trăise, într-o tăcere înspăimîntată.

Eton venise ca o scăpare binevenită. Acolo, chiar și rigiditatea care îi ascundea teama de ceilalți studenți, chiar și îngîmfarea și tăcerea, nu-i descoperise pe cei doi tineri care încă erau prietenii lui, în ciuda comportării sale încrezute.

Cum îl numise Scottish? Un ipocrit încrezut. O remarcă exactă și foarte adevărată. Era fiul tatălui său și permisesese rigidității sale să se reverse asupra vieții personale. Îi amintise mereu lui Scottish că era ducesa de Belmore, soția lui, și în consecință, trebuia să se comporte ca atare.

Din nou rolurile. Scottish nu mai era un rol pentru el. Nu era ducesa lui, soția lui, o vrăjitoare, un monstru. Era o femeie în carne și oase, care putea să-l facă să uite o viață de tristețe, privindu-l cu o pereche de ochi inocenți, în care se citea iubirea ei.

Dumnezeule, ce nevoie avea de așa ceva acum! Și mai ales de ea.

Își sprijini coatele pe genunchi și se uită în jos, văzînd în fața lui doar amintirile ultimelor zile. O urmărise lîngă fratele lui și își dădu seama că se simțeau bine unul în compania celuilalt. Îi văzuse plimbîndu-se, o urmărise arătîndu-i lui Stephen ceva prostesc cum ar fi o pasăre sau o floare și îi auzise rîzînd. Se întrebă dacă era mai ușor pentru Stephen să vadă zîne din diamante în zăpadă.

Alec se simțea prost vorbind despre astfel de lucruri. Se lăudase mereu că nu suporta ca cineva să-și bată joc de el, cu toate astea tatăl său o făcuse încă de la nașterea lui. Și știa că mîndria lui jignită nu era nimic în comparație cu suferințele prin care trecuse Stephen, în cei douăzeci și ceva de ani din viață. Ar fi dat orice să poată pune mîinile pe acei pescari. Cruzimea lor îl făcu să-i fie rușine că aparține rasei umane.

Simțea cum furia crește în el. Stomacul i se strînse. Respiră adînc pentru a îndepărta imaginea fratelui său, un bărbat voinic, obligat să treacă prin viață cu umerii plecați, de parcă i-ar fi fost rușine. Un om cu trăsăturile unui Castlemaine – deformat, dar totuși aceleași. Însă în loc de cruzime, răceală sau furie, ochii aceia stinși reflectau doar durere și rușine.

Alec ridică capul și privi în sus, vrînd să se lupte cu Dumnezeu care îl făcuse pe el și pe Stephen, Dumnezeu care îl crease pe tatăl său. Însă știa că era o luptă inutilă. Răul fusese făcut, în urmă cu mai mult de douăzeci de ani ciudați. Dar acum se terminase. Dacă exista ceva ce cîștigase din toată această confuzie era hotărîrea ca niciodată, cît timp el va trăi, să nu mai permită cuiva să rîdă din nou de Stephen.

CAPITOLUL 26

– Uite ce-ai făcut, idiot neisprăvit! Privește! Vocea tăioasă a doamnei Watley răsuna prin holul imens.

Stephen se retrase câțiva pași, plecându-și capul rușinat, pantofii lui scîrțîind de cioburile de porțelan.

– Îmi pare rău. N-am vrut s-o sparg.

– Vaza avea două sute de ani vechime și costa o avere. Pfu! scuipă ea dezgustată. Idioții nu cunosc valoarea lucrurilor.

Stephen se holba îngrozit la bucățile înprăstiate pe podeaua de marmură, apoi se lăsă pe vine și începu să le adune.

– Poftim, spuse el bîlbîindu-se în timp ce încerca să vorbească, le voi... le voi lipi.

– Prostule! Nu se poate repara așa ceva!

– Da, uite. Ridică două fragmente care se îmbinau și veni spre ea, tîrîndu-se în genunchi. Se portivesc.

– Pleacă! Făcînd un pas în spate, doamna Watley își ridică brațele ca pentru a alunga un monstru, fără să vadă grupul de servitori care stăteau și priveau îngroziți, împiedicînd-o pe Joy să ajungă în hol. Nu ești nimic altceva decît un animal! Ar fi trebuit să fii într-o casă de nebuni! Uită-te la tine! Locul tău nu e aici!

Stephen începu să plîngă, strîngînd în mîini cioburile de porțelan.

– N-am vrut... n-am, vrut... o voi repara.

Furioasă, Joy își ridică mîna ca s-o zbîrnie pe doamna Watley drept în mijlocul diavolilor.

– Cred că locul tău nu este aici, doamnă Watley. Vocea clocotind de furie a lui Alec o întrerupsese pe Joy în mijlocul vrăjii și o făcu pe menajera supărată să întoarcă capul. Pe chipul ei încă se mai citeau repulsia și aroganța, dar ochii ei răutăcioși arătau speriați cînd întâlneau privirea de gheață a ducelui.

– Alteță.

– Pleacă. Alec stătea în pragul ușii de la intrare, lovindu-și mînușa de o mîna, avînd atitudinea neîmblînzită a unui om căruia nimic nu-i putea opri dorința de răzbunare. Ai o oră la dispoziție. Dacă pînă atunci n-ai plecat, te arunc eu însumi afară. Și consideră-te norocoasă că scapi atît de ușor.

Femeia își întoarse spre Stephen ochii încărcăți de ură și îi aruncă o privire dezgustată.

– Cu plăcere. Ridică capul și mărșăluie în sus pe scări, ignorînd murmurul mulțimii de servitori care se strînseră destul ca Joy să poată trece printre ei. Alergă spre Stephen și îngenunche lîngă el, punîndu-și brațul pe umerii cocoșați, care tremurau acum, încercînd să-l calmeze.

– Stephen. Totul e în regulă. Hai, ridică-te. Noi doi vom merge afară. Vreau să-ți arăt ceva deosebit. El se ridică stîngaci și își tîrî picioarele, urmînd-o în salon, apoi spre ușile terasei. Joy tocmai ie deschise cînd îl auzi pe soțul ei adresîndu-se servitorilor.

– Același lucru e valabil și pentru voi. Este fratele meu și va fi tratat cu respect de toți anjagații mei. Ați înțeles?

Joy oftă ușurată și îl conduse pe Stephen afară, unde se plimbară în tăcere. Peste cîteva minute se aflau pe banca de piatră din fața bătrînului ulm. Văzu că mîinile lui încă strîngeau cioburile vazei.

– Stephen?

El părea dus pe gânduri, așa că îl lovi ușor pe picior pentru a-i atrage atenția.

– Ce? Întrebă el fără să se uite la ea.

Joy îi atinse pumnul.

– Dă-mi-le mie.

El privi în jos și desfăcu mâinile. Pe chipul lui se citea totul – rușine, jenă, suferință. Le-aș fi lipit.

Joy luă bucățile de porțelan.

– Doamna Watley a strigat și altădată la tine, nu-i așa?

El dădu din cap, privind fix dalele de piatră de pe aleea din grădină.

– Ori de câte ori mă vedea spunea că sînt prost. Și are dreptate. Sînt prost. Am spart vaza.

– Și eu sparg lucruri. Asta nu înseamnă că sînt proastă. Vaza nu are importanță, Stephen.

– Are pentru mine.

Joy rămase nemișcată, căutînd să spună ceva ca să-l facă să se simtă mai bine. Incapabilă să găsească cuvintele potrivite, începu să vorbească despre orice, despre lucruri pe care le cunoștea, despre ce înseamnă să simți durerea care îți sfîșie sufletul și cum se poate face să dispară. Cinci minute mai tîrziu se aflau de o parte și de alta a bătrînului ulm, privind în sus la coroana sa.

– E atît de mare! se încruntă Stephen.

– Asta pentru că e bătrîn. Joy îi zîmbi. Dar e bine pentru că, cu cît copacii sînt mai bătrîni, cu atît e mai puternică magia lor. Acum puneți capul pe scoarță și strînge bine trunchiul. Apoi închide ochii și respiră rar și adînc.

– Sînt furnici pe partea mea.

– Oh, îmi pare rău! Vino în partea asta. Îl aduse lîngă ea și îi aranjă brațele în jurul copacului, apoi se duse în celaltă parte și studie șirul de furnici care urcau pe

scoarță. Se uită pe furiș la Stephen. Ai închis ochii?

– Ihm. Foarte strîns.

– Bine. Joy aruncă o privire în jur, studiind grădina și un zîmbet poznaș îi luminează fața. Își pocni degetele și zbîrnîi furnicile drept în bagajele doamnei Watley, care erau încărcate într-o trăsură. Se uită înapoi la copac. Furnicile dispăruseră. Buzele i se arcuiră într-un zîmbet satisfăcut și își frecă mîinile încîntată.

– Joy?

– Sînt aici. Își puse brațele în jurul copacului. Strînge bine trunchiul. Apoi relaxează-te și lasă copacul să te facă să te simți mai bine.

Cîteva minute mai tîrziu sunetul unor cizme lovind dalele de piatră îi întrerupseră gîndurile. Deschise ochii. Alec era în fața ei, avînd pe chip o expresie de totală stupefacție.

– Ce faceți voi doi?

– Îmbrățișăm un copac, răspunseră ei la unison.

– Înțeleg. Rămase tăcut cîteva clipe și cînd nu urmă altă explicație, spuse: Aș putea să știu de ce?

Joy privi pe furiș pe după trunchiul gigantic. Ochii ei se întîlniră cu ai lui Stephen.

– Îi spun eu sau vrei să-i spui tu?

Stephen păru să se gîndească cîteva minute, apoi ridică din umeri.

– Nu cred că pot să-l pronunț.

– Atunci bănuiesc că...

– Îmi spune, cineva?

– Reîntinerire.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

Joy oftă și se dezlipi de copac. Ștergîndu-și mîinile, veni spre Alec, se uită la el, apoi mină cuvîntul „vrăjitoare” și spuse cu voce tare:

– Cred că minunea vieții se scurge prin natură, în special prin copaci. I-am spus lui Stephen că este magia naturii. E foarte puternică, mai ales în copacii

bătrâni, cum este acesta. Dacă ești trist, îmbrățișezi un copac, iar magia lui va trece prin tine și te va face să te simți bine. Văzu privirea sceptică a soțului ei și îl întrebă pe fratele său:

– Nu te simți mai bine, Stephen?

El deschise ochii, se depărtă de copac, și nu răspunse imediat. Apoi zîmbi și dădu viguros din cap.

Alec îl studie în tăcere pe fratele său, apoi privirea lui înduioșată o întâlni pe a ei. Stăteau unul în fața celuilalt, fără să spună nimic. În cele din urmă, ea își feri ochii. Alec întinse mîna și îi ridică bărbia.

– Mulțumesc, Scottish.

Joy trase aer în piept și zîmbi.

Stephen arătă spre copac și prinse brațul lui Alec.

-- Încearcă și tu.

Alec tuși, înecîndu-se.

– Oh, Stephen, ce idee grozavă! Ce păcat că nu avem un eucalipt aici. Sînt foarte buni, mai les pentru tuse.

Alec se uită urît la ea și își dresă glasul.

– Eu n-am nevoie să îmbrățișez un copac.

Stephen veni mai aproape și studie fața lui Alec.

– Fața lui e schimonosită, nu e urîtă ca a mea, dar se simte rău, vezi? Are nevoie de un copac. Vino. Încearcă în partea mea.

Joy urmări emoțiile care se succedară pe chipul lui Alec, care apoi se uită la Stephen și asprimea dispăru de pe fața lui. Se strîmbă la Joy, apoi se întoarse spre fratele său și spuse amabil:

– Ce trebuie să fac?

– Vino aici. Stephen îl conduse lîngă copac și îi puse brațele în jurul trunchiului, exact așa cum făcuse Joy cu el. Ai închis ochii? Îi repeta cuvintele. Strînge trunchiul. Apoi relaxează-te și lasă copacul să te facă să te simți mai bine.

Joy nu se mai putu abține și chicoti.

Stephen se uită la ea, brusc îngrijorat.

– Nu fac bine?

– Ba da. Perfect.

Stephen radie de fericire, iar Alec deschise un ochi, ținându-l cu el. Joy nu și-ar fi imaginat că cineva se putea uita urât cu un ochi. Asta o făcu să rîdă și mai tare.

– Nu ai închis ochii, îi spuse Stephen și Alec și-i închise. Stephen își tîrî picioarele pînă la banca de piatră și se așeză lîngă Joy. Aș vrea să fi știut și înainte despre magia unui copac.

– De ce?

– Pentru că de multe ori, cînd eram mic, m-am simțit foarte trist. Ca atunci cînd doamna Watley a strigat la mine. Ca atunci cînd îi întrebam pe ceilalți dacă mă pot juca de-a v-ați ascunselea cu ei. Uneori spuneau da, dar întotdeauna mă puneau pe mine să-i caut. Nicio dată nu-i găseam. Căutam, căutam, dar nu erau nicăieri. Ridică capul fără să privească la ceva anume, pe fața lui oglindindu-se nedumerirea și rușinea. Pînă la urmă se făcea frig și întuneric și mă duceam acasă. A doua zi spuneau că sînt prost și țipau: „N-ai noroc, n-ai noroc, Dumnezeu și-a bătut joc de tine“. Mă simțeam nefericit pentru că nu știam de ce Dumnezeu e supărat și nu-i puteam găsi. Nu știam că lui Dumnezeu nu-i plac jocurile. Roddy mi-a spus că n-am făcut nimic rău, dar eu tot eram îngrijorat.

Joy se uită de la Stephen care își plecase capul umilit, spre Alec care era lipit de copac. Știa că Stephen suferă, dar fața lui Alec arăta că se acuza pe el însuși pentru această suferință. Joy ar fi vrut ca puterile ei magice să alunge toate durerile, suferințele și deziluziile prin care trecuseră oamenii.

Toți trei au rămas tăcuți, pierduți în gînduri. După încă cîteva minute, Stephen spuse:

– N-am vrut să-l supăr pe Dumnezeu. Am citit ce se

întîmplă cînd Dumnezeu se înfurie. Trimite multă ploaie, potoape și mingii de foc, și boli, și sute de furnici. Se întoarse spre Joy, privind-o mirat. Furnicile alea de pe copac erau periculoase?

– Care furnici? Alec se depărtă repede de copac, încruntîndu-se și scuturîndu-și mînele.

– Acelea. Stephen se ridică și arată cu degetul. Apoi se uită mai bine, aproape apăsîndu-și nasul de scoarța copacului. Ce s-a întîmplat cu furnicile?

Joy își fixă cu privirea pantofii, rezistînd tentației de a fredona inocentă.

– Au fost foarte, foarte multe furnici de partea asta a copacului, nu-i așa, Joy?

– Hmm?

– Joy, unde sînt furnicile?

– Da, spune-ne unde sînt furnicile. Alec veni și se postă în fața ei.

Stephen se scărpină în cap și înconjură încet copacul. Cînd ajunsese de cealaltă parte a lui Alec, se aplecă spre ea, și Joy știu încă înainte ca el să vorbească că fusese prinsă.

– Cunosc privirea asta, Scottish. Ce-ai făcut cu furnicile alea?

Ea își ridică bărbia sfidătoare și recunoscă în șoaptă:

– Le-am zbîrniit în bagajele doamnei Watley și cîteva și pe spatele ei. Împreună cu păianjeni, gîndaci și țîntari. Toți negri.

Privirea lui se îndreptă spre trăsura care tocmai pornise pe alee. Joy își întoarse capul în aceeași direcție și amîndoi o urmăriră în tăcere pînă cînd trăsura, oribila doamnă Watley – care își scărpină spatele – și bagajele ei infestate dispărură după o colină.

Alec se întoarse și izbucni în rîs. Chipul lui Stephen se luminează de o surpriză plăcută.

– Foci! Privi în dreapta și în stînga, cercetînd împre-

jurimile. Am auzit foci.

Joy își ascunse zîmbetul în spatele mîinii, dar cînd se uită la Alec, care își închise brusc gura, își dădu seama că nu-și acunsese prea bine amuzamentul.

– Cred că l-ai auzit pe Alec rîzînd. E un sunet mai rar ca focile în Cotswolds.

Frații se uitară unul la altul. Alec își ținea gura închisă și chipul mascat de indignare pentru a nu lăsa să se vadă ceea ce părea stingereală, însă Stephen alese tocmai acel moment pentru a veni lîngă Alec, aproape atingîndu-l cu nasul și studiindu-l de parcă căuta foci rare.

O privire aruncată feței lui Stephen și Alec rîse din nou.

– Tu ai fost! Ochii lui Stephen se măriră și se uită de la Alec la Joy, apoi din nou la Alec.

Joy mîngîie brațul lui Stephen.

– Trebuie să-l ierți. E un pic cam ruginit, dar își va reveni cu puțin antrenament.

Alec își îndreptă umerii redevenind ducele arogant.

– Și ce anume nu vă place la rîsul meu?

Joy și Stephen schimbă priviri, iar Stephen își dădu ochii peste cap.

Joy își mușcă buzele și spuse inocentă.

– Nimic.

– Alec, fața ți-e din nou schimonosită. Ai nevoie de copac. Vino! Stephen îi făcu semn să se îndrepte spre copac.

Joy izbucni în rîs.

– Fața lui e întotdeauna așa.

Alec deveni rigid.

– Ce vrea să însemne asta?

– Că te încrunți tot timpul și niciodată nu zîmbești.

– Ridicol.

– Nu e adevărat.

Alec vru să spună ceva, dar ea îl întrerupse.

– N-ai vrut să zîmbești cînd am fost la han. Ai spus că mă port prosteste.

Alec îi aruncă lui Stephen o privire ciudată. Peste o clipă își dezveli dinții și mormăi.

– Poftim. Ești mulțumită?

– De ce să fiu mulțumită?

– Zîmbesc.

– Da? Joy făcu un pas înapoi și se uită la el. Pe cuvîntul tău?

– Da, răspunse el încordat.

Joy se apropie de el pînă ajunse la cîtiva centimetri de fața lui. Ridică privirea și îl studie. Nicăieri pe fața lui nu se vedea vreo urmă de veselie. Acesta nu era un zîmbet. Arăta ca un lup cu botniță. Înălță mîinile și puse cîte un deget de fiecare parte a gurii ridicînd colțurile în sus.

– Ce faci? întrebă el printre dinți.

– Experimentez. Își înclină capul cînd într-o parte cînd în alta. Alec părea înmărmurit, acesta fiind probabil singurul motiv pentru care nu-i spunea nimic, pînă cînd, curios, Stephen veni greoi spre ei, zgîindu-se la ce făceau. Fără să poată rezista tentației, Joy întoarse în jos colțurile gurii lui Alec. Stephen clătină din cap. Joy își înăbuși zîmbetul și ridică din nou colțurile gurii în sus.

– Ce crezi? Ignoră ochii lui Alec care se micșorară ușor, amenințători.

Stephen veni mai aproape de chipul lui Alec și se zgîi la el gînditor.

Urmă o tăcere lungă. Apoi spuse:

– Fața mea e la fel de plăcută ca a lui, dar cred că eu sînt fratele cu zîmbetul frumos. Stephen surîse, iar peste o clipă rîsul lui zgomotos se amestecă cu unul scoțian și cristalin și un hohot răgușit, mult timp neglijat. Rîsul reveni la Belmore Park.

– Alec! Joy se ridică și simți cum cade.

Brațul puternic al soțului ei îi cuprinse talia.

– Te-am prins.

Ea respiră ușurată și profită de poziția în care stăteau printre a-și trece mâinile peste pieptul lui, ridicându-le apoi pe umeri.

– Dacă vrei să port asta pe ochi ca să nu văd nimic, atunci ar fi bine să mergi mai încet sau să mă iei de brațe.

– În cazul ăsta...

Joy auzi râsul din vocea lui și peste o clipă se trezi în brațele lui. Ca întotdeauna, oftă și plecă capul lângă gâtul lui cald, umplându-și simțurile cu mirosul lui.

– Oh, Sfinte Sisoe, o faci așa de bine!

– Mi s-a mai spus.

– Unde mergem?

– E o surpriză.

– Știu. M-ai informat deja.

– Atunci nu mă mai bate la cap.

– N-aș vrea să te plictisești.

– Crede-mă, Scottish. Nu m-am mai plictisit din ziua când am dat ochii cu tine.

– Iar ai făcut-o.

– Ce?

– Ai reușit să schimbi subiectul.

El nu spuse nimic.

– Sînt tot curioasă.

– La fel a fost și Pandora.

– Nu sînt sigură că-mi place comparația. Încercă să dea un ton indignat vocii ei, dar pînă și ea își auzi bucuria. Ea, ca și Alec, era încîntată de tachinările lor. Era o nouă latură a relației dintre ei, o formă de preludiu verbal, pe care amîndoi îl savurau din plin. După cîteva minute de tăcere, Joy spuse zîbind:

– Aș putea face o vrajă ca să-mi spui unde mergem?

– Aș putea să te arunc pe aceste scări.

– Oh, n-ai face-o.

– Ești sigură?

Da, își zise ea, sînt sigură. Speranțele i se întoarseră, în plină forță și era convinsă că îi înhățase un mic colț al inimii. El o avea pe a ei în întregine.

– Dacă mă arunci aş putea să mă zbîrnîi într-un loc ascuns, spuse ea pe un ton plin de sine.

– Te rog să nu folosești cuvîntul ăla.

– Care cuvînt?

– A zbîrnîi.

– De ce?

– Îmi îngheață sîngele în vene.

– Alec! Ai făcut o glumă!

El mormăi ceva. După un timp continuă:

– Fiindcă veni vorba de magie, dacă mă mai ridici vreodată în aer...

– Oh, nu mi-am cerut scuze pentru seara aceea, în Londra?

El se opri, o săltă puțin și păși peste un prag.

– Nu, însă nici eu n-am făcut-o...

Joy simți aerul rece al nopții mîngîindu-i pielea.

–... pînă acum, termină el, apoi o puse pe picioare și desfăcu cravata cu care îi acoperise ochii.

Aceasta căzu, iar ei i se taie respirația.

– Oh, Sfinte Sisoie!

CAPITOLUL 27

Lumina scînteietoare a sute de candelabre strălucea ca un voal de pulbere aurie peste acoperișul de la Belmore Park. Lîngă statui scilipeau torțe, aruncînd raze tremurătoare ce pîlpîiau pe înger, unicorn și cavalerul galant care străjuiau cerul, ca niște străjeri poleiți în aur. Urne înalte, pline cu nenumărate flori de seară mărgineau o potecă care ducea spre salonul de sub cupolă, ale cărei uși erau larg deschise. Deasupra, în depărtările întunecate ale cerului, atîrna luna plină, lucind ca o perlă. Nici un vis, nici o dorință, nici o fantezie nu se putea compara cu priveliștea din fața ei.

– Oh, Alec...Vocea i se pierdu în admirație și încîntare. Înghiți greu și se întrebă dacă se datora lacrimilor de fericire sau imensei iubiri pentru acest bărbat. Închise ochii doar pentru o secundă ca să se asigure că ceea ce vedea era real. Apoi se uită la el.

Alec o urmărea încordat, ceea ce o surprinse. Părea îngrijorat de parcă n-ar fi fost sigur de reacția ei. Îi atinse mîna, iar el își îndreptă umerii, mîndru. Asta o făcu să zîmbească.

– Mulțumesc.

El dădu drumul aerului din plămîni atît de încet, încît dacă nu s-ar fi uitat la el nici nu ar fi observat. Îi luă mîna.

– Vîno.

Joy zîmbi, punîndu-și mîna în a lui, pornind spre încăperea de sub cupola scaldată în mîngîierile calde ale lumînărilor și învăluită în parfumul dulce al narciselor, zambilelor și nalbelor. Joy aruncă o privire mîinii lui care o ținea pe a ei neglijent, dar atît de posesiv, și simți că ceva se schimbase cu adevărat între ei, ceva mai puternic decît dorința lui și iubirea ei, un mister mai mare și mai veșnic decît simpla unire a unui bărbat cu o femeie.

Intensitatea lui o speria, dar nevoia ei de fericire, speranța, promisiunea mîngîierii lui, învinse această spaimă, o făcu să pară aproape ușor de uitat și neînsemnată în comparație cu exaltarea care o aștepta în brațele lui.

Ca într-un vis mai frumos ca strălucirea stelelor și magia iernii, pași alături de el spre încăperea luminată. Privirea ei urmări licăririle lumînărilor pînă sus spre acoperișul cupolei. Era din sticlă, la fel de clară precum cristalul. Mîna lui Alec urcă spre umerii ei, conducînd-o înăuntru. Joy încă privea în sus, iar fața argintie a lunii, sclipirile cîtorva stele îi făceau cu ochiul de pe cerul nopții.

Joy îi rosti numele într-o șoaptă de venerație, iar răspunsul lui a fost o strîngere a umerilor, întorcînd-o spre o masă pentru două persoane, cam la doi metri distanță, decorată cu cristalul Belmore, strălucitor ca diamantul, porțelanului cu marginile poleite cu aur și argint lucios, toate așezate în jurul unei vaze cu boboci de trandafiri roz.

Amintirea dureroasă a acelei scene – cina intimă care nu mai avusese loc, suferința și speranțele neîmplinite care îi sfișiaseră sufletul în noaptea aceea de acum cîteva săptămîni – se topi ca gheața la căldura razelor de soare, înlocuită de o dragoste atît de puternică, încît nu putu vorbi.

Se întoarse spre el, își puse mâinile în jurul gâtului lui, plecându-și capul pe acel loc deosebit de pe umărul lui puternic și cuvintele se rostiră:

– Este cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată.

Simți cum pieptul lui se umfla ușor și zîmbi înduioșată. Mîna lui îi înălță bărbia, întorcîndu-i fața spre el.

– Nu se poate compara cu ce i-ai oferit tu lui Stephen. Și mie. Mulțumesc, Sottish. Își coborî capul pînă gura o acoperi pe a ei. Scoase un sunet gutural de plăcere masculină care o făcu să tremure ușor, și, încet, își înfundă mâinile în părul ei. Limba lui îi mîngîia buzele, și cînd ea le deschise, se cufundă în gura ei, umplînd-o și alintînd-o, amintindu-i că lumea ei era în brațele lui.

Pășind între picioarele lui își lipi pieptul de el, iar mâinile lui Alec îi eliberară părul, cuprinzîndu-i talia și apăsînd-o de el. Joy gemu de o dorință atît de puternică, încît totul se întunecă în jurul ei, rămînînd doar o scînteie aurită în dosul pleoapelor închise.

Gura lui se mișcă spre urechea ei și cu vocea aceea groasă și vibrantă îi gemu numele, o chemă, părăind la fel de subjugat să o simtă pe cît era ea de gustul lui, de limba dezmiardîndu-i gura și de alintările tandre ale mâinilor și trupului lui.

Oftînd, el făcu un pas înainte. Cînd gura lui nu-i atinse gâtul, umerii sau urechea, ochii ei se deschiseră și privi fața pe care o iubea.

El arătă cu capul spre peretele lîngă care se afla masa.

– Cina se va răci.

Degetrele ei se jucară cu butonii cămășii lui, desfăcînd unul apoi încă unul pînă îi ținu pe toți în palmă.

– Nu acum, spuse ea, lăsîndu-i să cadă și întorcîndu-și fața spre el. Sărută-mă, Alec. Nu vreau nimic altceva. Își strecură palmele pe pieptul lui, dar el îi prinse încheieturile.

– Așteaptă. Îi dădu drumul și închise ușile trăgînd zăvorul. Din doi pași fu din nou lîngă ea, punîndu-și mîna pe gîtul ei și poruncind. Întoarce-te!

Îi mîngîie gîtul în timp ce se întorcea spre el, cuprinzîndu-l cu palma, frecîndu-l cu alintarea liniștitoare de tendoane, carne și oase ale unui iubit, apoi îi desfăcu nasturii rochiei, oprindu-se pentru a-și trece gura peste pielea ei, pînă cînd mătasea albă a cămășii îi blocă buzele umede. Cu un gest trandru care îi merse drept în inimă își trecu gura peste cefa ei, își plimbă buzele peste linia feminină a gîtului, apoi coborî spre claviculă. O smucitură a mîinii și rochia căzu adunîndu-se la picioarele ei.

Cuprinzîndu-i umerii goi o răsuci spre el, apoi îngenunche, mîinile lui rulînd în jos ciorapii, mîngîind cu buzele și limba coapsele prin mătasea cămășii și învățînd-o ce înseamnă o atingere senzuală. Ea se uită la capul lui plecat, îl apucă cu mîinile, tăindu-i-se răsufierea cînd gura lui ajunse la acel loc tainic. Auzindu-i suspinul Alec ridică ochii și Joy îi întîlni privirea arzătoare. Știa că toată dorința și patima se reflecta pe fața ei, dar nu-i păsa. Pasiunea aceasta era mai puternică decît mîndria sau teama.

Fără un cuvînt el se ridică și, încet, îi scoase agrafele din păr. Buclele i se revărsară pînă la coapse și îl auzi gemînd de plăcere. Rămase nemișcat de parcă ar fi vrut doar să se desfate cu imaginea ei.

Stîrnise mîndria feminițății în ea. Puterea unei femei pe care nu știuse că o posedă. Nerăbdătoare să-l simtă își trase de pe umeri bretelele cămășii, trimițînd-o într-o alunecare mătăsoasă pe trupul ei, ca mîngîierea unei mîini.

Stătea în fața lui goală, așteptînd, dorind.

– Te rog, șopti ea, iar el reacționează la vocea ei smulgîndu-i cămașa și aruncînd-o. Apoi se trezi în brațele lui și o purtă pînă la pat, așezînd-o deasupra. La sunetul

cizmelor lui lovind podeaua, deschise ochii, privirea fiindu-i atrasă pentru o secundă de luna și cerul din înaltul cupolei de sticlă, însă o clipă mai târziu gura lui se plimba leneșă pe gamba ei, urcînd în sus pe coapsă. Mîinile se strecurară pe sub genunchii ei, continuînd să alunece cu blîndețe în sus, despărțindu-i picioarele peste umerii lui largi, pînă cînd palmele îi cuprinseseră șezutul.

Respirația lui șopti o alinare pe umezeala ei, mai înainte ca gura să-i sărute trupul, în nebunia zborului spre neființă. Îi strigă numele, degetele ei înșfăcînd cearceaful de sub ea. Fiecare dezmierdare o făcea să geamă, să-și miște capul, incapabilă să facă altceva decît să simtă apăsarea fierbinte a limbii lui lacome. O înălță tot mai sus, spre un loc cunoscut doar celor ce iubesc.

Alec se opri. La fel și respirația ei.

– Haide, Scottish, pe gura mea. Vreau să simt plăcerea pe care ți-o dau, să o gust.

Țărimile de pasiune o orbiră, dar nu-i păsa, trăia doar pentru această clipă, acest moment de exaltare, atingerea intimă a gurii lui, știind că va muri dacă el se va opri din nou. În clipa în care limba lui aluneca în ea, pulsă de un extaz atît de puternic, că îi tremurară picioarele. Trandafiri pluteau în jos, în rafale ce se unduiau în ritmul sunetelor guturale ale plăcerii lui Alec, pînă cînd petalele se așternură pe capul și spatele lui, pe sînii și stomacul ei. Aroma împlinirii se combină cu parfumul trandafirilor, înfășurîndu-se în jurul ei pînă ce zvîcnirile încetară, dispărînd încet. Gura lui continua să o sărute, dar mai rar, simțea doar tandrețea delicioasă a buzelor lui. Îi coborî soldurile, o mai sărută o dată, apoi încet, îi coborî picioarele de pe umerii lui.

Joy deschise ochii, urmărindu-l coborîndu-și din nou capul și mișcîndu-l în sus pe trupul ei, suflînd petalele de pe stomac și coaste, apoi trecîndu-și limba pe același drum pînă cînd îi absorbi un sîn în gura caldă, în

ochi existînd doar o pasiune feroce. Părul aspru de pe pieptul lui îi zgîrîia stomacul și se arcui în sus, trăgîndu-și gura spre a ei. El se retrase și frecă petalele roz din mîinile lui de buzele ei apoi de ale lui.

Gura lui o atinse pe a ei. Joy gustă mosc și trandafiri, simțindu-i tăria bărbăției și își ridică genunchii, invitîndu-l. Alec se adînci în ea, provocîndu-i un scîncet de plăcere. Ieși, apoi se împlîntă din nou, stîrnind o nouă tînguire.

– Dumnezeule, ce-mi face sunetul ăsta! Alec se opri, savurînd clipa, apoi cu tandrețe își trecu buzele peste ale ei. Spune-mi ce simți.

Joy trase aer în piept și șopti pe buzele lui umede.

– Doar cu tine. Alec al meu.

Cuvintele ei părură să-l ia prin surprindere și să dezlanțuiască foamea din el. Ca un om posedat, o lipi strîns de el, întorcînd trupurile lor, plimbîndu-și mîinile prin părul ei pînă la talie. Îi trase ghenuncii pe șoldurile lui, deschizînd-o, mîngîind carnea fragedă și intimă. O mîină continua să o atingă, dar cealaltă urcă spre ceafa ei, apăsînd-o strîns de forța gurii și a limbii lui. Apoi își rostogoli șoldurile și virilitatea lui dură pătrunse pînă în centrul ființei ei, o dată, de două ori, legănîndu-se încet, făcînd-o conștientă de mărimea, lungimea și puterea lui, în timp ce trupul i se împreuna într-un splendid extaz cu al ei.

Secundele se scurseră în minute, minute eterne de iubire lungă și lentă, inimile lor bătînd mai aproape în timp și la unison. În curînd el o pătrundea cu mișcări lungi, pînă cînd unirea trupurilor lor se măsură în freamătul inimilor. Ardoarea își așternuse picăturile de transpirație între trupurile lor și roua înăuntrul ei, iar Joy simți înălțarea, străfulgerarea beatitudinii, simți valurile de împlinire izbind-o tot mai repede, în același ritm cu șoldurile lui. Îi stigă numele; el îi rosti pe al ei, vibrînd în ritmul perfect al posedării ei – al dăruirii lui. Buzele lui se mișcară spre urechea ei și șopti răgușit:

– E atît de bine, Scottish.

Respirația ei se opri din cauza încîntării. Dar flacăra se apropia, îmbrățișînd-o în arderea ei.

Alec îi prinse capul și gemu:

– Atît de bine!

Trupul ei se încleștă de al lui într-un spasm zburcumat. Căzură primele noi petale. El se împinse adînc, pulsînd în același tremur cu al ei. Joy îi strigă numele ca o ultimă chemare, înainte ca simțurile să-i dispară. În acea mică stingere ce o purtă dincolo de muchia tainică a pasiunii.

– Iar mi-e foame.

Alec își urmări soția coborînd din pat și traversînd camera spre masa de lîngă perete, pășind pe un covor de petale roz ce-i ajungeau pînă la glezne.

Cămașa lui o acoperea. Părul ei stropit cu petale se revărsa peste cămașă, ajungîndu-i pînă la coapse. Nu mai purta nimic altceva. Își puse mîinile sub cap și urmări acel păr lung, legănîndu-se în timp ce ea fredona, ciupind bucăți de turtă dulce și vîrîndu-le în gură, umplîndu-și farfuria cu puțin din tot ce se afla pe masă, pentru a doua oară în noaptea aceea. Se întoarse, venind spre el cu farfuria încărcată. Cămașa îi atîrna pînă la genunchi, dar acoperea prea puțin pentru că nu găsisese decît un buton printre straturile de petale. Cu fiecare pas, cămașa se despica, dezvelindu-i coapsele care se strînseră în jurul șoldurilor lui, talia și umerii care îl legănaseră și îl stăpîniseră cea mai mare parte a nopții.

Însă imaginea care îi ardea memoria și îl umplea de mîndrie era fața ei, bucuria, plăcerea pură și iubirea inocentă care-i scăpăra în ochi. Joy se cătără înapoi în

pat, luă un copan de pui și mușcă din el, mestecînd cu poftă și făcînd ochii mari într-un gest comic, de parcă puiul fript ar fi fost hrana zeilor. Alec clătină din cap văzîndu-i năzbîtiile, dar pentru nimic în lume nu-și putu dezlipi privirea de gura ei, care îl putea pune pe jar, putea scoate mici gemete ce-l făceau încîntat de faptul că era bărbat; și totuși, zîmbetul acelei guri îl învățase puterea fericirii.

– Poftim. Îi puse un pui sub nas. Mușcă.

El se uită țintă la pieptul ei.

– Prefer un sîn.

Joy suspină încîntată și puse jos farfuria.

– Oh, Alec, ai totuși simțul umorului. Însă, înainte ca el să răspundă, privirea ei coborî spre cămașa deschisă și încercă să se acopere cu o mînă. Nu-mi pot imagina unde pot fi butonii aceia. Se aplecă peste pat. Priveliștea pe care i-o oferi îl făcu să zîmbească.

– Mi se pare ciudat că am găsit doar unul. Cîți erau?

– Opt. Se ridică și veni lîngă ea, în timp ce Joy se încrunta la petalele de pe podea. Își trecu un braț în jurul taliei ei subțiri, o trase peste el și îi luă în gură sfîrcul unui sîn.

– Hmmm, spuse el. Nu e deloc rece.

Joy icni îngrozită și amuzată.

– Deci îți amintești, spuse el, trecînd la celălalt sîn pentru a controla temperatura.

– Da. Își puse mîinile pe umerii lui în timp ce el aluneca pe ea. Și îmi amintesc că mă gîndeam că voiai să spui ceva, atunci cînd Jem a făcut acea comparație.

Alec se uită la ea, un milion de gînduri zburîndu-i prin minte, dar nu spuse nimic, doar o sărută.

Peste un minut, ea întrebă din nou:

– Ai vrut să spui ceva, nu-i așa?

El coborî cu săruturile spre pieptul ei.

– Nu așa de mult pe cît am vrut să-i verific teoria.

Drept răspuns, rîsul și brațele ei îl înconjură. Peste

cîteva secunde mîna lui se strecură spre marginea patului. Deschise pumnul și șapte butoni căzură la podea.

Aproape imediat, casa deveni plină de viață de parcă ar fi fost tristă dintr-o vrajă neagră și rece de căldura magiei și a rîsului dinăuntru ei. Se auzea mereu cîte un cîntec – un ritm din Caraibe sau o melodie scoțiană care să îndemne la dans picioarele servitorilor, să-i facă să-și legene capetele și să le învîrtească fustele. Forbes, care fusese numit în funcția de lacheu răspunzător de argintărie, obișnuia să fredoneze total aiurea în timp ce supraveghea lustruirea argintăriei Belmore, veche de șapte sute de ani. Blana lui Beezle își primea culoarea roșcată de primăvară și vară. Părul lui Henson crescuse la loc. Coada lui Hunhan John se scurtase. Trei pisici erau chele.

Însă adevăratul semn al schimbării a fost ceva ce a au luat fiecare servitor de la Belmore Park. Alteța Sa fusese văzut fluierînd, în timp ce străbătea într-o dimineață holul principal. Ba chiar se oprise din cînd în cînd pentru a întreba numele cîte unui servitor, apoi păru să-l catalogheze undeva în minte, înainte de a pleca mai departe. O astfel de comportare neobișnuită din partea ducelui lor atît de rece și distant, stîrni multe comentarii mai multe zile la rînd. Unii erau de părere că îl aruncase vreun cal din șauă și se lovise la căpățîină atunci cînd își petrecuse acea săptămîină călărind ca un diavol peste fiecare fir de iarbă de pe pămînturile sale.

Dar mult mai bizare și inexplicabile erau petalele roz de trandafiri care se tîrau după cizmele lui și uneori se adunau în straturi, în cele mai ciudate și retrase locuri. Părerea generală era că tot acel sînge albastru făcea aristocrația un pic cam trăznită.

Alec intră călare în grajd după plimbarea de dimineață. Descălecă, își laudă armăsarul mîngîindu-l, apoi aruncă hățurile unui băiat și porni spre grădini. Se opri după doi pași mari, se întoarse și studie atent băiatul.

– Cum te numești?

Sărmanul copil împietri. Îndreptă spre Alec o față plină de pistrui și foarte speriată.

– Nu te teme, băiete. N-ai făcut nimic rău.

Copilul înghiți ușurat și răspunse:

– Ned Hoskins, Alteță.

– Ned, repetă Alec. Nu va fi greu să-mi aduc aminte. Încă n-am dat peste nici un Ned. Se încruntă și murmură dus pe gînduri. Dar toate acele Mary au reușit să mă zăpăcească. Dacă vreodată voi avea o fată, nu o voi numi Mary. Își dădu seama că nu e singur și se uită din nou la băiat. Asta e tot. Poți să pleci. Se răsuci și porni pe potecă, adăugîndu-l pe Ned Hoskins listei de servitori care se mărea rapid în mintea lui.

Încetini la treptele de piatră care duceau la labirintul de lîngă grădină, amintindu-și dimineața de ieri cînd stătuse exact în același loc, ascultîndu-i pe Scottish și pe Stephen. Se aflaseră lîngă intrarea în labirint, așteptîndu-l. Și el și Scottish își petrecuseră o bună parte de timp jucîndu-se cu Stephen de-a v-ați ascunselea prin labirint, făcînd în așa fel încît fratele lui să-i găsească ori de cîte ori el era cel ce trebuia să-i caute. Schimbările din comportamentul lui Stephen deveniră vizibile foarte repede. Se adaptase rapid înțelegerii a cine era, de parcă fusese dornic de o familie. Ca și Alec.

Soția lui îi fermecase pe amîndoi, în ciuda stînjenelii și a neliniștii de la început. Întrebările jenante ale lui Stephen îl făcuseră pe Alec să tremure de furie din cauza cruzimii și stupidității lui. Însă cu prietenie, răbdare și iubire, Scottish reușise să-i ofere fratelui său încredere în sine, iar lui Alec o familie, o viață pe care nu ar fi cunoscut-o niciodată dacă nu ar fi existat ea.

Dacă se îndoise vreodată de locul ei în viața lui, această îndoială dispăruse ieri, când ea și fratele său cocoșat stătuseră în fața tufișului tăiat în formă de cămilă, cu un volum gros deschis în mîinile ei mici, citindu-i lui Stephen despre frumusețea, forța, vigoarea, valoarea și demnitatea animalului căruia Dumnezeu îi dăruise o cocoașă.

Clătină capul la această amintire. Doar Scottish.

Îngenunchind lângă Stephen, Joy ridică privirea de la straturile de plante.

– Oh, Alec! Aici erai! Vino să vezi. Îl urmări apropiindu-se, picioarele lui lungi fiind strînse în pantalonii de călărie și cizme înalte și negre. Înfățișarea lui o făcu să respire mai repede, așa cum se întîmplase și prima oară când îl văzuse. Ducele era încă acolo, cu mîndria lui, aroganța care îi era atît de naturală, aura de putere, însă acum fața lui îi arătă bucuria și când se opri lângă ea văzu tot ceea ce văzuse prima oară la el, inclusiv aceea parte care avea nevoie de alții, dar n-ar fi recunoscut-o niciodată. Dispăruseră înfumurarea și răceala cu care obișnuise să îndepărteze oamenii. Acesta era Alec, Alec al ei.

Îi zîmbi fără să știe că în ochi i se vedea inima și fericirea.

– Stephen încerca să ghicească ce e asta. Tu știi?

– Nu prea m-am ocupat de grădini.

– Dar sînt ale tale. Știi ceva despre plantele de aici?

Alec studie încet grădina.

– Sînt verzi.

Stephen izbucni în rîs și Joy văzu buzele lui Alec mișcîndu-se ușor.

– Poftim. Îi vîrî o mlădiță sub nas. Miroase.

Alec inhală pe nas.

– Ei, spuse ea nerăbdătoare. Ți se pare ceva cunoscut?

– Îmi amintește de miel fript.

Joy începu să rîdă.

– Este folosită într-adevăr pentru codimentarea mielului. Se numește rozmarin¹. Simbolizează aducerea aminte.

Stephen avea pe chip o privire pe care începuse să o recunoască.

– După cine e numit așa, Rose sau Mary?

– Nici una, răspunse ea, ignorînd comentariul lui Alec despre încă o Mary pe care trebuia să și-o amintească. Îi zîmbi înțelegătoare lui Stephen. E la fel ca în cazul fluturilor².

Cu o zi în urmă, cînd văzuseră un fluture, Stephen comentase că niciodată nu înțelesese de ce se numește fluture, pentru că toată luna știe că untul nu e negru sau portocaliu și nu zboară.

– Oh, Sfinte Sisoe, ia priviți! Nu le-am observat pînă acum.

Amîndoi bărbații se uitară în direcția arătată de degetul ei unde tocmai înflorise o mică tufă de flori albe și albastre.

– Brebenei – spuse ea încîntată, apoi se minună de primele flori din grădină. Veniți să vedeți. Ridică o mică floare albastră. Brebeneii simbolizează prietenie.

Stephen culese un mic buchet și îi dădu cîteva flori ei și restul lui Alec spunînd:

– Prietenii mei.

1. În engleză rosemary reprezentînd și două nume Rose și Mary

2. În engleză Butterfly. Butterr-unt; fly=muşcă

Joy îl sărută pe obrazul aspru. El își lăsă capul în jos și mormăi:

– Prostii.

Joy se aplecă și culese câteva flori albe. Întinzându-i-le lui Stephen, spuse:

– Brebeneii albi simbolizează amintiri plăcute.

Stephen acceptă florile, iar Joy întinse câteva lui Alec. El le luă și o țintui cu o privire foarte intimă. Apoi îi șopti:

– Singurele flori care îmi stîrnesc amintiri plăcute sînt trandafirii roz.

Joy roși pînă-n vîrfurile urechilor. Vocea îngrijorată a lui Stephen le întrerupse clipa de intimitate.

– Joy, ți-e cald?

Înainte ca ea să-și adune mințile și să-i răspundă, o făcu Alec în locul ei.

– Să știi, cred că îi e cald. Își puse un braț pe umerii ei mici. Îi e foarte cald de azi-noapte, nu-i așa, Scottish?

Joy îi dădu un ghiont cu cotul în coaste. Soțul ei avea într-adevăr simțul umorului, dar toate glumele lui erau indecente. Expresia amuzată de pe chipul lui îi arătă că se juca cu ea.

– După cîte îmi amintesc, prima dată cînd i-a fost cald și-a lipit buzele de fereastra caleștii.

Joy căscă gura, simți că roșește și mai tare, și se zgîi la el.

Alec se uita intens la gura ei.

– Am ceva mult mai reconfortant decît sticla rece, Scottish. Se aplecă și îi acoperi gura cu a lui.

Nu trecură două secunde și o voce cunoscută bombăni dezgustată:

– Prostii!

CAPITOLUL 28

Muzica formației de fluier străbătea aerul de primăvară de deasupra pajiștii satului. Fetițele, cu primule împletite în părul lung, băieții, purtând pe cap pălării lucioase de hîrtie rîdeau și chicoteau privind de pe umerii părinților lor procesiunea sărbătorilor. Costumați în zîne și hoți, cai și dragoni, sătenii dansau în acordurile tobelor, viorilor și flautelor, în fața celor opt boi împodobiți cu ghirlande, care trăgeau stîlpul de Armiden. Făcut din cel mai drept și înalt mestecăc, copacul fusese curățat de crengi și vărut în alb, iar acum era tras spre centrul pajiștii.

– la te uită, ce înalt e! exclamă Neil, ridicîndu-și monoclul care-i atîrna la gît de același lanț cu talismanul împotriva frigurilor și un fetiș de deochi primit de la Hungan John.

Richard bombăni ceva sarcastic și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de husa de piele a landoului Belmore. Neil se întoarse spre el și rînji.

– Vrei monoclul meu, Downe? Trebuie să fie greu să vezi doar cu un ochi.

Richard se uită urît la el cu amîndoi ochii, cel bun și cel învinețit.

– Povestește-le lui Joy și lui Alec, cum a reușit aghiuță cea mică să-ți coloreze ochiul.

– În același fel în care intenționez să ți-l colorez eu pe al tău, doar că nu va fi un accident. Richard rămase tăcut, simulînd o atitudine de furie și jenă.

– Se zvonește că puștoaica te-a pocnit cu o minge de cricket.

Falca contelui se încleștă și Joy ar fi putut jura că își apăraseră smalțul la cîțiva dinți. Îi părea rău pentru conte. Ca și Alec, era un bărbat mîndru, însă în loc să se ascundă sub un exterior rece, contele de Downe își puse platoșa furiei și cinismul. De cînd Alec îi povestise cum Richard și Neil îl susținuseră la Eton, chiar și atunci cînd el nu voia să aibă pe nimeni alături, devenise mai tolerantă față de conte, mai ales că el și Neil îl acceptaseră imediat pe Stephen și se purtaseră frumos cu el, fără să pună nici o întrebare. În ochii ei asta le dovedea prietenia.

Își ascunse zîmbetul și soțul ei nu spuse nimic, dar Stephen nu cunoștea acest gen de tact.

– Contele arată ca un viezure.

– Asta-i bună, Stephen, cred că ai dreptate. Neil chicoti, apoi își îndreptă monoclul spre prietenul său și păru încîntat să-l studieze în amănunțime.

Richard îl fulgeră pe Neil cu o privire amenințătoare.

– Vei avea nevoie de toate talismanele alea cam în două minute, Seymour.

– Oh, ia priviți! Joy arată spre pajiște. Au ridicat stîlpul de Armiden.

Grupul de oameni aflați încă în landou își întoarseră capetele, în clipa în care muzica începu din nou. În cîteva secunde panglici roșii, albastre, verzi și galbene se unduiau în jos din vîrfurile stîlpului, unde un buchet de trandafiri de munte roz și albaștrii formau o coroană de flori. De fiecare panglică atîrna cîte o minge argintie și mai multe stele aurii; în jurul stîlpului se răsuceau mai multe ghirlande de iederă, caprifoi alb și verde, frumos mirositoare, violete cu parfumul lor dulce și primule galbene.

– Întregerile vor începe în curînd. Să mergem. Alec coborî și o ajută pe Joy să pășească afară din landou. Ea își trecu brațul pe sub al lui și porniră încet pe poalea satului.

– E aproape la fel de sărbătorească ca și Armidenul de acasă. Deși îmi lipsesc focurile în aer liber.

Foarte încet Alec spuse:

– Cred că am ars destule focuri noaptea trecută.

Ea îi dădu un ghiont în coaste. O altă glumă indecentă.

– Care focuri? întrebă Stephen, întorcîndu-se pentru a înainta cu spatele, privind-o pe Joy, așteptînd cu nerăbdare un răspuns

– Am avut niște probleme cu focul din sufrageria noastră, Stephen. Nimic important, spuse ea și văzu cu coada ochiului cum buzele soțului său se mișcă ușor. Repede, schimbă subiectul. Cununile de deasupra ușilor sînt foarte frumoase.

Alec izbucni în rîs, atrăgînd cîteva priviri ciudate înainte ca Stephen să le explice politicos că nu existau nici un fel de foci pîmprejur, chiar dacă oamenii ar putea crede că auziseră una.

– Spune-i lui Scottish pentru ce sînt cununile, Seymour.

– Pentru a alunga vrăjitoarele, replică Neil, vorbind peste umăr.

Joy se holbă la el, iar Alec se aplecă spre ea.

– Poate că ar fi trebuit să port o cunună în ziua aceea pe drumul de nord.

– Ce preferi – braște sau negi?

El rîse și îi înconjură umerii cu brațul.

– Nimic. Prefer ca de Arminden să mă plimb cu tine prin pădure.

Joy își ridică nasul în vînt.

– Am fost deja astăzi în pădure, mulțumesc frumos.

– Ah, da. Aproape că am uitat de miraculoasa rouă.

– Ei, am auzit bine, a spus cineva rouă? întrebă Neil. Mama și bunica întotdeauna își spălau fețele cu roua de Arminden. Le făcea să rămână tinere.

– Vezi? spusese ea. Nu sînt idioată. Roua de Arminden face ca o femeie să fie întotdeauna frumoasă. Și apoi, n-am fost singura acolo. Aproape toate femeile sub cincizeci de ani făceau același lucru.

Alec se opri și își plimbă mîna în sus spre gîtul ei, mîngîindu-i bărbia înainte de a-i întoarce fața pentru a o face să-l privească..

– Nimic nu te-ar putea face mai frumoasă, Scottish. Își trecu un deget peste buzele ei. Nu cred că am văzut vreodată ceva la fel de frumos ca tine.

Joy încetă să mai respire și mai că-i dădură lacrimile. Incapabilă să spună ceva își puse o mîna pe inima lui și zîmbi. Răpăitul puterinic al tobelor întrerupse vraja și Joy se întoarse spre locul de unde venea zgomotul.

– Începe întrecerea. Trebuie să aleg cîștigătorul, îi spusese Alec.

– Știu. Du-te liniștit. Noi ne vom plimba pe aici. Îi urmări silueta înaltă dispărînd în mulțime. Cînd nu-l mai putu vedea, începu să privească la sutele de săteni, bătrîni și tineri, care umpluseră pajiștea. Printre ei se aflau mulți dintre servitorii de la Balmore Park oprindu-se ca și ei la tarabe, pentru a cumpăra orice, de la leacuri la păpuși de Arminden și măhuri făcute din salcii.

Rămase cu Stephen la marginea mulțimii, urmărind copii țopăind și înconjurînd stîlpul, iar cînd adulții li se alăturară, Joy și Stephen trecură și ei printre dansatorii care se roteau în jurul stîlpului. Stephen se mișca destul de greoi, dar pe fața lui se citea bucurie ori de cîte ori trecea prin fața ei. Apoi au privit ceilalți dansatori bînd limonadă, și Stephen plecă cu Neil și Richard pentru a asista la întreceri, lăsînd-o pe Joy să hoinărească în voie.

Oriunde își arunca privirea, dominau florile de primăvară. Coronite de trandafiri și ciuboțica cucului împodo-

beau capetele fetelor. Parfumul plăcut al naturii oferea o aromă amețitoare, care se combina cu tufișurile de cimbriu frumos mirositoare, care mărgineau pajiștea. Pe o tarabă plină de culori se aflau păpuși de Armiden, gătite cu panglici lungi și violete. Erau îmbrățișate strâns de fetițele care le câștigau. Acoperișurile căsuțelor văruite în alb adăposteau vrăbii și porumbei ghemuiți în stuf. Iar muzica creată de om și de natură se amesteca cu hohotele de râs și veselia care întâmpinau primăvara ca pe o adevărată magie.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce Joy mînca cu poftă dintr-o tartă cu pere, Alec veni lîngă ea, cuprinzîndu-i talia. Cu gura plină și neputînd să vorberască ridică tarta ca el s-o guste. Spre marea ei nechez el o înfulecă toată, ceea ce stîrni o discuție despre apetit, în cea mai mare parte destul de indecentă ca s-o facă să roșească.

– Unde e Stephen? întrebă Alec, după ce ea refuză să dea curs provocării lui.

– Cu Neil și Richard. Au plecat să urmărească întrecerile.

Alec scrută mulțimea.

– Cursele de cai s-au terminat, iar cele ale trăsurilor vor începe peste cîteva minute. Hai să-i căutăm.

Și-au croit drum prin mulțimea de săteni care erau îmbrăcați pentru această festivitate de primăvară. Unii purtau costume – Robin Hood și ceata lui se strecurau printre cei prezenți, golindu-le buzunarele în joacă. Mai târziu vor vinde prada victimelor lor pentru cîteva bănuți, într-o parodie a unei licitații. Femeile purtau coronite de primule și ciuboțica cucului, unele avînd prinse panglici strălucitoare care pluteau în spatele lor ca panglicile stîlpului de Armiden. Bărbații aveau pe cap cununi sau pălării înalte de satin și toate ferestrele și ușile caselor din sat erau decorate cu ghirlande din crenguțe de gherghin cu floricele roz sau albe, iederă și violete

pentru a întâmpina primăvara. Într-un mic pavilion, un grup de muzicieni cântau un cântec vesel. Joy fredona legănându-și capul în ritmul acordurilor în timp ce căuta printre oameni jacheta verde a lui Stephen și pălăria lui cu boruri largi.

Un hohot de rîs veni dinspre un grup de oameni aflați în jurul unui mare butoi de bere. Joy îl urmă pe Alec, ridicîndu-se în vîrfurile picioarelor pentru a vedea spectacolul. Simți încordarea lui Alec, ridică ochii și văzu că chipul lui poartă aceeași expresie ca atunci cînd o alungase pe doamna Watley:

– Eu îmi fac bine treaba. Sînt un adevărat Joe Miller.

Stomacul i se strînse și Joy se strecură prin mulțimea care rîdea. Stephen se afla în mijlocul unui grup de oameni cu o mătură în mînă, măturînd mîndru dalele de piatră.

Încet, rîsul se opri, pe măsură ce fiecare se uita nu la Stephen, ci la ducele de Belmore venit printre ei, privirea lui nelăsînd nici un dubiu asupra furiei pe care o simțea. Părea să fie sculptat din gheață. Richard își puse o mînă pe brațul lui.

– Am încercat să-l oprim, Belmore, dar repeta că vrea ca ei să-i fie prieteni. Nu mi-a dat voie să-i iau mătura. Am încercat.

Alec nu spuse nimic, rămase nemișcat în timp ce oamenii se îndepărtau. Joy se apropie de Stephen și îi atinse brațul.

– Vino. Trebuie să plecăm.

– Dar ei sînt prietenii mei. Le arătăm ce bine știu să fac o treabă.

– Știu, dar acum trebuie să plecăm.

Plecîndu-și capul dezamăgit, Stephen îi permise să-l conducă lîngă drumul care traversa satul unde au stat în tăcere, așteptînd împreună cu alții începerea cursei de trăsuri. Nu știa ce să spună. Privirea ei rătăci înapoi spre Alec. Părea încordat și furios, ascultînd ceva ce-i

spunea Richard. Se întoarse spre Stephen.

– Nu ți-e foame?

El clătină din cap și se lăsă pe vine, mîngîind și jucîndu-se cu un mic cîine cafeniu.

Ochii ei îl căutară pe Alec. El se răsuci și veni spre ea, purtînd pe chip o mască pe care nu o mai văzuse de mult timp. Parcă trecuse un veac pînă ajunsese lîngă ea. Își puse mîna pe brațul lui și imediat mușcii i se încordară.

– Alec.

– Unde e Stephen?

– În spatele meu. Joy se întoarse, dar nu era nimeni acolo. Se juca cu un cîine.

– Acum nu mai e, spuse el rece. Au privit prin mulțime, căutînd jacheta lui verde și pălăria cu boruri largi.

În depărtare se auzi un foc de armă, semnalînd începerea cursei. Copitele cailor făceau să se zguduie pămîntul sub ei. Se auzi un strigăt. S-au uitat în jur. Mulțimea țipa și urla.

Alec și Joy priviră spre drum. O fetiță mică, cam de vreo patru ani, se rătăcise în mijlocul drumului. Se aplecă să ia de jos o panglică albastră cu o minge argintie strălucitoare. Se auzi încă un strigăt. Tropăitul cailor. Huruitul roților. Mulțimea de cealaltă parte a drumului se dădu la o parte. Acolo se afla și Stephen. Privea spre drum.

O femeie urlă, un strigăt îngrozitor care îți îngheța sîngele în vene, de parcă cineva i-ar fi smuls inima. Urla numele unui copil.

Fetița ridică privirea. O trăsură venea spre ea. Se văzu o fulgerare verde. Un alt țipăt. Plînsul unui copil. Un geamăt și un sunet sinistru al copitelor și roților zdrobind carne omenească.

Apoi se auzi plînsul unui copil – lacrimi de spaimă. Fetița era întinsă la marginea drumului, nevătămată dar hohotind, strîngînd în pumnii ei mici o pălărie cu boruri

largi. Praful încă se rotea ca un giulgiu în urma trăsurii, plutind tot mai jos, pînă se depuse pe corpul chircit al lui Stephen Castlemaine.

– Putem să te ajutăm cu ceva? o întrebă Richard pe Joy.

Ea clătină din cap.

– Nu. Stephen a leșinat din nou cînd a sosit doctorul. Se uită la conte pe a cărui față se citea ceea ce el nu spunea – că după cum arătau rănilor lui Stephen era o binecuvîntare că leșinase. Mulțumesc că ai adus atît de repede un doctor.

El dădu din cap, chipul lui fiind la fel de neajutorat pe cît se simțea ea. Traversă biroul și privi pe fereastră, nevăzînd nimic, decît un val de cenușă. Îi auzea pe Neil și Richard vorbind încet în spatele ei, însă vocile lor se depărtară și în minte îi reveniră amintiri legate de gemetele de durere ale lui Stephen, apoi sunetul vocii lui răgușite întrebînd dacă fetița fusese salvată. Păruse să se simtă mai liniștit cînd auzise că nu pățise nimic.

Un strigăt puternic despică aerul. Joy se răsuci ducîndu-și mîna la gură pentru a-și înăbuși șoapta care rostea numele lui Stephen. Strigătul venise din camera de deasupra biroului. Privi în sus. Neil și Richard se ridicaseră în picioare, privind și ei spre tavan. Stephen plîngea din nou, o tînguire agonizantă, iar lacrimile umplură ochii lui Joy, uscîndu-i gîtul pînă cînd arsura deveni atît de puternică, încît îi șiroiră pe obraji.

Le șterse și respiră de mai multe ori. Se întoarse spre fereastră și spuse:

– Trebuie să ies la aer.

Richard dădu din cap iar Neil se uită la ea cu ochi îngrijorați.

– Așteaptă. Traversă camera, luîndu-i mîna într-a lui. Îi depuse în palmă toate amuletele și talismanele. Joy se uită la ele, apoi la fața lui. Omul care întotdeauna avea ceva de spus, nu spuse nimic. Dădu din cap, se răsuci și porni spre conte.

Joy ieși prin ușile de la terasă, coborînd cele cîteva trepte în întunericul tot mai adînc al înserării. Peste cîteva minute îmbrățișă ulmul, strîngîndu-l cît mai tare, avînd în mînă toate bucățile care aduc noroc, oferite de Neil. Trase adînc aer în piept, apoi deschise ochii și se trezi privind spre Belmore Park. O siluetă se vedea la o fereastră slab luminată, uitîndu-se în jos. O clipă nu se mișcă. Apoi trase brusc perdelele.

Joy strînse copacul și mai tare, pînă nu-și mai simți brațele. Încet, făcu un pas înapoi, simțindu-se amețită, fără viață. Porni spre ușile terasei, intră, se întoarse și le închise. Privi la conte și la viconte care stăteau în tăcere.

– Se știe ceva? întrebă ea.

– Încă nimic, răspunse Richard, tocmai cînd o ușă se închise sus. Toți trei ridicară privirile. Se auziră voci care coborau. Ușa de la intrare se închise. Pași apropiindu-se. Alec intră în cameră, fața lui fiind lipsită de culoare și de orice urmă de emoție. Rămase pe loc fără să vorbească, fără să privească pe nimeni.

– Stephen? Joy făcu un pas spre el.

– Trăiește.

Toți cei din încăpere respirară ușurați.

– Dar nu se poate face nimic pentru el. Doctorul e de părere că probabil va muri pînă mîine dimineată.

Pendula își bătea secunde în tăcere. În cele din urmă Richard făcu un pas înainte.

– Ai nevoie de ceva?

Alec clătiă din cap apoi i se adresă lui Joy.

– Vino cu mine.

Fără nici o ezitare îl urmă afară și în sus pe scări, nici unul din ei nerostind nici un cuvînt. Alec deschise ușa camerei lui Stephen și ea păși înăuntru. Draperlilo erau trase, iar camera era întunecată și rece, luminată doar de cîteva lumînări. Pentru prima dată în viața ei simțea gustul, mirosul și senzația morții. O străbătură fiori de spaimă. O cameristă stătea lîngă pat și Alec se întoarse spre ea.

– Lasă-ne singuri.

Fata dispăru într-o clipă.

Alec se îndreptă spre pat, privi în jos cu fața răvășită.

– M-am simțit jenat.

Ea îl privi mirată.

– La sărbătoarea Armidemului l-am văzut măturînd și spunînd că e un adevărat Joc Miller și mi s-a făcut rușine. Se uită la ea și acum Stephen respira greu și sacadat. Fața îi era vînată din cauza rănilor, avea tăieturi însîngerate pe frunte și obraji. Buzele erau umflate, albastre și crăpate, iar o ureche era găurită. Se întoarse și gemu, respirația accelerîndu-i-se.

Joy nu putea spune nimic, nu putea face nimic. Însă își putea doar imagina prin ce trecea Alec acum. Chipul lui era încordat. Întinse mîna spre el.

– Vindecă-l, spuse el.

– Poftim?

– Fă-l să se facă bine. Folosește-ți magia.

– Nu pot.

– Trebuie.

– Aș vrea să pot.

– Fă ceva. Vocea îi era disperată.

– Ți-am mai spus. Puterile mele...

– Pentru Dumnezeu, moare!

Stephen gemu și se răsuci, apoi gemu din nou. Începu să se zvîrcolească și să lovească cu picioarele. Amîndoi se aplecară spre el, încercînd să-l liniștească. În cele din urmă se calmă dar plînse, plînse și plînse murmurîndu-și durerea. Joy ridică privirea spre Alec. Arăta ca un om care se simțea trădat.

– Mă doare, gemu Stephen, așa de tare... Ajutor. Leșină.

Mîinile ei tremurau și lacrimile îi șiroiau pe față. Alec se lăsă să cadă pe un scaun și își trecu mîinile peste față. Și le retrase dezvăluind un chip schimonosit de neputință și suferință. Mîinile strînseră atît de tare brațele scaunului, că încheieturile i se albiră.

– Atunci pune capăt acestui chin.

Joy înlemni, chipul ei devenind o mască a grozei auzind oroarea plină de compasiune a ceea ce-i ceruse. Foarte încet, șopti:

– Nici asta nu pot să fac.

Alec se uită la fratele său cu o privire fixă, mâinile căzîndu-i brusc de pe brațele scaunului. Scoasă un hohot de rîs scurt care nu era deloc vesel.

– Am fost destul de prost ca să cred în acele puteri magice ale tale. La ce folosesc?

Ea făcu un pas spre el și își puse mîna pe umărul lui. El închise ochii.

– Pleacă.

– Alec...

– Am spus, pleacă.

– Te rog, lasă-mă să rămîn cu tine.

– leși afară. Tăcu și își aținti privirea spre pat.

Ea nu se mișcă căutînd să spună ceva care să treacă de acel zid de gheață. El se răsuci spre ea și îi aruncă o privire atît de furioasă, încît Joy aproape că o simți arzîndu-i pielea.

– La naiba, femeie! Nu poți înțelege că vreau să fiu singur? leși afară! Lasă-ne singuri. N-am nevoie de tine.

Un hău rece se închise în jurul ei strîngînd-o, strîngînd-o pînă cînd simți că-i zdrobește inima. Se îndepărtă încet cu spatele, ajungînd la ușă. Îi mai aruncă o privire soțului ei, profilul lui fiind la fel de dur ca acela al unei statui de piatră, apoi se roti și deschise ușa.

Fără măcar să-și dea seama că aleargă, coborî scările cît de repede o duceau picioarele, apoi traversă holul. Cineva îi strigă numele, dar era prea departe și nu se putea opri din fugă cum nu-și putea opri nici lacrimile. Umărul ei se izbi de ceva. Se auzi o bufnitură și ceva spărgîndu-se. Nu-i păsa. Smuci ușile de la intrare. În aceeași clipă cerul se deschise și ploaia își revărsă lacrimile.

Joy continuă să alerge mai repede, tot mai repede, peste iarba umedă, peste coline, pe drumul pietruit. Ful-

gerele despicau cerul întunecat, ploaia se revărsa udînd-o pînă la piele, în timp ce vîntul crud îi biciuia rochia, trăgîndu-i agrafele din păr. I se rostogoli pe spate în ghemuri ude. Greutatea lui aproape că o făcu să se oprească. Picioarele i se înfundau în noroi. Însă alerga purtată de emoții atît de puternice, că nimic nu o putea opri.

I se părea că cineva îi strigă numele din nou și privi o dată în spate, apoi se împiedică și căzu în noroi, scufundîndu-se. Rămase acolo, cu capul în mîini, hohotînd, în timp ce vîntul și ploaia îi izbeau spatele. Un şuierat lung îi răsună în ureche. Ridică ochii spre Beezla, ud learcă și studiînd-o cu ochii cafenii, serioși și prietenoși.

– Oh, Beezla. Îl strînse la piept și el își îngropă nasul umed în gîtul ei. Îl îmbrățișă, rămînînd în noroiul de pe drum, nefericită și singură. Parcă silită să o facă, își întoarse privirea spre casă.

– Nu-l pot ajuta pe Stephen... Alec are dreptate. La ce-mi folosesc puterile magice dacă nu-i pot ajuta? Privi spre cerul întunecat și strigă:

– De ce? De ce nu-i pot ajuta? Îl strînse mai tare pe Beezla. Te rog... te rog... aș da orice... Te rog...

Ploaia încetă. Vîntul se opri. Un nor auriu coborî în zig-zag din înaltul cerului negru și pluti deasupra ei cîteva secunde, apoi se luminează la trei pași în fața ei.

– MacLean, șopti ea, ștergîndu-și lacrimile cu dosul mîinii.

Înconjurată de o aură strălucitoare, mătușa ei se materializă arătînd înaltă și regală în toată frumusețea ei aurie. Privi spre Joy și ochii ei blînzi și înțelegători se înduioșară. Peste o clipă îngenunchă și își desfăcu larg brațele.

– Joyous.

Joy i se cuibări la piept continuînd să plîngă.

– Nu-l pot ajuta pe Stephen.

– Știu, micuța mea. MacLean o urmărea cu ochii plini de înțelepciune.

Credeam că Alec are nevoie de mine.

– A avut. Dacă vreodată un bărbat a avut nevoie de puțină magie acela a fost Alec Castlemaine.

– Dar la ce-mi folosește? Magia mea nu-l poate salva pe Stephen. Își puse capul pe umărul mătușii ei. Am greșit din nou.

Mătușa îi mângâie spatele ud.

– N-ai greșit tu, Joyous. Alec a greșit.

Joy ridică ochii spre MacLean.

– Nu înțelege, dar începuse să o facă. Mai are nevoie de timp.

Mătușa ei clătină din cap.

– Dar Stephen e cel care suferă, spuse Joy. A suferit mai mult decât ar trebui să sufere un om. Iar eu nu-l pot ajuta.

– Eu îl pot vindeva pe Stephen.

Chipul lui Joy se luminează de bucurie și o îmbrățișă pe MacLean.

– Oh, îți mulțumesc. Îți mulțumesc,

– Însă tu va trebui să pleci, Joyous.

Ea tresări și se încruntă.

– Poftim?

– Trebuie să pleci.

– Nu... Nu pot pleca. Se întoarse și își puse mâinile pe umerii mătușii ei. Nu, te rog, nu...

– Nu poți rămîne cu ei.

– Dar îl iubesc... Îl iubesc pe amîndoi.

MacLean nu spuse nimic.

– De ce? Joy se uită la mătușa ei. De ce trebuie să plec?

– Pentru că Alec nu înțelege. N-a învățat să prețuiască iubirea.

– Te rog... Nu acum, cînd suferă atît de mult. E atît de crud! Îl iubesc. Te rog!

– Nu înțelege ce este dragostea, spuse MacLean privind spre Belmore Park. Clătină din cap. Nu i te pot da.

Joy încercă să respire, dar parcă nu exista aer în jurul ei.

– Trebuie să alegi, Joyous.

Ținându-l în brațe pe Beezle, Joy se întoarse spre Belmore Park. Un fulger luminează cerul. Timp de o secundă macabra statuie de pe acoperiș se reliefă pe cerul cuprins de furtună. Lumânări pîlpîră la cîteva ferestre. Arătau ca niște stele și păreau la fel de îndepărtate și de neatins.

În mintea ei îl văzu pe Stephen – drăguț, simplu, inocent și pe moarte. Îl văzu pe Alec, dur, neînduplecat, devenind și el o statuie de marmură, un bărbat gol pe dinăuntru.

Dispăruse. Îngenunche în noroi strîngîndu-și slujitorul la piept, lacrimile scurgîndu-se în rîuri pe obrazul ei. Închise ochii și simți cum o ard. Mușcîndu-și buza, respiră adînc. Deschise ochii, se uită la acea casă, apoi spuse:

– Salvează-l pe Stephen.

Casa era învăluită în beznă, o formă întunecată în depărtare. Vîntul se înteeți. Ploaia împrășca pămîntul mai tare ca înainte, scormonind în drumul noroios.

– Alec, șopti ea cu voce pierdută. Alec al meu.

Și într-un nor de fum auriu Joy se făcu nevăzută.

MAGIA

Sărmana natură umană,
Atît de bogat înzestrată cu nervi ai
suferinţei,
atît de superb crată pentru durere şi
mîhnire,
e însă firav hărăzită fericirii.

George Du Maurier

CAPITOLUL 29

Lovituri îndepărtate rupseră tăcerea din camera lui Stephen. Alec le ignoră. Se auziră din nou. Ridică privirea fără să vadă ceva.

– Belmore! Deschide uşa, veni un sunet înăbuşit, urmat de alte lovituri. Se ridică şi smuci uşa fără să spună nimic. În prag stătea Downe, cu părul răvăşit de vînt şi hainele ude.

– Soţia ta a fugit în furtună. Am încercat s-o urmez, dar am pierdut-o. Ce dracu s-a întîmplat?

Alec clătină din cap, privind înapoi spre pat unde Stephen zăcea liniştit. Il izbi un val de vinovăţie atît de puternic, că-şi simţi mintea golită de orice gînd.

– Luat-ar naiba, Belmore! Vrei să-i pierzi pe amîndoi?

Alec nu se putea mișca.

Downe îl apucă de haină și-l răsuci spre el.

– Belmore!

Alec îl auzi, îl simți, dar nu înregistră nimic altceva. Downe îl scutură. Nimic.

– Oh, la dracu... Pumnul lui Downe izbi falca lui Alec.

Durerea fu instantanee. Îi trecu prin dinți coborîndu-i spre gît. Se clătină spre spate, își duse mîna la falcă, apoi își clătină capul privind spre conte, uluit, dar conștient.

– Idiot afurisit! Soția ta a plecat!

– A plecat?

– Da, a plecat.

– Drace! Făcu doi pași și zgîlțîi cordonul clopotelului. Peste cîteva secunde în cameră intră Henson. Trimite pe cineva să pună șaua pe trei cai. Apoi rămîi lîngă fratele meu. Henson plecă.

– Uneori ești așa de dobitoc și de încăpățînat. Downe îi aruncă o privire care îi arătă lui Alec că știa ce făcuse. Ai încercat s-o alungi.

Nu răspunse, însă știu în durerea și vinovăția lui că exact asta făcuse.

Henson se întoarse o secundă mai tîrziu, scutindu-l de un răspuns. apoi au pornit alergînd pe scări, traversînd holul, trecînd pe lîngă cioburile vazei sparte, ieșind pe ușile de la intrare unde Seynour li se alătură. Ploaia cădea în perdele grele de apă care îi orbeau. Alec rămase pe trepte, dezorientat, pînă văzu caii. Într-o clipă își încălecă armăsarul, oprindu-se doar pentru o secundă, pentru a privi cerul întunecat.

De cîte ori Scottish plîngea începea să plouă. Trase aer în piept, își înfipse călcîiele în coastele calului și dispăru, improșcînd pietrișul de pe alee. Vîntul mugea. Cei trei bărbați călăreau grăbiți, urmîndu-l pe Downe. El își încetini calul și se întoarse strigînd:

– I-am pierdut urma după colina aceea. Arătă spre

dealul din fața lor. S-au despărțit pornind prin ploaie în direcții diferite, fiecare căutînd într-o anumită parte.

Alec își duse mîinile la gură și strigă:

– Scottish! Așteptă un răspuns. Nu primi decît vuietul vîntului. Își șterse apa de pe ochi și sprîncene și căută mai departe, mîinîndu-și calul printre copacii de la marginea drumului, strigîndu-i numele iar și iar.

– Aici! se auzi voce lui Seymour. Alec dădu pîteni calului, zărind cei doi bărbați în vîrfurile următoarei coline. Ajungînd lîngă ei, trase de hățuri, descălecă și se tîrî prin noroi spre locul unde Seymour stătea ghemuit. Îl împinse la o parte.

Nu era Scottish. Nu era nimic acolo. Se răsuci și Seymour întinse mîna.

Un picior de iepure, un dinte de fildeș și o amuletă de pene zăceau ofilite și murdare în palma lui.

– M-ai chemat aici din cauza acestor afurisite de talismane? Alec întinse mîna spre Seymour.

Downe îl prinse de umeri și îl opri.

– I le-a dat lui Joy înainte ca ea să plece.

Alec se uită lung la acele obiecte, apoi își ridică privirea.

– Atunci trebuie să fie pe aici pe undeva.

Își duse mîinile la gură și strigă din nou:

– Scottish!

Nu se auzi nimic altceva decît vîntul.

– Scottish!

Nimic decît ploaia.

– Scottish!

Nimic.

Ceasul bătu ora patru dimineața și Alec își întrerupse veghea. Stephen nu mai strigase și nu se mai trezise de trei ore și avea nevoie să plece pentru cîteva clipe. Trase cordonul soneriei și Henson apără.

– Voi fi în camera mea, apoi în birou. Anunță-mă dacă apare vreo schimbare. La întoarcerea lui Downe voi pleca din nou pe coline.

Se îndreptă spre camera lui închizînd uşa, iar sunetul răsună ca un foc de armă în liniştea încăperii goale. Privi în jurul său. Totul era la fel, însă cumva îndepărtat, de parcă era afară privind înăuntru şi nu găsea ceea ce căuta. Traversă camera spre fereastră şi se uită afară. Pe coline se vedeau licăriri de lumină, felinarele celor care o căutau pe Scottish. Stomacul i se strînse. Petrecuse nenumărate ore în căutarea ei apoi se întorsese la Stephen, împărţindu-şi timpul între ei doi, la insistenţele lui Downe şi Seymour.

Cu un sentiment de adîncă disperare urmări luminile urcînd pe coline, apoi coborînd în văi. Căutarea era zadarnică. Într-un fel ştia că Joy nu era acolo. Trase adînc aer în piept şi cedă în faţa întrebării pe care evita de cîteva ore să şi-o pună: unde era soţia lui?

S-ar putea să fi încercat să se zbîrnîie singură undeva, folosindu-se de puterile ei magice, dar numai Dumnezeu ştia unde. Îşi aminti de aleile întunecate ale Londrei, de troiene de zăpadă, de rîuri îngheţate. Dumnezeu, putea fi oriunde, şi nu putea spune nimănui adevărul despre îngrijoarea sa. Îşi frecă fruntea. Un gest stupid pentru că nu-i va uşura neliniştea. Regretul. Închise ochii. Ce naiba făcuse?

– Scottish, şopti el privind în gol. Înghiţi greu şi îşi simţi gîtul uscat. Îmi pare rău.

– Te rog, mătuşă, lasă-mă să-i văd doar pentru cîteva minute. Te rog.

MacLean se afla de cealaltă parte a camerei cu braţele încrucişate la piept, într-o atitudine încăpăţînată. Gabriel era ghemuit la picioarele ei, privind-o cu ochi albaştri, strălucitori.

– Te rog, spuse Joy, mîngîind capul lui Beezie, înainte de a-l pune jos.

– Doar de data asta, Joyous. MacLean ridică brațele, iar Gabriel şuieră și își arcuie spina. O scînteie de lumină țîșni din fereastră.

Joy urmărește lumina pîlpîind și mărimdu-se, luînd forma camerei lui Stephen.

Doctorul se afla lîngă patul lui Stephen și își clătina capul.

– Niciodată n-am mai văzut așa ceva. Aș fi putut jura că plămînii îi erau perforați. Se aplecă spre Stephen și spuse: Relaxează-te – asta întotdeauna înseamnă că mă va dura, spuse Stephen, trăgîndu-se în spate.

Joy zîmbi. Urmări cu mîndrie și plăcere cum Alec îl liniști. Doctorul făcu un pas în spate și peste un minut spuse:

– Cu excepția acelor vînatăi și tăieturi se pare că nu mai are nimic.

– Ți-am spus eu, bombăni Stephen. Apoi se uită în jurul său. De ce sînt toți oamenii aceștia aici?

– Erau îngrijorați pentru sănătatea ta, îi răspunse Alec.

– Unde e Joy?

Cuvintele îi străpunseră inima și respirația i se opri. Se uită la fețele lui Richard, Neil, Henson și Alec. El nu devedea rigid. Nu se încruntă. Nu evită întrebarea.

– Nu știu.

– Îmi place Joy. Ea crede că sînt deștept. Se opri dus pe gînduri, apoi întrebă încet:

– Ea nu a fost îngrijorată?

Corpul ei înțepeni și simți un val amenințător de greață silind-o să se apuce strîns de speteaza unui scaun.

– A fost foarte îngrijorată, îi spuse Alec. N-a vrut să plece de lîngă patul tău dar eu am fost foarte furios. I-am spus niște lucruri pline de cruzime.

– Ai făcut o prostie.

Alec îl privi pe Stephen drept în ochi.

– Știu. Dar o voi găsi. Îți promit că o voi găsi.

Nu mă va găsi niciodată. Durerea fu atît de puternică

că, încît Joy căzu în genunchi, își acoperi fața cu mîinile și plînse. Cînd își retrase mîinile imaginea dispăruse. Cu chipul trist și vocea încărcată de mîhnire se întoarse spre mătușa ei.

– Îl iubesc. Te rog. Are nevoie de mine.

MacLean se uită la ea, apoi își îndreptă privirea spre fereastra opacă. O clipă mai tîrziu clătină din cap, se răsuci și ieși afară din cameră.

Și așa zilele se scurseră goale, tăcute, lipsite de magie. Stephen își reveni și își petrecu cea mai mare parte a timpului în grădină îngrijind florile și plantele despre care învățase de la Joy. Spunea cu o siguranță de neclintit că Joy se va întoarce. Alec i-o promisese.

Însă încrederea lui Alec dispăruse.

Călărise fiecare petec de pămînt de la Belmore Park. Ore nesfîrșite aplecat pe un scaun din camera lui. Într-un gest de autopedepsire se înconjură doar de ceea ce-i amintea de ea. Nu mîncă pui fript, napi și turtă dulce. Pe fiecare masă și cămin din camerele pe care le frecventa se afla cîte o vază cu trandafiri roz.

Într-o zi sosi o căruță din Londra, aducînd lăzi grele. Trei lachei fuseseră necesari pentru a duce în camera ducesei teancurile de cărți romantice. Erau așezate de-a lungul unui perete, părăind să-i aștepte sosirea.

Memoră numele servitorilor, apoi îi zăpăci complet cînd porunci ca toate ceasurile din casă să fie puse la ore diferite. Se plimba prin grădini căutînd păsărele și boboci de flori. Noaptea rămînea pînă tîrziu pe acoperiș privind stelele, și întrebîndu-se dacă se va mai uita vreodată în jos ca să le vadă strălucind în ochii ei. Se ruga să ningă. Rupse o crenguță de rozmarin și își aminti. Și uneori, noaptea, cînd nu-l vedea nimeni își ștergea lacrimile.

Alec privi în depărtare amintindu-și. Ca și panglicile de pe stîlpul de Armiden se unduise și se răsucise în viața lui. Rîse singur. Care viață. Nu avuse nici un fel de viață înainte de Scottish. Își avusese mîndria, numele, care acum nu mai contau pentru el. Carapacea rece a unei vieți păru să fi existat cu mult, mult timp în urmă. Acum avea un frate pe care îl iubea, cu toate astea casa rămînea goală, singuratică și rece. Fără Joy nu-și va găsi niciodată liniștea. Se simțea rănit și era ferm convins că nu se va vindeca niciodată fără ea.

Tînjea după magia ei. Dar nu de vrăjile ei – slabe, plătînde și deseori dezastruoase avea el nevoie așa cum avea nevoie de aer. Ci de Scottish. Cea mai puternică magie era ea însăși.

Norii de deasupra grădinii se risipiră puțin. Picăturile de ploaie stropiră dalele de piatră. Alec se întrebă dacă Scottish plînge. Închise ochii, apoi își desfăcu brațele de pe trunchiul ulmului.

Alec urmări ușa biroului închizîndu-se în urma mesagerului regal. Se întoarse și privi țintă la invitația sărbătorii date în cinstea Alteței Sale ducele de Wellington. O aruncă pe masă.

– Nu-mi pasă pe cine onorează prințul. Nu plec la Londra. Nu plec de aici pînă nu o găsesc.

– Înțeleg că nu ai aflat nimic. Downe era așezat în cealaltă parte a camerei, învîrtind în mînă un baston.

Alec clătină din cap.

– Absolut nimic de două luni. Am primit săptămîna trecută raportul din Surrey. Nu e acolo. Familia Locsley nu știe nimic. Toți oamenii pe care i-am putut angaja au întors Anglia cu susul în jos. Toate rapoartele sînt la fel. Joy a dispărut. Singurele pe care le mai am de primit sînt de la James și Fitzwater. Ei scotocesc prin insula Mull.

Seymour se jucă cu colecția tot mai bogată de amulete care atârnavă de lanțul vestei, apoi ridică ochii.

– Am crezut că am văzut-o acum o săptămână în Londra. Am speriat-o de moarte pe soția lui Billingham. Mai că nu m-a provocat la duel. Din spate arăta exact ca și Joy.

– Ar trebui să existe o urmă. Ceva, spuse Downe încruntându-se.

Alec se lăsă să cadă pe un scaun și își clătină capul înfrînt.

– A plecat. Nu cred că o voi mai găsi vreodată. Se uită la prietenii săi. Unde aș mai pute-o căuta? Trebuie să existe un punct de reper, ceva ce mi-a scăpat.

– Servitorii aceia nu s-au întors? Întrebă Downe. Care erau numele lor?

– Hangan John și Forbes.

Dădu din cap și-l privi neliniștit pe Alec.

– Crezi că au vreo legătură cu dispariția ei?

Alec clătină din cap. Bănuia că Joy era cea care avea vreo legătură cu dispariția lor, dar nu-i putea explica asta lui Downe, așa că minți și spuse că-i verificase. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aștepte și să spere. Își prinse mâinile la ceafă și privi tavanul.

Unde naiba s-ar putea duce o vrăjitoare?

În timp ce, pentru a mia oară, cataloga în minte diferitele posibilități, în cameră se făcu liniște, mult prea liniște. Îl făcu să-și întoarcă privirea dinspre tavan spre prietenii săi.

Downe păru foarte surprins, iar gura lui Seymour era larg deschisă. Vicontele și-o închise și se ridică în picioare.

– Mi se pare cam nepotrivit să o numești pe Joy vrăjitoare, Belmore. Tonul lui Seymour era adînc jignit.

Vorbise cu voce tare. Își pierdea mințile. Ajunsese nebun. Seymour insistă:

– Joy nu e vrăjitoare. Toată lumea știe că vrăjitoarele arată ca bătrîna aceea care ne-a pomenit mai înainte despre ea.

Alec clipi o dată încet ridicându-și privirea. Ceasul bătea secunde. Izbi cu pumnul în masă și sări în picioare.

– Fir-ar al naibii! Asta e! Bătrîna aceea. Am uitat de ea. Dar asta trebuie să fie! Traversă camera, picioarele lui lungi mîncînd distanța din trei pași. Cu mîna pe clanță se întoarse spre prietenii lui care se grăbeau să-l urmeze. Voi căuta fiecare colț de stradă din oraș pînă o voi găsi.

Deschise ușa izbind-o de perete și strigă:

– Hensons! Împachetează. Plecăm la Londra.

Vocea lui puternică răsună prin coridoarele de marmură, iar trei cameriste ridicară ochii speriate de ducele care alerga spre ele continuînd să strige. Se opri în fața uneia dintre ele și spuse:

– Mary White.

Fata dădu din cap răsucind în mînă cîrpa de șters praful.

Se uită la camerista de lîngă ea și spuse:

– Mary Jones.

Aceasta dădu din cap și își aminti să facă o reverență.

Se răsuci spre a treia care era deja cu capul pînă aproape de genunchi.

– Mary Brown.

Acesta ridică încet capul și-l scutură energic.

Ducele de Belmore zîmbi.

– Ei bine, cele trei Mary, nu stați pe loc. Căutați-l pe Stephen și spuneți-i că plecăm la Londra.

CAPITOLUL 30

O lună mai târziu sezonul monden din Londra atinse apogeul. Baluri și serate devorau timpul liber al aristocrației și le furnizau bîrfe și scandaluri – hrana zilnică a înfometatei înalte societăți. Chiar săptămîna trecută sosisă vești de pe continent, că o anumită contesă fusese văzută la Paris la brațul fratelui acelei amante a soțului ei. Ultimul *on-dit* întrecea speculațiile frenetice privind ciudata comportare a ducelui de Belmore. Între mîinile unui joc de cărți liniștit și la ceaiuri se șoptea că se țicnise de durere din cauza dispariției soției lui. Se zvoinea că acosta vînzătoarele de flori de la colțurile de stradă. Ducele de Belmore!

Însă săptămîna asta bîrfa se delecta cu ceva nou: sărbătoarea prințului – cel mai important eveniment al acestui sezon trepidant – urma să aibă loc în seara aceasta. Dis-de-diminează, doamnele începură să tremure și să transpire de surescitare, înveșmîntîndu-se în bijuterii, mătăsuri, pene și evantaie, pregătindu-se să-și etaleze bogăția și bunul gust în fața celor care contau. În fața oglinzilor, bărbații exersau priviri melancolice care le dăruiau înfățișarea enigmatică a unui poet suferind.

Muzicienii regali își acordau viorile, violoncelele și flautele, iar cele mai mari florării din Londra trimiseră sute de lămîi în ghivece, pentru că acesta devenise

ultimul răcnet al modei. La fel ca înainte, lămâii vor fi aliniați în sala de bal de la Carlton House, o privede despre care se spunea că costase mii de lire. Regentul refuza însă să-și bată capul cu sume neînsemnate pentru că în seara aceasta nobilimea îl va întâmpina pe noul erou al Angliei, ducele de Wellington.

Caleașca Belmore era una dintre sutele care se îndreptau spre Carlton House. Înșirate în trei rânduri de la Pall Mall pînă în strada St. James, mijoacele de transport așteptau să-și depună ocupanții la colțul unde gărzile călare încadrau intrarea spre porți. Deci, aici se afla toată lumea bună, stînd în calești la lumina noilor lămpi cu gaz, în toată splendoarea îmbrăcăminții dictată de o astfel de ocazie, așteptînd să-și plătească tributul eroului lor și prințului lor.

– Pe toți dracii! Ce mai ciocnire! Seymour deschise fereastra caleștii și își scoase afară capul cu păr arămiu.

– Fi atent la piciorul meu, Seymour. Contele de Downe îl împunse cu bastonul pe viconte.

Seymour își vîrî capul înăuntru și se uită la piciorul lui Downe.

– Oh, îmi pare rău! Am uitat de piciorul tău.

– Femelă afurisită, bombăni contele și își trase piciorul din calea prietenului său plin de neastîmpăr.

– Care femelă afurisită? întrebă Stephen cu o curiozitate inocentă. Alec se întoarse și îi aruncă lui Downe o privire nemulțumită.

Contele se bîlbîi dîndu-i un fel de explicație despre care Seymour afirmă că e o „scuză neîntemeiată” apoi îi explică jocul de cuvinte lui Stephen care rîse după cîteva minute de gîndire. Regentul se întîlnise cu Alec și cu fratele său într-o dimineață, în parc, și din prima clipă Stephen Castlemaine i se păruse foarte simpatic. Tînărul arătase o extraordinară cunoaștere a florilor și plantelor – un subiect drag inimii prințului, pentru că era în plină aranjare a grădinilor personale – așa încît Prinny ceruse încă o întrevvedere cu fratele ducelui.

Cînd Arhiepiscopul de Canterbury comentase în șoaptă că tînărul Castlemaine era cam încet, prințul replicase furios: „Așa a fost Moise” ceea ce reduse la tăcere întreg contingentul celor de condiție bună. În decurs de o zi, Stephen Castlemaine devenise un favorit regal. Alec continua încă să prefere să-și protejeze fratele, ținîndu-l cît mai departe de capricioasa societate înaltă, însă în seara aceasta acceptase ca Stephen să-i însoțească.

– la uitați-vă acolo! Va mai trece o oră pînă să ajungem la porțile de la intrare, spuse Seymour. Se încruntă cînd Downe scoase din buzunar o sticlută argintie.

– Nu e pentru mine, spuse Downe întinzînd-o lui Alec. Poftim, Belmore. Alec privea pe fereastră gîndindu-se la acoperișul de la Belmore Park, simțurile fiindu-i îmbătate de mirosul trandafirilor.

– Belmore?

Stephen se aplecă spre el și îl împunse cu un deget în braț.

– Alec!

El își clătină capul și ridică privirea.

– Ce?

Stephen arătă spre conte care ținea plosca și spuse:

– Arăți de parcă ai nevoie de așa ceva.

Alec făcu semn că nu, apoi își întoarse capul la timp pentru a zări o pălărie roșie ponosită săltînd prin mulțime.

– Fir-ar al naibii! Smuci ușa caleștii și se ridică, ținîndu-se de fereastră deschisă pentru a-și menține echilibrul. E florăreasă! Cea pe care o caut! Sări pe stradă și își croi drum liber prin mulțimea de trăsuri, trecînd pe trotuar și alergînd cît mai repede printre cei ce se plimbau. Pierdu din ochi pălăria roșie și îi împinse la o parte pe cei din calea lui. Femeile țipară, bărbații înjurară, dar lui nu-i păsa. Nu o va lăsa să-i scape. Sări pe cabrioleta Harbinger și scrută mulțimea. Cam la treizeci de metri în fața lui zări pălăria bătrînei.

– Opriți-o! strigă el arătînd spre ea. Opriți bătrîna aceea! Dar pălăria se depărta, oamenii privindu-l de parcă era la fel de nebun pe cît se simțea.

– Belmore!

Alec ignoră murmurele și se întoarse. Seymour, Stephen și Henson alergau spre el, iar Downe cu bastonul lui șchipăta în urma lor, înjurînd de mama focului.

– Acolo! strigă el și le făcu semn să pornească înainte. Apoi o luă din nou la goană, văzînd un spațiu liber între trăsură. Alergă, alergă cît putu de repede printre echipajele care înaintau la pas și roțile care se învîrteau. Era singura lui speranță, ultima lui șansă. Respira tot mai greu. Alergă mai repede, strecurîndu-se prin mulțime și strigînd femeii să se oprească, fără să-i pese de cine sau de ce era în drumul lui.

O trăsură se mișcă blocîndu-i calea. Echipajul de cai se cabră și roțile porniră. Nu mai putu trece. Ca un tunet panica îl izbi făcîndu-l să tremure. Și disperarea. O disperare copleșitoare. Era singura lui speranță.

– La naiba! Se mișcă la dreapta, apoi la stînga, și țîșni printr-o mică deschizătură între trăsură. Se afla din nou în mulțime, dar nu o mai vedea. Se înalță încercînd să o zărească. Apoi, al naibii de nemulțumit își croi drum spre gardul de fier care înconjura reședința regală. Îl apucă și se cățără pe el, sprijinindu-se într-o mînă.

– Ducele de Belmore oferă o mie de lire oricui o ajunge din urmă pe bătrîna aceea cu coșul de flori!

Un murmur puternic străbătu mulțimea. Tipă din nou, și din nou, apoi ignorînd privirile scandalizate, trecu prin mulțime. Se auzi un strigăt.

– Acolo!

Alec alergă în acea direcție, împingîndu-se printre cei prezenți. O zări. Cam treizeci de tineri de viță nobilă, cunoscuți mai ales pentru lipsa lor de fonduri îi blocau drumul în graba lor de a ajunge la ea. Ca apele Mării Roșii bărbații se dădură la o parte. Alec alergă la ea tocmai cînd bătrîna ridica un buchet de flori stînd cu spatele la el.

– Un buchet frumos pentru doamna ta!

O apucă de umeri și o răsuci spre el.

– Unde e? Unde e soția mea?

Niște ochi cenușii tăioși și cunoscuți se uitară la el.

– Cine?

Respirînd greoi el se răsti:

– Știi cine! Soția mea!

– Tu cine ești?

– Știi al naibii de bine cine sînt. Sînt ducele de Belmore!

Bătrîna îl studie o clipă îndelungată, în tăcere, apoi nu-l mai băgă în seamă spunînd:

– Nu îmi dau seama despre ce vorbești. Se întoase spre mulțime și ridică buchetul de flori. Un buchetel frumos!

Cu respirația întretăiată Alec rămase nemișcat, deprimat și neajutorat. O mîină îi atinse umărul și întorcîndu-se îi văzu pe Downe, Seymour și Stephen.

– Nu vrea să-mi spună nimic. Își trecu o mîină prin păr, neputincios.

Downe vîrî mîina în buzunar și scose o pungă cu bani punînd-o în coșul bătrînei.

– Spune-mi unde e.

Bătrîna se întoarse foarte încet. Privi de la conte la Alec, apoi la pungă.

– Înălțimea ta vrea să-mi cumpere tot coșul cu flori?

– Spune-i lui Belmore unde e soția lui. I-ai prezis viitorul. I-ai spus că o va întîlni. Cu luni în urmă... Pe treptele de la White's. Unde e acum?

– Eu vînd flori, Înălțimea Ta.

– Cu luni în urmă ai vîndut mai mult de atît.

Seymour și ceilalți se aflau lîngă el. Vicontele își aruncă punga în coș, apoi luă fiecare amuletă talisman și fetiș de pe persoana sa și le lăsă să cadă în coșul cu flori.

– Adu-o înapoi.

Stephen se uită la ea și spuse simplu:

– Alec are nevoie de Joy. Uită-te la el.

Ea rămase tăcută.

– La naiba, femeie! strigă Alec. Spune-mi unde e. Ce trebuie să fac? Am răscolit întreaga Londră căutînd o florăreasă bătrînă cu o pălărie roșie. În sfîrșit te găsesc și nu vrei să-mi spui nimic. Ce trebuie să fac?

Ea rămase tăcută, însă îl studie foarte atentă.

– Am îmbrățișat fiecare copac de le Wiltshire la Londra. Se răsuci și zări un arțar la cîtiva pași depărtare. Porni spre el și își puse brațele în jurul lui.

– Unde e magie, femeie? Unde?

Mulțimea începu să chicotească. Alec îi ignoră.

– Mănînc turtă dulce. La dracu, nici măcar nu-mi place turta dulce! Caut zîne. Îmi pun dorințe cînd văd stele căzînd. Dorm cu trandafiri. Trandafiri roz. Mă trezesc noaptea rostindu-i numele. Ce trebuie să fac? Spune-mi! Te rog... Vocea i se pierdu și rămase cîteva clipe înainte de a spune: O iubesc.

Se făcu o liniște absolută. Ochii aceia cenușii, plini de înțelepciune, îl fixară cu o privire pătrunzătoare, apoi încet, se întoarse și plecă.

– Un buchetel frumos pentru doamna ta! Un buchetel frumos!

Alec o urmări îndepărtîndu-se. Speranțele lui dispăreau odată cu ea. Se sprijini cu spatele de copac și se uită în jos. Mulțimea înlemnise, gîndindu-se numai Dumnezeu știe la ce. Le simți privirile. Nu-i păsa.

După cîteva minute mulțimea începu să murmure, apoi să se risipească, iar Downe veni șchipătînd lîngă Alec.

– Să intrăm, Belmore.

Alec trase adînc aer în piept. Fără un cuvînt, îi urmă înăuntru, ocolind în mod intenționat intrarea principală. Acum nu avea chef să vorbească cu nimeni. Traversă sala de bal, însă ceva îi atinse brațul. Se răsuci plin de speranță.

Lady Agnes Voorhees, flancată de cele două coțofane se proțăpise în fața lui, arătînd de parcă ar fi putut

scoate flăcări pe nări.

El doar se uită la ele, fără să simtă nimic.

– Vai, alteță! N-am mai pomenit așa ceva! Sărmanul de tine! Ei, vezi, i-am spus eu lui Henry al meu, nu e ceva tipic pentru o scoțiancă să dea bir cu fugiții. Nu sînt în stare să înfrunte nimic. Sînge fără vlagă. Ceea ce îmi amintește ...tocmai l-am întîlnit pe Stephen. Acolo cu Maiestatea Sa? Păi fratele tău e cît se poate de dulce pentru cineva care – se aplecă și șopti – nu e cu toate mințile acasă. Dar asta nu e un motiv ca fata aceea să te părăsească.

Alec se uită la versiunea londoneză a vrăjitoarelor din Macbeth și spuse:

– Ar fi trebuit să-i permit să o facă.

– Să facă ce, Alteță?

Ochii lui se închiseră ușor.

– Și negi și broaște. Îi întoarse repede spatele continuîndu-și drumul fără să vadă mica umflătură care răsară pe nasul ca un cioc al acestei Lady Agnes. Două zile mai târziu, un drăguț fir de păr negru va crește acolo, și din celălalt neg de pe bărbie... pentru totdeauna.

Ca un strigoi Alec se îndreptă spre ușile de la terasă. Avea nevoie de aer. Avea nevoie de spațiu. Avea nevoie de izolare. Peste cîteva secunde se afla pe o bancă de piatră sub un copac, într-un colț întunecat al grădinii, sprijinindu-și capul de trunchi și privind în sus. Prin coroana întunecată se uită la cer, la stelele în care Scottish vedea atîta splendoare, spre care își rostea dorințele, în care credea.

Fără ea, nu mai avea nimic în ce să creadă. Nu mai avea nimic.

Orchestra începu să cînte un vals. Era același vals. Buzele îi schițară un zîmbet dulce amar. Își plecă capul și rămase acolo, cu coatele pe genunchi, mîinile acope-rindu-i ochii și retrăi amintirtea acelor clipe.

Ce-i spusese ea atunci? Ceva despre cum să-ți creezi amintiri. Amintirile erau tot ce-i rămăsese.

– O iubesc, se adresă el pămîntului, simțind nevoia

să se audă spunînd-o din nou.

Crezu că auzise ceva și ridică privirea. Grădina era goală. Respiră.

– Draga mea Scottish. -

Frunzele copacilor foșniră ușor, adierea vîntului șoptind:

– Alec.

Privi în sus spre nimic. Însă ar fi putut jura că era vocea ei.

– Alec.

Încruntîndu-se, se uită în fața lui, o mică speranță tresărind în el. Nu era nimic. O grădină părăsită.

– Alec.

Dumnezeule! Era nebun. Își va petrece restul vieții auzind-i vocea.

– Alec al meu.

La asta se ridică în picioare și se întoarse.

Era acolo. Scottish era acolo, un zîmbet luminîndu-i fața, fața aceea minunată. Trei pași disperați și era în brațele lui. Reală. Vie. O strînse atît de tare, că ei i se tăie respirația.

– Te iubesc. Își îngropă fața în gîtul ei dulce și spuse: Dumnezeule, Scottish... Cît de mult te iubesc!

Mîinile ei îi cuprinseseră capul.

– Alec al meu, șopti ea, apoi gurile lor se atinseră și el știu că totul e real, pentru că gusta tot ceea ce iubea, lumea lui, viața lui, soția lui. Eternitatea.

După clipe lungi se depărtă de ea, privind-o, atingînd-o, strîngînd-o la piept, temîndu-se pentru o secundă că dacă îi va da drumul, va dispărea din nou. De parcă i-ar fi citit gîndurile, ea îi zîmbi și șopti:

– De data asta e pentru totdeauna.

Acordurile valsului pluteau prin aer. Alec se uita la lumina aurie din sala de bal, apoi din nou la fața ei. Fața aceea atît de dragă. O secundă mai tîrziu o trăgea după el.

– Alec! Unde mergem?

El nu spuse nimic, trînti uşile terasei şi se năpusti înăuntru, oprindu-se în mijlocul sălii. Dansatorii îşi încetiniră mişcările, apoi se opriră. Înconjurat de înalta societate, Alec îi prinse capul în mîini şi o sărută. Un freamăt străbătu încăperea, aristocraţia devenind brusc martora unui nou scandal. Muzica încetă. Voci chicotiră. Evantaiele se deschiseră pentru a ascunde feţele doamnelor, deşi ochii lor curioşi priveau pe deasupra. Cîteva doamne leşinară. Altele zîmbiră. Cele mai multe fură roase de invidie. Alec nu observă. Nu-i păsa.

Se auziră nişte aplauze uşoare, şi Alec ridică capul privind la trei oameni – singurii din cameră, în afară de Scottish, a căror opinie conta pentru el. Stephen îşi plecase capul şi mormăia: „prostie”. Seymour zîmbea cu gura pînă la urechi şi ridicase o mîină cu degetele încrucişate. Downe se sprijinea în baston, dar el era cel care aplauda stîngaci.

Alec simţi cum Scottish se agită în braţele lui, apoi se mişcă încet, ochii ei urmînd privirea lui. O văzu uitîndu-se la bastonul contelui, apoi întorcînd capul spre el. Urmă o pauză, o scînteie amuzată în ochii ei. Amîndoi au rostit în acelaşi timp.

– Letitia Hornsby.

Îi prinse rîsul într-un nou sărut, o strînse tare şi ignoră murmurul sensibilităţilor jignite. O ridică în braţe, iar ea îi zîmbi în timp ce o purta prin mulţimea şocată.

– Alec? Oftînd îşi puse capul pe umărul lui.

– Hmm?

Îşi lipi mîna de inima lui.

– Faci asta aşa de bine!

Şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţe.

**„Dacă toți oamenii și-ar aduna
bucuriile într-un singur loc,
ale mele le-ar depăși pe-a tuturor“.**

Juventius

EPILOG

Cît de fericiți? Păi...

All Hallows Eve era o sărbătoare deosebită la Belmore Park. Dacă priveai în jos de la acoperișul plin de fantezie prin ferestrele cristaline care străluceau ca niște stele, în salonul mare – încăperea în care membrii familiei își petreceau cea mai mare parte a timpului, fiind de obicei foarte aglomerată – puteai vedea că exista magie în aer. Plutea prin cameră împreună cu o masă, o carte sau două, cîteva scaune, inclusiv cel ocupat de Alteța Sa, ducele de Belmore.

– Marianna.

– Da, tată?

– Pune scaunul jos, te rog.

O carte zbură pe lîngă el.

– Marianna.

– Îmi pare rău, tată, spuse ea, apoi o auzi murmurînd: trebuie să mă concentrez.

Alec își înăbuși un oftat și se aplecă peste brațul scaunului ca să se uite la fetița lui de opt ani. Stînd cam la doi metri sub el era îmbrăcată pentru sărbătoare într-o rochiță de mătase verde cu dantelă, iar părul negru era prins la spate cu panglici verzi, strălucitoare, care se potriveau cu ochii ei, acei ochi verzi de spiriduș. Se uita la el în timp ce plutea deasupra lui, își mușcă buza, apoi făcu cu mîna.

– Bună, tata.

Alec zîmbi.

– Ai vreo problemă?

Ea dădu din cap.

– Poți să o faci, dulce mică. Sînt sigur. Îi aruncă o privire plină de încredere, pe care era departe de a o simți.

Ea îi zîmbi de parcă tocmai îi oferise toate stelele de pe cer. Își ridică bărbia, închise ochii atît de strîns, încît tot chipul i se strîmbă din cauza efortului, înălță sus brațele, apoi încet le coborî.

Scaunul se trînti de podea. Alec își scutură capul pentru a scăpa de țiuitul din urechi și dădu drumul brațelor scaunului. De-a lungul anilor făcuse destul antrenament.

Fiica lui deschise ochii, așteptîndu-se să fi greșit din nou. O singură privire o asigură și încîntarea îi luminează fața. Alergă în brațele lui.

– Oh, tata! Am reușit! Am reușit!

El o îmbrățișă strîns.

– Da, scumpa mea, ai reușit. Își ridică ochii spre ușă în pragul căreia se afla soția lui, zîbindu-i, iubirea pentru el ogîndindu-i-se pe față. Fața aceea. Arăta încă la fel de tînără și minunată ca în ziua aceea din pădure, în ciuda faptului că era mama a șase copii. Abia de se schimbase, dar îl schimbase pe el, arătîndu-i ce însemnă să trăiești, iar de-a lungul celor treisprezece ani au plăsmuit multe amintiri. Îi șopti un „mulțumesc” abia

auzit, apoi își dresă glasul.

– Toată lumea așteaptă.

Alec dădu din cap și își îndoi genunchii pentru ca fiica lui să i se poată urca pe umeri. Ea chicoti fericită și se întoarse spre mama ei, în timp ce el se apleca sub canatul ușii, mîna ei mică mîngîindu-i capul.

– Tata face asta foarte bine.

Multe ore mai tîrziu, după cîntece, focuri în aer liber, dansuri și jocuri, întreaga familie se întoarse în salonul mare, unde o pendulă bătu ora unsprezece, ceasul din bronz aurit de pe cămin bătu patru, iar ceasul vechi de pe perete bătu miezul nopții. Ducele de Belmore își consultă ceasul de buzunar. Era ora nouă.

Clătinînd din cap se lăsă pe speteaza unui scaun, aflat pe podea, și își privi copiii – o combinație de morali și vrăjitoare care erau iubiți și prețuiți de părinții lor. Ei reprezentau viața lui, sîngele lui, mîndria lui și făcea totul ca ei să o știe. Jonathan, băiatul, cel mai în vîrstă și moștenitorul, în vîrstă de nouă ani, ridică privirea spre cămin și cu o simplă fluturare a mîinii lui de vrăjitor aranjă toate ceasurile din cameră. Se spunea că magia lui era mai puternică și mai perfectă decît cea a măturii lui MacLean – Mary MacLean – după care fuseseră numite toate fiicele sale și care acum se afla de celalaltă parte a încăperii, examinînd noua pată cheală a lui Gabriel. În decursul anilor Alec începuse să o cunoască pe femeia care i-o dăruise pe Scottish. Învățase să ignore înclinația ei și a slujitorului ei de a se întrupa în diferite forme – bătrîne florărese, giganți uriași și pitici, servitori din Caraibe sau majordomi surzi.

Privirea lui afectuoasă se îndreptă spre un colț liniștit. Colțul Mariannei. Avea doisprezece ani, și era cea mai mare dintre copiii lui și cea care întrerupsese tradiția – singura fată născută prima în istoria de șapte sute de ani a familiei. Își învîrtea în jurul unui deget buclele castanii în timp ce citea despre cavaleri, doam-

ne și dragoni, ridicînd din cînd în cînd o privire visătoare, reflectîndu-se în ochii ei albaștri ca miezul nopții. Marianna juca acum dame cu fratele ei de șapte ani, James. El era singurul muritor din tot lotul Castlemaine, dar era foarte isteț și sprinten, reușind de obicei să dejoace planurile magiei celorlalți copii – cu ajutorul unui castor somnoros numit Beezle.

Marietta, cea de șase ani, stătea pe genunchii unchiului ei Stephen, în timp ce acesta îi citea încet despre semnificația și simbolurile tuturor florilor și plantelor din grădină. Ochii ei se închiseră, iar Alec zîmbi urmărindu-și fratele citindu-i pînă ce ea adormi. Chiar în după-amiaza aceea anunțase mîndră că zbîrnîise petele de pe toate broaștele din lac.

Alec se ridică, își scutură de pe haină firimiturile de turtă dulce și traversă încăperea tocmai cînd Rosemary, cea de patru ani, galopa înăuntru călare pe o mătură. Îi trimise o sărutare tropăind mai departe. Clătinînd din cap, porni pe scări în sus, și o auzi pe MacLean dregîndu-și glasul și dojenind-o:

– Ingeniozitate, Rosemary. O vrăjitoare are nevoie de multă ingeniozitate.

Alec rîse și salută pe nume fiecare servitor pe care îl întîlni în drumul său pe scări și pe coridoare. Deschise ușa de la acoperiș și se îndreptă spre locul unde îl aștepta Scottish.

Pentru că aici, printre animalele fantastice, sub toate stelele strălucitoare de pe cerul nopții, în mijlocul petalelor roz de trandafiri, ducele și ducesa de Belmore își creau magia.

Sfîrșit